

Paul Brunton

BAG INDIENS LUKKEDE DØRE

**Uranus forlag,
København 1950.**

1. Oversat fra '[a search in secret India](#)', 1934. ([kopi her pdf](#) også)

*

se også [Paul Brunton on Martinus](#) og [på dansk](#)

se også disse gamle klassikere i pdf:
[visdommens bog af samme forfatter](#)
og Bruntons danske udg.af (1952):
[DEN HEMMELIGE VEJ](#)

her i dette oppset er lavet for A4 format for evt.udskrift

FØRSTE KAPITEL

Hvori jeg gør min Entré hos Læseren.

Der er et dunkelt Sted i den guldene Bog om indisk Liv, som jeg har forsøgt at klarlægge for europæiske Læsere. Rejsende i gamle Dage kom hjem til Europa med uhyggelige Beretninger om de indiske Fakirer, og selv Rejsende i vore Tider bringer lignende Historier.

Hvad er Sandheden bag disse Legender, som fra Tid til anden når vore Ører, om en mystisk Klasse Mennesker, af nogle kaldet Yogi'er, af andre Fakirer? Hvad er Sandheden bag de Hentydninger, der af og til når os, og som antyder, at der i Indien eksisterer en gammel Visdom, som lover dem, der udøver den, den mest forbavsende Udvikling af deres Åndskræfter? Jeg begav mig ud på en lang Rejse for at finde ud af det og de følgende Sider sammen-fatter, hvad jeg så.

"Sammenfatter," siger jeg, for Pladsens og Tidens ubønhørlige Krav pålagde mig at skrive om en Yogi, hvor jeg havde truffet flere. Jeg har derfor udvalgt nogle få af dem, der interesserede mig mest og forekom mig mest egnet til at interessere den europæiske Verden. Gøglere traf jeg også, men jeg udelader Beretningen om den Tid, jeg spildte på dem.

Jeg føler ydmygt, at jeg har nydt det Privilegium at se Indien fra en usædvanlig Synsvinkel, som sjældent anlægges og endnu sjældnere forstås af den almindelige Rejsende. Af de Englændere, der er bosat i dette umådelige Land, er der kun en uendelig lille Brøkdæl, som har brudt sig om at anlægge denne Synsvinkel, og af denne Brøkdæl var der kun meget få, der var fritstillede nok til at granske den dybere og aflægge Beretning derom, for den officielle Værdighed må respekteres. Den hvide Mand har i de fleste Tilfælde kun et ringe Kendskab til Yogierne, hvis han da overhovedet kender dem - og under ingen Omstændigheder til de bedste af dem. Disse sidste er nu kun en lille Håndfuld Mænd i selve deres eget Land. De er overordentlig sjældne, ynder at skjule deres sande Egenskaber for Offentligheden og foretrækker at optræde som Ignoranter. I Indien, Tibet og Kina frigør de sig for de europæiske Rejsende, der har truffet dem, ved at give sig Udseende af Ubetydelighed og Uvidenhed. Måske de vilde finde Mening i Emersons Udsagn. "At være stor er at være misforstået", jeg ved det ikke. Under alle Omstændigheder så lever de for største Delen tilbagetrukket og kerer sig ikke om at mænge sig med Folk. Selv når man træffer dem, lægger de i Reglen ikke deres Tilbageholdenhed til Side før efter nogen Tids Bekendtskab. **Derfor er der ikke skrevet meget i de europæiske Lande om disse Yogiers besynderlige Tilværelse**, og selv det lidet er ubestemt.

Ganske vist findes der Indere, der har skrevet derom, men de må læses med Omhu. Det er en beklagelig Kendsgerning, at Orientaleren ofte i Flæng blander Kendsgerninger med, hvad de har hørt. Derfor forringes disse Bøgers dokumentariske Værdi.

Da jeg gennem lutrende Erfaring sandede dette, takkede jeg Himlen for den videnskabelige Uddannelse, Europa har givet mig, og for den sunde Fornuft, som min journalistiske Erfaring har indpodet mig. Der ligger solide Kendsgerninger bag megen orientalsk Overtro, men man må være yderst årvågen for at opdage dem. Jeg var tvunget til at holde et kritisk, men ikke noget fjendtligt Øje vidtåbent overalt, hvor jeg færdedes. Ikke få af dem, der hørte, at jeg foruden mine filosofiske Formål interesserede mig for det mystiske og underfulde, forsynede deres få Kendsgerninger med rigelige Farver. Jeg var imidlertid glad ved, at jeg havde valgt at vinde mit Kendskab til Orientens Vidundere på første Hånd, ganske på samme Måde, som jeg foretrækker Kristus's Visdom fremfor Uvidenheden hos dem, der fortolker ham.

Jeg søgte gennem en Sump af grov Overtro og gamle Forestillinger efter de Ting, som er sande og som kan stå for en grundig Undersøgelses Syreprøve. Jeg smigrer mig selv med, at

jeg aldrig vilde have kunnet gøre dette, hvis ikke jeg i min sammensatte Natur havde haft to Elementer, videnskabelig Skepsis og sjælelig Følsomhed, Elementer, der i Reglen står i skarp Modstrid med hinanden.

Denne Bog fortæller om et Indien, der har været skjult for nysgerrige Øjne i Tusinder af År, og som i så høj Grad har holdt sig for sig selv, at der i Dag kun er hastigt forsvindende Rester tilbage.

Den Måde, hvorpå Yogierne har holdt deres Viden hemmelig, kan i disse demokratiske Tider forekomme os egoistisk, men den hjælper os til at forstå deres gradvise Forsvinden fra Historien. Tusinder af Englændere bor i Indien og Hundreder gæster det hvert År. Men alligevel er der få, der ved noget om, hvad der måske en skønne Dag vil vise sig at være af stor Værdi for Verden. Endnu færre har gjort sig den Ulejlighed at forlade den slagne Landevej og opsøge de, der er udlært i Yoga, og ikke en af Tusinde Englændere er villig til at kaste sig til Jorden for en brun, halvnøgen Skikkelse i en ensom Hule eller i et discipel fyldt Rum. Sådan er denne uundgåelige Skranke, som den hvide Mand har rejst, at selv Mænd med højsindet Karakter og skarp Intelligens, hvis de pludselig fra deres engelske Boliger blev hensat i en sådan Hule, vilde finde en Yogis Selskab utiltalende og hans Ideer uforståelige.

Men det kan ikke bebrejdes Englænderen i Indien, han være Militær, Embedsmand, Forretningsmand eller Rejsende, at han er for stolt til at sætte sig på Hug på en Yogis Måtte. Ganske bortset fra Spørgsmålet om at opretholde engelsk Prestige, hvad der utvivlsomt er vigtigt og nødvendigt, så vil den Slags hellige Mænd, han i Reglen træffer, snarere frastøde end tiltrække. *Det er imidlertid trist, at Englændere efter mange Års Ophold i Landet ofte forlader det i fuldkommen Uvidenhed om, hvad der skjuler sig bag den indiske Vismands Pande.*

Jeg erindrer tydeligt min Samtale med en Londoner i Skyggen af Trichinopolis mægtige Klippefæstning. I over tyve År havde han beklædt en ansvarsfuld Post i det indiske Jernbanevæsen. Det fulgte af sig selv, at jeg overfaldt ham med utallige Spørgsmål om hans Liv i dette solsvedne Land. Omsider fremsatte jeg mit Yndlingsspørgsmål: "Har De truffet nogen Yogier?"

Han så let forfærdet på mig og svarede så: "Yogier? Hvad er det? En Slags Dyr?"

Fordi jeg tilsidesatte min Stolthed, medens jeg færdedes blandt de forskelligartede Folkeslag, der befolker Hindustan, fordi jeg viste dem redbon Forståelse og intellektuel Sympati, Frihed for tåbelige Fordomme og Agtelse for Karakteregenskaber uden Hensyn til Hudfarve, og fordi jeg havde søgt Sandheden hele mit Liv og var parat til at modtage alt, hvad Sandheden bragte med i sit Følge, er jeg i Stand til at skrive denne Beretning. Jeg banede mig Vej gennem en Hob af overtroiske Tåber og selvbestaltede Fakirer for at komme til at sidde for de sande Vismænds Fødder og der på første Hånd blive indviet i den indiske Yogas Lære. Jeg sad på Gulvet i mange afsidesliggende Eremitboliger lyttende til besynderlige Dialekter. Jeg opsøgte disse tilbageholdne og ensomme Mænd, de bedste Yogier, og lyttede ærbødigt til deres orakelartede Belæring. Jeg talte i timevis med Brahimbanditerne i Benares og diskuterede de ældgamle filosofiske og religiøse Spørgsmål, som har plaget Menneskets Sind og Hjerte, fra det først begyndte at tænke.

Det var min Hensigt at indsamle de virkelige Kendsgerninger om Nutidens Yogier gennem en Førstehåndsundersøgelse. Jeg gik ud fra, at min Erfaring som Journalist satte mig i Stand til med mindst mulig Forsinkelse at finde megen af den Oplysning, jeg søgte; at mit Arbejde med den blå Blyant i Redaktørstolen havde opøvet mig til at være skånselsløs kritisk, når jeg skilte Korn fra Avner, og at den Berøring med Mænd og Kvinder på alle Tilværelsens Trin, med pjaltede Løgnhalse såvel som med staldfodrede Millionærer, som Journalistikken i Almindelighed fører med sig, vilde hjælpe mig til at færdes blot en lille Smule mere glat

blandt Indiens blandede Befolkningsmasse, hvor jeg søgte hine besynderlige Mænd, Yogierne.

På den anden Side havde jeg levet et indre Liv, fuldstændig adskilt fra mine ydre Kår. Jeg havde tilbragt meget af min Fritid med at studere vanskeligt tilgængelige Bøger eller på de psykologiske Eksperimenters lidet kendte Stier. Hertil må føjes en medfødt Dragning mod orientalske Forhold. Østen udstrakte, allerede før min første Rejse dertil, mægtige Fangarme, som greb min Sjæl; de fik mig tilsidst til at studere Asiens hellige Skrifter, Panditernes lærde Kommentarer dertil og Vismændenes nedskrevne Tanker, så vidt som de var tilgængelige i engelske Oversættelser.

Denne dobbelte Erfaring viste sig at være af stor Værdi. Det lærte mig, aldrig at lade min Sympati for orientalske Måder at sondre Tilværelsens Mysterier på få Overtaget over mit videnskabelige Krav om kritisk og upartisk at finde Kendsgemningerne frem. Uden denne Sympati kunde jeg aldrig have færdedes blandt Folk og på Steder, hvorfra Gennemsnits-Anglo-Inderen holdt sig borte. Uden hin strengt videnskabelige Holdning kunde jeg være blevet ført ind i det Overtroens Vildnis, hvor så mange Indere synes at være havnet. Det er ikke let at forene Egenskaber, der i Almindelighed anses for at være modsatte, men jeg søgte alvorligt at holde dem I sund Ligevægt.

Jeg skal ikke gøre mig den Ulejlighed at benægte, at Vesten kun har lidt at lære af Nutidens Indien, men jeg påstår uden at tøve, at vi har meget at lære af Fortidens indiske Vismænd og af de få, der lever i Dag.

Er disse Indere slet og ret Lediggængere, der driver i den frygtelige tropiske Sol? Har de intet gjort, intet tænkt, der har Værdi for Resten af Verden? Den Rejsende, der kun kan se deres materielle Tilbagegang og åndelige Slaphed, har ikke set langt. Lad ham erstatte Foragt med Agtelse, og han kan åbne forseglede Læber og skjulte Døre.

Lad os gå ud fra, at Indien har nikket og døset i Århundreder, at der endnu den Dag i Dag er Millioner af Bønder i dette Land, der lider under den samme Vankundighed og hylder de samme Anskuelse, sammensat af barnagtig Overtro og Børnehavereligion, som engelske Bønder i det fjortende Århundrede.

Lad os endvidere gå ud fra at Brahimanditerne i de indfødte Lærdomscentre øder deres unyttige År med at splitte teologiske Hår og spinde metafysiske Tråde med lige så stor Behændighed som vore egne middelalderlige Skolastikere nogen Sinde har gjort. Alligevel bliver der tilbage et lille uvurderligt Bundfald af Kultur, der kendetegnes ved Betegnelsen Yoga, og som på sin Vis yder Menneskeheden lige så store Velgerninger som nogen europæisk Videnskab har gjort det.

Den kan bringe vore Legemer nærmere den sunde Tilstand, som Naturen har tilsigtet, den kan tildele en af den moderne Civilisations mest påkrævede Fornødenheder - en uforstyrret Fred i Sindet, og den kan åbne Vejen til Åndens stedsevarende Skatte for dem, der vil arbejde derfor. Jeg indrømmer, at denne store Visdom næppe tilhører Indiens Nutid, men dens Fortid, at denne Yogaens omhyggeligt vogtede Viden kun blomstrer lidet i Dag, skønt den engang må have haft værdige Professorer og trofaste Elever. Det er muligt, at den Hemmelighedsfuldhed, den så omhyggeligt er hyldet i, har dræbt al Livskraft i denne gamle Videnskab. Jeg ved det ikke.

Det er måske derfor ikke upåkrævet, hvis man opfordrer sine vesteuropæiske Landsmænd til at kaste Blikket østpå, ikke efter en ny Tro, men efter nogle få Korn af Viden til at kaste på den Bunke, vi har i Forvejen. Da Orientalister som Burnouf, Colebrooke og Max Muller trådte frem på Videnskabens Scene og gav os nogle af Indiens litterære Skatte, begyndte Europas Videnskabsmænd at forstå, at de Hedninger, der befolkede hint Land, ikke var så tåbelige, som de i deres Uvidenhed havde troet.

De dygtige Folk, der foregiver at finde asiatisk Lærdom blottet for Tanker, der kan komme

Vesterlandene til Gode, beviser kun deres egen Tomhed. Hvis vor Forestilling om Tilværelsen helt skal bestemmes af den tilfældige, stedsbestemte Omstændighed, om vi er født i Bristol i Stedet for i Bombay, så er vi ikke værdige at kaldes civiliserede Mennesker. De, der lukker deres Sind af for alle orientalske Forestillinger, lukker dem også af for fine Tanker, dybe Sandheder og værdifuld psykologisk Viden. Enhver, der forsøger at forske i Orientens ældgamle Overlevering i Håb om at finde nogle kostbare Ædelstene af mærkelige Kendsgerninger og endnu mærkeligere Visdom, vil ikke finde sin Søgen forgæves.

under. **Jeg rejste omkring i Landet. Indien tog mig til sit Hjerte, og de sidste af dets uddøende**

Jeg rejste til Østen for at søge Yogierne og deres hengemte Viden. Jeg nærrede også Håb om at finde et åndeligt Lys og et guddommeliggere Liv, skønt det ikke var mit væsentligste Formål. I denne Søgen vandrede jeg langs Indiens hellige Floder - den rolige, grå-grønne <Ganges, den brede Jumma > og den maleriske Godavari, bille

Vismænd åbnede mangen en Dør for den ukendte Vesterlænding.

For ikke så længe siden færdedes jeg blandt Folk, der betragtede Gud som en Hallucination af den menneskelige Indbildningskraft, åndelig Sandhed som en Tåge og Forsynets Retfærdighed som et Præparat for barnagtige Idealister. Også jeg var noget utålmodig overfor dem, der bygger teologiske Paradiser og

derefter fortroligt viser en rundt, som om de var Vorherres Ejendomsagenter. Jeg havde kun Foragt tilovers for, hvad der tilsyneladende var ukritiske Teoretikers forgæves, fanatiske Forsøg.

Hvis jeg derfor er begyndt at tænke lidt anderledes om disse Sager, så vær forvisset om, at jeg har god Grund dertil. Men det skete ikke ved at sværge Troskab til nogen orientalsk Tro. Faktisk havde jeg teoretisk studeret dem, der betyder noget, længe i Forvejen. Jeg nåede til en ny Opfattelse af det guddommelige. Det kan synes at være noget ganske betydningsløst og personligt, men som Barn af denne moderne Generation, der bygger på hårde Kendsgerninger og kold Fornuft, og som savner Begejstring for religiøse Emner, anser jeg det for noget af en Bedrift.

Denne Tro blev genopvakt på den eneste Måde, der var mulig for en Skeptiker, ikke ved Argumenter, **men gennem en overvældende Oplevelse**. Og det var en Junglevismand, en fordringsløs Eneboer, der tidligere havde levet i seks År i en Bjerghule, der fremkaldte denne vitale Forandring i min Tankegang, og jeg skammer mig ikke for i denne Bogs sidste Kapitler at bekende min dybe Gæld til denne Mand.

At sådanne Mænd kan fremstå, giver tilstrækkelig Grund til, at Indien kan lægge Beslag på den intelligente Vesterlændings Opmærksomhed. Det skjulte Indiens åndelige Liv eksisterer stadig til Trods for de politiske Storme, der nu går hen over det, og jeg har forsøgt at give en autentisk Beretning om mere end en Mester, der har erhvervet en Styrke og en Klarhed, som ringere dødelige længselsfuldt higer efter.

Jeg har i denne Bog båret vidne også om andre Ting, vidunderlige og uhyggelige. Nu jeg sidder og nedskriver min Beretning i en landlig engelsk Egnss prosaiske Omgivelser, forekommer de mig utrolige. Jeg undres over, at jeg er dristig nok til at nedskrive dem, så en skeptisk Verden kan læse dem. Men jeg tror ikke på, at de nuværende materialistiske Ideer vil beherske Verden for bestandig, man kan allerede spore kommende forandringer i Tankegangen. Og dog tror jeg ikke på Mirakler. Det gør de fleste Mennesker af min Generation ikke. Men jeg tror, at vor Viden om Naturens Love er ufuldstændig, og at vi, når Videnskabsmændenes Fortrop, der trænger frem over uudforsket Territorium, har fundet ud af endnu nogle af disse Love, til den Tid vil være i Stand til at udrette Ting, der står på Højde med Mirakler.

ANDET KAPITEL

Et Forspil til min Søgen.

Geografilæreren tager Pegepinden og går hen til det store lakerede Landkort, der hænger for Øjnene af en Klasse, der keder sig. Han peger på en trekantet rød Plet, der rager helt ned til Ækvator og gør så endnu et Forsøg på at vække sine Elevers slumrende Interesse. Han begynder med sin spinkle, drævende Stemme og med en Mine, som om han gjorde en ypperstepræstelig Meddelelse:

"Man har kaldt Indien den skønneste Juvel i den engelske Krone .."

En tungsindig udseende Dreng, halvt hensunken i Drømmerier, farer op og samler sin Opmærksomhed om det, der foregår i Skolestuen. Lyden af Ordet *Indien*, når det rammer hans Øre eller Synet af det på en Bogside vækker spændende og mystiske Forestillinger om det ukendte og fører en uforklarlig Tankestrøm med sig.

I Ly af behændigt anbragte Bøger sidder han ofte og tegner turbanklædte Hoveder, mørkhudede Ansigter og krydderilastede Skibe, der tager Last ind fra lavtliggende Junker.

De unge År svinder, men denne Interesse for Hindustan lever usvækket videre. Eller rettere den breder sig og omklamrer hele Asien.

Engang lægger han Planer med en Skolekammerat om en eventyrlig Fodtur tværs gennem Europa, derefter vil de fortsætte ind gennem Lilleasien og Arabien, indtil de når Aden. Der tror de, de kan finde en venlig og forstående Skibskaptajn, der vil tage dem om Bord på sit Skib, og en Uge efter kan de så begynde at udforske Indien.

Alt forekommer dem forberedt, Penge er sparet sammen, hvad de naivt anser for en opdagelsesrejsendes udrustning er anskaffet, men en uheldssvanger Dag opdager den anden Drengs Væрге Forberedelserne, får halet flere Enkeltheder for Dagens Lys og slår ned med hård Hånd. I hvor høj Grad de lider derunder kan ikke forklares.

Ønsket om at se Indien forlader aldrig Ophavsmanden til denne ulyksalige Ekspedition. Den begyndende Manddom medfører imidlertid hindringer i Form af andre Interesser og lænker hans Fødder med pligter. Ønsket må sættes til Side.

År efter År glider forbi, indtil han uventet træffer en Mand, der puster kortvarigt, men kraftigt Liv i den gamle Ærgerrighed. For den fremmedes Ansigt er mørkt, hans Hoved turbanklædt, og han kommer fra det solbadede Hindustan.

Jeg søger tilbage i min Erindring for at skabe et Billede af den Dag, han trådte ind i mit

Liv. Efteråret er på Hæld, for det er tåget, og Luften er bitterlig kold. Mismodets klamme Fingre søgte at omklamre mine Tanker, Melankolien har mig fuldkommen i sin Magt.

Jeg vandrer uden Mål og Med, indtil jeg befinder mig foran en lille Boghandel, som jeg kender godt. Det er en gammel Bygning, og den indeholder gamle Bøger. Ejeren, der er forsvunden fra denne Jord, og hans Forretning med ham, er en ejendommelig Person, en menneskelig Overlevering fra et tidligere Århundrede. Vor travle Tidsalder har kun lidt Brug for ham, men han har lige så lidt Brug for den. Han handler kun med sjældne Bøger og gamle Udgaver og har specialiseret sig i besynderlige og fjerntliggende Emner. Han sidder - såvidt som Bøger kan give den - inde med stor Viden om Videnskabens Tværveje og om kuriøse Emner. Fra Tid til anden besøger jeg den gamle Butik og drøfter dem med ham.

Jeg går indenfor og hilser på ham. En Tid lang blader jeg i gamle Bindes gulnede Sider og kigger i falmende Folianter. Der er særlig en gammel Bog, som fanger min Opmærksomhed. Den ser interessant ud, og jeg undersøger den mere omhyggeligt. Den bebrillede Boghandler bemærker min Interesse og begynder, som han plejer, at tale om Bogens Indhold - Sjælevandring.

Den gamle Mand følger sin Vane og holder Diskussionen i Gang; han ved på en Prik, hvad de klassiske Forfattere har skrevet om dette Emne, og jeg sanker mange ejendommelige Oplysninger.

Pludselig hører jeg nogen bevæge sig i den anden Ende af Butikken, og da jeg vender mig, får jeg Øje på en høj Skikkelse, der træder frem fra de Skygger, der skjuler det lille Værelse, hvor de kostbareste Bøger opbevares.

Den fremmede er Inder. Han kommer hen imod os med fornem Holdning og henvender sig til Boghandleren.

"Min Ven," siger han stilfærdigt, "undskyld mig, at jeg trænger mig på. Jeg kunde ikke lade være med at lytte efter, hvad De sagde, fordi det, De talte om, interesserer mig overordentlig. De nævnte lige nu de klassiske Forfattere, der først omtaler Forestillingen om Menneskets stadige Genfødsel på denne Jord. Jeg indrømmer, at de største Ånder blandt disse filosofiske Grækere, vise Afrikanere og oldkristne Kirkefædre, **fuldtud forstod den Lære**. Men hvor tror De, den virkelig opstod?"

Han tier et Øjeblik, men giver os ikke Tid til at svare. "Lad mig fortælle Dem det," fortsætter han smilende. "De må søge til Indien for at finde den første Forestilling om Sjælevandring i den gamle Verden. Det var selv i de allerældste Tider en Hovedlæresætning blandt mit Lands Folk."

Den talendes Ansigt fortryller mig. Det er usædvanligt, det vilde være bemærkelsesværdigt blandt Hundreder af Indere. Kraft holdt i Beredskab - sådan opfatter jeg hans Karakter. Et gennemborende Blik, en kraftig Hage og en høj Pande karakteriserer hans Udseende. Hans Hud er mørkere end den almindelige Hindus. Han bærer en pragtfuld Turban, hvis Forside er prydet med en strålende Juvel. I øvrigt bærer han europæisk Dragt særdeles velsyet endda.

Hans noget belærende Tonefald falder ikke i god Jord hos den gamle Herre bag Disken, han protesterer kraftigt.

"Hvordan kan det være Tilfældet," bemærker han vantro, "når Byerne i det østlige Middelhav var blomstrende Kulturcentre allerede i den førkristne Tid. Levede ikke Oldtidens største Ånder i det Område, der omfatter Athen og Alexandria? Derfor må deres Ideer være vandret sydpå og østpå til Indien?"

Inderen smiler overbærende.

"På ingen Måde," svarer han straks. "Hvad der i Virkeligheden skete, var det omvendte af,

hvad De formoder."

"Ja så! Vil De for Alvor påstå, at det fremskridtsvenlige Vesten måtte hente sin Filosofi fra den træge Orient! Nej, min Herre!" svarede boghandleren.

"Hvorfor ikke? Læs Deres Apulejus igen, min Ven, og erfar, hvorledes pythagoras kom til Indien, hvor han fik undervisning hos Brahminerne. Og læg så Mærke til, hvordan han begynder at fremsætte sin Lære om Sjælevandringen efter sin Hjemkomst til Europa. Og det er kun et enkelt Eksempel. Jeg kan finde andre. Deres Hentydning til den træge Orient får mig til at smile. For Tusinder af År siden grublede vore Vismænd over de største Problemer, medens Deres Landsmænd end ikke anede, at sådanne Problemer eksisterede."

Han tier og ser indtrængende på os og venter på, at hans Ord skal bide sig fast i vore Tanker. Det forekommer mig, at den gamle Boghandler er en Smule forvirret. Aldrig før har jeg set ham bragt til Tavshed på denne Måde eller være så synlig imponeret af et andet Menneskes åndelige Autoritet.

Jeg har lyttet roligt til den anden Kundes Ord og kommer ikke med nogen bemærkninger dertil. Nu opstår der en Pause i Samtalen, som vi alle respekterer. Lidt efter vender Inderen sig og går ind i det inderste Værelse, men kun for nogle Minutter efter at komme ud igen med en kostbar Foliant, som han har valgt sig fra Hylderne. Han betaler for Bogen og gør sig rede til at forlade Butikken. Han når Døren, medens jeg stirrer forundret på ham.

Pludselig vender han sig igen og kommer hen til mig. Han tager en Tegnebog (norsk; lommebok) frem og finder et Visitkort.

"Bryder De Dem om at fortsætte denne Samtale med mig?" spørger han med et svagt Smil.

Jeg bliver overrasket, men samtykker med Glæde. Han rækker mig sit Kort og inviterer mig til Middag.

Om Aftenen begiver jeg mig ud for at finde den fremmedes Bopæl.

En massiv Port med to store Lamper i fremspringende Jemstager fører ind til Huset, og lidt efter befinder jeg mig i et stort Værelse, der kunde være en Del af et asiatisk Palads, så eksotisk er det møbleret, og så farveprægtige er dets Dekorationer. Da Yder-døren bliver lukket, lader jeg den triste grå europæiske Verden ude. Værelset er dekoreret i en mærkelig Blanding af indisk og kinesisk Stil. Rødt, sort og Guld er de fremherskende Farver. Strålende Tapeter med kinesiske Drager er ophængt på Væggene. Udskårne grønne Dragehoveder stirrer frygtindgydende ud fra alle Kroge, hvor de tjener som Underlag for Konsoller med kostbare Genstande. To Mandarinkjortler af Silke hænger ved Døren. Tykke indiske Tæpper med kraftige Mønstre dækker Parketgulvet; et mægtigt Tigerskind er udbredt foran Kaminen.

Mit Blik falder på et lille lakeret Bord, der står i et Hjørne Ovenpå det står et sort Ibenholtsskrin med forgyldte Døre. Jeg kan skimte en eller anden indisk Gud indenfor, sandsynligvis en Buddha, for dens Ansigt er roligt og uudgrundeligt, og dens vidåbne Øjne stirrer ned på dens Næse.

Min Vært hilser mig hjerteligt velkommen. Han er ulasteligt klædt i Kjole og Hvidt. En Mand som han vilde gøre sig gældende hvor som helst i Verden. Lidt efter sætter vi os til Bords. Der bliver serveret nogle ypperlige Retter, og det er ved denne Lejlighed, jeg indvies i Karryens Glæder og erhverver mig en Smag derfor, som jeg aldrig mister. Tjeneren, der serverer, ser malerisk ud i hvid Jakke og Benklæder, et gyldent Skærf og en snehvid Turban.

Under Måltidet drejer vor Samtale sig om ligeGYldige og almindelige Ting, men alt, hvad min Vært siger, hvilket Emne, han end berører, så har hans Ord Vægt. Hans Sætninger er formet således, at de ikke giver Stof for Modsigelse; hans Betoning er så selvsikker, at hans Udsagn giver det Indtryk, at de er det sidste Ord i Sagen. Jeg kan ikke lade være med at blive imponeret af hans Holdning og rolige Sikkerhed.

Over Kaffen fortæller han mig lidt om sig selv. Jeg får at vide, at han har rejst meget og

ejer nogen Formue. Han fortæller levende om Kina - hvor han har opholdt sig et År, om Japan - hvis mægtige Fremtid han myndigt forudsiger, om Amerika, Europa og

- det besynderligste af alt - om livet i et kristent Kloster i Syrien, hvortil han en Gang for en Tid havde trukket sig tilbage. Da vi tænder vore Cigaretter, kommer han ind på det, vi talte om i Bogssdelen. Men det er øjensynligt, at han ønsker at tale om andre ting, for han fører mest Samtalen ind på Indiens gamle Visdom.

"Nogle af vore Vismænds Læresætninger har allerede nået Vesterlandet," siger han med Eftertryk, "men i de fleste Tilfælde er den virkelige Lære blevet misforstået, i nogle få Tilfælde er den på en eller anden Måde blevet forfalsket. Nå, det er ikke mig, der skal klage. *Hvad er Indien i Dag?* Det repræsenterer ikke længere sin Fortids høje Kultur. Storheden har forladt det. Det er trist, meget trist. Den store Masse holder fast ved nogle få Idealer på Bekostning af at være indsnævret i en forvirret Blanding af pseudoreligiøse Lænker og ukloge Sædvaner."

"Hvad er Årsagen til denne Tilbagegang?" spørger jeg ham.

Min Vært tier. Der går et Minut, så bryder han Tavsheden.

"En Gang var der store Seere i mit Land, Mænd, der var trængt til Bunds i Livets Mysterier. Konger og almindelige Folk søgte deres Råd. Under deres Førings nåede indisk Civilisation sit Højdepunkt. Hvor findes de i Dag? To eller tre er der tilbage - ukendte, uomtalte og fjernt fra den moderne Tilværelses Hovedstrøm. Da disse store Vismænd - vi kalder dem Rishi'er - begyndte at trække sig ud af Samfundet, da begyndte vor Nedgangsperiode." Han sænker Hovedet og tier. Tjeneren er lydløst kommet ind og går hen til det lakerede Bord. Han tænder en Røgepind, en blålig Dis hæver sig mod Loftet, og Duften af en besynderlig orientalsk Røgelse breder sig i Værelset. Den er ikke ubehagelig.

Pludselig hæver min Vært Hovedet og ser på mig: "Ja, der er endnu to eller tre tilbage!" siger han med et mærkeligt Tonefald. (les om disse som Martinus kaller i-mennesker, i stk.1883 i hans LivetsBog, del 5. Rø-anm. Les f.eks. [herfra](#) og noen sider fram om det.)

"Jeg kendte en Gang en stor Vismand. Han var min Fader, Fører, Mester og Ven. Han sad inde med en Guds Visdom. Jeg elskede ham, som var jeg virkelig hans egen Søn. *Hver Gang jeg var så heldig at kunne opholde mig hos ham, vidste jeg, at Livet inderst inde er godt.* Sådant var Virkningen af hans vidunderlige Påvirkning. Jeg, der har gjort Kunst til min Kæphest og Skønhed til mit Ideal, lærte af ham at se den guddommelige Skønhed i Mennesker, der var spedalske, nødlidende eller vanskabte; Mennesker jeg tidligere skyede i Rædsel. Han levede som Eneboer i en Skov langt fra Byerne. Tilsyneladende ved et Tilfælde fandt jeg hans Bolig. Fra da af aflagde jeg ham hyppige Besøg og blev hos ham så længe, jeg kunde; han lærte mig meget."

"Hvorfor trådte han da ikke ind i det offentlige Liv og tjente Indien?" spurgte jeg rent ud.

Inderen rystede på Hovedet: "Det er vanskeligt nok for os Indere at forstå en så usædvanlig Mands Bevæggrunde. Det vilde være dobbelt vanskeligt for Dem, en Vesteuropæer, at forstå ham. Muligvis vilde hans Svar være, at Tjenesten kan ydes i Hemmelighed ved Hjælp af Tankens telepatiske Magt, at Indflydelse kan udøves på Afstand, på usynlig, men ikke mindre virkningsfuld Måde. Han vilde måske også sige, at et degenereret Samfund må døje sin Skæbne, indtil Befrielsens skæbnebestemte Time slår."

"Jeg tilstår, at dette Svar forbløffer mig."

"Netop, min Ven, jeg ventede det," svarer han.

Efter denne mindeværdige Aften aflægger jeg mange Gange Besøg i Inderens Hjem, draget af hans usædvanlige Viden såvel som af hans indtagende, eksotiske Personlighed. Han rører en eller anden spændt Fjeder i min Ærgerrighed og vækker mit Ønske om at granske Livets Mening. Han opmuntrer mig til at søge at vinde varig Lykke fremfor at søge en intellektuel Nysgerrighed tilfredsstillet.

En Aften tager vor Samtale en anden Vending, som skal få stor Betydning for mig ved en Bemærkning, han fremsætter om en af hans Lands ejendommelige Typer, Yogierne. Jeg har kun en ubestemt og usammenhængende Forestilling om, hvad Betegnelsen betyder. Jeg er stødt på den nogle Gange under min Læsning, men hver Gang har Beskrivelsen varieret så meget fra de foregående, at Resultatet er Forvirring. Da jeg hører min Ven anvende Betegnelsen, standser jeg ham og beder om yderligere Forklaring.

"Jeg kan næppe med en enkelt Definition forklare, hvad en Yogi er," svarer han. "Utvivlsomt vilde en halv snes af mine Landsmænd forklare det på en halv Snes forskellige Måder. Der er for Eksempel Tusinder af vandrende Tiggere, der benytter Betegnelsen. De sværmer gennem Landsbyerne og møder op i stimevis til de tilbagevendende religiøse Markeder. Mange er kun dovne Landstrygere, andre er slette og de fleste af dem er fuldkommen udannede Mænd, uvidende om Yogavidenskabens Historie og Lære, i Ly af hvilken de optræder."

Han tier og slår Asken af sin Cigaret. "Men tag til et Sted som Rishikest, hvor de mægtige Himalayabjerge holder evig Vagt. Der vil De træffe en helt anden Slags Folk. De bor i simple Hytter eller Huler, spiser kun lidt og beder bestandigt til Gud. Religionen er deres Åndedræt, den optager deres Tanker Dag og Nat. For største Delen er det gode Mennesker, der studerer vore hellige Skrifter og fremsiger Bønner. Også de kaldes imidlertid Yogier. Men hvad har de til fælles med den Tigger, der kun udbytter den uvidende Hob. De kan selv se, hvor elastisk Betegnelsen er. Imellem de to Klasser er der andre, som har noget af den enes og noget af den andens Natur."

"Og dog synes der at blive gjort meget ud af Yogiernes mystiske Kræfter," siger jeg.

"Ah! Nu må De lytte til en videre Forklaring," svarer han smilende. "Der findes mærkværdige Personligheder på ensomme Tilflugtssteder langt fra de store Byer, dybt inde i Jungler eller i Bjerghuler, Mænd, der ofrer hele deres Tilværelse på Øvelser, som de tror skaber vidunderlige Kræfter. Nogle af disse Mænd vil sky enhver Omtale af Religion og lade hånt om den, medens andre er dybt religiøse, men alle er de fælles i Kampen om at fravriste Naturen et Herredømme over usynlige og u håndgribelige Kræfter. Forstår De, Indien har aldrig været uden sine Traditioner på det mystiskes og okkultes Område, og mange er de Historier, der fortælles om disse Mestres mirakuløse Kunststykker. Også disse Mænd kaldes Yogier."

"Har De truffet sådanne Mænd? Tror De på disse Overleveringer?" spørger jeg troskyldigt.

Inderen tier. Det ser ud, som om han grubler over den Form, han skal give sit Svar.

"Se!" siger han så roligt og holder noget frem, for at jeg kan undersøge det. Han har løsnet det fra sin Hals under Flippen. "Jeg er Brahmin. Dette er min hellige Tråd. Årtusinders streng Udvælgelse har gjort visse Karakteregenskaber instinktive i min Kaste. Uddannelse og Ophold i Vesterlandet kan ikke fjerne dem. Tro på en højere Magt, på Tilstedeværelsen af overnaturlige Kræfter og på en åndelig Udvikling blandt Menneskene, disse Ting er mig medfødt som Brahmin. Jeg kunde ikke tilintetgøre dem, selv om jeg vilde, og Fornuften besejres af dem, hver Gang der Opstår et Modsætningsforhold, Skønt jeg er fuldt ud forstående overfor jeres moderne Videnskabs Grundsætninger og Metoder, kan jeg derfor kun give et Svar, nemlig dette - jeg tror!"

"Var Deres Mester Yogi?" spørger jeg.

"Nej, han var Rishi. **Over Yogierne står Rishi'erne,**" svarer han. "Overfør den darwinistiske Teori på den menneskelige Karakter, gå ud fra den brahminske Læresætning om, at der finder en sjælelig Udvikling Sted jævnsides med den fysiske, betragt Rishi'erne som Mænd, der har nået Toppen af denne Udviklingsgang, så vil De kunne få et svagt Begreb om deres Storhed."

"Udfører en Rishi også de Vidundere, som man hører om?"

"Det gør han tilvisse, men han værdsætter dem ikke for deres egen Skyld, således som mange af yogi-mirakelmagerne gør det. Den Slags Kræfter opstår ganske naturligt i ham i Kraft af hans højt udviklede Vilje og sjælelige Koncentrationsevne. De er ikke Hovedsagen for ham, han kan endog se ned på dem og kun benytte sig lidt af dem. Hans vigtigste Formål er indadtil at blive noget i Lighed med hiné guddommelige Skikkelser, som Buddha i Østen og Kristus i Vesten er de berømteste Eksempler på."

"Men Kristus gjorde Mirakler!"

"Det gjorde han. Men tror De, han Udøvede dem af personlig Forfængelighed På ingen Måde, han vilde hjælpe Menigmands Sjæl ved på den Måde at fange hans Tro."

"Men hvis der fandtes sådanne Mænd som Rishi'er i Indien, vilde Mængden da følge dem?" spørger jeg.

"Utvivlsomt - men de måtte først stå offentligt frem og udgive sig for det, de var. Kun i overordentlig sjældne Tilfælde har man set Rishi'er gøre det. **De foretrækker at leve afsondret fra Verden. De, der ønsker at udrette et offentligt Hverv, kan træde frem for en kort Tid, men forsvinder så igen.**"

Jeg indvender, at sådanne Mænd næppe kan være til stor Gavn for deres Medmennesker, hvis de skjuler sig på utilgængelige Steder.

Inderen smiler tålmodigt: "Dette Spørgsmål falder indenfor det, I Europæere kalder: Skinnet bedrager. Uden indgående Kendskab til disse Personer er Verden ikke i Stand til at bedømme dem retfærdigt. Jeg anførte, at Rishi'erne somme Tider for en Tid lever i Byer og færdes blandt Folk. I gamle Dage, da dette skete noget oftere, var deres Visdom, Magt og Evner åbenbar for Folk, da blev deres Indflydelse åbenlyst anerkendt. Selv Maharajaerne lod ikke hånt om at yde disse store Vismænd deres ærbødige Respekt og bede dem om Råd i politiske Spørgsmål. Men iøvrigt er det en Kendsgerning, at Rishi'erne foretrækker at øve deres Indflydelse på en stille og ubemærket Måde."

"Jeg vilde gerne træffe sådanne Mænd, og jeg vilde gerne træffe nogle virkelige Yogier."

"Det kommer De til, det vidste jeg den Dag, vi første Gang traf hinanden," lyder det forbløffende Svar. "Det slog ned i mig, som en Slags Indskydelse - er det ikke ligegyldigt, hvad man kalder det? - som et dybt fornemmet Budskab, uforklarligt ud fra ydre Foreteelser. Min Mester lærte mig, hvorledes jeg skulde opøve og udvikle denne Følelse. Nu har jeg lært at stole fuld ud på den."

"En moderne Sokrates, ledet af sin Daimon!" bemærker jeg halvt spøgende. "Men sig mig, når tror De, Profetien vil gå i Opfyldelse?"

Han trækker på Skuldrene. "Jeg er ikke Profet, så jeg beklager, at jeg ikke kan give Dem Datoen."

Jeg trænger ikke på, skønt jeg har Mistanke om, at han kunde sige mere, hvis han vilde. Jeg tænker over Sagen og kommer så med et Forslag.

"Jeg formoder, at De før eller senere vender tilbage til Deres eget Land. Hvis jeg er rede til den Tid, kunde vi så ikke rejse sammen? Vil De så ikke hjælpe mig at finde nogle af de Mennesker, vi har talt om?"

"Nej, rejs alene, en Dag vil De indse, at jeg har Ret."

Fra da af føler jeg, at den Dag vil oprinde, da jeg befinder mig i det solbeskinnede Østen. Jeg går ud fra, at hvis Indien i Fortiden har huset så store Mænd som Rishi'erne, og at hvis der, som min Ven tror, endnu findes nogle få af dem, så vil Besværet med at finde dem blive belønnet ved at lære noget af deres Visdom at kende. Jeg kunde således måske vinde en Forståelse og en Tilfredshed, som Tilværelsen hidtil har nægtet mig. Selv om jeg fejler i en sådan Søgen, så vil Rejsen ikke have været forgæves. For disse besynderlige Mænd, Yogierne, med deres Magi, deres mystiske Øvelser og deres ejendommelige Levemåde, kildrer min Nysgerrighed og fanger min Interesse. *Jeg beslutter at følge min Lyst og, så snart*

Lejlighed gives, tage den første Båd til Indien.

Min orientalske Ven, der således har gjort min Beslutning om at drage mod den opgående Sol endelig, vedbliver at modtage mig i sit Hjem igennem adskillige Måneder. Han hjælper mig at tage mit Bestik på Tilværelsens hvirvlende Ocean, skønt han altid vægrer sig ved at agere Lods gennem de ukortlagte Farvande, der strækker sig foran mig. Men at blive klar over sin Stilling, at blive gjort opmærksom på skjulte Muligheder og at få sine vage Forestillinger gjort klare, er ikke desto mindre af uvurderlig Værdi for en ung Mand. Det er derfor ikke uden Grund, at jeg giver Udtryk for min Taknemmelighed over for denne min tidlige Velgører. For den triste Dag oprinder, da vi skilles. Nogle få År efter hørte jeg, tilsyneladende ved et Tilfælde, om hans Død.

Tiden og Forholdene er ikke rede til min Rejse. Ærgerrighed og Begær lokker en Mand ind i ansvarsfulde Stillinger, som han ikke let kan trække sig ud af. Jeg finder mig i den Tilværelse, der indespærrer mig, spejder og venter.

Jeg mister aldrig Troen på Inderens Profeti. En skønne Dag får den en uventet Bekræftelse.

Mit journalistiske Arbejde bringer mig adskillige Måneder igennem i jævnlig Kontakt med en Mand, som jeg nærer den højeste Respekt og de venligste Følelser for. Han er ualmindelig skarpsindig og kender den menneskelige Natur til Bunds. Mange År tidligere havde han været Professor i Psykologi ved et af vore Universiteter, men den akademiske Tilværelse faldt ikke i hans Smag. Han forlod den for andre Græsgange, hvor han kunde finde en mere praktisk Anvendelse for sin umådelige Viden. En Tid var han Rådgiver for store Forretningsdrivende.

Han er født med den sjældne Gave at kunne anspore andre til at yde deres bedste. Enhver, som han træffer - fra Kontorbudet til Millionæren - finder praktisk Hjælp og ny Begejstring hos ham.

Jeg nyder hans Selskab, fordi det er lykkedes ham at sammensmelte Indadskuen og Udadskuen i sin egen Natur, med det Resultat, at han det ene Øjeblik kan snakke dyb Filosofi, og det næste behandle en Forretningssag. Dertil er han aldrig kedelig, altid morsom og strålende af godt Humør.

En Aften går vi ud og spiser sammen på en lille Bohème-Café, hvor vi nyder det dæmpede Lys og den veltillavede Mad. Da vi har spist, ser vi Fuldmånen højt på Himmelen og lader os friste af dens Skin til at spadserer hjem.

Samtalen har været let og overfladisk største Delen af Aftenen, men medens vi vandrer ind gennem Byens rolige Gader, drejer den ind på dybe filosofiske Emner. Udenfor hans Dør vender han sig og rækker mig Hånden til Farvel, og pludselig siger han alvorligt og langsomt: "De burde aldrig være blevet Journalist. De er i Virkeligheden en Filosof, der er fanget af Skribleriernes blækspyende Virvar. Hvorfor gik De ikke Universitetsvejen, så De kunde tilbringe Deres Liv med Undersøgelser? For De elsker jo at tage Morgenskoene på og vandre omkring inden i Deres egen Hjerne. De prøver på at finde selve Livets Kilde. En skønne Dag vil De rejse til Yogierne i Indien, Lamaerne i Tibet og Zenmunkene i Japan. Så Vil De skrive nogle Beretninger, der er værd at læse - God Nat!"

"Hvad mener De om disse Yogier?"

Han bøjer sit Hoved hen imod mit og halvt hvisker mig i Øret:

"Min Ven, de ved Besked, *de ved Besked.*"

Jeg går forbløffet min Vej. Rejsen østpå har lange Udsigter. Jo dybere jeg synker i mine Virksomheder, des vanskeligere er det for mig at frigøre mig. En Tid griber Mismodet mig. Er jeg ikke af Skæbnen fordømt til at holdes fangen af denne Mængde af private Bånd og' personlige Ambitioner?

Men jeg gætter galt. Skæbnen udsteder sine Ordre hver Dag, og skønt vi ikke er forstående nok til at kunne læse dem, adlyder vi dem dog ubevidst.

Før der er gået tolv Måneder, går jeg i Land i Alexandra Dokken i Bombay; jeg blander mig i den orientalske Bys brogede Liv og lytter til den fantastiske Blanding af asiatiske Tungemål, der bidrager til Kakofonien.

TREDIE KAPITEL

En Magiker fra Ægypten.

Det er en underlig Kendsgerning - og måske en betydningsfuld - at endnu førend jeg begynder at prøve mit Held i denne underlige Søgen, kommer Heldet selv og opsøger mig. Jeg har end ikke benyttet mig af mit Turistprivilegium til at udforske Bombays Seværdigheder. Alt, hvad jeg kender til Byen, kan med Lethed skrives på et Postkort. Mine Kuffertter, på en nær, er endnu ikke pakket ud. Min eneste Beskæftigelse er et Forsøg på at gøre mig fortrolig med mine Omgivelser i Hotel Majestic, som en Bekendt om Bord havde omtalt som et af de mest komfortable i Byen. Det er herigennem, at jeg gør en forbløffende Opdagelse. For som Medgæst på Hotellet finder jeg et Medlem af Magikernes Broderskab, en regulær Mirakelmager.

Ikke at han er en almindelig Taskespiller af den Slags, som gør Lykke ved at blænde blaserede Tilskuere. Nej! Han tilhører de middelalderlige Troldmænds Stamme. Han er daglig i Samkvem med mystiske Væsner, usynlige for normale menneskelige Øjne, men tydelige nok for hans egne. Således siger i hvert Fald det mærkelige Rygte, han har skabt sig. Hotelbetjeningen betragter ham med frygtsomme Blikke og taler om ham med tilbageholdt Åndedræt. Når som helst han kommer forbi, afbryder de andre Gæster Konversationen, og de får et forvirret spørgende Udtryk i Øjnene. Han gør ingen Tilnærmelser over for dem, og han forlanger gerne at spise alene.

Det, som gør ham mere interessant i vore Øjne, er at han hverken er Europæer eller Inder. Han er fra Nilens Land, en Magiker fra Ægypten.

Det er ikke let for mig at forene Mahmoud Beys Udseende med de ildevarslende Evner, som han siges at besidde. I Stedet for det strenge Åsyn og den magre Krop, som jeg venter, ser jeg et smukt smilende Ansigt og en velbygget Skikkelse med kraftige Skuldre. I Stedet for i hvid Kappe eller omfangsrig Kofte er han klædt i moderne Tøj, som sidder godt. Han ligner en smuk Franskmand, som man kan se dem hver Aften på de bedre Restauranter i Paris.

Jeg grubler over Sagen Resten af Dagen. Den næste Morgen vågner jeg med en bestemt Beslutning. Mahmoud Bey skal interviewes med det samme. Jeg skal nok "få hans Historie", som mine Kolleger ved Pressen vilde sige.

Jeg skriver et Par Ord, som udtrykker mit ønske, på et Visit-kort, og så tegner jeg i det højre Hjørne med ganske små Streger et vist Symbol, som viser, at jeg ikke er ukendt med den traditionelle Side af hans mystiske Kunst, og som jeg håber vil hjælpe mig til at opnå en Samtale. Jeg stikker Kortet i Hånden på en Tjener tillige med en Sølvrupi og sender ham op til Magikerens Værelse.

Få Minutter efter kommer Svaret: "Mahmoud Bey vil tage imod Dem med det samme, Sir. Han skal netop til at spise Morgenmad og beder Dem gøre ham Selskab."

Dette første Held opmuntrer mig. Tjeneren viser Vej oven på, og jeg finder Mahmoud Bey siddende ved et Bord, hvorpå der er Te, ristet Brød og Marmelade. Ægypteren rejser sig ikke

for at modtage mig. I Stedet peger han på en Stol over for sig og siger:

"Vær så god at tage Plads. Undskyld mig, men jeg giver aldrig Folk Hånden."

Han er iført en løstsiddende grå Slåbrok. Hans Hår er brunt og sidder som en Løve-manke på hans Hovede, en Lok har forvildet sig ned over Panden. Hans hvide Tænder glimter, da han med et indtagende Smil spørger: "Vil De spise Morgenmad med mig?"

Jeg takker. Under Måltidet fortæller jeg ham om det ærefrygtindgydende Rygte, han har på Hotellet, og om mine lange Overvejelser, før jeg havde den Dristighed at opsøge ham. Han ler hjerteligt og hæver afværgende Hånden, men siger intet.

Efter en Pause spørger han: "Kommer De fra en Avis?"

"Nej. Jeg er kommet til Indien på en privat Mission - for at studere forskellige Ting, der ligger uden for det almindelige, og måske gøre nogle få Iagttagelser til Brug for litterært Arbejde."

"Bliver De her længe?"

"Det kommer an på Omstændighederne. Jeg har ikke fastsat nogen bestemt Tid," svarer jeg med en mærkelig Følelse af, at det er mig, der er ved at blive udspurgt og ikke omvendt. Men hans næste Ord beroliger mig.

"Jeg er her også selv på et længere Besøg. Måske et, måske to År. Derefter rejser jeg til det fjerne østen. Jeg vil gerne se Verden og så vende tilbage til Ægypten, hvis Allah tillader det."

"Er det sandt, at De sidder inde med magiske Evner?" spørger jeg ham stilfærdigt.

Roligt og tillidsfuldt siger han: "Ja! Allah den Almægtige har skænket mig sådanne Evner."

Jeg tøver. Hans mørke, grå øjne gennemborer mig.

"Jeg formoder, De gerne vil have mig til at vise dem, ikke sandt?" spørger han pludseligt.

Han har gættet mit ønske rigtigt. Jeg nikker.

"Udmærket! Har De en Blyant og et Stykke Papir?"

Jeg rækker ham et Blad af min Lommebog.

"Vær så venlig at skrive et eller andet Spørgsmål på Papiret." Derefter sætter han sig hen ved et lille Bord i Vindueskrogen. Han vender halvvejs Ryggen til mig og ser ned på Gaden. Der er flere Meter mellem os.

"Hvilket Spørgsmål?" spørger jeg.

"Hvad De vil," svarer han.

Min Hjerne arbejder. Til Slut skriver jeg et kort Spørgsmål. Det er: "Hvor boede jeg for fire År siden?"

"Fold nu Papiret sammen flere Gange, så det danner en ganske lille Firkant," instruerer han mig. "Fold det sammen så det bliver så småt som på nogen Måde muligt."

Jeg adlyder. Derefter trækker han sin Stol hen til Bordet og vender sig atter mod mig.

"Hold nu Papiret og Blyanten i Deres knyttede højre Hånd." Jeg knytter Hånden om begge Dele. Ægypteren lukker øjnene. Han lader til at falde hen i meget dybe Overvejelser. Så åbner de tunge øjenvipper sig på ny, de grå øjne ser vedholdende på mig, og han siger roligt:

"Det Spørgsmål, De stillede, var det ikke: Hvor boede jeg for fire År siden?"

"De har Ret," svarer jeg forbavset. Det er et enestående Tilfælde af Tankelæsning.

"Vær nu så venlig at åbne Papiret i Deres Hånd," bryder hans Stemme ind.

Jeg lægger den lille Lap på Bordet og åbner langsomt dens mange Folder, indtil den er helt udfoldet.

"Undersøg det!" befaler han. Jeg gør det og opdager noget, der forbavser mig. Thi en eller anden usynlig Hånd har med Blyant skrevet Navnet på den By, hvor jeg boede for fire År siden. Svaret står umiddelbart under det skrevne Spørgsmål.

Mahmoud smiler triumferende. "Det er Svaret. Er det rigtigt?" Jeg samtykker undrende, fuldstændig forvirret. Kunststykket forekommer mig utroligt. Som en Prøve beder jeg ham

gentage Forsøget. Han er straks villig dertil og sætter sig over til Vinduet, medens jeg skriver et nyt Spørgsmål. På den Måde undgår han enhver mulig Beskyldning for at være nær nok til at kunne læse, hvad jeg skriver. Desuden iagttager jeg ham omhyggeligt og ser, at hans øjne er fæstet på den farverige Scene på Gaden nedenunder.

Jeg folder på ny Papiret sammen og holder det fast imod Blyanten, som jeg har i Hånden. Han vender tilbage til Bordet og sætter sig til at overveje med lukkede øjne. Så kommer Ordene: "Deres andet Spørgsmål: Hvilken Avis var jeg Redaktør af for to År siden?"

Han har gengivet mit Spørgsmål fuldstændig rigtigt. Tankelæsning igen, formoder jeg.

Endnu en Gang beder han mig om at åbne den lille Lap Papir i min højre Hånd. Jeg breder den ud på Bordet, og for mit bestyrkede Blik står Navnet på den Avis, det drejer sig om, klodset skrevet med Blyant.

Hypnotisme? Jeg har studeret dette Emne og ved, når der bliver gjort Forsøg på Påvirkning udefra. Jeg ved også, hvordan man beskytter sig mod det. Og de mystiske Ord, som var tilføjet, står stadig på Papiret¹).

1) Jeg opbevarede Papirslappen i flere Måneder, og Skriften forsvandt ikke. Jeg viste det til to eller tre Personer, som straks identificerede de tilføjede svar. Det er derfor klart, at Oplevelsen ikke havde været et sansbedrag.

For tredie Gang anmoder jeg Ægypteren om at gentage Forsøget, og han går med til en afsluttende Prøve. Også denne gennemfører han med Held.

Kendsgerningerne er uimodsigelige. Han har læst mine Tanker, (tror jeg); han har på en eller anden uforklarlig Måde fået visse Ord skrevet af en usynlig Hånd på et Stykke Papir, som jeg holder tæt sammenknyttet i min Hånd; og yderligere er disse Ord rigtige Svar på mine Spørgsmål.

Hvad er det for en mærkværdig Fremgangsmåde, han anvender? Medens jeg grubler over Sagen, føler jeg mystiske Kræfters Nærværelse. For den normale Tankegang er Sagen utrolig. Det er noget fremmed, og noget der ligger hinsides den normale Tilværelse. Mit Hjerte hører næsten op med at slå af Uhygge.

"Er der Mænd i England, der kan gøre dette?" spørger han en Smule pralende.

Jeg er tvunget til at indrømme, at jeg ikke kender nogen, der kan udføre Kunststykket under tilsvarende Forhold, skønt flere professionelle Tryllekunstnere uden Tvivl kan udføre det, hvis de får Lov til at bruge deres egne Redskaber.

"Har De noget imod at forklare Deres Metode?" spørger jeg ængsteligt, for jeg er bange for, at jeg forlanger for meget, når jeg beder ham åbenbare sine Hemmeligheder.

Han trækker på sine brede Skuldre. "Jeg har fået store Beløb tilbudt for at åbenbare mine Hemmeligheder, men jeg har endnu ikke i Sinde at gøre det."

"De er vel klar over, at jeg ikke er helt uvidende om den psykiske Side af Tingene," fremfører jeg.

"Det er jeg. Hvis jeg nogen Sinde kommer til Europa - hvilket er meget muligt - vil De måske være i Stand til at yde mig visse Tjenester. I så Fald lover jeg at uddanne Dem i mine Metoder, så De kan udføre de samme Ting, når De ønsker det."

"Hvor længe varer Undervisningen?"

"Det er forskelligt med forskellige Personer. Hvis De arbejder hårdt og giver al Deres Tid dertil, vil tre Måneder være tilstrækkeligt til at få en Forståelse af Metoden, men derefter kræves der måske flere Års øvelse."

"Kan De ikke forklare mig Grundlaget for Deres Kunststykker, den teoretiske Side, uden at åbenbare Deres Hemmeligheder?" bliver jeg ved.

Mahmoud Bey grubler et Stykke Tid over mit Spørgsmål. "Jo, det er jeg villig til at gøre for Dem," svarer han så.

Jeg griber min Stenogramblok og holder min Blyant parat til at skrive.

"Nej, hør nu! Ikke nu til Morgen," protesterer han smilende "Jeg har travlt; De må have mig undskyldt nu. Kom igen i Morgen Klokken elleve, så fortsætter vi vor Samtale."

Præcis på det aftalte Klokkeslet sidder jeg påny i Mahmoud Beys Værelse. Han skubber en Æske ægyptiske Cigaretter over Bordet til mig.

"De ønsker, at jeg skal beskrive mine Teorier, som Deres engelske Venner vilde kalde dem; for mig er de Visheder." Mahmoud Bey ler godmodigt. "Måske vil det forbavse Dem at høre, at jeg er Landbrugskandidat, og at jeg har Diplomer derfor?" tilføjer han.

Jeg begynder at skrive ned.

"Jeg ved, at det ser ud til at være uforeneligt med min - lad os kalde det Interesse - for Magi," fortsætter han. Jeg ser op på ham og bemærker et Smil om hans Læber. Han stirrer på mig. Der er en god "Historie" i den Mand, tænker jeg.

"Men De er Journalist; måske vil De vide, hvordan jeg blev Magiker?" spørger han.

Jeg indrømmer det ivrigt.

"Godt! Jeg er født i en af Provinserne inde i Landet, men jeg er opdraget i Kairo. Lad mig fortælle Dem, at jeg var en ganske normal Dreng, jeg havde samme Interesser som andre Skoledrenge. Jeg var ivrig efter at studere Landbrug og kom ind på Regeringens agrikulturelle Kollegium. Jeg arbejdede hårdt med mine Studier og fortsatte dem med stor Begejstring.

En Dag tog en gammel Mand en Lejlighed i Huset, hvor jeg boede. Det var en Jøde med buskede øjenbryn og langt gråt Skæg, og hans Ansigt var altid roligt og alvorligt. Han var så tilbageholdende, at de andre Beboere i Huset holdt sig på Afstand. Mærkeligt nok, i Stedet for at have samme Virkning på mig, vakte denne mystiske Tilbageholdenhed min Interesse, og jeg anstrengte mig for at gøre hans Bekendtskab. Til at begynde med afviste han mig, men det forøgede kun min brændende Nysgerrighed. Endelig gav han efter for mine stadige Forsøg på at få ham til at inklude sig i en Samtale med mig. Han åbnede sine Døre for mig og lod mig træde ind i sin Tilværelse. På den Måde erfarede jeg, at han brugte meget af sin Tid til mærkværdige Studier og mystiske Kunster. *Kort sagt, han tilstod over for mig, at han foretog Undersøgelser i den overnaturlige Verden.*

Det var forunderligt! Hidtil havde mit Liv fulgt den lige Landevej med ungdommelige Studier og sund Sport. Nu blev jeg pludselig tvunget til at stå Ansigt til Ansigt med en fuldstændig anden Tilværelse. Og det tiltalte mig, fordi jeg derigennem så Muligheden for store Eventyr. Jeg tryglede den gamle Jøde om at undervise mig, og han gav efter for mit ønske. På den Måde blev jeg ført ind i en ny Kreds af Interesser og Venner. Jøden tog mig med sig til en Forening i Kairo, som foretog praktiske Undersøgelser i Magi, Spiritisme, Teosofi og Okkultisme. Han holdt ofte Foredrag for dem. Gruppen bestod af Medlemmer af Bourgeoisiet, Videnskabsmænd, Embedsmænd og forskellige Mennesker i ansete Stillinger.

Skønt jeg først lige var blevet voksen, fik jeg Lov til at følges med den gamle Mand til alle Foreningens Møder. Hver Gang hørte jeg ivrigt efter; med stive ører slugte jeg hvert eneste Ord af Samtalen omkring mig; med Begejstring holdt jeg øje med de mærkelige Eksperimenter, der ofte blev foretaget. Selvfølgelig var det uundgåeligt, at mine Landbrugsstudier måtte forsømmes, for at jeg kunde få mere Tid tilovers til Studierne i det overnaturlige. Imidlertid havde jeg et naturligt Anlæg for mine Studier, og jeg slap uden Vanskelighed igennem mine Eksaminer.

Jeg studerede de gulnede, gamle Bøger, som Jøden lånte mig, og jeg udførte de magiske Ritualer og andre øvelser, som han lærte mig. Jeg gjorde så hurtige Fremskridt, at jeg begyndte at opdage Ting, som han ikke selv kendte. Til Slut blev jeg anerkendt som udlært i disse Kunster. Jeg holdt Foredrag og gav Demonstrationer for Kairo Foreningen, indtil dens Medlemmer udnævnte mig til dens Formand. Jeg vedblev med at være dens Leder i tolv År.

Så trak jeg mig tilbage, fordi jeg ønskede at forlade Ægypten og rejse til visse Lande - og ved Lejlighed at tjene en Formue."

Mahmoud holdt op med at tale; hans omhyggeligt manicurerede Fingre svippede Asken fra Cigaretten.

"Et vanskeligt Hverv!"

"Det bliver let for mig. Jeg behøver kun nogle få Klienter blandt de hovedrige, som ønsker at benytte sig af mine magiske Evner. Jeg er allerede kendt af visse velhavende Parsere og rige Hinduer. De kommer her for at rådføre sig med mig angående deres Problemer eller Vanskeligheder, eller de ønsker Underretning, som kun kan fremskaffes ved skjulte Midler. Jeg beregner mig selvfølgelig høje Honorarer. Et Hundrede Rupier er mit Minimum. Ærlig talt, så ønsker jeg at tjene en Masse Penge og holde op med det hele og trække mig tilbage til en eller anden rolig Provins i det indre Ægypten. Jeg vil så købe mig en stor Appelsinplantage og igen kaste mig over Landbruget."

"Kom De direkte hertil fra Ægypten?"

"Nej, jeg tilbragte nogen Tid i Syrien og Palæstina, efter at jeg forlod Kairo. De syriske Politiofficerer hørte om mine Evner og bad mig nu og da om at hjælpe sig. Når som helst de var i Vildrede om en eller anden Forbrydelse, benyttede de sig af min Evne som et sidste Hjælpemiddel. Det lykkedes mig næsten altid at finde Forbryderne."

"Hvordan var De i Stand til at gøre dette?"

"Forbrydelsernes indre Hemmelighed blev åbenbaret for mig af mine tjenende Ånder. Som i et Syn genskabtes Scenerne for mig."

Mahmoud Bey fordyber sig nogle Minutter i Erindringer. Jeg venter tålmodigt på hans næste Ord.

"Ja, jeg formoder, De kunde kalde mig en Slags praktiserende Spiritist, **eftersom jeg påkalder Åndernes Hjælp,**" **fortsætter han.**

"Men jeg er også, hvad De kalder Magiker - i Ordets virkelige Betydning, ikke Tryllekunstner - lige så vel som Tankelæser.

Jeg påstår ikke at være andet og mere end det."

Hans Påstand er tilstrækkelig overraskende til ikke at behøve Tilføjelser.

"Vil De ikke fortælle mig noget om Deres usynlige Hjælpere?" spørger jeg.

"Ånderne? Ja, det tog mig tre Års vanskelige øvelser at få mit nuværende Herredømme over dem. *Ser De, i den Verden, der eksisterer uden for vore legemlige Sanser, er der onde såvel som gode Ånder. Jeg prøver på kun at bruge gode Ånder. Nogle af dem er Mennesker, som er gået igennem det, Verden kalder Døden; men de fleste af mine Hjælpere er "Djiner", det vil sige indfødte Beboere af Åndeverdenen, som aldrig har haft et menneskeligt Legeme. Nogle af dem er ganske som Dyr; andre er lige så snedige som Mennesker. Der er også onde "Djiner" - vi kalder dem "Djiner" i Ægypten, og jeg kender ikke nogen bedre engelsk Betegnelse for dem - som anvendes af lavtstående Heksemestre, særlig af de afrikanske Heksedoktorer. Jeg vægrer mig ved at have noget at gøre med dem. De er farlige Tjenere og falder nu og da over den Mand, der bruger dem, og dræber ham."*

"Hvem er de menneskelige Ånder, De bruger?"

"Jeg kan fortælle Dem, at en af dem er min egen Broder. Han "døde" for nogle År siden. Men husk - jeg er ikke spiritistisk Medium; det er ikke en Ånd, der kommer ind i mit Legeme eller får Lov til på nogen Måde at beherske mig. Min Broder sætter sig i Forbindelse med mig ved at indprente mig en hvilken som helst Tanke, han ønsker, eller ved at mane et Syn frem for mit indre øje. Det er på den Måde, jeg kendte de Spørgsmål, De skrev i Går."

"Og "Djinerne"?"

"Jeg har så mange som tredive under min Kommando. Selv efter at jeg havde opnået Herredømmet over dem, måtte jeg opøve dem til at udføre mine Befalinger, akkurat som man

lærer Børn at danse. Jeg må vide Navnet på hver enkelt af dem, for man kan ikke få dem frem eller bruge dem uden at kende dem. Nogle kendte jeg fra de gulnede gamle Bøger, som Jøden lånte mig."

Mahmoud skubber Cigaretæsken over til mig og fortsætter så:

"Jeg har givet hver Ånd en særskilt Pligt; hver af dem er opøvet i at udføre et bestemt Arbejde. Således vilde de "Djiner", som frembragte de blyant-skrevne Ord på Deres Papir i Går slet ikke være i Stand til at hjælpe mig med at opdage, hvad Deres Spørgsmål drejede sig om."

"Hvordan kommer De i Forbindelse med disse Ånder?" er mit næste Spørgsmål.

"Jeg kan hidkalde dem meget hurtigt blot ved at koncentrere mine Tanker om dem, men i Praksis skriver jeg som Regel på arabisk, Navnet på Ånden, som jeg har Brug for; det er tilstrækkeligt til næsten med det samme at bringe den til mig."

Ægypteren ser på sit Ur. Han rejser sig op og siger: "Og nu, min Ven, beklager jeg at måtte sige, at jeg ikke kan give Dem yderligere Forklaring på mine Metoder. Måske forstår De nu, hvorfor jeg må holde dem hemmelige. Vi mødes måske igen en Dag, hvis det er Allahs Vilje. Farvel."

Hans Tænder glimter i et Smil, mens han bukker. Samtalen er forbi.

*

<Nat i Bombay. Jeg går sent i Seng, men falder ikke i Søvn. Den tunge Luft virker kvælende på mig; det er, som om den ikke indeholder Ilt; og Varmen er utålelig. Jeg finder, at blot det at ånde er et Arbejde. Luften er så varm, at den smerter mine uvante Lunger ved hvert Åndedrag. Min elendige Krop bliver slap og udgyder en stadig Strøm af Sved, som min Pyjamas opsuger. Værre! Min forkuede Hjerne finder ingen Hvile. Søvnløshedens Djævel kommer ind i mit Liv i denne Nat og er bestemt til at plage mig indtil

den Dag, da mine Sko betræder indisk Jord for sidste Gang. Jeg er begyndt at betale den uundgåelige Pris for at blive akklimatiseret i den tropiske Verden.

Jeg grubler over Morgenens Samtale med Mahmoud Bey og over de forbavsende Foreteelser fra den foregående Dag og leder efter en anden Forklaring end den, han har givet mig; men jeg kender ingen. Hvis disse hans tredive eller flere mystiske Hjælpere virkelig eksisterer, så er vi tilbage i Middelalderen, da Heksemestre - hvis da Sagn ikke altid lyver - florerede i alle Europas Byer, skønt de ofte blev forstyrret i deres skumle Arbejde af Kirken og Staten.

Jo mere jeg søger efter en Forklaring, jo mere er jeg i Vildrede. Hvorfor havde Mahmoud Bey pålagt mig at holde Blyanten sammen med Papiret? Trak hans såkaldte Ånder nogle Bestanddele ud af Blyet, så de kunde skrive Svarene?

Jeg leder i min Hukommelse efter lignende Tilfælde. fortæller ikke den verdensberømte venetianske Rejsende Marco Polo et eller andet Sted i sin Bog, hvorledes han mødte visse Magikere i Kina, Tatariet og Tibet, og om hvorledes de var i Stand til at præstere Blyantskrivning uden Berøring? Og fortalte ikke disse Troldmænd ham, at denne uhyggelige Kunst havde været kendt og praktiseret blandt dem i flere Århundreder?

Jeg husker ligeledes, at Helena Petrovna Blavatsky, den gådefulde russiske Dame, som grundlagde den teosofiske Forening, frembragte nogle lignende Fænomener for halvtreds År siden. (=50, dvs i 1870'årene) Visse foretrukne Medlemmer af hendes Forening modtog temmelig lange Budskaber ved hendes Medvirken. De forelagde filosofiske Spørgsmål, og Svarene

blev kradset - udfældet, kaldte hun det - på det samme Stykke Brevpapir, som Spørgsmålene var skrevet på. Det er mærkværdigt, at Madame Blavatsky påstod at have intimt Kendskab både til Tatariet og Tibet, netop de Lande, hvor Marco Polo mødte de samme Fænomener. Alligevel påstod Madame Blavatsky ikke, at hun havde Magt over mystiske Ånder, som Mahmoud gjorde. Hendes Påstand var, at de mystiske Skriverier hid-rørte fra hendes tibetanske Mestre, som var af Kød og Blod og usete færdedes som hendes Forenings Ophavsmænd. Tilsyneladende var de dygtigere til Kunststykket end Ægypteren, for de frembragte den Slags Skriverier mange Hundrede Kilometer fra Tibet.

Der havde været megen Diskussion den Gang, om den russiske Dames Fænomener virkelig var ægte, og om hendes tibetanske Mestre virkelig eksisterede. Men det kommer ikke mig ved, jeg kender mine egne Oplevelser, **og hvad jeg har været Vidne til med mine egne Øjne.** Jeg må akceptere Forestillingens Ægthed, selv om jeg tager Forbehold med Hensyn til Forklaringen deraf.

Ja, Mahinoud Bey er en Magiker, en Troldmand fra det tyvende Århundrede. At jeg har opdaget ham så hurtigt efter, at jeg er landet på indisk Jordbund, synes at være et passende og profetisk Forvarsel om endnu mærkeligere Opdagelser. Billedligt har jeg gjort det første Indsnit i min indiske Erfarings Stok. I Virkeligheden har jeg gjort den første Optegnelse på de jomfruelig hvide Blade i min Notesbog.

FJERDE KAPITEL

Jeg træffer en Messias.

"Det glæder mig at træffe Dem", er den temmelig konventionelle Hilsen, som Meher Baba modtager mig med. Jeg vidste ikke, at han var bestemt til som et Meteor at glimte hen over den vesterlandske Himmel og til at vække Nysgerrighed hos Millioner af Mennesker i Europa og Amerika. Ydermere at han ligesom et Meteor vilde falde vanæret til Jorden. Jeg er den første vesterlandske Journalist, der interviewer ham, for jeg opsporer ham i hans indiske Bopæl, medens han endnu, bortset fra lokal Berømmelse, er så godt som ukendt.

Jeg har truffet en af hans højeste Disciple, og efter at have brevvekslet med ham undrer jeg mig over, hvad for en Slags Mand det er, som har stillet sig selv i Række med Menneskeslægtens Befriere. To Parser Disciple kommer til Bombay for at ledsage mig.

Vi ankommer til Ahmednagar den næste Morgen efter at have rejst hele Natten. Jeg husker det som et historisk Sted, hvor den grusomme Kejser Aurungzeb, Troens Opretholder og Mogultronens Pryd, glattede sit store Skæg for sidste Gang, før Døden indhentede ham her i hans Telt.

En støjende gammel Ford fra før Krigen, der sørger for Transport til Meher Babas Tilflugtssted, venter på os ved Stationen. Den tolv Kilometer lange Tur fører os gennem fladt Land. En Del af Vejen er beplantet med Paternostertræer. Vi passerer en Landsby, hvis uregelmæssige brune Tage hæver sig msd det omhyggeligt forarbejdede lille Spir på det stedlige Tempel. Så får jeg øje på en Strøm, hvis Bredder er beklædt med lyserøde og gule Blomster, og i hvis mudrede Vand Bøflerne lyksaligt hviler sig.

Vi ankommer til Meher Babas mærkelige Koloni, som har til Huse i spredte Bygninger. Tre Stenhuse af mærkeligt Udseende, som jeg senere erfarer er Resterne af en nedlagt Militærlejr, står på en Mark. Tre almindelige Træhytter står på en tilstødende Mark. Nogle

Hundrede Meter derfra er der en lille Landsby, som hedder Arangaon. Hele Stedet gør et øde Indtryk og synes at være halvvejs forladt. Mine parsiske Ledsagere skynder sig at fortælle mig, at dette kun er deres Mesters landlige Hovedkvarter, og at hans Hovedcentrum er tæt ved Byen Nasik, hvor Størsteparten af hans nære Disciple bor, og hvor besøgende som Regel modtages.

Der kommer nogle Mænd ud fra en af Hytterne, medens vi går forbi. De driver på Verandaen, smiler, gestikulerer. Vi går tværs over en Mark og kommer til en mærkeligt udseende Bygning, som er intet mindre end en kunstig Hule. Den er bygget af Sten og Grus og er omkring to en halv Meter høj. Den vender lige mod Syd og Formiddagens klare Solskin fylder dens Indre. Jeg ser mig omkring og lægger Mærke til de bølgeformede Marker, Bjergene som begrænser Horisonten imod øst, og den skyggefulde Landsby nede i en Hulning. Denne parsiske hellige Mand er øjensynlig en stor Elsker af Naturen, for han har valgt sit Tilflugtssted, hvor der hersker en ophøj et og uforstyrret Fred.

To Mænd står på Vagt uden for Hulens Indgang. De flytter sig, da vi nærmer os, og går indenfor for at rådføre sig med deres Herre. "Sluk Deres Cigaret," hvisker en af mine Ledsagere "Baba kan ikke lide Tobaksrygning." Jeg smider den anstødelige Cigaret væk. Et øjeblik efter bliver jeg ført ind i den såkaldte "nye Messias's " ophøjede Nærværelse.

Han sidder på Hug i Hulens fjerneste Ende. Gulvet er dækket med et persisk Tæppe med et smukt Mønster. Han viser sig at være temmelig forskellig fra, hvad jeg havde tænkt mig. Hans øjne gennemborer mig ikke, Udtrykket i hans Ansigt mangler Styrke, og selv om jeg mærker noget asketisk, uverdsligt og mildt i Atmosfæren om ham, undrer det mig, at jeg ikke føler mig grebet, som man med Rimelighed kunde vente det i Nærværelse af en Mand, som har i Sinde at vinde Millioner af Menneskers Troskab.

Han er iført en lang snehvid Kofte, som på en komisk Måde ligner en gammeldags Natskjorte. Hans elskværdige og venlige Ansigt er indrammet af kastaniebrunt Hår, der falder i lange bølgende Lokker til hans Hals.

Jeg bliver slået af Hårets bløde, silkeagtige Vækst, mærkværdigt lig en Kvindes Hår. Hans Næse er stor og ørneagtig krum. Øjnene er mørke, af Middelstørrelse og klare, men Blikket er ikke indtrængende. Et kraftigt brunt. Overskæg dækker hans Overlæbe. Den lyst olivenfarvede Hud røber hans persiske Oprindelse, for hans Fader stammer fra Shahernes Land. I øvrigt er han ung, sandsynligvis i Trediveerne. Et Ansigtstræk, som bliver stående i Hukommelsen, er hans Pande. Den er så lav, at den synes under Gennemsnitshøjde, og så tilbagevigende, at jeg forbavses. Har Hjerneareal kvalitativ Betydning? Viser en Mands Pande hans Tænkeevner? Men måske en Messias er hævet over sådanne fysiske Begrænsninger!

"Det glæder mig at træffe Dem," siger han, men ikke på den sædvanlige Måde. Han har et lille Bræt med Alfabetet på Skødet og viser hurtigt med Pegefingeren på det ene Bogstav efter det andet. Medens Ordene bliver stavet på denne stumme Pantomimemaner, fortolker Sekretæren dem højt for mig.

Siden den 10. Juli 1925 har den hellige Mand ikke ytret et eneste Ord. Hans yngre Broder fortæller mig, at når den nye Messias begynder at tale, vil hans Budskab forbavse Verden. Indtil da er han absolut tavs.

Stadig ved Hjælp af Brættet stiller Meher Baba nogle venlige Spørgsmål om mit personlige Velbefindende og om mit Liv og udtrykker sin Glæde over min Interesse for Indien. Han forstår udmærket Engelsk, så det er ikke nødvendigt at oversætte, hvad jeg siger. Den indgående Samtale, jeg beder om, fastsætter han til sent på Eftermiddagen. "Mad og Hvile er, hvad De i øjeblikket trænger til," siger - eller rettere meddeler han.

Jeg trækker mig tilbage til en af Stenbygningerne. Den er bar og mørk indvendig, men der er en Seng uden Sengeklæder, et faldefærdigt Bord og en Stol, som måske har gjort god Tjeneste under det indiske Oprør. Her skal jeg bo i næsten en Uge. Jeg kigger gennem det

rudeløse Vindue, og belønnes med en Udsigt over fattige, udyrkede Marker, som går over i Krat og Kaktusbevoksning.

Fire Timer snegler sig langsomt af Sted på mit Ur. Så sidder jeg atter på det persiske Tæppe, Ansigt til Ansigt med Meher Baba, hvis dristige Påstand om, at han er bestemt til at give åndelig Oplysning og praktisk Førelse til hele Menneskeheden, jeg nu skal undersøge nærmere.

Han fremsætter sin Påstand i den første Sætning, som han peger ud på Alfabetbrættet. "Jeg skal forandre hele Verdens Historie."

Det forstyrrer ham, at jeg begynder at skrive.

"Kan De ikke gøre Deres Notater, når De har forladt mig?"

Jeg samtykker og indprenter mig derefter hans Ord i Hukommelsen.

"Ligesom Jesus kom for at vække Ånden i en materiel Tidsalder, således er jeg kommet for at give den nuværende Menneskehed et åndeligt Fremstød. Der er altid et særligt Tidspunkt, der egner sig til den Slags guddommelige Bevægelser, og når Tiden er inde, skal jeg åbne min sande Natur for hele Verden. De store Religionsstiftere - Jesus, Muhammed og Zoroaster - afviger ikke fra hinanden i deres vigtigste Læresætninger. Alle disse Profeter kom fra Gud. De vigtigste Bud løber som en gylden Tråd gennem alle deres Læresætninger. Disse guddommelige Mænd fremstod, da deres Hjælp var mest tiltrængt, da åndeligt Liv var lavest og Materialismen tilsyneladende havde sejret overalt. En sådan Tid nærmer vi os hurtigt. Hele Verden er besnæret af sanseligt Begær, af Raceegoisme og Pengetilbedelse. Gud er svigtet. Sand Religion bliver trådt under Fødder; Menneskene søger Livet, og Præsterne giver dem for det meste en Sten derfor. Gud må derfor på ny sende en sand Profet blandt Menneskene for endnu en Gang at fremkalde sand Tilbedelse og vække Folk af deres materialistiske Sløvhed. Jeg følger kun i Rækken af tidligere Profeter; det er min Mission. Gud har givet mig et Hverv."

Jeg hører roligt efter, medens Sekretæren fremsætter disse forbavsende Påstande. Jeg bevarer mit Sind åbent og ukritisk og yder ingen sjælelig Modstand, hvilket imidlertid ikke betyder, at jeg akcepterer dem.

Meher Baba smiler venligt til mig og fortsætter så: "Profeterne fastlægger visse Regler og Bestemmelser, der hjælper Masserne til at leve et bedre Liv og lede dem mod Gud. Efterhånden bliver disse Regler Grundsætningerne for en organiseret Religion, men den idealistiske Åndsstyrke og Drivkraft, som hersker i Grundlæggerens Levetid, forsvinder efterhånden efter hans Død. Det er Grunden til, at Organisationer ikke kan bringe åndelig Sandhed nærmere, og til at sand Religion altid er en personlig Sag. Religiøse Organisationer bliver ligesom arkæologisk Forskning, der prøver på at genoplive Fortiden.

Derfor vil jeg ikke prøve på at grundlægge nogen ny Religion, Gudsdyrkelse eller Organisation. Men jeg vil forynge alle Folks religiøse Tanker og bibringe dem en ny Forståelse af Livet. Trossætninger, der er opfundet Århundreder efter Grundlæggerens Død, er ofte forbavsende forskellige, men Grundlaget for alle Religioner er i Virkeligheden det samme, fordi de alle udgår fra den samme Kilde - Gud. Når jeg derfor træder offentligt frem, skal jeg ikke forklejne nogen eksisterende Religion, men jeg vil heller ikke understøtte nogen speciel. Jeg ønsker at få Menneskenes Tanker væk fra sekteriske Uoverensstemmelser, så de bliver enige om de vigtigste Sandheder. Husk imidlertid på, at enhver Profet tager Tiderne, Omstændighederne og den herskende Mentalitet hos Folkene i Betragtning, før han træder frem. Han forkynder derfor de Læresætninger, som bedst kan forstås og passer bedst for sådanne Forhold."

Meher Baba holder inde et Stykke Tid for at lade disse ophøjede Ideer opsuges af min Hjerne; så tager hans Ord en ny Retning.

"Har De ikke lagt Mærke til, hvorledes alle Nationer er blevet bragt i hurtig Forbindelse med hinanden i vor Tidsalder? Ser De ikke, hvorledes Jernbaner, Dampere, Telefoner,

Telegraf, Radio og Aviser har forårsaget, at hele Verden er bleven en tæt sammen-vævet Enhed? En vigtig Begivenhed, som sker i et Land, bekendtgøres i Løbet af en Dag for Befolkningen i et Land ti Tusinder Kilometer borte. Derfor kan en Mand, der ønsker at fremkomme med et vigtigt Budskab, få næsten hele Verden som Tilhørere. Der er en gyldig Grund til alt dette. Tiden er snart inde til at give Menneskeheden en alsidig åndelig Tro, som skal hjælpe alle Racer og alle Lande. Med andre Ord, Vejen er ved at blive beredt, så jeg kan være i Stand til at fremkomme med et Budskab til hele Verden."

Denne Meddelelse viser tilstrækkeligt, at Meher Baba besidder en ubegrænset Tiltro til sin egen Fremtid, og i Virkeligheden bekræfter hele hans Adfærd det. Efter hans egen Beregning, vil hans Aktier en Dag stå uendeligt over Pan!

"Men hvornår vil De fortælle Verden om Deres Mission?" spørger jeg.

"Jeg skal bryde min Tavshed og fremkomme med mit Budskab, når der er Kaos og Forvirring alle Vegne, for så vil der være mest Brug for mig; når Jorden ryster i sin Grundvold - Jordskælv, Oversvømmelser og vulkanske Udbrud; når både østen og Vesten flammer op i Krig. Sandelig, hele Verden må lide, for at hele Verden kan blive forløst."

"Ved De, når den Krig kommer?"

"Ja. Den er ikke langt borte*. Men jeg ønsker ikke at røbe Tidspunktet."¹⁾

¹⁾.Se også Fjortende Kapitel.

*Denne bogen blev udgivet i -34, så her fik han ret, og dette tyder på at han faktisk havde visse reelle evner til at "se". Rø.anm.

"Det er en forfærdelig Spådom," udbryder jeg.

Meher Baba slår undskyldende ud med de tynde Hænder, hvis Fingre er spidse. "Det er det. Krigen bliver frygtelig, fordi Videnskaben vil gøre den voldsommere end den sidste Krig. Den vil imidlertid kun vare kort Tid - nogle få Måneder, (her tok han grovt fejl.rø) - og når den er på sit værste, skal jeg træde frem og åbenbare min Mission for hele Verden. Med mine materielle og åndelige Evner, vil jeg hurtigt bringe Striden til Afslutning og derved give Freden tilbage til alle Nationer. Men alle store naturlige Forandringer på denne Planet må finde Sted samtidig. Liv og Ejendom på Klodens forskellige Dele vil lide. Når jeg spiller Rollen som Messias, er det fordi Verdensforholdene kræver det. Vær sikker på, at jeg ikke skal lade mit åndelige Arbejde ugjort."

Hans Sekretær, en lille mørkladen Mand, iført Mahrattiernes sorte Hue, ser indtrængende på mig, da han har udtalt det sidste Ord. Udtrykket i hans Ansigt synes at sige: "Nå! Hvad synes De om det? De kan se, hvor vigtige Ting vi ved Besked om her."

Hans Mesters Fingre bevæger sig endnu en Gang over Brættet, og han skynder sig at fortælle mig Betydningen deraf.

"Efter Krigen vil der komme en lang Æra af enestående Fred, en Tid med Ro i Verden. Afvæbning vil ikke længere være noget, man snakker om, men en Kendsgerning. (vel- det tok ikke mange år efter krigen før oprustningen i verden startet igjen, og nå med atomvåben. R.ø.) Race- og Samfundsstridigheder vil ophøre; sekterisk Had mellem religiøse Organisationer vil høre op. Jeg skal berejse hele Verden, og Nationerne vil være ivrige efter at lytte til mig. Mit åndelige Budskab vil nå alle Lande og Byer og Landsbyer. Almindeligt Broderskab; Fred mellem Menneskene, Forståelse af de fattige og de nedbrudte, Kærlighed til Gud - det er de Ting, jeg skal fremme."

"Hvad med Indien - Deres eget Land?"

"Jeg skal ikke dvæle, før det skadelige Kastesystem er oprykket med Røde og tilintetgjort. Indien sakkede agterud blandt Nationerne, da Rastesystemet blev indført. Når de kasteløse og de lavere Kaster er ophøjede, vil Indien være et af de indflydelsesrigeste Lande i Verden."

"Og hvad med dets Fremtid?"

"Til Trods for dets Fejl, er Indien stadig det mest åndelige Land i Verden. Fremtiden vil vise, at det er den moralske Fører for alle Nationer. Alle store Religionsstiftere blev født i

østen, og det er fra østen, Folkeslagene må vente det åndelige Lys."

Jeg prøver i Tankerne på at se de store vesterlandske Nationer siddende for Fødderne af de ydmyge små, brune Mænd, men det lykkes mig ikke. Måske den hvidkoftede Skikkelse, der sidder på Hug foran mig, fatter det, for han tilføjer:

"Indiens såkaldte Undertrykkelse er ikke virkelig Undertrykkelse. Den er legemlig og derfor midlertidig. Landets Sjæl er udødelig og stor, selv om Nationen udadtil har tabt sin Magt."

Et Stykke Tid er der Tavshed; jeg stiller ikke flere Spørgsmål. "Europa er hård og skeptisk," bemærker jeg omsider, idet jeg vender mig om og ser på den nye Messias. "Hvordan vil De overbevise os om, at De taler med virkelig guddommelig Autoritet? Hvorledes kan De omvende Folk, der ikke er fortrolige med det, til Deres åndelige Tro? Gennemsnitsvesterlændingen vil fortælle Dem, at det er umuligt, og sandsynligvis vil han le Dem ud for Deres Ulejlighed."

"Åh, De forstår ikke, hvor Tiderne vil forandre sig."

Meher Baba gnider sine hvide, slanke Hænder. Og så tilføjer han nogle forbavsende Påstande, der lyder fantastisk i en Vesterlændings ører:

"Når jeg først proklamerer mig som Messias, vil intet være i Stand til at modstå min Magt. Jeg skal udføre Mirakler som Bevis for min Mission. Gengive blinde Synet, helbrede syge, lemlæstede og forkrøblede - ja, selv genoplive døde - det vil være Børneleg for mig! Jeg udfører Miraklerne, fordi Folk gennem dem vil blive tvunget til at tro på mig, og derigennem til at tro på mit Budskab. Disse Vidundere bliver ikke gjort for at tilfredsstille tom Forfængelighed, men for at overbevise de skeptiske."

Jeg snapper efter Vejret. Samtalen har nået den sunde Fornufts Grænse. Mine Tanker bliver usikre. Vi er ved at komme ind på den orientalske Fantasis Gebeter.

"Tag imidlertid ikke fejl," fortsætter den parsiske Messias. "Jeg fortæller mine Disciple, at disse Mirakler kun skal gøres for Masserne, ikke for dem. Jeg bryder mig ikke om at udføre blot et eneste Mirakel, men jeg ved, at det vil omvende almindelige Mennesker til mit Ord. Hvis jeg forbavser Menneskene med den Slags Kunststykker, er det kun, fordi jeg ønsker at vække dem åndeligt."

"Baba har udrettet vidunderlige Ting," udbryder Sekretæren.

"Som for Eksempel?" spørger jeg hurtigt.

Mesteren smiler beskedent. "Fortæl ham det en anden Gang, Vishnu," meddeler han. "Jeg kan udføre et hvilket som helst Mirakel, når det er nødvendigt. Det er let for en, der har nået min guddommelige Tilstand."

Jeg beslutter at få fat på Sekretæren næste Dag og få nogle Enkeltheder om disse påståede Vidundere. De vil udgøre en interessant Del af min Undersøgelse; enhver Slags Kendsgerning er Vand på min Mølle.

Der opstår på ny en Pause. Jeg beder den hellige Mand fortælle mig om sig selv.

"Fortæl ham også det, Vishnu," svarer han og henviser mig på ny til sin Sekretær. "De vil få rigelig Lejlighed til at tale med mine Disciple, eftersom De bliver boende her et Stykke Tid. De kan fortælle Dem om min Fortid."

Samtalen driver ind på almindelige Emner. Kort efter skilles vi. Det første jeg gør, da jeg kommer tilbage til min Bolig, er at tænde mig en Cigaret til Gengæld for den, der blev mig forbudt, og iagttage dens vellugtende Røg stige opad.

Tidligt om Aftenen er jeg Vidne til et mærkværdigt Skuespil. Stjernernes er lige begyndt at tindre, Dagen er ikke helt forbi, og i dette underlige Halvlys gløder nogle få Olielanterner matt. Meher sidder i sin Hule, medens en broget Hob, bestående af Disciple, besøgende og Folk fra den nærliggende Landsby Arangaon, samles i en Halvkreds foran Indgangen.

Det er en Ceremoni, som gentages hver Aften, hvor så end Meher er henne på det Tidspunkt, den skal finde Sted. En af hans Tilhængere løfter en lav Metalskål, der bruges som Lampe, i Vejret; dens Væge er dypet i Olie, som er stærkt parfumeret med Sandeltræ. Han svinger den syv Gange rundt om sin Herres hellige Hoved, og Tilhørerne bryder ud i et kraftigt Kor af Messer og Bønner. Trods deres Mahratti-Dialekt opsnapper jeg flere Gange Babas Navn. Det er tydeligt, at Messerne er overdreven Smiger af deres Herre. Alle ser på ham med tilbedende øjne. Mehers yngre Broder sidder ved et lille transportabelt Orgel og akkompagnerer Sangene med en Slags jamrende Musik.

Under Ceremonien passerer alle Tilhængerne efter Tur forbi Hulen, knæler for Meher og kysser hans blottede Fødder. Denne Handling skal bringe Mehers Velsignelse over Tilhængerne og automatisk aftvætte nogle af deres Synder.

Jeg spadserer tilbage til mit Værelse, spekulerende på, hvad den næste Dag vil bringe. Et eller andet Sted på den anden Side Markerne inde i Junglen gør en Sjakal og bryder Nattens Stilhed.

Den næste Dag får jeg fat i Sekretæren og nogle af de engelsk-talende Disciple og udspørger dem om sådanne Kendsgerninger om deres forbløffende Herre, som jeg ikke allerede kender.

Hans personlige Navn er Meher, men han kalder sig Sadgura Meher Baba. Sadgura betyder "fuldendt Herre", medens Baba blot er et almindeligt Kælenavn hos visse indiske Folkeslag, og det er dette Navn, hans Disciple som Regel tiltaler ham med.

Meher Babas Fader er Perser¹ og Tilhænger af den zoroastriske Trosbekendelse; han emigrerede som fattig ung Mand til Indien. Meher var hans ældste Søn og blev født i 1894 i Byen Poona. Drengen blev sat i Skole, da han var fem År gammel, viste sig at være dygtig til sine Lektier og tog sin Studentereksamen som syttenårig. Han kom på Deccan Kollegiet i Poona og fik i to År en god Uddannelse.

1) Derfra Benævnelser Parsere.

Så begyndte hans Livs mærkelige og uforståelige Afsnit. En Aften cyklede han tilbage fra Undervisningen og skulde forbi en velkendt muhamedansk kvindelig Fakirs Bolig. Hendes Navn var Hazrat Babajan, og hun havde Ord for at være mere end hundrede År gammel. Hun lå på en Løjebænk, der stod på en Veranda uden for hendes beskedne Etværelses Træhus. Da han nåede hen til den gamle Kvinde, rejste hun sig og vinkede til ham. Han stod af Cyklen og gik nærmere. Hun greb hans Hænder, omfavnede ham og kyskede ham på Panden.

Hvad der skete derefter, er ikke helt klart. Jeg forstod, at Drengen nåede sit Hjem i en lammet Sindsstemning, og at hans Åndsevner de følgende otte Måneder svækkedes gradvis, indtil han var ude af Stand til at passe sine Studeringer. Til Slut måtte han helt holde op, fordi han ikke længere kunde følge Undervisningen.

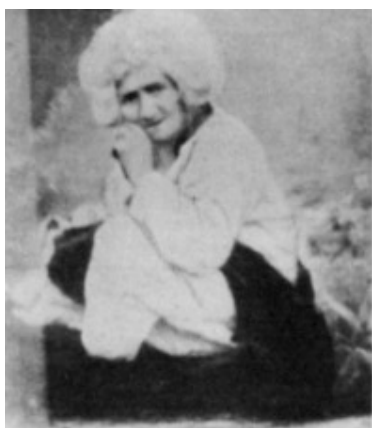
Derefter sank unge Meher hen i en halvidiotisk Tilstand og var næppe i Stand til at passe sig selv. Hans øjne blev matte og livløse, og han havde end ikke Forstand til at udføre de mest almindelige Ting, såsom at spise, vaske sig og så videre. Når hans Fader sagde "Spis", spiste han mekanisk sin Mad; ellers forstod han ikke, hvorfor Maden blev sat foran ham. Kort sagt, han blev en menneskelig Automat.

En ung Mand på tyve År, hvis Forældre må tage sig af ham som af et Barn på tre År, synes at være et Tilfælde af åndelig Tilbagegang, og den foruroligede Fader sluttede deraf, at han havde overanstrengt sig, medens han læste til Eksamen. Meher blev taget med til forskellige Læger, der diagnosticerede åndeligt Sammenbrud og gav ham Indsprøjtninger. Efter ni Måneders Forløb begyndte en Bedring i hans triste Tilstand og den tiltog gradvis, indtil han var i Stand til at forstå sine Omgivelser på naturlig Måde og optræde normalt.

Efter hans Helbredelse blev det opdaget, at hans Karakter havde forandret sig. Hans

videnskabelige Ærgerrighed var forsvundet, hans Higen efter en verdslig Karriére var borte, og hans Interesse for Spil og Sport var forsvundet. Alt dette var erstattet af en dyb Tørst efter religiøst Liv og af en stadig Tragten efter at åndeliggøre sig.

Fordi han troede, at disse Foranringer havde deres Årsag i det Kys, som den muhamedanske kvindelige Fakir havde givet ham, opsøgte Meher den gamle Dame for at få Råd om Fremtiden. Hun anviste ham at finde en åndelig Lærer. Han spurgte, hvor han kunde finde en sådan. Som Svar slog hun ubestemt ud med Hånden. Han besøgte flere kendte hellige Mænd der på Stedet. Så drog han længere bort til Landsbyerne inden for en Afstand af halvdandet Hundrede Kilometer fra sin Hjemstavn Poona. En Dag spadserede han ind i et lille Stentempel i Nærheden af Sakori og kom Ansigt til Ansigt med Upasani, i hvem han følte, han havde fundet sin Mester.

HAZRAT BABAJAN, THE WOMAN FAQUEER
It is possible that this aged and decrepit fleshy frame, this gaunt and huddled figure, contains the soul of a genuine faqueer with wondrous powers. Who can say?

UPASANI MAHARAJ
"And so, when Meher came face to face with Upasani Maharaj, he felt that he had found his master."

Han besøgte fra nu af hyppigt sin Lærer, men engang blev han der i fire Måneder. Meher påstår, at i Løbet af denne Periode blev han gjort fuldkommen, gjort parat til sin Mission. En Aften samlede han tredive af sine gamle Skolekammerater og Barndomsvenner og tog dem med til det lille Tempel i Sakori. Upasani Maharaj, den hellige Mand med det strenge Udseende, talte til dem om Religion, rådede dem til at søge Dyden, fortalte dem, at han havde

gjort Meher til den åndelige Arvtager af sine egne mystiske Evner og Kundskaber, og meddelte til Slut de forbavsede unge Mænd, at Meher havde opnået guddommelig Fuldendthed. Han rådede dem til at blive Tilhængere af deres parsiske Ven, for så vilde de opnå stor åndelig Fordel, både i dette Liv og i det kommende.

Nogle af hans Tilhørere fulgte hans Råd, og andre forholdt sig skeptiske. Henvend et År senere, da Meher havde nået en Alder af syv og tyve År, meddelte den unge Parser sin lille Flok, at han var bleven sig en guddommelig Mission bevidst, og at Gud havde givet ham et Arbejde af overordentlig Vigtighed for Menneskeheden, og efter et Par Års Forløb fortalte han, at han var bestemt til at blive Messias!

I 1924 forlod Meher Indien for første Gang. Han begav sig på en Rejse til Persien i Selskab med et halvt Dusin Disciple og fortalte dem, at han vilde drage omkring i sine Forfædres Land. Da Skibet kom i Havn i Bushire, bestemte han sig pludselig om og forlod Stedet med næste hjemgående Båd. Tre Måneder efter erobrede Oprørstroppe Teheran, den persiske Hovedstad, og afsatte det gamle Regimente. En ny Shah kom på Tronen.

Meher udlagde det for sine Tilhængere og sagde: "Der kan I se Resultatet af mit mystiske Arbejde under mit Besøg i Persien."

Hans Disciple fortalte mig, at Persien nu var et lykkeligere Land under den nye Hersker, og at Muhammedanere, Zoroastriere, Jøder og Kristne levede sammen i Venskab, hvorimod der havde været Strid og frygtelige Voldsgerninger mellem dem under det gamle Regimente.

Nogle År efter denne mystiske Udflugt oprettede Meher Baba en mærkværdig Opdragelsesanstalt. Ifølge hans Forslag købte en Discipel Koloniens nuværende Grund tæt ved Landsbyen Arangaon. Der blev rejst adskillige tarvelige Småhuse og en Del Hytter af

Strå og Pæle. En gratis Kostskole blev erklæret for åben. Lærerne rekrutteredes fra Parserens uddannede Disciple og Eleverne fra Tilhængernes eller deres Venners Familie. Der blev ikke forlangt Betaling for Undervisning, og selv Kost og Logis var gratis. Foruden de sædvanlige verdslige Emner var der speciel Undervisning i usekterisk Religion af Meher selv.

Med så behagelige Vilkår var det en let Sag at samle omkring hundrede Drengene. Et Dusin af dem kom fra det fjerne Persien. Drengene lærte de moralske Ideer, som er mere eller mindre fælles for de fleste Religioner, og de store Profeters Livshistorie blev fortalt dem. Undervisningen i Religion blev efterhånden Midtpunktet i Uddannelsen, og Meher Baba indførte de ældre Drengene i en andægtig Mystik, som synes at have været af en temmelig udvandet Natur. De lærte at betragte ham som en hellig Personlighed, selv at tilbede ham. Nogle få Drengene begyndte at vise Tegn på religiøst Hysteri som Følge deraf. Der indtraf jævnligt mærkelige Scener mellem dem.

Et bemærkelsesværdigt Træk i denne usædvanlige Skole var, at Eleverne tilhørte forskellige Klasser, Racer og Trosbekendelser. Hinduer, Muhammedanere, indiske Kristne og Zoroastertilbedere mængedes åbent, men Meher Baba ønskede en endnu videre Udbredelse. Han sendte sin øverste Discipel på en Mission til England for at finde nogle få hvide Elever. Udsendingen mødte imidlertid megen Vanskelighed, fordi de hvide Forældre var uvillige til at betro deres Børn til en fremmed, der ønskede at tage dem med til en Skole i det fjerne Asien. Desuden betød Forestillingen om en Skole, der forenede alle Religioner, ikke meget for dem. Der er nok af Skoler i England, hvor Elever af forskellige Trosbekendelser samles på naturlig og frivillig Måde uden det Vrøvl, som bliver lavet ud af det i et land så plaget af Trosbekendelser som Indien.

En Dag mødte udsendingen fra Indien en Englænder, som straks efter et Par Samtaler blev omvendt til Troen på den parsiske Messias. Manden besad et begejstret Temperament, og da han i Løbet af kort Tid havde været igennem alle de Gudsdyrkelse, som London sværmer med, var han beredt til at modtage Meher Babas Budskab, der forekom ham mere ophøjet. Han hjalp med til at søge efter hvide Elever og fandt tre Børn, hvis fattige Forældre var villige til at lette deres egne Byrder på Bekostning af at skille sig af med dem. På dette Tidspunkt vågnede det indiske Regeringskontor i London op til Dåd, undersøgte Sagen, rystede på sit officielle Hoved og nedlagde Forbud imod Planen. Børnene kom ikke af Sted. Den parsiske Messias's Repræsentant vendte tilbage til Indien ledsaget af Englænderen og hans Kone og Svigerinde. Fem eller seks Måneder efter deres Ankomst, sendte Meher Baba dem tilbage til England på sin øverste Discipels Bekostning.

Jeg erfarede fra Meher, at hans Hensigt med at grundlægge en Skole var dobbelt. For det første ønskede han at nedbryde Race-og Religionsforskelle mellem Eleverne; for det andet søgte han at uddanne et udvalgt Antal af dem som vordende Forkyndere for hans åndelige Sag.

Når Årene havde modnet dem tilstrækkeligt, og Tidspunktet for offentlig Forkyndelse af hans Budskab indtraf, vilde han sende dem ud til de fem Verdensdele for at agere Disciple og Hjælpere i hans Arbejde med at gøre Menneskeheden åndelig.

En anden Virksomhed udviklede sig til at stå på Højde med Skolen. Et primitivt Hospital blev åbnet, og ivrige Disciple blev udsendt for at opsamle blinde, syge og forkrøblede fra Omegnen. De fik gratis medicinsk Behandling, Mad og Bolig, og den parsiske, hellige Mand ydede dem åndelig Trøst. Fem spedalske blev kureret ved hans blotte Berøring, påstår begejstrede Tilhængere. Jeg er desværre lidt skeptisk, for ingen ved, hvem de er, hvor de er, eller hvorledes man nu skal finde dem. Nyheden vilde sikkert have bredt sig som Prærieild over det spedalskplagede Indien, og alle Landets slagte Sjæle vilde være strømmet til Hospitalet ved Aragon.

Fra de nærliggende Landsbyer dannede der sig en stor Skare af Besøgende, Tilhængere og

Påhæng. Befolkningen i denne usædvanlige Koloni nåede op til flere Hundrede; en heftig religiøs Grebthed gennemsyrede hele Stedet, og Meher Baba var selvfølgelig Midtpunktet i det hele.

Atten Måneder efter at Kolonien var blevet grundlagt, blev den pludselig nedlagt og alle dens Virksomheder opgivet. Drengene blev sendt tilbage til deres Forældre, Patienterne til deres Hjem. Meher Baba nedlod sig ikke til at give nogen Grund for denne Handling. Jeg erfarede, at pludselige uforklarlige Indskydelser af den Art var et almindeligt Træk i hans Karakter.

Dette er et flygtigt Rids af den hellige parsiske Mands Løbebane.

Jeg har flere Gange fået en flygtig Samtale med Meher Baba, men jeg ønsker at høre noget mere bestemt om hans selvbestaltede Mission til Verden. Derfor søger og opnår jeg min endelige Samtale med ham.

Han har et blødt blå Tørklæde på i Dag, og Alfabetbrættet hviler på hans Knæ parat til vor Samtale. De tilstedeværende Disciple danner en beundrende Kreds og skaffer den nødvendige Baggrund. De smiler alle sammen til hinanden, indtil jeg udslynger et pludselig Spørgsmål gennem Tavsheden.

- *"Hvordan ved De, at De er Messias?"*

Disciplene ser bestyrkede ud over min Dristighed. Mesteren bevæger sine buskede øjenbryn. Men han er ikke bragt ud af Fatning, for han smiler til den spørgende Vesterlænding og svarer hurtigt:

"Jeg ved det! Jeg ved det så udmærket. De ved, at De er et Menneske, og på samme Måde ved jeg, at jeg er Messias. Det er hele mit Liv. Min Lyksalighed holder aldrig op. De tager aldrig fejl af Dem selv og en anden Person; ligeså lidt kan jeg tage fejl af, hvem jeg er. Jeg har et guddommeligt Arbejde at udrette, og jeg skal udrette det."

"Hvad skete der, da den muhamedanske kvindelige Fakir kyssede Dem? Kan De huske det?"

"Ja. Hazrat Babajan lukkede Døren op for mig. Hendes Kys var Vendepunktet. Jeg følte det, som om hele Verden svandt ud i Verdensrummet, og jeg blev efterladt helt alene. Jeg var alene med Gud. I flere Måneder kunde jeg ikke sove. Alligevel blev jeg ikke svagere, men var ligeså stærk som før. Min Fader forstod det ikke; han troede, at jeg var ved at blive gal og tilkaldte Læger. Jeg var hos Gud, og der var intet at kurere. Jeg havde kun tabt mit Greb på den normale Tilværelse, og det tog mig lang Tid at komme tilbage. Forstår De?"

"Fuldstændigt. Nu, da De er kommet tilbage, hvornår vil De så lade Offentligheden det vide?"

"Min Manifestation vil ske i en nær Fremtid, men jeg kan ikke give Dem det nøjagtige Tidspunkt."

"Og så -?"

"Mit Hverv på denne Jord vil vare i tre og tredive År. Derefter skal jeg dø en tragisk Død. Mine egne Folk, Parserne, vil være ansvarlige for mit voldsomme Endeligt. Men andre vil fortsætte mit Arbejde."

"Deres Disciple, formoder jeg?"

"Min Kreds af tolv udvalgte Disciple, hvoraf en vil blive Mester, når Tiden er inde. Det er for deres Skyld, at jeg ofte faster og iagttager Tavshed, for det udsletter deres Synd og sætter dem i Stand til at blive åndeligt fuldkomne. De har alle sammen været sammen med mig i tidligere Tilværelser, og jeg er forpligtet til at hjælpe dem."

"Der er andre, som påstår at være Messias."

Meher ler foragtligt ad disse tåbelige Personer.

"Ja. Der er Krishnamurti - Mrs. Besants Protegé. Teosofferne bedrager sig selv. Deres vigtigste hemmelige Ophavsmand siges at opholde sig et eller andet Sted i Himmalaya i Tibet. De vil ikke finde andet end Støv og Sten i deres formodede Boliger! Desuden har en virkelig åndelig Lærer aldrig nogen Sinde behøvet, at en andens Legeme skulde forberedes og uddannes til hans Brug. Det er latterligt."

Andre mærkværdige Udtalelser fremkommer i denne sidste Samtale; et mærkværdigt Sammensurium af Påstande, som kommer gennem spinkle Fingre, der svipper fra Bogstav til Bogstav ...

"Amerika har en stor Fremtid; det vil blive en åndelig vakt Nation ... Jeg kender enhver, som har Tillid til mig, og han bliver altid hjulpet. Det åndelige Fremstød, som jeg skal give Verden i Almindelighed, vil snart bringe alle materielle Problemer i Orden; - økonomiske, politiske, seksuelle, samfundsmæssige - for Egoismen bliver tilintetgjort, og sandt Broderskab vil tage dens Plads.

Shivaju, den Høvding, der opbyggede Mahratta Riget i det syttende Århundrede, er også her (han peger på sig selv; Meningen er, at Meher er en Reinkarnation af Shivaju). Nogle af Planeterne er beboede; de ligner denne Klode i Kultur og materiel Fremgang, men åndeligt er vor Jord længst fremskreden."

Man lægger Mærke til, at Meher ikke trykkes af Beskedenhed, når han diskuterer om sine Påstande. Jeg bliver imidlertid en Smule forbavset, da han meddeler mig en Befaling ved Slutningen af Samtalen:

"Tag til Vesten som min Repræsentant! Udbred mit Navn som det kommende guddommelige Sendebud. Arbejd for mig og for min Indflydelse, så vil De arbejde for Menneskehedens Bedste."

"Verden vil sandsynligvis anse mig for afsindig," svarer jeg og forklarer, at intet mindre end Udførelsen af en Række Mirakler vil overbevise Vesten om, at nogen er et åndeligt Overmenneske, for ikke at tale om en Messias.

"Så skal De udføre Mirakler," er hans Svar.

Jeg tier, og Meher misforstår min Tavshed.

"Bliv hos mig, og jeg skal give Dem store Evner," opfordrer han mig. "Jeg skal hjælpe Dem til at opnå særlig Magt, så De kan gøre Gavn i Vesten."

Det er unødvendigt at beskrive Resten af denne utrolige Samtale. Nogle Mænd er født store, andre erhverver Storhed, andre igen ud-nævner en Presseagent. Meher synes at foretrække sidstnævnte Fremgangsmåde.

Den næste Dag bereder jeg mig på at rejse. Jeg har slugt tilstrækkelig hellig Visdom og profetiske Forudsigelser til at tilfredsstille mig for denne Gang. **Jeg er ikke draget til fjerne Dele af Verden kun for at høre religiøse Påstande eller Erklæringer om Storhed.** Jeg ønsker Kendsgerninger, selv om det er Kendsgerninger af en mærkelig og usædvanlig Slags. Og jeg ønsker pålidelige Vidnesbyrd; endnu bedre, noget personligt, noget som jeg kan bevidne til min egen Tilfredsstillelse.

Jeg beslutter mig dog til senere at vende tilbage, når

Above) THE CAVE HOME OF SHRI SADGURU MEHER BABA

(Below) THE "NEW MESSIAH"

"This Parsee holy man is doubtless a great lover of Nature for he has set his retreat in a scene of aloof untroubled peace."

det passer mig, og tilbringe en Måned hos denne hellige Parser - for til Trods for hans teatraliske Karakter og hans Missions fantastiske Natur, at undersøge det hele med et åbent Sind.

En kort Tilbagevenden til Bylivets Røre i Bombay, og så tager jeg Toget til Poona. Mine Vandringer omkring i dette gamle Land er ved at begynde.

Den gamle hellige muhamedanske Kvinde, hvis pludselige Mellekomst satte Meher ud på hans mærkelige Bane, fanger min Interesse. Jeg mener, at et kort Besøg hos hende ikke vil være af Vejen. Jeg har allerede gjort nogle få Forespørgsler om hende i Bombay, hvor jeg erfarer af den tidligere Dommer Khandalawalla, der har kendt hende i halvtreds År, (50) at hendes Alder virkelig er henved ni og halvfems. (95.) Jeg husker, at Mehers Tilhængere meddelte mig, at hun er et hundrede og tredive År gammel, men jeg tilskriver ædelmodigt deres Begejstrings Varme, denne Overdrivelse.

Dommeren fortæller mig i Korthed hendes Livshistorie. Hun er født i Baluchistan, dette ubestemte Territorium, der ligger mellem Afghanistan og Indien, og hun løb ret tidligt hjemmefra. Efter lange eventyrlige Vandringer til Fods, ankom hun til Poona omkring Begyndelsen af dette Århundrede (1900>) og har aldrig siden forladt Byen. Til at begynde med slog hun sig ned under et Paternostertræ, hvor hun gjorde Krav på at opholde sig Året rundt. Hendes Ry for Hellighed og mærkværdige Evner spredtes mellem alle Muhamedanerne i Nabolaget, indtil selv Hinduerne behandlede hende med tilbørlig Ærbødighed. Nogle Muhamedanere byggede hende til Slut en Hytte under Træet, eftersom hun nægtede at bo i et ordentligt Hus.

Jeg spørger Dommeren om hans personlige Mening. Han svarer at han ikke nærer Tvivl om, at Hazrat Babajan virkelig er Fakir. Dommeren er selv Parser, så jeg retter nogle skønsonne Forespørgsler angående Meher Baba, som han kender godt. Hvad jeg erfarer er næppe egnet til at gøre mig mere venlig stemt overfor den parsiske Messias. Jeg spørger ham til Slut om Upasani Maharaj, som er den, der inspirerer Meher. Min Hjemmelsmand, en snu, forstandig gammel Mand med meget stor Erfaring i disse og verdslige Sager, giver sig i Lag med en lang Forklaring om sin egen uheldige Forbindelse med ham. Jeg giver to Eksempler:

"Upasani har begået store Fejltagelser. Han fik mig engang overtalt til at tage til Benares, hvor han dengang boede. Efter et Stykke Tid fik jeg en Forudanelse om Død og ønskede at vende tilbage til Poona, hvor min Familie boede. Upasani forhindrede mig i at rejse, ved gentagne Gange at forudsige, at alt vilde gå godt. Ikke desto mindre modtog jeg to Dage efter et Telegram om, at min Søns Kone havde født et Barn, og at det døde i Løbet af nogle få Minutter. I det andet Tilfælde fortalte Upasani min Svigersøn, som vilde spekulere på Bombay Børsen, at en sådan Handling vilde vise sig at være yderst heldig for ham. Han handlede efter dette Råd, gik på Børsen, spekulerede og blev næsten ruineret."

Dommer Khandalawalla taler nedsættende om Upasani Maharaj, som Meher Baba har skildret for mig som "en af de største åndelige Personligheder i denne Tidsalder", men indrømmer, at Meher selv er ærlig og virkelig tror på sin åndelige Fuldkommenhed.

Jeg når Poona, indloger mig på et Hotel i Kasernekvarteret og kører så direkte til Hazrat Babajans Bolig. En Fører, som kender hende personlig og som Tolk vil bøde på mit ringe Kendskab til Hindustani, følger med mig.

Vi finder hende i en snæver Gyde, der oplyses af en besynderlig Blanding af muntre små Olielamper og elektriske Pærer. Hun ligger på en lav Divan, til åben Beskuelse af Forbipasserende. En Veranda med Træværk adskiller den fra Gaden. Ovenover Trætaget hæver sig det skønne Omrids af et Paternostertræ, hvis hvide Blomster udsender en svag Vellugt.

"De må tage Deres Sko af," siger min Fører. "Det betragtes som Mangel på Respekt at

have dem på, når De træder ind." Jeg adlyder ham, og et Minut senere står jeg ved Siden af hendes Seng.

Den gamle Dame ligger fladt udstrakt på Ryggen. Under hendes Hovede ligger der Puder. Hendes silkeagtige hvide Hår danner en slående Modsætning til det stærkt rynkede Ansigt og den furede Pande.

Af mit spinkle Forråd af nylig lært Hindustani sammensætter jeg en Hilsen til den gamle Dame, hvori jeg præsenterer mig selv. Hun vender sit Oldingehoved, rækker en mager Hånd frem og griber den ene af mine Hænder. Hun holder fast om den, mens hun stirrer op på mig med øjne, som ikke er af denne Verden.

Disse øjne forbavser mig. De ser ud, som var de ganske uforstående, fuldstændig tomme. I tre eller fire Minutter holder hun i Tavshed min Hånd og vedbliver at stirre tomt ind i mine øjne. Jeg har en sær Fornemmelse af, at hendes Blik gennemtrænger mig.

Omsider tager hun sin Hånd til sig og stryger sig flere Gange over Panden. Så vender hun sig mod min Ledsager og siger noget til ham på de indfødtes Sprog.

Han hvisker Oversættelsen til mig: "Han er blevet kaldt til Indien, og han vil snart forstå."

En Pavse, og hun fremmunler en ny Sætning, men Betydningen af den er bedre forvaret i min Erindring end på Tryk.

Hendes Stemme er uendelig svag; Ordene kommer frem langsomt og med Besvær. Er det muligt, at denne gamle og affældige Skikkelse er en virkelig Fakir. Hvem kan vide det? Det er ikke altid let at læse Sjælens Blade gennem Legemets Bogstaver.

Længere Samtaler med hende er ikke tilladt på Grund af hendes Svagelighed, og jeg trækker mig tilbage dybt betaget. Jeg tror, at Tomheden i hendes øjne er et Tegn på, at hun er nær ved Dødens Tærskel. Tanken er ved at forlade det udslidte Legeme, men slæber sig nu og da tilbage for at ofre denne Verden en vag Opmærksomhed gennem de besynderlige øjne¹).

På Hotellet gør jeg mine Indtryk op. Jeg er overbevist om, at der virkelig findes en dyb psykologisk Forståelse hos hende.

1) Jeg besøgte hende igen nogle Mændere senere. Indtrykket af hendes nærførelse Død bekræftedes. Hun døde kort Tid efter.

Jeg konstaterer, at Berøringen med hende har ledet min normale Tanke-strøm ind på andre Baner og har vakt en uforklarlig Fornemmelse af den Mystik, der omgiver vor jordiske Tilværelse til Trods for alle Videnskabsmændenes Opdagelser og Spekulationer. Jeg indser med uventet Klarhed, at de videnskabelige Forfattere, der foregiver at afsløre den store Verdensgades fundamentale Hemmeligheder, ikke åbenbarer andet end gamle overfladiske Undersøgelser. Men jeg forstår ikke, hvorfor en kortvarig Berøring med den kvindelige Fakir i så høj Grad skulde undergrave selveste Grundvolden for min selvtillidsfulde, åndelige Vished.

Den gådefulde Profeti, hun fremkom med, dukker frem på ny. Jeg forstår ikke Betydningen af den. Ingen har kaldt mig til Indien; er jeg ikke rejst efter min egen Indskydelse? Først nu, da jeg skriver disse Linier, længe efter, tror jeg, jeg begynder at forstå.

<kart for neste kapitel, syd-india.

FEMTE KAPITEL

Eneboeren ved Adyar Floden.

Viserne jager hen over min Urskive, og Ugerne skifter hastigt på min Kalender, mens jeg arbejder mig sydpå over Dekkan Høj-sletten. Jeg besøger adskillige mærkelige Steder, men træffer kun få mærkelige Mennesker. En eller anden uforklarlig drivende Kraft - som jeg ikke kan forstå, men som jeg blindt adlyder - får mig til at sætte Farten op, så jeg til Tider jager af Sted, som var jeg Turist.

Jeg må indrømme, at jeg hidindtil ikke har opsporet nogen Yogi, som jeg har Grund til særlig at triumfere over; hvad angår at finde en rishi, så er det det, der nu ligger dybest i mine Tanker. På den anden Side har jeg set tilstrækkeligt af det søvnige Indiens grove Overtro og kvælende Sædvaner til at jeg kan indse, at den Skepsis og de Advarsler, jeg mødte hos nogle tilfældige Bombaybekendtskaber, er fuldt berettiget. Der er hellige Mænd her i alle deres syv og halvtreds, (57) Variationer, men de frembyder ikke tilstrækkeligt af Interesse.

Jeg er glad, da jeg når Madras, hvis spredte Bebyggelse og farve-rige Udseende tiltaler mig, og jeg slår mig ned i en smuk Forstad omtrent tre Kilometer fra Byen for lettere at kunne komme i Berøring med det indiske frem for det europæiske Element. Min Bopæl ligger i Brahminernes Gade. Vejbanen er dækket af et tykt Lag af Sand, som mine Sko villigt synker ned i; Gangstien er af faststampet Jord, alt er blottet for det tyvende Århundredes forbedrende Indflydelse. De hvidkalkede Huse har søjlebårne Indgangsportaler og åbne Verandaer. I det Indre af mit Hus er der en teglstensbrolagt Gård omgivet af et overdækket Galleri. Vand bliver hejst op med en Spand fra en gammel Brønd.

BRAMA SITTING IN HIS FAVOURITE YOGA POSTURE

"If a Yogi enters into such a posture and then practises a certain breathing exercise, he will become more youthful."

THE ANCHORITE OF THE ADYAR RIVER

"One gathers the impression that the mind behind those eyes is pondering over some matter."

Jeg opdager snart, at Adyar Floden ligger mindre end en halv Times Gang derfra i et yppigt Landskab. Der ligger adskillige skyggefulde Palmelunde i Nærheden af denne brede Strøm, og jeg tilbringer min Fritid med at spadsere blandt dem langs det langomtstrømmende Vand.

En Morgen, da jeg spadserer langs Floden med en Brahmin, ser vi en Mand, som Brahminen fortæller mig er Yogi. Da han kommer nærmere, ser jeg, at han er atletisk bygget og omkring fem og tredive År. Han er en Smule over Middelhøjde. Hvad der slår mig mest er de negroide Træk i hans Ansigt. Hans Hudfarve er omtrent sort, og den brede, flade Næse, de tykke Læber og muskuløse Lemmer tyder alt på ikke-arisk Blod. Hans lange omhyggeligt flettede Hår er samlet i en Slags Knude oven på Hovedet. Han bærer nogle ejendommelige store ørenringe. Et hvidt Sjal er svøbt om hans Krop og derefter kastet op over den venstre Skulder. Ben og Fødder er nøgne.

Han går forbi os uden at løfte Blikket, der er vendt mod Jorden, som om han leder efter noget. Man får det Indtryk, at Hjernen bag dette Blik grubler over noget.

Jeg bliver pludselig grebet af et intenst ønske om at bryde de Skranker, der adskiller os. "Jeg vil tale med ham. Lad os vende om," foreslog jeg.

Brahminen protesterede kraftigt. "Det er formålsløst. Den Mand er så utilgængelig, at vi næsten intet ved om ham. Han holder sig fjernt fra sine Naboer. Vi må ikke trænge os ind på ham."

Men jeg er allerede på Vej i samme Retning som Yogien, og min Ledsager må slå Følge.

Snart er vi bag den anden Mand, der ikke viser Tegn på, at han er os var, men langsomt fortsætter sin Gang. Vi går ved Siden af ham.

"Vær så venlig at spørge, om jeg må få en Samtale med ham," beder jeg min Ledsager. Han tøver og ryster så på Hovedet.

"Nej - jeg tør ikke," svarer han spagt.

Tanken om, at jeg skal gå Glip af et værdifuldt Bekendtskab, ægger mig til en yderligere Anstrengelse. Der er ingen anden Udvej end selv at tiltale Yogien. Jeg kaster alle Hensyn - hinduiske såvel som europæiske - over Bord og stiller mig lige i Vejen for ham. Jeg forsøger med en kort Sætning af mit sparsomme Hindustaniordforråd. Han ser op; der spiller et svagt Smil om hans Læber, men han gør en benægtende Bevægelse med Hovedet.

Jeg kendte dengang kun et eneste Ord på Tamulisk, det Sprog der tales i Madras, og utvivlsomt kender Yogien endnu mindre Engelsk. Kun få Mennesker i Sydindien forstår Hindustani, men det er jeg endnu ikke klar over. Til alt Held indser Brahminen, at han ikke kan lade mig i Stikken, og kommer mig til Undsætning.

I en tøvende, undskyldende Tone siger han noget på Tamulisk. Yogien svarer ikke. Hans Ansigt bliver hårdt, hans øjne kolde og uvenlige.

Brahminen ser forvirret på mig. Jeg indser, hvor vanskeligt det er, at få en Eneboer til at tale. En sådan Mand afskyer at blive udspurgt, og ønsker ikke at tale med fremmede om sine intimeste Oplevelser, særlig ikke med en solhjelmsklædt, hvid Mand, som på Forhånd formodes hverken at have Sympati for eller Forståelse af Yogalæren.

Pludselig synes jeg at fornemme, at Yogien underkaster mig en gennemtrængende Undersøgelse. På en eller anden Måde fornemmer jeg, at han i sit stille Sind tager Mål af mine inderste Tanker. Udadtil er han imidlertid lige fjern og uinteresseret. Tager jeg fejl?

Jeg kan ikke ryste den uhyggelige Følelse af mig, at jeg er blevet et Slags menneskeligt mikroskopisk Præparat.

Brahminen bliver meget nervøs og puffer til mig som et Vink om, at vi skal gå.

Yogien gør en pludselig Bevægelse med sin Hånd, viser Vej hen til et højt Palmetræ i Nærheden og byder os tavst at sætte os ved Foden af det. Derefter tager han selv Plads.

Han henvender nogle Ord på Tamulisk til Brahminen. Jeg bemærker, at hans Stemme har en ejendommelig Resonnans og en næsten musikalsk Fylde.

"Yogien siger, at han er villig til at tale med Dem," oversætter min Ledsager, og føjer derefter til, at han i nogle År har vandret omkring ved en afsidesliggende Del af Floden.

Det første jeg spørger om er Yogiens Navn, hvorefter jeg hører så lang en Række Navne,

at jeg øjeblikkelig døber ham på ny.

Det viser sig, at hans Fornavn er "Bramasuganandah", at han yderligere har fire til, lige så lange eller længere, og at det eneste, der duer, lader til at være at kalde ham Brama.

"Sig til ham, at jeg interesserer mig for Yoga og gerne vil lære noget om det," siger jeg.

Yogien nikker, da han hører mit Spørgsmål oversat. "Det kan jeg se," svarer han med et Smil. "Lad Sahiben gøre sine Spørgsmål."

"Hvilken Slags Yogaøvelser anvender De?"

Jeg anvender Legemskontrol. Det er den vanskeligste af alle Yogaer. Legeme og Åndedræt må bekæmpes som stædige Muldyr, og må besejres. Derefter er det lettere at beherske Nerver og Tanker."

"Hvilken Gavn har De af det?"

Brama stirrer ud over Floden. "Legemlig Sundhed, Viljestyrke, lang Levetid; det er nogle få af Goderne," svarer han. "Den Yogi, der er blevet Mester i den Uddannelse, jeg følger, bibringer sit Kød jernhård Udholdenhed. Smerter rører ham ikke. Jeg kender en, der underkastede sig en Operation hos en Læge, hvortil der ikke kunde anvendes bedøvende Midler. Han gennemgik den uden at kny. En sådan kan også udsætte sit ubeskyttede Legeme for stærk Kulde uden at tage Skade.

Jeg tager min Notesbog frem, for jeg indser, at vor Samtale sandsynligvis vil vise sig interessantere, end jeg havde forestillet mig. Brama smiler på ny ad min Stenografi, men gør ingen Indvendinger.

"Fortæl mig mere om Yogasystemet," beder jeg ham.

"Min Mester boede i det fri i Himalaya omgivet af Sne og Is, og med en brun Kjortel som sin eneste Ejendel. Han kan sidde adskillige Timer i Træk på et Sted, hvor der er så koldt, at Vand øjeblikkelig fryser. Alligevel føler han ingen Smerter. Så stor er vor Yogas Magt."

"De er altså Discipel?"

"Ja. Der er mange Tinder at bestige endnu. Jeg har i tolv År ustandselig anstrengt mig for hver Dag at udføre vore øvelser."

"Og har De erhvervet usædvanlige Egenskaber -?"

Brama nikker, men vedligeholder en hårdnakket Tavshed.

Denne besynderlige unge Mand interesserer mig mere og mere. "Er det tilladt at spørge, hvorledes De blev Yogi?" spørger jeg noget usikkert.

Straks kommer der intet Svar. Vi sidder stadig alle på Hug under Palmetræet. Jeg kan høre hæse Krageskrig fra en Gruppe Kokostræer på den anden Side Floden. Den lejlighedsvis Snadren fra nogle få Aber, der udforsker Trætoppene, blander sig med denne Støj. Fra Bredden lyder Vandets sagte Pladsken.

"Meget gerne!" svarer Brama pludselig. Jeg formoder, han har indset, at mine Spørgsmål er dikteret af noget, der ligger dybere end almindelig akademisk Nysgerrighed. Han retter Blikket mod et eller andet på Flodens anden Bred og begynder at tale:

"Som Barn var jeg stille og ensom; jeg fandt ingen Glæde ved Børns almindelige Sysselsættelser. Jeg brød mig ikke om at lege med de andre, men holdt af at spadsere alene i Haver eller på Markerne. Det er kun få Mennesker, der forstår et Barn, der grubler, og jeg kan ikke sige, at det var nogen lykkelig Tilværelse. Da jeg var omkring tolv År, slumpedede jeg til at høre nogle ældre Mænds Samtale, og det var derigennem, at jeg først blev klar over Yogaens Eksistens. Derigennem vakte mit ønske om at lære mere derom. Jeg begyndte at spørge mig for blandt Folk, og på den Måde fik jeg fat i nogle få Bøger på Tamulisk, som lærte mig mange interessante Ting om Yogien.

Men jeg nåede til et Punkt, hvor det lod til at være umuligt at få mere at vide. En Dag læste jeg påny som ved et Tilfælde en Sætning i en af mine Bøger. Den lød: "For at nå et Resultat på Yogaens Vej, må man have en personlig Læremester".

Disse Ord gjorde nu et overvældende Indtryk på mig. Jeg følte, at jeg kun ved at forlade mit Hjem og rejse omkring vilde kunne finde en passende Lærer. Dertil vilde mine Forældre ikke give mig Tilladelse. Da jeg ikke vidste, hvad jeg ellers skulde gribe til, begyndte jeg i al Hemmelighed at foretage nogle Åndedrætsøvelser, som jeg havde samlet mig nogle Opysninger om. Disse øvelser hjalp mig ikke; tværtimod, de skadede mig. Jeg var dengang ikke klar over, at det uden en fuldt uddannet Lærers Vejledning ikke var sikkert for nogen at gøre dem. Men min Iver var så stor, at jeg ikke kunde vente til jeg traf en Lærer. I Løbet af nogle få År, begyndte Virkningerne af disse Åndedrætsøvelser at vise sig. Der kom en lille Ruptur til Syne øverst på mit Hoved; det lod til, at min Hjerneskal var bristet på det svageste Sted. Under alle Omstændigheder strømmede Blodet fra Såret, og mit Legeme blev koldt og følelsesløst. Jeg troede, jeg skulde dø. To Timer senere havde jeg et ejendommeligt Syn. Jeg syntes, jeg så en ærværdig Yogi, der talte til mig og sagde: "**Nu ser du, i hvilken farlig Situation, du har bragt dig selv ved disse forbudte øvelser. Lad det være dig en alvorlig Lære**". Synet forsvandt, og underligt nok forbedredes min Tilstand fra samme øjeblik, og jeg blev fuldstændig helbredet. Men Arret er der stadig."

Brama bøjede sit Hoved, så vi kunde se hans Isse. Der sås tydeligt et lille rundt Ar.

"Efter disse uheldige Erfaringer opgav jeg mine Åndedrætsøvelser og ventede i nogle År, indtil min Stilling i mit Hjem blev friere," fortsatte han. "Da der bød sig en Lejlighed, forlod jeg mit Hjem og drog ud for at søge en Lærer. Jeg vidste, at den bedste Måde at prøve en Lærer på, er at leve nogle få Måneder sammen med ham. Jeg traf adskillige Lærere, opholdt mig en Tid hos dem og vendte skuffet hjem. Nogle af dem var Klosterforstandere; andre var Ledere af Skoler for åndelig Lærdom, men hvordan det nu var, så tilfredsstillede ingen af dem mig.

De fleste af dem kunde kun gentage, hvad der stod i Bøgerne; de kunde ikke give virkelig faktisk Vejledning. Jeg brød mig ikke så meget om Teorier fra Bøger, som om praktiske Erfaringer i Yoga. På den Måde besøgte jeg ikke mindre end ti Lærere. Jeg opgav imidlertid ikke.

Jeg stod nu på Tærskelen til min Manddom. Jeg besluttede at forlade mine Fædres Hjem for bestandig, at forsage denne Verdens Liv og indtil Døden søge efter en sand Mester. Jeg drog ud på min ellefte Vandring eller Pilgrimsfærd, til jeg kom til en stor Landsby i Tanjore Distriktet. Jeg gik ned til Flodbredden for at tage mit Morgenbad, og bagefter spadserede jeg langs Bredden. Jeg havde kun gået et kort Stykke, da jeg kom til en lille Helligdom bygget af røde Sten, eller det var måske snarere et Miniaturetempel. Af Nysgerrighed kiggede jeg indenfor og blev overrasket over at se et Antal Mænd, der sad omkring en Mand, der var iført et Stykke af et Lændeklæde og ellers var nøgen. Mændene omkring ham betragtede ham med den største Respekt. Der var noget ærværdigt, ophøjet og mystisk i Midterskikkelsens Ansigt. Jeg blev stående i Indgangen, grebet af Ærefrygt. Det gik hurtigt op for mig, at den lille Tilhørerkreds fik en Slags Instruktion, og jeg havde stærkt på Følelsen, at Manden i Midten var en rigtig Yogi, en virkelig Lærer og ikke blot en boglærd Videnskabsmand. Jeg kan ikke forklare, hvorfor jeg følte det.

Pludselig vendte Læreren Ansigtet mod Døren, og vore øjne mødtes. Jeg adlød så min indre Stemme og trådte ind i Templet. Læreren hilste mig varmt, bød mig tage Plads og sagde: "For seks Måneder siden fik jeg Anvisning på at tage dig som Discipel. Nu er du kommet!" Jeg erindrede med Undren, at det var nøjagtigt seks Måneder siden, jeg havde forladt mit Hjem for at begynde min ellefte Rejse. *På den Måde traf jeg min Mester.* Derefter ledsagede jeg ham, hvorhen han rejste. Somme Tider tog han til Byerne; til andre Tider trak han sig tilbage til afsides liggende Skove eller ensomme Jungler. Med hans Hjælp begyndte jeg at gøre gode Fremskridt i Yogaen, og jeg var omsider tilfreds.

Min Lærer var en Yogi med stor Erfaring, skønt den Gren han havde fulgt var den, der foreskrev Legemskontrol. Der er adskillige Yogasystemer; de er meget forskellige i deres Metoder og øvelser; og det System, jeg lærte, er det eneste, der begynder med Legemet og ikke med Sjælen. Jeg lærte også, hvorledes jeg skulde kontrollere Åndedrættet. Ved en Lejlighed måtte jeg faste i fyrretyve Dage for at forberede mig på at modtage en af Yogiernes Evner.

En Dag sendte min Lærer Bud efter mig og sagde: "Du skal endnu ikke hengive dig til den fuldkomne Tilbagetrukkethed fra Verden. Drag tilbage til din Familie og før en normal Tilværelse. Du vil gifte dig og få et Barn. Når du er ni og tredive År, vil der blive givet dig visse Tegn, og derefter vil det igen stå dig frit for at trække dig tilbage fra Verden. Derefter vil du drage ud i Skovene og hengive dig til ensom Meditation, indtil du når det Mål, enhver Yogi søger. Jeg skal vente på dig, og du kan vende tilbage til mig!"

Jeg adlød hans Befaling og vendte tilbage til mit Fødehjem. Jeg ægtede en trofast og hengiven Kvinde, som fødte mig et Barn, nøjagtigt som min Lærer havde forudsagt. Men ikke længe efter døde min Kone. Mine Forældre levede ikke længere, så derfor forlod jeg min Fødeby og drog hertil for at bo hos en gammel Enke, der også stammer derfra og kendte mig som Barn. Hun tager Vare på mine fysiske Fornødenheder og, eftersom Årene har lært hende Takt, lader hun mig føre den tilbagetrukne Tilværelse, som vor Skoles Regler foreskriver."

Brama tier, og hans Beretning har gjort et sådant Indtryk på mig, at også min spørgende Tunge forholder sig tavs. Der er to eller tre Minutters fuldstændig Tavshed, så rejser Yogien sig, vender Ansigtet hjemad og begynder langsomt at gå. Jeg følger ham sammen med Brahminen. Til sidst vender Brama sig og siger os Farvel. Jeg udtrykker Håbet om at få Lov til at træffe ham igen. Han indvilliger. Jeg vover at spørge, om jeg må have Æren af et Besøg af ham. Til min Brahminledsagers store Overraskelse går Yogien beredvilligt ind på at besøge mig samme Aften.

Da Tusmørket falder på, venter jeg ivrigt Bramas Ankomst. Mange Spørgsmål trænges i mine Tanker. Hans kortfattede Levnedbeskrivelse har pirret min Nysgerrighed, og hans besynderlige Karakter har forbavset mig.

Da Tjeneren melder ham, går jeg de få Trin ned på Verandaen og holder mine Hænder op med Håndfladerne mod hinanden, som Tegn på Velkomst. Symboliken i denne almindelige Hinduhilsen, som jeg hurtigt havde lært, vil forekomme vesterlandsk Tankegang besynderlig. For Bevægelsen betyder: "Min Sjæl og din er et!" Det glæder Hinduerne at blive hilst på den Måde, hvilket viser, hvor sjældent det sker, skønt det ikke er andet end den indiske Form for at trykke hinanden i Hånden. Jeg vil gerne antages for at have venskabelige Hensigter, og derfor prøver jeg på at respektere indiske Sæder og Skikke, for så vidt jeg kender dem.

Brama følger mig ind i det store Værelse og sætter sig straks med korslagte Ben.

"Vil De ikke sidde på Divanen?" spørger jeg gennem Tolken. "Den er fuld af Puder og overordentlig bekvem." Men nej, han foretrækker det hårde Gulv! Og indiske Gulve er belagt med Tegl og ikke med Brædder. (=gulvbordplanker).

Jeg udtrykker min Taknemlighed for hans Besøg og tilbyder ham noget Mad, han takker og spiser i Tavshed.

Efter Måltidet føler jeg mig forpligtet til at fortælle ham noget om mig selv, noget som vil forklare min pludselige Indtrængen i hans Eksistens, og jeg giver ham derfor en kort Beretning om de Kræfter, der drog mig til Indien. Da den er færdig, opgiver Brama sin Reserverthed og lægger venskabeligt sin Hånd på min Skulder.

"Det er godt at høre, at der eksisterer sådanne Mænd i Vester-landene. De har ikke gjort Rejsen forgæves, for De vil lære meget at kende. Det er en lykkelig Dag for mig, da Skæbnen førte vore Fødder til samme Plet. Hvad De end ønsker at vide, spørg, og jeg 'skal med Glæde

fortælle det, så vidt min Ed tillader mig det."

Det ser sandelig ud til, at jeg har Held med mig. Jeg spørger ham om Arten af hans Yogasystem, dets Historie og dets Mål.

"Hvem tør sige, hvor gammel Legemskontrolsystemet, som jeg har studeret, er? Vore hemmelige Tekster hævder, at den blev åbenbaret Vismanden Gheranda af Guden Shiva. Af hans Læber lærte Vismanden Marteyanda den, som derefter lod den gå videre til andre, og på den Måde fortsattes det i en uafbrudt Linie gennem Tusinder af År; men hvor mange Tusinder ved vi ikke og bryder os heller ikke om at vide, skønt vi tror, at det er den sidste af Yogavidenskaberne, der blev skabt i gamle Dage.

Så stort var Menneskets Fald selv i hine Tider, at Guderne måtte vise dem en Vej til åndelig Frelse, som helt igennem førte gennem Legemet. Legemsbeherskelsens Yoga forstås næsten kun af de Mestre, som har lært at beherske den, og almindelige Mennesker har ganske forkerte Forestillinger om vor gamle Videnskab. Og eftersom sådanne Mestre desværre så sjældent findes nu om Dage, så passerer de tåbeligste og mest forvrængede øvelser uhindret blandt Mængden som vort System. Drag til Benares, og De vil se en Mand, der sidder hele Dagen og sover hele Natten på et Leje af spidse Søm; et andet Sted kan man se en Mand, der rækker en Arm i Vejret, indtil den er halvt vissen af Mangel på Brug, og indtil Neglene er adskillige Tommer lange.

Man vil fortælle, at det er Mænd, som udøver vort Yoga System, men det er det ikke. Sådanne Mænd bringer snarere Skam over det. Det er ikke vort Mål at pine Legemet på tåbelig Vis for at vække offentlig Opsigt; disse selvpinende Asketer er uvidende Mænd, som på anden, tredie Hånd, har lært nogle få øvelser, der går ud på tvungne Forvridninger af Legemet. Men da de ikke kender vore Formål, forvansker de øvelserne og trækker dem unaturligt i Langdrag. Alligevel ærer Folk i Almindelighed disse Tåber og giver dem Føde og Penge."

"Men kan man bebrejde dem det? Når de rigtige Yogier er så sjældne og holder deres Metoder så hemmelige, så må der natur-nødvendigt opstå Misforståelser," indvender jeg.

Brama skyder Skuldrene i Vejret, og der lejrer sig et hånligt Drag om hans Mund.

"Lader en Rajah sine Juveler ligge ved Landevejen, så alle kan se dem?" spørger han. "Nej, han skjuler dem i Skatkammeret, dybt nede i sit Palads's Hvælvinger. Kendskabet til vor Videnskab er en af de største Skatte, et Menneske kan eje. Skal han faldbyde den i Basaren for alle og enhver? **Hver den, der ønsker at gribe denne Skat - lad ham søge den.** Det er den eneste Vej, men det er den rigtige Vej. Vore Tekster pålægger atter og atter Hemmelighedsfuldhed, og vore Mestre åbenbarer kun de vigtigste Læresætningsr til prøvede Disciple, der har været trofaste mod dem i det mindste i nogle År. Vor Yoga er den hemmeligste af alle; den er fuld af alvorlige Farer, ikke blot for Disciplen selv, men også for andre. Tror De, at jeg har Tilladelse til at åbenbare andet end de mest elementære Læresætninger for Dem, og selv kun med den yderste Varsomhed."

"Jeg forstår."

"Men der er en Gren af vor Videnskab, som jeg kan tale mere frit om. Det er den, hvor igennem vi styrker Viljen og forbereder Legemet hos Begyndere, for kun på den Måde kan de blive i Stand til at forsøge på den virkelige Yogas vanskelige øvelser."

"Det vil i Sandhed interessere i Vesten."

"Vi har næsten en Snes Legemsøvelser, som styrker de forskellige Organer og Legemsdele og fjerner eller hindrer visse Sygdomme. Nogle af dem er Stillinger, som øver et Tryk på særlige Nervecentre; disse påvirker så igen visse Organer, som ikke virker rigtigt, og hjælper dem i Orden."

"Bruger De Mediciner?"

"Visse Urter plukket ved tiltagende Måne bliver anvendt, når det er nødvendigt. Vi har fire Slags øvelser eller Metoder til Fuldendelsen af dette indledende Arbejde med at bringe Legemet Helbred i god Orden. Først lærer vi Kunsten at hvile, så Nerverne kan falde til Ro. Dertil kræves fire passende øvelser. Derefter lærer vi at "strække" os, hvilket er øvelser, der eftergør et sundt Dyrs naturlige Strækninger. For det tredje renser vi Legemet grundigt ved en Række Metoder, som måske vil falde Dem meget besynderlige, men som er i høj Grad fortrinlige i deres Virkning. Til sidst studerer vi Kunsten at trække Vejret og Kontrollen dermed."

Jeg udtrykker et ønske om at se en Demonstration af nogle af øvelserne.

"Der er ingen mørke Hemmeligheder i dem, som jeg nu skal vise," siger Brama smilende. "Lad os begynde med Kunsten at hvile. Vi kan her lære noget af Katten. Vor Mester anbringer en Kat i Kredsen af sine Disciple og får dem til at lægge Mærke til, hvor graciøst Dyret er, når det er i Hvile. Han pålægger dem at iagttage den omhyggeligt, når Middagsheden får den til at sove. Han lader dem iagttage den nøje, når den sidder på Spring foran et Musehul. Han klarlægger for dem, at Katten giver et fuldendt Eksempel på sand Hvile, at den ved, hvordan den skal bibeholde hver eneste Smule Styrke. De tror, at De forstår at hvile, men i Virkeligheden gør De det ikke. De sidder en Stund i en Stol, bevæger Dem så fra Side til Side, bliver så urolig og strækker Benene ud. Skønt De ikke rejser Dem fra Stolen og udadtil ser ud til at være i Hvile, så jager den ene Tanke efter den anden gennem Deres Hjerne. Kan De kalde det Hvile? Er det ikke blot en anden Måde at være i Virksomhed på?"

"Det er et Synspunkt, der ikke før er faldet mig ind," svarer jeg. "Dyr ved, hvorledes de skal hvile ud, men der er ikke mange Mennesker, der ved det. *Det er fordi Dyr ledes af Instinkt, der er Naturens Stemme, imens Mennesker lader sig lede af deres Tanker. Og eftersom Mennesker i Almindelighed mangler Kontrol over deres Hjerne, bliver deres Nerver og Legemer følgelig påvirket deraf; der er kun ringe virkelig Hvile for dem.*"

"Hvad skal vi da gøre?"

"Det tørste, De må lære, er ikke andet end Orientalernes Måde at sidde på! Stole kan måske være nyttige i de kolde Stuer i jeres nordlige Land, men De må lære at klare Dem uden dem, så længe de øvelser varer, der skal forberede Dem til Yoga. Vor Måde at sidde på bringer i Virkeligheden megen Hvile. Efter at have arbejdet eller gået, giver den Fred til hele Legemet. Den letteste Måde, De kan lære det på, er at lægge et lille Tæppe eller Måtte foran Væggen i Værelset; tag Plads på det så bekvemt som muligt, og benyt Væggen til at støtte Ryggen. Eller De kan lægge Måtten midt i Værelset og benytte en Løjebænk eller en Stol til at læne Dem til. Bøj derefter Benene indefter i Knæleddet og læg Fødderne over Kors. Det behøver ikke at koste nogen Anstrengelse, og De må ikke stramme Musklerne. Deres første øvelse bliver at sidde sådan og holde Kroppen i fuldkommen Ro, bortset fra et stilfærdigt Åndedræt. Når De har indtaget denne Stilling, må De love Dem selv at vende Deres Tanker fra alle verdslige Sager og Byrder; De må hvile Tankerne på en smuk Genstand, et Billede eller en Blomst."

Jeg rejser mig fra min bekvemme Stol og tager Plads på Gulvet over for Brama i den Stilling, han lige har beskrevet. Det er samme Stilling med korslagte Ben, som gammeldags Skrædere sidder i ved Arbejdet.

"Ja, De gør det let," bemærkede Brama, "men andre Europæere vil måske ikke finde det bekvemt, fordi De ikke er vant til det. De gør en Fejl - hold Deres Rygrad lige, ikke foroverbøjet. Lad mig vise Dem en anden af vore øvelser."

Brama løfter sine Knæ mod Hagen, stadig med korslagte Fødder. Denne Stilling fører hans Fødder lidt bort fra Kroppen. Han folder sine Hænder om Forsiden af sine Knæ.

"Denne Stilling giver god Hvile, når De har stået op i lang Tid. Sørg endelig for at lade

største Delen af Legemets Vægt hvile på Sædet. De kan øve Dem i det nogle få Minutter, hver Gang De føler Dem meget træt. Det vil berolige vigtige Nervecentre.

"Det er i hvert Fald yderst lige til."

"Vi har ikke Brug for noget kompliceret til at lære os Kunsten at hvile; i Virkeligheden giver vore letteste øvelser fortrinlige Resultater. Læg Dem helt udstrakt på Ryggen med Benene strakt ved Siden af hinanden. Drej Tærne udefter. Hold Armene strakt langs Kroppen. Slap alle Muskler. Luk øjnene. Lad hele Deres Vægt hvile på Gulvet. Denne øvelse kan ikke foretages rigtigt i en Seng, fordi det er af Betydning, at Rygraden er fuldkommen strakt.

Brug et Tæppe på gulvet. I denne Stilling vil Naturens Kræfter bringe Hvile. Vi kalder den for Ligstillingen. Ved øvelse kan De lære at hvile i enhver af disse Stillinger en Time, hvis De ønsker det. De fjerner Spændingen i Musklerne og beroliger Nerverne.. Musklernes Hvile kommer før Sindets Hvile."

"Deres øvelser lader ikke til at bestå af andet end at sidde stille på en eller anden Måde."

"Er det ikke noget? I Folk fra Vesten tørster ikke efter andet end at være i Virksomhed, men skal man foragte Hvilen? Betyder rolige Nerver ikke noget? **Hvile er Begyndelsen af al Yoga, men det er ikke vort Behov alene; det er også et Behov for Deres Verden.**"

Bramas Ord er ikke uden Berettigelse.

"Disse øvelser er nok for i Aften," tilføjer han. "Jeg må gå."

Jeg takker ham for hvad han har fortalt mig, og beder om yderligere Vejledning.

"I Morgen Formiddag kan De finde mig ved Floden," svarer han. Han svøber sit hvide Sjal om Skuldrene, berører sine Håndflader til Afsked og går. Jeg sidder tilbage og grunder over den, interessante Samtale, han afsluttede så brat.

Jeg træffer Yogien igen ved mange Lejligheder. Efter hans ønske passer jeg ham op på hans Morgenvandring, og når jeg kan lokke ham med ind, tilbringer han Aftenerne hos mig. *Disse Aftener er meget frugtbringende for mig og min Søgen.*

Ved at spørge mig for, får jeg Klarhed på et Punkt, der har været gådefuldt for mig. Jeg har næret den Anskuelse, at Hinduerne er en brun Race. Hvorfor er da Bramas Hud så mørk, at den næsten ligner en Neger?

Svaret er, at han tilhører en indfødt Befolkning, der var Indiens ældste Indbyggere. Da Arierne - de første, der trængte ind i Indien - for Tusinder af År siden, trængte ind over Bjergene og drog ned på Slettelandet, stødte de på den indfødte Race, Draviderne, og fortrængte dem til Syden. Endnu den Dag i Dag er Draviderne et særligt Folk, med Undtagelse af, at de har optaget, deres Erobreres Religion. Den brændende tropiske Sol har farvet deres Hud næsten sort, hvilket Sammen med andre Kendetegn har fået visse Etnografer til at tro, at de oprindeligt er fremstået af afrikansk Race. Draviderne bærer endnu ligesom i hine Dage, da de havde uindskrænket Herredømme over hele Landet, deres Hår langt og bundet op i en Knude i Nakken, og de taler stadig deres oprindelige, halvtsyngende Sprog, hvoraf Tamulisk er det vigtigste.

Brama påstår med Overbevisning, at de brune Erobrere modtog Kundskaben om Yoga fra hans egen Race, ligesom de også lærte andre Ting. Men hinduiske Videnskabsmænd, som jeg nævner det for, påstår, at det er forkert; jeg skal derfor lade det mindre vigtige Spørgsmål om Oprindelsen skøtte sig selv!

*

Da jeg ikke skriver en Afhandling om den yogiske Legemskultur, har jeg ikke til Hensigt at beskrive mere end to eller tre øvelser i den Kunst at indtage og blive i bestemte legemlige Stillinger, der er et så fremtrædende Træk i Yogaen om Legemskontrol. De godt og vel tyve Stillingsmetoder, som Brama demonstrerer enten i en Palmelund eller i min prosaiske Bolig,

omfatter besynderligt forvredne Stillinger og må forekomme i alt Fald vesterlandske øjne enten latterlige eller umulige eller begge Dele. Nogle af dem kræver, at man balancerer på begge Knæ med opadvendte Fødder, eller at hele Legemets Vægt hviler på ens Fingerspidser; ved andre føres Armene om bag Ryggen så langt, at Hænderne mødes foran fra modsat Side; atter andre anbringer alle Lemmerne i en indviklet Knude, og ved andre igen skal Benene på akrobatvis føres rundt om Halsen eller over Skuldrene. En ny Gruppe vrider og drejer Kroppen på den mærkeligste Måde. Det er, mens jeg ser Brama udføre nogle af disse Kunststykker, at det begynder at gå op for mig, hvor vanskelig denne Yoga vil være.

"Hvor mange af den Slags øvelser består Deres System af?" spørger jeg.

"Der er fire og firs, ⁽⁸⁴⁾Stillinger i Legemskontrollens Yoga," svarer Brama, "men jeg kender endnu kun fire og treds."⁽⁶⁴⁾ Selv mens han taler, indtager han en af disse Stillinger og sidder så bekvemt i den, som sad han i en Stol. Han fortæller mig, at det er hans Yndlingsstilling. Den er ikke særlig vanskelig, men den ser ubekvem ud. Hans venstre Fod er presset ind i Lysken, den anden Fods Hæl er anbragt lige under Kroppen, og højre Ben er drejet således, at det bærer største Delen af Vægten.

"Til hvilken Nytte er en sådan Stilling?" spørger jeg igen.

"hvis en Yogi indtager den og foretager en bestemt Åndedrætsøvelse, bliver han mere ungdommelig."

"og den Åndedrætsøvelse -?"

"den har jeg ikke Lov til at åbenbare."

"hvad er da Hensigten med alle disse Stillinger?"

"selve det i bestemte Tidsrum at sidde eller stå i visse bestemte Stillinger er måske af ringe Betydning i Deres øjne. Men Opmærksomhedens og Viljestyrkens Koncentration om den valgte Stilling er så intens - hvis der skal komme noget ud af det - at der vækkes slumrende Kræfter i Yogien. Disse Kræfter hører til Naturens skjulte Områder; derfor bliver de sjældent helt vakt, før vore Åndedrætsøvelser også anvendes, for Åndedrættet har stærk Magt. Skønt Vækkelsen af sådanne Kræfter er vort virkelige Mål, er der ikke mindre end en Snes af vore øvelser, der kan anvendes til Gavn for vort Helbred eller til at fjerne visse Sygdomme; andre fordriver Urenheden i Legemet. Er det ikke til stor Nytte? Andre Stillinger igen har til Hensigt at hjælpe os i vore Bestræbelser for at få Herredømme over Sjæl og Legeme, for det er en Kendsgerning, at Legemet ikke har mindre Indflydelse på Tanken end Tanken på Legemet. I Yogaens højere Stadier, hvor vi i timevis kan være hensunken i Grublerier sætter den rigtige Legemsstilling ikke blot Tanken i Stand til at virke uafhængig af dens Besvær; men hjælper den endogså. Læg dertil den uvurderlige Forøgelse af Viljestyrken, der bliver den Mand til Del, som fortsætter med disse vanskelige øvelser, og De vil se hvilke Fordele, der er ved vore Metoder."

"Men hvortil er al denne Venden og Drejen?" indvender jeg.

"Fordi der er mange Nervecentre spredt rundt i Legemet, og hver Stilling berører et forskelligt Center. Gennem Nerverne kan vi påvirke enten Legemets Organer eller Hjernens Tanker. Disse Vridninger sætter os i Stand til at nå Nervecentre, som ellers vilde være upåvirkede."

"Jeg forstår." Grundlaget for denne Yoga-Legemskultur begynder at antage klarere Form i min Hjerne. Det er interessant at lægge Mærke til, hvor det ligner Grundprincipperne for vore europæiske og amerikanske Systemer. Jeg fortæller Brama om dem.

"Jeg kender ikke jeres vestlige Systemer, men jeg har set hvide Soldater gøre Eksersits i den store Lejr i Nærheden af Madras. Ved at iagttage dem, har jeg forstået, hvad deres Instruktører vilde opnå. Styrkelse af Musklerne synes at være deres væsentligste Formål, fordi I Vesterlændinge ser det højeste Gode i at være legemlig virksom. Derfor gør I megen Brug af Lemmerne på en særdeles energisk Måde og gentager Bevægelserne Gang på Gang. I

øder kraftigt med Energi, for at I kan bygge Musklerne op og til Gengæld vinde i Styrke. Det er utvivlsomt en god Ting at gøre i Nordens kolde Lande."

"Hvad er Hovedforskellen mellem Metoderne, således som De ser dem?"

"Vore Yogaøvelser er i Virkeligheden Stillinger og kræver ikke yderligere Bevægelser, når først Stillingen er indtaget. I Stedet for at søge mere Energi til at være virksomme med, søger vi at øge Udholdenheden. Vi tror nemlig, at selv om Udviklingen af Musklerne kan være gavnlig, så er den Kraft, der ligger bag dem af større Værdi. Når jeg for Eksempel fortæller Dem, at Blodet, hvis De hviler på Skuldrene på en bestemt Måde, vil skylle Hjernen, berolige Nerverne og fjerne visse Svagheder, så vil De som Vesterlænding sandsynligvis gøre øvelsen et øjeblik og gentage den adskillige Gange hurtigt i Træk. Måske styrker De de Muskler, der er i Brug ved øvelsen, men De vilde kun få lidt af de Goder, en Yogi får ved at gøre det på sin egen Måde."

"Og hvordan er så den?"

"Han gør det langsomt, med Overlæg, og så bliver han i Stillingen, så roligt han kan, i nogle Minutter. Lad mig vise denne Hel-Legems Stilling, som vi kalder den."

Brama lægger sig fladt på Ryggen med Armene langs Siden og samlede Ben. Han hæver Benene i Vejret med strakte Knæ, indtil de danner en Vinkel på tres Grader med Gulvet. Han støtter Ryggen med Hænderne og hviler Albuerne på Gulvet. Legemet drejes derpå helt opad, så Krop og Hofter er lodrette. Brystet presses fremad, så det berører Hagen. Hænderne danner en Støtte for Kroppen. Legemets Vægt bæres af Skuldrene og Halsens og Hovedets Bagside.

Efter at have indtaget Stillingen i omkring fem Minutter, rejser Brama sig og forklarer Værdien af den.

"Denne Stilling får i nogle få Minutter Blodet til ved sin egen Vægt at strømme til Hjernen. I normal Stilling må Blodet tvinges opad ved Hjertets pumpebevægelser. Forskellen mellem de to Måder ses af Stillingens beroligende Virkning på Hjerne og Nerver. For Mennesker, der arbejder med Hjernen, Tænkere og Studenter, bringer en stilfærdig Gennemførelse af denne Hel-Legems Stilling hurtig Lindring, når deres Hjerner er trætte. Det er ikke dens eneste Dyd. Den styrker Kønsorganerne. Men disse gavnlige Virkninger kommer kun, hvis øvelsen gøres på vor Måde og ikke på jeres hastige vesterlandske Måde."

"Hvis jeg ikke tager Fejl, så mener De, at Yoga-Stillinger holder Legemet i en Tilstand af afbalanceret Ro, mens vore vesterlandske øvelser sætter det i voldsom Bevægelse?"

"Netop," indrømmer Brama.

En anden øvelse, som jeg vælger af Bramas Repertoire, som værende indenfor vesterlandske Lemmers Ydeevne, er en, der med Tålmod og øvelse hurtigt kan læres. I denne Stilling sidder Yogien med udstrakte Ben, strækker begge Arme i Vejret op over Hovedet og bøjer Pegefingrene. Han bøjer Kroppen forover og ånder ud, mens han gør det, og fatter om Storetæerne med Indersiden af de bøjede Fingre. Den højre Tå fattes af højre Pegefinger og så videre. Derefter bøjer han langsomt Hovedet, indtil det ligger mellem hans udstrakte Arme, og Panden hviler mod hans Lægge. Han bliver et Stykke Tid i denne besynderlige Stilling og vender derefter langsomt tilbage til normal Stilling.

"Prøv ikke på at gøre det altsammen på en Gang," advarer han mig. "Forsøg at føre Hovedet nærmere til Knæene lidt efter lidt; selv om det tager nogle Uger, før det lykkes at indtage Stillingen, så vil De kunne den År igennem, når først De har lært den."

Jeg får at vide, at denne Stilling styrker Rygraden, hvad man også kunde vente; at den fjerner Nervevanskeligheder forårsaget af Svaghed i Rygraden; og at den udretter Vidundere med Blodumløbet.

I den næste Stilling sidder Brama på Gulvet og bøjer Benene sammen under sig; på den Måde kommer hans Fodsåler lige under hans Krop. Han læner Kroppen bagover til Skuldrene berører Gulvet. Han lægger Armene over Kors bag Hovedet, så det hviler på dem. Derefter

fatter hver Hånd om det modsatte Skulderled. Han bliver i denne ikke ugraciøse Stilling i nogle Minutter. Da han rejser sig fra den, forklarer han, at Nervecentrene i Halsen og Skuldrene, såvel som i Benene, påvirkes gavnligt af øvelsen, og at selv Brystet høster Udbytte deraf.

Gennemsnitsengländeren er så tilbøjelig til at betragte Gennemsnitsinderen som en Svækling, som et af tropisk Sol og Underernæring nervesvækket Individ, at det virker overraskende at erfare, at der fra Oldtiden har eksisteret et så omhyggeligt udtænkt, indfødt System for Legemskultur i Indien. Hvis vore vesterlandske Systemer er så nyttige, at ingen nu vilde drømme om at tvivle på deres Værdi, så medfører det ikke, at de derfor er fuldendte, og at de er det sidste Ord i Spørgsmålet om legemlig Udvikling, Sundheds-bevarelse og Udryddelse af Sygdom. Hvis Vesterlandene med deres grundige Metoder for direkte videnskabelig Forskning vilde udvælge nogle halvforglemte øvelser fra den traditionelle Yogalære, vilde vi måske nå til en mere fuldkommen Viden om vort Legeme og en nøjere Beherskelse af vort Helbred.

Men jeg ved, at måske kun et Dusin af Yogastillingerne er lette nok til at være vort Besvær og vor Tid værd. De nogle og halvfjerds Stillinger, der udgør Resten af Systemet, vil næppe kunne beherskes af andre end de mest begejstrede, og det endda kun, hvis de er unge uok til at have bøjelige Lemmer og smidige Legemer.

Brama indrømmer selv: "I tolv År har jeg øvet mig hårdt hver Dag; kun på den Måde er jeg nået til nu at kunne beherske de fire og treds Stillinger, jeg kender. Og så var jeg endda heldig nok til at begynde, da jeg var ung, for en Mand af modne År kunde end ikke forsøge på at indtage disse Stillinger uden at føle stor Smerte. Knogler, Muskler og Kød stivner hos en voksen og kan kun med Besvær og Smerte bringes ud af Leje. Men selv i dette Tilfælde er det mærkeligt, hvorledes man gennem vedvarende Anstrengelser kan komme til at beherske Stillingerne."

Jeg tvivler ikke om Bramas Påstand om, at enhver ved varig øvelse kan komme til at mestre disse øvelser, kun er den langsomme Træning af Lemmer, Led og Muskler til de nye Stillinger, de skal indtage, nødvendigvis en så langsom Proces, at den må tage År. Det er iøjnefaldende, at de dygtigste Yogier af Skolen for Legemsbeherskelse må begynde deres Uddannelse før Vokseperioden er forbi, for Eksempel før de er fem og tyve. Jeg ved ikke, hvorledes det skulde være nogen voksen Europæer muligt at give sig i Kast med de Snese af indviklede Stillinger, der udgør største Delen af deres System, uden at brække et Ben eller to under Forsøget. Da jeg nævner det overfor Brama, indrømmer han det kun delvis og hævder stædigt, at fortsatte Anstrengelser i mange, om end ikke i alle Tilfælde vil føre til Resultatet. Men han indrømmer, at Europæere måske har vanskeligere ved det.

Vi Orientalere har den Fordel fra Barnsben at have lært at sidde med korslagte Ben. Kan en Europæer bøje sine Ben og sidde stille i to Timer, uden at det gør ondt? Men korslagte Ben og sammenfoldede Ankler danner Begyndelsen til adskillige af vore øvelser. Vi anser det for en af de bedste. Skal jeg vise det?"

Derpå indtager Brama den Stilling, som den vesterlandske Verden har lært at kende gennem talrige Billeder og Statuer af Buddha. Siddende ret op og ned bøjer han højre Ben, så Foden presses ind i den venstre Lyske. Så bøjer han det andet Ben og fører sin venstre Fod over til den højre Læg, hvor dens Hæl berører det nederste Hjørne af Underlivet. Hans Fodsåler vender opad. Det er en smuk og velafbalanceret Stilling; det falder mig ind, at det var værd at forsøge en så tiltalende Stilling.

Jeg forsøger at gøre ham det efter, og mine Anstrengelser belønnes med en martrende Smerte i Anklerne. Jeg beklager mig over, at jeg ikke kan indtage denne Stilling så meget som et enkelt øjeblik. Hvor malerisk eksotisk har denne Buddhastilling ikke forekommet mig i Fortiden, når jeg har set den på en smuk Broncefigur i en Antikvitetsforretnings Vindue! Men hvor unaturlig forekommer ikke denne Vridning af Benene mig nu her i Indien, hvor jeg

forsøger selv at indtage den! End ikke Bramas smilende Opmuntring kan overbevise mig. Jeg siger, at jeg må udsætte mine Anstrengelser.

"Deres Led er stive," siger han. "Gnid Ankler og Knæ med noget Olie før De øver Dem igen. De er så vant til at sidde i Stol, at Stillingen vil volde Deres Lemmer Besvær. En Smule øvelse hver Dag vil langsomt fjerne den Vanskelighed."

"Jeg tvivler på, at jeg nogen Sinde kommer til at kunne gøre det."

"Sig ikke, at det er umuligt. Det vil tage Dem lang Tid, men De vil sikkert kunne lære det. En Dag vil det være der som en Overraskelse; det kommer pludseligt."¹⁾

1) Jeg fremfører denne Kendsgerning for, hvad den er værd, at jeg, lokket af det tiltalende ved Bnddha-Stillingen, efter spredte og smertefulde Anstrengelser, havde Heldet med mig otte Måneder senere til at indtage den. Derefter forsvandt Vanskelighederne.

"Lotusstillingen - for sådan kalder vi den - er så vigtig, at ingen af vore Novicer får Lov at slippe for den, hvor meget han end får Lov til at undgå andre Stillinger. Det er den Hovedstilling, hvori de mere fremskredne Yogier foretager deres Mediteringer. En af Grundene er, at den giver Kroppen et solidt Grundlag, så den ikke falder over Ende, hvis Yogien skulde falde i dyb Trance - hvad der af og til kan ske uventet, skønt de udlærte kan gøre det efter Behag. Lotusstillingen holder Benene snoet sammen og Kroppen rolig og fast. Et uroligt og pirret Legeme vil adspredde Tankerne, men i Lotusstillingen føler man sig afbalanceret og under fuld Kontrol. I denne Stilling bliver det lettere at opnå den Tankekonzentration, som vi skatter så højt iblandt os. Endelig så foretager vi oftest vore Åndedrætsøvelser, mens vi sidder i denne Stilling, fordi den Sættelse vækker den åndelige Ild, der slumrer i Legemet. Når denne usynlige Brand vågner, bliver alt Blodet i Legemet fordelt påny, og Nervekraften sendes med stor Skarphed til visse vigtige Punkter."

Med denne Forklaring er jeg tilfreds, og jeg afslutter vor Samtale om Stillinger. Brama har tidligere til min Opbyggelse kastet sig ud i et stort Antal frygtelige Forvridninger og konvulsiviske Stillinger blot for at vise mig noget af sit Herredømme over Kød og Knogler. Hvilken Vesterlænding har Tålmodighed til at gennemgå alle disse sammensatte øvelser og lære at beherske dem? Hvilken Vesterlænding har nogen Sinde Tid til at gøre det?

SJETTE KAPITEL

Den Yoga, der besejrer Døden.

Brama udtrykker ønsket om, at jeg skal besøge ham på hans Bopæl. Han fortæller, at han egentlig ikke bor i Huset, men i en rummelig Hytte i Haven, hvor han kan bevare sin Frihed og Uafhængighed.

Som Følge deraf - og jeg må tilstå med nogen Ivrighed - aflægger jeg en Eftermiddag Besøg i Huset.

Bygningen ligger i en støvet Gade, som gør et øde og forsømt Indtryk. Et øjeblik efter står jeg uden for den gamle hvidkalkede Bygning og betragter dens øverste Etage, som er af Træ, og hvis fremspringende Vinduer i høj Grad minder om vore middelalderlige europæiske Huse. Jeg åbner den tunge, gamle Dør, og Ekkoet giver Genlyd i Værelser og Gange.

En gammel Kone, hvis moderlige Smil lyser op på hendes Ansigt, kommer næsten straks til Syne og bøjer sig gentagne Gange for mig. Hun fører mig gennem en dunkel Gang, indtil vi gennem et Køkken kommer ud i Baghaven.

Det første, jeg lægger Mærke til, er et bredkronet helligt Figen-træ og i dets Skygge en

gammeldags Brønd. Konen fører mig om på den anden Side af Brønden til en Hytte, der ligger i Træets Skygge. Den er let bygget af Bambuspæle, tynde Træspær og tækket med Græs.

Kvinden, hvis Ansigt er lige så mørkt som Bramas, bliver synlig ophidset og bryder ud i en række skælvende Sætninger på Tamulisk, tilsyneladende henvendt til Hytten. En musikalsk Stemme svarer indefra. Hyttens Dør åbnes, og Yogien kommer til Syne og byder mig venligt indenfor i sit simple Enebo. Han lukker ikke Døren. Enken bliver stående en Stund i Døren med Blikket ufravigelig fæstet på mig og et ubeskrivelig lykkeligt Udtryk i Ansigtet.

HAZRAT BABAJAN, THE WOMAN FAQUEER
"Is it possible that this aged and decrepit fleshly frame, this haggard and huddled figure, contains the soul of a genuine faqueer with wondrous powers. Who can say?"

t.v Den kvindelige Fakir, Uaziat sabajan.

UPASANI MAHARAJ
"And so, when Meher came face to face with Upasani Maharaj, he felt that he had found his master."

t.h.Upasani Maharaj.

<siri sasguru Meher Baba's hulebolig.

<„Den nye Messias“.

Jeg befinder mig i et ganske jævnt Rum. En lav Løjbænk uden Puder står ved den fjerneste Væg, og en groft forarbejdet Træ-bænk, som er fyldt med Papirer, står i et Hjørne. En tungt ud-hamret Messingvandkande hænger i et Reb fra et af Loftets Spær. Gulvet er dækket med et stort Stykke Måtte.

"Tag Plads," siger Brama og gør en Bevægelse med Hånden mod Gulvet. "Det gør mig ondt, at vi ikke har nogen Stol at byde."

Vi sætter os på Hug omkring Måtten - Brama, jeg selv og en Studerende, der har sluttet sig til mig og fungerer som Tolk. I Løbet af nogle få Minutter forsvinder den gamle Enke, men kun for at vende tilbage med en Kande Te, der bliver anbragt på Måtten, da der ikke er noget Bord. Hun forsvinder igen og kommer med Kiks, Appelsiner og Pisangfrugter.

Før vi begynder på disse Forfriskninger, tager Brama en Guirlande af gule Morgenfruer og

giver mig den om Halsen. Det forbavser mig, og jeg protesterer, for jeg ved, at denne indiske Sædvane forbeholdes fornemme Personer, og jeg har aldrig henregnet mig selv til denne ophøjede Klasse.

"Men, Broder," ivrer han smilende, "De er den første Europæer, der besøger min Bolig, og den første, der er blevet min Ven. Jeg må give Udtryk for min og denne Dames Glæde ved at hædre Dem på denne Måde."

Mine yderligere Protester er til ingen Nytte. Jeg bliver tvunget til at sidde på Gulvet med en Krans af Morgenfruer ceremonielt anbragt over min Jakke.

Vi drikker vor Te, spiser Frugten og passiarer en Stund. Brama fortæller mig, at han har bygget Hytten og lavet de primitive Møbler med sine egne Hænder. En Del Papirer beskrevet med grønt Blæk på Hjørnebænken vækker min Nysgerrighed, og jeg beder ham fortælle mig, hvad de er til. Brama tager en Håndfuld af dem, og jeg ser, at de er beskrevet med en Skrift, som jeg genkender som Tamulisk. Studenten undersøger Dokumenterne og meddeler mig, at de er skrevet i en gammeldags Form af Tamulisk, som var tidligere Århundreders Sprog, men nu kun forstås af få Mennesker. Han tilføjer, at de store Klassikere inden for tamulisk Filosofi og Litteratur uheldigvis er skrevet i dette gammeldags Sprog, som kaldes Højtamulisk, og som byder den, der kun er kendt med moderne Sprog, større Vanskeligheder end middelalderligt Engelsk forvolder den, der kun kender Nutidsengelsk.

"Disse Ting skriver jeg fortrinsvis om Natten," siger Brama, "nogle af dem er Beretninger om mine Yoga Erfaringer skrevet på Vers, og nogle er lange Digte, hvori jeg lader mit Hjerte tale sin Religion. Der er nogle få unge Mænd, der kalder sig mine Disciple, og som ofte kommer og læser dem højt."

Brama tager et kunstnerisk udseende Dokument, der består af nogle få Sider lyserødt Papir beskrevet med rødt og grønt Blæk og hæftet sammen med et grønt Bånd, og giver mig det. "Jeg har skrevet dette specielt til Dem," erklærer han.

Den unge Tolk konstaterer, at det er et Digt på otte og fyre Linier, der begynder og slutter med mit Navn, men det er skrevet i et så kunstlet Tamulisk, at han ikke er i Stand til at give en ordentlig Oversættelse deraf. Imidlertid glæder det mig overordentligt at modtage denne uventede Gave, især da det er et Udtryk for Yogiens Velvilje.

Efter at Højtidelighederne i Anledning af min Ankomst omsider er ovre, sætter vi os til Rette til en alvorlig Samtale. Jeg kaster mig på ny ud i Spørgsmålet om Åndedrættet, der synes at spille en så vigtig Rolle i Yoga, og som er omgivet af så megen Hemmelighedsfuldhed. Brama beklager, at han ikke kan vise mig flere øvelser, men han er villig til at fortælle mig en Smule mere om sine Teorier.

"Naturen har udmålt 21.600 Åndedrætsrytmer til hvert Menneske, og dem må han anvende hvert Døgn fra Solopgang til Solopgang. Hurtigt, støjende og uordentligt Åndedræt forkorter derfor ens Liv. Langsomt, dybt og roligt Åndedræt økonomiserer med dette Antal og forlænger derfor Livet. Hvert Åndedræt, som spares, går med til at skabe en Reserve, og af denne Reserve kan et Menneske udtrække ekstra Leveår. Yogien tager ikke så mange Åndedrag som andre Mennesker: de behøver det nemlig ikke -men hvordan skal jeg forklare mig yderligere uden at bryde mine Eder."

Efter en Pause fortsætter Brama: "Har ikke vore Mestre Nøglerne til Åndedrættets Magt? De ved, hvor nær Forbindelse der er mellem Blodet og Åndedrættet, de forstår også, hvorledes Blodet følger Åndedrættets Sti; og de sidder inde med Hemmeligheden om, hvorledes det er blevet muligt at vække Sjælen gennem Åndedrættets og Tankens Arbejde. Kan jeg ikke hævde, at Åndedrættet kun er et Udtryk i denne Tilværelse for en højere Magt, som er den virkelige Opretholder af Legemet? Det er denne Kraft, som er skjult i de livsvigtige Organer, skønt den er usynlig. Når den forlader Legemet, hører Åndedrættet som Følge deraf op, og Døden er Resultatet deraf. Men ved Beherskelse af Åndedrættet er det

muligt at vinde Herredømme over denne usynlige Strøm. Men selv om vi bringer Legemet under den yderste Kontrol - endogså så vidt at Hjertets Slag kontrolleres - tror De så, at vore gamle Videnskabsmænd kun havde Legemet og dets Kræfter for øje?"

Hvad jeg end tænker om de gamle Vismænd og deres Formål, så forsvinder det i den udtømmelige Nysgerrighed, som pludselig opstår i mig.

"Kan De kontrollere Deres Hjertes Arbejde," udbryder jeg overrasket.

"Mine selvvirkende Organer, Hjertet, Maven og Nyrerne er blevet bragt til en vis Grad af Lydighed," svarer han roligt uden Spor af Praleri.

"Hvordan gør De det?"

"Man vinder Magt ved at øve visse Kombinationer af Stillings-, Åndedræts- og Viljekrafts-øvelser. Naturligvis hører de til de højere Grader af Yogaen. De er så vanskelige, at kun få Personer er i Stand til at udføre dem. Igennem disse øvelser har jeg i nogen Grad gjort mig til Herre over de Muskler, der får Hjertet til at fungere. Og igennem Hjertemusklerne har jeg været i Stand til at gøre mig til Herre over de andre Organer."

"Det er i Sandhed usædvanligt."

"Synes De? Læg begge Deres Hænder på mit Bryst og hold dem der." Brama skifter Stilling, indtager en ejendommelig Stilling og lukker øjnene.

Jeg adlyder hans Befaling og venter tålmodigt for at se, hvad der vil ske. I nogle Minutter er han så rolig som en Klippe og næsten lige så ubevægelig, så begynder hans Hjertes Slag langsomt at tage af. Det forbløffer mig at føle, hvor det bliver langsommere og langsommere. *En uhyggelig Spænding griber mig, da jeg tydeligt mærker, at hans Hjerte fuldstændigt standser sin rytmiske Funktion. Pavsens varer syv ængstelige Sekunder.*

Jeg prøver på at lade, som om jeg er hallucineret, men min Nervøsitet er så stor, at Forsøget mislykkes. Da Hjertet igen begynder at slå efter sin tilsyneladende Død, føler jeg mig meget lettet. Slagene kommer hastigere, og den normale Tilstand vender efterhånden tilbage.

Yogien kommer ikke ud af sin ubevægelige Selvoptagethed før nogle Minutter senere. Han åbner langsomt øjnene og spørger:

"Kunde De føle, at Hjertet standsede?"

"Ja, ganske tydeligt."

Jeg er sikker på, at der ikke var nogen Indbildning forbundet dermed. Hvilke andre besynderlige Yogakunster kan Brama præstere med sine Organer?

Som Svar på min udtalte Tanke siger Brama: "Det er intet i Sammenligning med, hvad min Mester kan præstere. Man kan skære en af hans Pulsårer over, og han er i Stand til selv vilkårlig at bestemme, hvordan Blodet skal flyde; ja, endogså til at standse det. Også jeg har til en vis Grad bragt mit Blod under Kontrol, men det kan jeg ikke gøre."

Kan De vise mig, hvordan det virker?"

Han beder mig fatte om hans Håndled, hvor Blodet strømmer igennem Pulsåren. Det gør jeg.

I Løbet af en to-tre Minutter lægger jeg Mærke til, at Slagenes Rytme under min Finger tager af i Styrke. Lidt efter lidt holder den helt op. Brama har standset sin Puls.

Jeg venter ivrigt på, at Pulsslaget skal begynde påny. Der går et Minut, men der sker intet. Et Minut til, under hvilket jeg er mig hvert Sekund, der tikker af Sted på mit Ur, pinligt bevidst. Det tredie Minut sker der heller ikke noget. Først da vi er halvvejs gennem det fjerde Minut, bemærker jeg en svag Tilbagevenden af Pulsslaget. Spændingen slappes; lidt efter er Pulsen atter normal.

"Hvor mærkeligt!" udbryder jeg uvilkårligt.

"Det er ikke noget at tale om," svarer han beskedent og tilføjer tøvende: "En Ting endnu vil jeg vise Dem, og så må De være tilfreds." Han ser eftertænksomt på Gulvet og siger: "Jeg vil standse mit Åndedræt. Hold Deres Hånd udstrakt under mine Næsebor," siger han.

Jeg adlyder ham tøvende. Den udåndede varme Luft strejfer Gang på Gang Huden på min Hånd. Brama lukker øjnene; hans Legeme stivner som en Statue. Han synes at falde i en Slags Trance.

Jeg venter stadig med Bagsiden af min Hånd lige under hans Næse. Han sidder så roligt og upåvirkeligt, som et udsåret Gudebillede. Meget langsomt og meget jævnt ophører hans Åndedræt. Til Slut holder det fuldstændig op.

Jeg iagttager hans Næsebor og Læber, jeg undersøger hans Skuldre og Brystkasse, men jeg kan ikke på nogen Måde opdage noget ydre Tegn på Åndedræt. Jeg ved, at disse Prøver ikke er absolutte og vil gerne have et mere fyldestgørende Bevis, men hvordan? Min Hjerne arbejder hurtigt.

Der er ikke noget Håndspejl i Værelset, men jeg finder en fortræffelig Erstatning derfor i et lille poleret Messingfad. Jeg holder det op under hans Næsebor og for hans Læber, men dets blanke Overflade dugges ikke af noget Åndedræt.

Det er næsten ufatteligt, at der i dette stille, dagligdags Hus i Nærheden af en rolig, ganske almindelig By, er skabt Forbindelse mellem mig og noget vigtigt, noget som Vesterlandenes Videnskab måske en Dag modvilligt tvinges til at anerkende. Men Beviset er der, og det er utvivlsomt. ***Yoga er i Sandhed mere end en værdi-løs Myte.***

Da Brama omsider kommer ud af sin trancelignende Tilstand, ser han lidt træt ud.

"Er De tilfreds?" spørger han med et træt Smil.

"Jeg er mere end tilfreds! Men jeg begriber ikke, hvordan De gør det."

"Det er mig forbudt at forklare det. Tilbageholdelsen af Åndedrættet er en øvelse, som hører med til den højere Yoga. For en hvid Mand kan det synes ligegyldigt at stræbe efter; men for os er det af stor Betydning."

"Men vi har altid lært, at Mennesket ikke kan leve uden at ånde. Det er dog ikke nogen tåbelig Forestilling?"

"Den er ikke tåbelig; men den er ikke rigtig. Jeg kan standse mit Åndedrag i to Timer, hvis jeg ønsker det. Jeg har gjort det mange Gange, og som De ser, er jeg ikke død endnu." Brama smiler.

"Jeg forstår det ikke. Hvis De ikke må forklare det, så kan De måske kaste lidt Lys over den Teori, der ligger bag Deres øvelser."

"Gerne; der er en Lære, vi kan drage, ved at iagttage visse Dyr, og det er en yndet Undervisningsmetode hos min Mester. En Elefant ånder meget langsommere end en Abe, men alligevel lever den meget længere. Nogle af de store Slanger ånder meget langsommere end en Hund, men alligevel lever de meget længere. Altså eksisterer der Skabninger, der viser, at et langsomt Åndedræt kan tænkes at forlænge Tilværelsen. Hvis De kan følge mig så langt, så vil det næste Trin være lettere for Dem at forstå. I Himalayabjergene er der Flagermus, der sover Vintersøvn. De hænger ugevis i Klippehulerne; men de trækker ikke Vejret en eneste Gang, før de vågner igen. Også Himalayabjørnen går somme Tider i Hi om Vinteren og ligger tilsyneladende livløs. I Himalayas dybe Kløfter er der et Pindsvin, som, når det ikke i Vinterens Løb kan finde Føde, tilbringer nogle Måneder i Søvn, en Søvn hvorunder Åndedrættet er ophørt. Når disse Dyr for en Tid kan holde op med at ånde og dog leve, hvorfor skulde så Menneskene ikke være i Stand til at gøre det samme?"

De mærkelige Kendsgerninger han fremsætter er interessante; men ikke så overbevisende som hans Demonstration. De almindelige Anskuelse om, at Åndedrættet er en nødvendig Funktion i alle Livets Forhold, kan man ikke kassere med få Minutters Varsel.

"Vi Europæere vil altid finde det vanskeligt at forstå, at Livet kan fortsætte i et Legeme, uden at Åndedrættet også fortsætter."

"Livet fortsætter bestandigt," svarede han gådefuldt. "Døden er kun en af Legemets Vaner."

"Men De kan da ikke mene, at det lader sig gøre at besejre Døden?" spørger jeg vantro.

Brama ser på mig med et besynderligt Blik. "Hvorfor ikke?" Der opstår en spændt Pause. Han betragter mig skarpt, men på en venlig Måde.

"Fordi der er Muligheder i Dem, skal jeg betro Dem en af vore gamle Hemmeligheder. Men jeg må først kræve, at De går ind på en Betingelse."

"Og det er -?"

"De må ikke forsøge at foretage Åndedrætsøvelser som Eksperiment, undtagen dem, som jeg senere skal lære Dem."

"Det går jeg ind på."

"Hold så Deres Ord. De har hidtil troet, at fuldstændig Standsning af Åndedrættet medfører Døden?"

"Ja."

"Er der så ikke også Grund til at tro, at når man holder Åndedraget i sit Legeme, så bevarer man Livet, i det mindste så længe man holder Vejret?"

"Joh -?"

"Vi påstår mere end det. Vi hævder, at en Mester i Åndedrætskontrol, som vilkårligt kan tilbageholde sit Åndedræt, derved tilbageholder sin Livsstrøm. Fatter De det?"

"Det tror jeg nok."

"Forestil Dem nu en Mester i Yoga, som kan holde sit Åndedræt i sig ikke blot nogle få Minutter, som en Kuriositet, men i Uger, Måneder, ja selv i År. Eftersom De indrømmer, at hvor der er Åndedræt, der må der også være Liv, kan De så ikke se, hvorledes Udsigten til et længere Liv åbner sig for Mennesket?"

Jeg er stum. Hvordan skal jeg kunne tro på denne Påstand? Genkalder den ikke vore middelalderlige europæiske Alkymisters Drøm om at finde en Livseliksir? Men hvis Brama ikke selv er overbevist om det, hvorfor skulde han så forsøge at overbevise mig. Han har ikke søgt mit Selskab, og han gør sig ikke nogen Anstrengelse for at hverve Disciple.

En besynderlig Frygt griber mig. Hvad om han er gal? Nej -han lader til at være så fornuftig i alle andre Sager.

"Kan jeg ikke overbevise Dem?" Han taler igen. "Har De ikke hørt Beretningen om den Fakir, der blev begravet af Ranjit Singh i en Krypt i Lahore? Fakirens Begravelse fandt Sted i Nærværelse af engelske Officerer, og den sidste sikhiske Konge så selv derpå. Den levende Grav blev bevogtet af Soldater i 6 Uger, men Fakiren kom sund og levende ud derfra. Undersøg den Historie, for jeg har hørt, at den er blevet beskrevet i Deres Regeringsberetninger.

Denne Fakir havde sit Åndedræt under meget stærk Kontrol og kunde standse det, når han vilde, uden Fare for at dø. Han var ikke engang fuldkommen i Yoga, for jeg har hørt af en gammel Mand, der kendte ham, da han levede, at hans Karakter ikke var god. Hans Navn var Haridas og han levede nordpå. Hvis denne Mand kunde leve så lang Tid uden at ånde i et Rum uden Luft, hvor meget mere kan der da ikke udrettes af de sande Mestre i Yoga, der øver sig i Hemmelighed og ikke vil udføre disse Vidundere for Betaling?"¹⁾

1) Jeg har verificeret denne Henvisning og konstateret, at Begivenheden fandt Sted i 1837 i Lahore. Fakiren blev begravet i Nærværelse af Kong Ranjit Singh, Sir Claude Wade, Dr. Honigberger og andre. En Vagt af sikhiske Soldater vogtede Graven Dag og Nat for at forhindre Svindel. Fakiren blev gravet levende op 40 Dage senere. Yderligere Enkeltheder kan findes i Arkiverne i Calcutta.

En svanger Tavshed fulgte Samtalen.

"Der findes andre besynderlige Kræfter, som man kan erhverve ved Hjælp af vor Yoga, men hvem bryder sig i vore degenererede Tider om at betale den store Pris derfor?"

En ny Pause.

"Vi, der lever og arbejder i den dagligdags Verden, har nok at gøre uden at søge sådanne Kræfter," vover jeg at sige til Forsvar for min Tidsalder.

"Ja," indrømmer Brama. "Vejen til Legemskontrol er kun for de få. Derfor har vor

Videnskabs Lærere holdt den hemmelig gennem Århundreder. Det er ikke ofte, de søger Elever; Eleverne må søge efter dem."

*

Næste Gang vi mødes, besøger Brama mig i mit Logi. Det er Aften, og vi spiser Middag sammen. Efter Måltidet og et kort Hvil, går vi ud på den månelyste Veranda, hvor jeg anbringer mig i en Liggestol, medens Yogien finder en Måtte på Gulvet mere bekvem.

I adskillige Minutter nyder vi Fuldmånens klare Skær i Tavshed. Da jeg ikke har glemt de mærkelige Begivenheder ved vort sidste Møde, varer det ikke længe, før jeg på ny bringer det ufattelige Spørgsmål om Mænd, der bryder sig Fejl om Døden, på Bane.

"Hvorfor ikke?" Brama stiller sit Yndlingsspørgsmål. "Der er en Mester i vor Yoga om Legemskontrol, der lever skjult i Neilgherrybjergene her i Syden. Han fjerner sig aldrig fra sit Enebo. Nordpå lever der en anden, hvis Hjem er en Hule i de sneklædte Himalayabjerge.

Disse Mænd kan De ikke træffe, for de foragter denne Verden; men alligevel er Deres Tilstedeværelse en Tradition iblandt os, og det siges, at de har levet i Hundreder af År."

Et Spørgsmål, som i flere Dage har ligget mig på Tungen, melder sig igen. Hidtil har jeg tøvet med at fremsætte det, men nu da vort Venskab er blevet så nært, beslutter jeg at komme frem med det. Jeg ser alvorligt på Yogien og spørger: "Brama, hvem er Deres Mester?"

Han gengælder mit Blik, men svarer ikke straks. Han ser tøvende på mig.

Da han taler, er hans Stemme langsom og alvorlig: "Af sine Disciple i Syden kendes han som Yerumbu Swami, hvilket betyder Myre-Læreren. Han har fået Navnet, fordi han altid har en Pose med Rismel med sig, hvormed han fodrer Myrerne, hvor han end befinder sig. Men nordpå og i Landsbyerne i Himalaya, hvor han somme Tider opholder sig, bærer han et andet Navn."

"Er han fuldkommen i jeres Yoga om Legemskontrol?"

"Det er han."

"Og De tror, at han har levet -?"

"Jeg tror, han er over 400 År gammel!" fuldender Brama roligt Sætningen for mig.

Jeg stirrer forvirret på ham.

"Han har mange Gange fortalt mig, hvad der hændte i Mogul Kejsernes Tid," tilføjer Yogien, "og han har fortalt mig Historier fra den tid, da jeres engelsk Ostindiske Kompagni første Gang kom til Madras."

"Ethvert Barn som har læst en Verdenshistorie kan fortælle Dem den Slags," parerer jeg.

Brama ignorerer min Bemærkning og fortsætter: "Min Mester husker tydeligt det første Slag ved Panipat¹⁾, og han har ikke glemt de Dage, der blev kæmpet Ved Plassey²⁾).

1) I 1526 mødtes Babers indtrængende Hær med Kongen af Agras Styrker ved Panipat. Baber var en Efterkommer af den ubarmhjertige Tamerlan.

2) Dette berømte Slag, som åbnede Englænderne Vejen til Magten i Indien, fandt Sted i 1757.

Jeg husker, hvordan han engang omtalte en Meddiscipel ved Navn Beshudananda, som et rent Barn på 80 År!"

I det klare Månelys lægger jeg Mærke til, at Bramas mørkladne og brednæsede Ansigtstræk forholder sig fuldkommen ubevægelige, mens han ytrer disse besynderlige Ord.

Han fortsætter: "I over elleve År var min Mester åndelig Rådgiver for en af de gamle Maharajaer i Nepal, den Stat, der ligger mellem Indien og Tibet. Der er han kendt og elsket af nogle af Landsbyfolkene, som bor i Himalayabjergene. De ærer ham som en Gud, når han besøger dem, skønt han taler venligt til dem som en Fader til sine Børn. Han tager intet Hensyn til Kasteregler, og han spiser hverken Fisk eller Kød."

"Hvorledes er det muligt for et Menneske at leve så længe?"

Brama ser til Siden og synes at glemme min Nærværelse.

"Der er tre Måder, hvorpå dette er muligt. Den første er at øve alle Stillingerne, alle

Åndedrætsøvelserne og alle de hemmelige øvelser, der udgør vort System for Legemskontrol. øvelserne må finde Sted, indtil man er fuldkommen, hvilket kun kan nås under den rette Mester, der kan vise Dem med sit eget Legeme, hvad han lærer. Den anden Måde er regelmæssig at indtage nogle sjældne Urter, som kun kendes af de Mestre, der særlig har studeret disse Ting. Disse Mestre bærer Urterne skjult på sig, når de rejser. Når en sådan Mesters sidste Time nærmer sig, vælger han en værdig Discipel, åbenbarer Hemmelighederne for ham og giver ham Urterne. De bliver aldrig givet til andre. Den tredje Måde er ikke så nem at forklare." Brama tier pludselig.

"Vil De ikke prøve?" nøder jeg ham.

"De vil måske le af det, jeg nu siger."

Jeg forsikrer ham, at jeg tværtimod vil lytte til hans Forklaring med største Respekt.

"Inden i Menneskets Hjerne findes et lillebitte Hul¹.

1) Det er muligt, at Brama hentyder til den Hulhed, der fremkommer ved de fire indbyrdes forbundne Dele af Hjernen, men jeg er ikke sikker på det.

I dette Hul bor Sjælen. Der er også en Slags Ventil, som beskytter dette Hul. Ved Rygmarvens Udløb skabes den usynlige Livsstrøm, som jeg mere end en Gang har omtalt. Det stadige Tab af denne Strøm bevirker, at Legemet bliver gammelt; men hvis man kan kontrollere den, fylder den Kødets med nyt Liv og bevarer det. Når den Mand har besejret sig selv, kan han begynde på ved særlige øvelser, som kun kendes af højere Yogier af vor Skole, at opøve denne Kontrol. Og når han kan tilbageholde Rygmarvens Livsstrøm, kan han forsøge at koncentrere den i Hulheden i Hjernen. Men hvis han ikke kan finde en Mester, der kan hjælpe ham at åbne den beskyttende Ventil, opnår han intet. Hvis han finder en Mester, der er villig til at gøre det, så trænger den usynlige strøm ind i Hulheden og forvandles til Langlivethedens Nektar, som vi kalder den.

Det er ikke noget let Hverv, for Tilintetgørelsen ligger i Baghold for den Mand, der forsøger det alene. Men den Mand, det lykkes for, kan hidføre en Tilstand, der ligner Død når som helst, det passer ham, og på den Måde stå som Sejrherrer, når den virkelige Død opsøger ham. Han kan i Virkeligheden selv vælge hvilket øjeblik, han vil dø, og selv for den grundigste Undersøgelse vil han synes at være død en naturlig Død. Den, der har alle disse tre Måder til sin Disposition, kan leve i mange Hundrede År. Det har man sagt mig. Selv når han dør, vil Ormene ikke angribe hans Legeme. Hundrede År efter vil hans Legeme stadig ikke være gået i Opløsning."

Jeg takker Brama for hans Forklaring, men jeg tvivler. Jeg er dybt interesseret, men jeg er ikke overbevist. Anatomien kender ikke den Strøm, han taler om, og den har aldrig hørt om hans Nektar. Er disse Beretninger om fysiologiske Vidundere andet end overtroiske Misforståelser? Med dem vender man tilbage til Fablernes Tidsalder, til de ældgamle Troldmænds og Magikers Dage, da de sad inde med Livseliksiren.

Men de Demonstrationer, som Brama har vist mig med Kontrol af Åndedrættet og Blodet, giver mig Vished for, at disse Yogi-Kræfter ikke er blot og bar Indbildninger, men at de utvivlsomt kan bære Ansvaret for Kunststykker, der for den uindviede ser mirakuløse ud. Derudover er det vanskeligt for mig at følge ham¹).

1) Hele Samtalen med dens forbavsende Påstande og koldblodigt fremsatte Kendsgerninger forekommer mig nu som en fantastisk Drøm. Mit Forsøg på at fæste den på Papiret er et Hverv, som mere end en Gang har fået mig til at overveje helt at udelade det af denne Bog, således som jeg har været nødt til at udelade mange andre Samtaler. Jeg tvivler ikke på, at den vil lokke et foragteligt Smil over asiatisk Overtro frem på manganen en overlegen europæisk Læbe. Når jeg lader den offentliggøre, sker det efter andet Omdømme end mit.

Jeg sidder i respektfuld Tavshed og passer på ikke at lade mit Ansigt forråde sjælelige Rørelser.

"Kræfter som disse vilde være meget eftertragtede af Folk, der nærmer sig Graven," fortsætter Brama, "men glem ikke, at Vejen dertil er fuld af Farer. Kan De undre Dem over,

at vore Mestre siger om disse øvelser: "Hold dem ligeså skjult, som var det en Æske med Diamanter"."

"Så er det ikke sandsynligt, at De vil afsløre dem for mig?"
"De, der vil opnå Fuldkommenhed, må lære at gå, før de kan løbe," svarer han med et svagt Smil.

"Et sidste Spørgsmål, Brama?" Yogien nikker.

"Hvor lever Deres Mester nu?"

"Han har trukket sig tilbage til et Tempel i Bjergene i Nepal hinsides Terai Junglen."

<bilde-kart -dette omr.

"Er der Sandsynlighed for, at han vender tilbage til Slettelandet igen?"

"Hvem kan forudsige hans Bevægelser? Måske bliver han i Nepal i mange År, måske begynder han sine Rejser igen. Han holder mest af Nepal, fordi vor Yoga Skole trives bedre der end i Indien. Selv vor Lære om Legemskontrol varierer med de forskellige Skoler. Vor er Tantra Skolen, som forstås bedre i Nepals Atmosfære end blandt Hinduerne."

Brama falder påny hen i Tavshed. Jeg formoder, at hans Tanker beskæftiger sig med hans Mesters gådefulde Skikkelse.

Ak! Hvis det, jeg har hørt i Aften, er mere virkeligt end legendarisk, så kan man i Sandhed kaste et Blik omkring Hjørnet - Mennesket, tidløst og udødeligt.

*

Dette Kapitel er blevet langt. Jeg vil prøve at fæstne den sidste mindeværdige Scene fra mit Samvær med Yogien med de fem Navne.

Den indiske Nat kommer hurtigt oven på Aftenen; der er intet tøvende Tusmørke som i Europa. Og da den hurtige Skumring begynder at falde over hans Havehytte, tænder Brama en Olielampe og anbringer den i en Snor, der hænger ned fra Taget.

Den gamle Enke forsvinder diskret og lader mig ene med Yogien, og den studerende, som oversætter vore Ord. Duften af brændende Røgelse forlener Rummet med en mystisk Atmosfære.

Jeg er trist i Sindet i Anledning af Afskeden. Jeg kan ikke gennem det irriterende Mellemlid, som det er at tale gennem en tredje Person, gøre denne Mand klart, hvad der ligger mig på Sinde. I hvor høj Grad disse nye Kendsgerninger og mærkelige Anskuelser, han har fremsat, er korrekte, er jeg kun lidet i Stand til at dømme om, men jeg har påskønnet hans Beredvillighed til at lade mig trænge ind i hans ensomme Tilværelse, og jeg ved nu, hvad det vil sige for ham at bryde sin sædvanlige Tilbageholdenhed.

I Aften gør jeg et sidste Forsøg på i Skyggen af den forestående Afsked, at få ham til at afsløre mere af sin forunderlige Lære.

"Er De rede til at give Afkald på Byernes Liv og i nogle År trække Dem tilbage til et ensomt Sted i Bjergene eller Junglen? Er De rede til at opgive alle Deres Virksomheder, alt Deres Arbejde, til at give Afkald på Deres Fornøjelser og anvende al Deres Tid på vort Systems øvelser - og det ikke blot for nogle få Måneder, men i adskillige År."

"Jeg tror det ikke - jeg er ikke rede, måske en Dag -"

"Så kan jeg ikke fortælle Dem mere. Yogaen om Legemskontrol er for alvorlig til blot at være et Menneskes Fritidssyssel."

"Brama," siger jeg, "disse Kræfter er vidunderlige. En skønne Dag vil jeg måske gerne trænge dybere ind i Deres øvelser, men når det kommer til Stykket, hvor megen varig Lykke

bringer de så? Er der ikke noget, der er endnu bedre i Yoga?"

"Vore Tekster siger, at Vismanden lader sin Yoga om Legemskontrol efterfølge af Sjælkontrollens Yoga," siger han langsomt. "Man kan sige, at den første forbereder Vejen for den anden. Da vore gamle Mestre modtog Reglerne for vort System fra Guden Shiva, fik de at vide, at det endelige Mål ikke er rent materielt. De forstod, at Legemets Besejring kun skulde betragtes som et Skridt henimod Sejren over Tankerne, og det igen som Vejen til at blive åndelig fuldkommen. De ser altså, at vort System har at gøre med nærliggende Ting, Legemet, men kun som et indirekte Mellemlid til at nå frem til Ånden. Derfor, som min egen Mester har lært mig: "Gennemgå først Dit Kursus i Legemskontrol; så kan du kaste Dig over den kongelige Videnskab: Sjælkontrollen."

Husk, at det Legeme, som man er Herre over, hører op med at aflede Tankerne: kun nogle få kan umiddelbart beherske Forstanden, men hvis et Menneske føler sig stærkt draget mod Sjælkontrol, griber vi ikke ind, for så er det hans Måde."

"Og det er en rent sjælelig Yoga?"

"Det er det. Den går ud på at gøre Tankerne til et stadigt Lys, og det Lys vendes så mod Åndens Sæde."

"Hvorledes kan man begynde en sådan Opøvelse?"

"Også hertil er det nødvendigt at finde en Mester."

"Jeg har set nogle Bøger -"

Yogien ryster på Hovedet.

"Uden en Mester er Deres Bøger kun Papir. Vor Betegnelse for ham, *Guru*, betyder: "en der adspredt Mørke." Det Menneske, hvis Anstrengelser og Skæbne begunstiger ham tilstrækkeligt til at finde en virkelig Lærer, træder hurtigt ind i et Lysets Stade, for Mesteren anvender sine egne højere Gaver til Gavn for Disciplen."

Brama går hen til Bænken med Papirer og vender lidt efter tilbage med et stort Dokument, som han rækker mig. Det er dækket med et Arrangement af kabbalistiske Tegn, særlige Symboler og tamuliske Bogstaver skrevet med grønt og sort Blæk. Det øverste af Arket er smykket med et stort hieroglyfisk Symbol, mønstret som en Arabesk, hvori jeg genkender Gengivelser af Solen, Månen og det menneskelige øje. Alle Tegnene og det skrevne omkranser et tomt Midterfelt.

"Sidste Nat tilbragte jeg nogle Timer med at lave dette," siger Brama. "Når De kommer hjem, så anbring et Fotografi af mig i Midten."

Han meddeler mig, at hvis jeg koncentrerer mine Tanker om dette ejendommelige, men ikke ukunstneriske Dokument i fem Minutter, før jeg lægger mig til at sove, vil jeg drømme klart og levende om ham.

"Selv om Tusinder af Kilometer skiller vore Legemer, så saml Deres Tanker om dette Papir, og vore Sjæle skal mødes om Natten," påstår han med Overbevisning. **Og han forklarer, at disse Drømmemøder vil være ligeså virkelige som vore hidtidige Møder har været.**

Det får mig til at nævne, at mine Kufferter er pakkede, og at jeg snart vil være rejst; jeg ved ikke når og hvor, jeg skal se ham igen.

Han svarer, at han ikke tvivler på, at hvilken Skæbne der end venter os, så må den opfyldes. Og derefter betror han mig: "Jeg forlader dette Sted til Efteråret og drager til **Tanjore Egnen**, hvor to Studenter venter på mig. Hvad derefter vil ske, ved jeg ikke, for som De ved, håber jeg en Dag at modtage en Kaldelse fra min Mester."

Der opstår en lang Tavshed, som Brama afbryder ved at tiltale mig med en Stemme, der er

sænket til en dæmpet Hvisken. Jeg vender mig spændt mod den Studerende.

"I Går Nat viste min Mester sig for mig. Han talte til mig om Dem. Han sagde: "Din Sahib-Ven tørster efter Kundskab. I sin sidste Inkarnation var han blandt os. Han fulgte Yogaøvelser, men de var ikke af vor Skole. Nu er han igen kommen til Hindustan, men som hvid Mand. Hvad han vidste den Gang, er nu glemt; men han kan kun glemme det for en Stund. Før en Mester lader sin Nåde blive ham til Del, bliver han sig ikke denne tidligere Kundskab bevidst. Mesterens Berøring er nødvendig for at hjælpe ham til at generhverve denne Viden i dette Legeme. Sig til ham, at han snart vil træffe en Mester. Derefter vil Lyset komme til ham af sig selv. Det er sikkert. Byd ham ikke at være angstelig. Han vil ikke forlade vort Land, før dette er sket. **Det står skrevet i Skæbnen, at han ikke skal forlade os med tomme Hænder.**"

Jeg studser forbavset. "Fortalte De mig ikke, at Deres Lærer var i det fjerne Nepal?" spørger jeg bebrejdende.

"Jo, der er han stadig."

"Hvordan i Alverden kan han rejse omtrent to Tusinde Kilometer på en enkelt Nat." Brama smiler gådefuldt.

"Min Mester er altid nærværende for mig, selv om hele Indien ligger imellem os. Jeg modtager hans Budskab uden Brev eller Bærer. Hans Tanker iler gennem Luften. De når mig, og jeg forstår dem."

"Telepati?"

"Som De vil!"

Jeg rejser mig, for det er på Tide at gå. Vi begiver os ud på vor sidste Måneskinstur sammen og går forbi de gamle Tempel-mure, der ligger i Nærheden af Bramas Hus. Måneskinnet splittes af Træernes mange Grene, da vi gør Holdt ved en smuk Gruppe Palmer ved Vejkanten. Medens han byder mig Farvel, mumler

Brama:

"De ved, at jeg har få Ejendele; denne er den, jeg sætter højest.

Tag den." Han rækker mig en Guldring, der glimter i Månelyset.

Otte slanke Kløer fatter om en rund, grøn Sten, hvis Overflade er året med rødbrune Tegninger. Jeg forsøger på at give den uventede Gave tilbage, men han imødegår min Vægring ved endnu mere bestemt at presse den på mig.

"En, der er i Besiddelse af stor Visdom i Yoga, gav mig den.

Dengang rejste jeg vidt og bredt for at søge Kundskab. Nu -beder jeg Dem om at bære den."

Jeg takker ham og spørger halvt spøgende: "Vil den bringe mig Lykke?"

"Nej, det kan den ikke, men der er en Kraft i Stenen, der vil hjælpe Dem til at komme i Forbindelse med de hemmeligste Vis-mænd, og som vil hjælpe med til at vække Deres egne mystiske Kræfter. Det vil De lære af Erfaring."

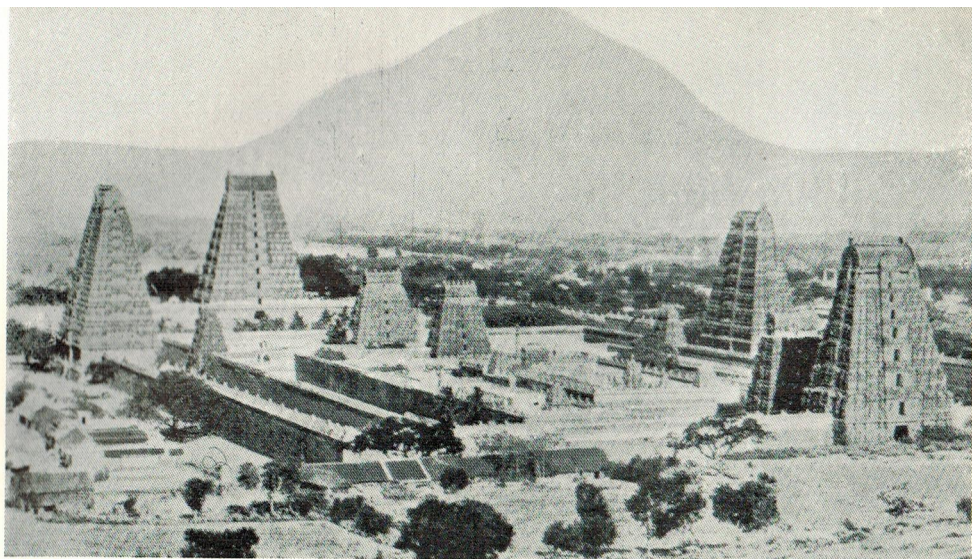
Det er den sidste Del af vor venskabelige Afsked, og vi går hver vor Vej.

Jeg går langsomt med Hovedet fyldt af en underlig Blanding af Tanker. Jeg spekulerer over det ejendommelige Budskab fra Bramas fjerne Mester. Det er for usandsynligt til, at jeg kan tage Stilling til det. Tro og Skepsis kæmper i mit Hjerte.

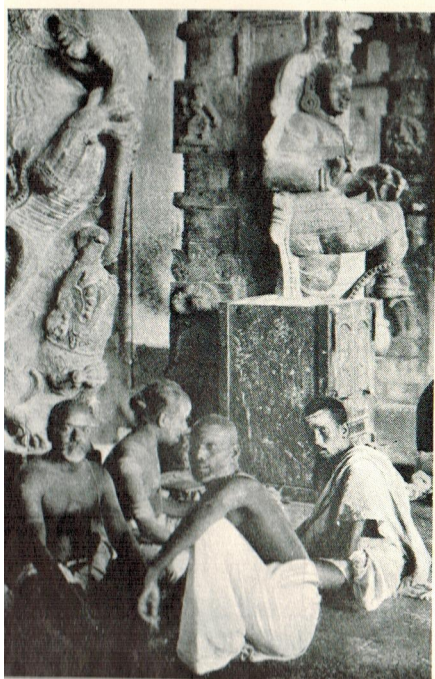
Jeg ser på den gyldne Ring og spørger mig selv: "Hvorledes kan en slet og ret Ring have nogen virkelig Betydning i disse Spørgsmål?" Jeg forstår ikke, hvordan den sjæleligt kan have Indflydelse på mig eller andre. Denne Tro smager af Overtro, og dog synes Brama så tillidsfuld over for Virkeligheden af dens fantastiske Egenskaber.

Er det muligt? Jeg føler mig næsten tvunget til at svare: I dette besynderlige Land kan alt være muligt. Men Forstanden kommer til Undsætning og rejser en Barrikade af Spørgsmål. Nathimmelen er dybt blå. En mystisk Stilhed fortryller mig.

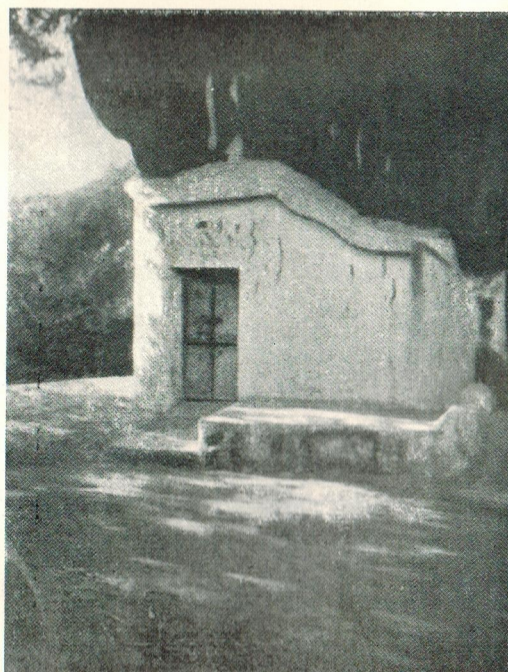
Bildetekst- sett inn bilder fra s.96> se neste side>

Arunachala, „Den hellige Bavns Bjerg“, hvor Maharishi'en har sit Tilholdssted. I Forgrunden det store Tempel, et af Sydindiens største, med de fire vældige Pagoder over Indgangsportene, og de fem mindre Pagoder indenfor Murene.

Brahminer der underviser i et Tempel.

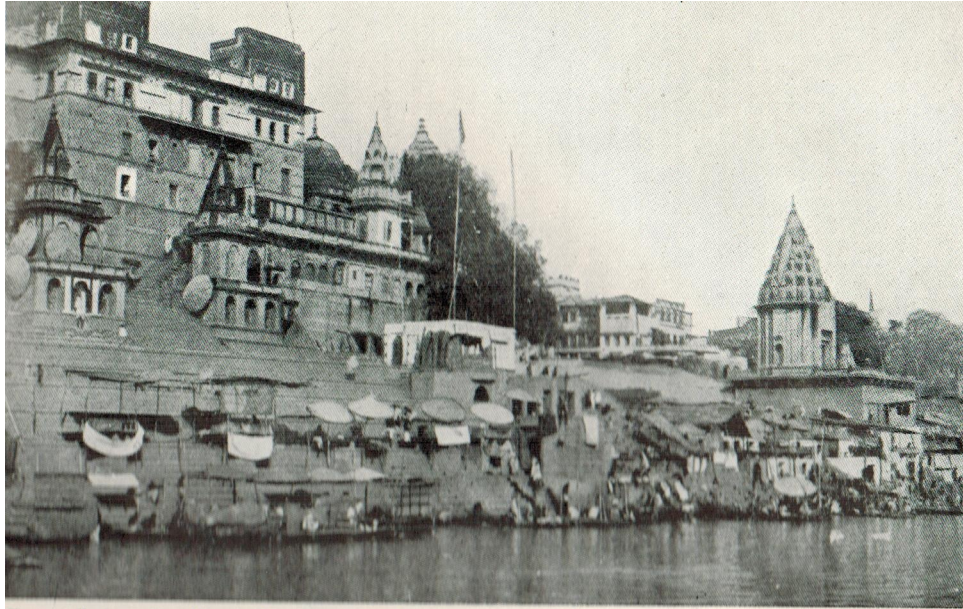

Yogi Ramiahs Hule bygget under en Klippeafsats ved Foden af Den Hellige Bavns Bjerg.

Selv de store Flagermus, som af og til kommer til Syne og farer hen over mit Hovede, bevæger deres Vinger lydløst. Sceneriet betager mig. Jeg standser et øjeblik. Månen udsender et spredt Lys, der forvandler en Mand, der kommer imod mig, til en flagrende Ånd.

Da jeg kommer tilbage til mit Logis, ligger jeg vågen til sent ud på Natten. Først hen imod

Daggry falder jeg i Søvn og drukner en Hvirvel af Tanker i Glemsel.

Gangesflodens Bredder i Benares, hvor Paladser og Templer og almindelige Bygninger ligger tæt og danner en malerisk Ramme om Livet ved selve Floden, der for Hinduerne er en stor Helligdom.

Hinduene bader i Ganges og drikker dens Vand for at opnaa Helliggørelse.

SYVENDE KAPITEL

Vismanden, som aldrig taler.

Jeg må afbryde denne Beretnings kronologiske Karakter og gå en Uges Tid eller så tilbage i Tiden, hvis jeg skal berette om et ikke uinteressant Møde.

Under mit Ophold i Forstaden uden for Madras har jeg ikke forsømt at forespørge flittigt indenfor indiske Kredse i selve Byen om Tilstedeværelsen af fremstående Personligheder af den Slags, jeg for Tiden er interesseret i. Jeg taler med Dommere, Sagførere, Lærere og Forretningsmænd og endog med et Par fromme Notabiliteter. Jeg interviewer Pressefolk og tilbringer nogle få behagelige Timer med Folk af min egen Profession.

En Dag hører jeg om en navnkundig Yogi. Han bor kun en Kilometer uden for Madras, men da han ikke opmuntrer til Bekendtskab, kendes han kun af få. Min Nysgerrighed er hurtigt vakt, og jeg beslutter at se at få en Samtale med ham.

Huset er skjult bag høje Bambuspæle, der indhegner en firkantet Gårdsplads, og ligger fuldstændig isoleret midt på en Mark.

Min Ledsager peger på Gårdspladsen. "Jeg har hørt, at Yogien er i Trance det meste af Dagen. Det er næppe sandsynligt, at han hører os, selv om vi rasler med Lågen eller råber hans Navn; og selv om vi gjorde det, vilde det være uhøfligt."

En primitiv Låge danner Indgangen til Indhegningen, men da den er solidt stænget, begynder jeg at spekulere på, hvorledes vi skal slippe ind i Huset. Der hviler fuldkommen Tavshed over Scenen. Vi går rundt om Marken, drejer bort fra et Stykke uopdyrket Land, der støder op dertil, og træffer tilsidst en Dreng, der ved, hvor vi kan finde Yogiens Tjeners Bolig. Ad en lang Omvej når vi Stedet.

Det viser sig at være en lejet Tjener. Hans Kone og mange Børn kommer udenfor for at se os og trænges bag ham. Vi siger, hvad vi ønsker, men han afslår at hjælpe os. Han erklærer, at Vismanden, der aldrig taler, ikke tager mod tilfældige Gæster, men lever i streng Afsondrethed. Vismandens Dage tilbringes i dyb Trance, og han vilde blive dybt krænket, hvis alle og enhver fik lov til at trænge sig ind på ham.

Jeg beder Tjeneren gøre en Undtagelse for mit Vedkommende, men han er ikke til at rokke. Det bliver nødvendigt for min Ven at true med Regeringens Indgriben, hvis vi ikke straks bliver indladt - selvfølgelig en fuldstændig uberettiget Fremgangsmåde som jeg ulovligt støtter ham i, skønt vi blinker til hinanden. Der opstår en heftig Diskussion. Jeg lokker i Tilgift til vore Trusler med rigelige Drikkepenge, og det varer ikke længe før Tjeneren tøvende giver efter og tager sine Nøgler frem. Min Ledsager siger, at det tydeligvis kun er en lejet Tjener, for hvis han havde været personlig Discipel af Vismanden, vilde hverken Trusler eller Penge have ombestemt ham.

Vi går tilbage til Indelukkets Låge og åbner en solid Jernlås. Tjeneren underretter os om, at Vismandens Ejendele er så få, at de end ikke indbefatter en Nøgle. Han er udefra låst inde i Indelukket, og har ikke Midler til at slippe ud, før Tjeneren kommer, hvilket sker to Gange om Dagen. Vi erfarer yderligere, at Vismanden Dagen igennem er optaget af sine Trancer, men om Aftenen nyder han en Smule Frugt, lidt søde Sager og en Kop Mælk. Der har imidlertid været mange Aftener, hvor Maden har stået urørt. Somme Tider bringer Mørkets Komme Eneboeren ud fra Hytten, men en Tur rundt på Markerne er den eneste Motion han tager.

Vi går over Gårdspladsen og kommer til en moderne Hytte. Den er solidt bygget af Stenflager og malede Tømmerplanker. Tjeneren trækker en ny Nøgle frem og låser den svære Dør op. Jeg udtrykker min Overraskelse over alle disse Sikkerhedsforanstaltninger, for Tjeneren havde jo lige sagt, at Vismandens Ejendele var meget få. Derefter giver Manden os en kort Forklaring.

For nogle År siden boede Vismanden i Hytten uden Lås eller anden Lukkemekanisme på Indgangsdørene. Men en ulyksalig Dag kom der en Mand, der var beruset af Palmelikør, og benyttede sig af Vismandens forsvarsløse Tilstand til at overfalde ham. Drukkenbolten trak ham i Skægget, slog ham med en Stok og råbte afskyelige Ukvemsord.

Til alt Held kom der nogle unge Mænd ude på Marken for at spille Bold; de hørte Støjen fra Overfaldet, og skyndte sig ind i Hytten og befriede Vismanden. En af dem løb hen til de

nærmeste Huse for at fortælle, hvad der var sket. Inden længe var der som altid i Indien samlet en Skare ophidsede Folk, og de begyndte at mishandle den fulde Slyngel, der havde vowed at overfalde en æret hellig Mand. Der var al Sandsynlighed for, at Manden, der havde opført sig så afskyeligt, vilde blive lynchet.

Under hele dette Oprin havde Vismanden bevaret sin sædvanlige stoiske ro og Udholdenhed. Nu greb han ind og nedskrev følgende budskab: "Hvis I slår denne Mand, er det det samme som at slå mig. Lad ham gå, for jeg har tilgivet ham."

Eftersom Vismandens Ord var en uskreven Lov, blev hans Befaling modvilligt adlydt og Misdæderen givet fri.

Tjeneren kigger ind i Værelset og opfordrer os til at være fuldstændig stille, da Vismanden er i Trance. Jeg snører mine Sko op og efterlader dem på Verandaen, lydlig mod Hindusædvanens ubønhørlige Krav. Da jeg bøjer mit Hoved, lægger jeg Mærke til en lille flad Sten i Muren. Overfladen er beskrevet med tamuliske Bogstaver. "Bopæl for Vismanden, der aldrig taler," oversætter min Ledsager.

Vi træder ind i Hyttens eneste Værelse. Det er højt, med godt Tag og omhyggeligt renholdt. Midt på Gulvet er der en Marmor-forhøjning på omtrent tredive Centimeter. Dens Overflade er dækket af et rigt mønstret persisk Tæppe. På dette Tæppe sidder den tavse Vismand hensunken i Trance.

Forestil Dem en smuk Mand, hvis Hud glinser af en mørkebrun Farve, hvis Krop er smuk rank, og som sidder i en ejendommelig Stilling, som jeg straks genkender som en af dem, Brama har vist mig. Venstre Ben er bøjet, så Foden er under Kroppen, og højre Ben er bøjet ind under den venstre Læg. Vismandens Ryg, Hals og Hovede danner en fuldkommen ret Linie. Hans Hår vokser tæt om hans Hoved og falder i lange, sorte Lokker, der næsten når Skuldrene. På hans Hage sidder et stort sort Skæg. Hans Hænder griber om hans Knæ. Jeg lægger Mærke til, at hans Krop er ualmindelig veludviklet; den er meget muskuløs, og han er øjensynlig ved udmærket Helbred. Det eneste Klædningsstykke han bærer er et Lændeklæde.

Hans Ansigt præger sig øjeblikkelig i min Erindring; det er et Ansigt, der smiler i Triumf over Livet, en Mand, der har besejret de Skrøbeligheder, vi, som de svagere dødelige vi er, med det gode eller med det onde huser hos os. Munden er trukket en Smule du - som var den på Nippet til at bryde ud i Smil. Næsen er kort og lige, næsten græsk, øjnene er vidt åbne; de stirrer lige frem uden at blinke i en stiv Stirren. Manden sidder som en udhugget Klippe uden at røre sig.

Min Hjemmelsmand har allerede fortalt mig, at den tavse Vis-mand utvivlsomt var dybt hensunken i en ekstatiske Tilstand, hvori den menneskelige Del af hans Natur formodes at være sunket i midlertidig Dvale, og at han er fuldkommen upåvirkelig af sine fysiske Omgivelser. Jeg iagttager nøje Vismanden, men finder ikke nogen Grund til at tvivle på, at han er i en kataleptisk Trance. Minutterne bliver til Timer, men han er ubevægelig.

Hvad der gør mest Indtryk på mig er, at han i al den Tid ikke en eneste Gang blinker med øjnene. Jeg har aldrig før truffet et menneskeligt Væsen, der kunde se lige ud i to Timer uden at blinke. Efterhånden tvinges jeg til at tro, at hvis Eremittens øjne stadig er åbne, så ser de i hvert Fald intet. Hvis hans Sanser er vågne, er det i hvert Fald ikke overfor denne jordiske Verden. De legemlige Evner synes at være sovet ind. Af og til falder der en Tåre fra hans øjne. Det er klart, at øjenlågenes Ubevægelighed hindrer dem i at udføre deres sædvanlige Funktion til Fordel for Tårekanalerne.

Der kommer et grønt Firben ned fra Taget; det kryber hen over Tæppet og over det ene af Vismandens Ben og forsvinder bag Marmorforhøjningen. Men selv om det var krøbet over en Stenmur, kunde det ikke have fundet en mere rolig Overflade end det Ben. Fra Tid til anden sætter der sig en Flue på hans Ansigt og kravler hen over hans mørke Hud, men man kan ikke

af den Grund se nogen Muskel bevæge sig.

Jeg iagttager Skikkelsens Åndedræt. Det er uendeligt stilfærdigt, næsten umærkeligt, ganske lydløst, men fuldstændig regelmæssigt. Det er det eneste Tegn, han frembyder på, at Livet ikke har forladt hans Legeme.

Mens vi venter, beslutter jeg at benytte Tiden til at tage et Par Fotografier af den betagende Skikkelse. Jeg tager mit Klappamera ud af Læderetuiet og retter Objektivet mod ham fra min Plads på Gulvet. Lyset i Værelset er ikke godt; jeg tager derfor et Par Billeder på Tid.

Jeg ser på mit Ur. Der er gået to Timer. Yogien viser stadig intet Tegn til at komme ud af sin langvarige Trance. Hans Legemes billedstøtteagtige Stivhed er mærkværdig.

Jeg er parat til at blive hele Dagen for at nå min Hensigt, at interviewe denne besynderlige Mand. Men Tjeneren kommer nu hen til os og hvisker, at det er omsonst at vente længere. Der er intet at vinde ved det. Hvis vi vil komme igen om en Dags Tid eller to, vil vi måske være mere heldige; han vil imidlertid intet bestemt love.

I Løbet af de følgende to Dage lykkes det mig at samle nogle Oplysninger om Vismanden, der aldrig taler. Dette medfører en spredt og vidtløftig Undersøgelse, der spænder fra et langvarigt Krydsforhør af hans Tjener til en kort Samtale med en Politi-inspektør. På den Måde lykkes det mig at sammenstykke noget af Vismandens Historie.

For otte År siden ankom han til Madras Distriktet. Ingen vidste, hvem han var, hvad han var, eller hvorfra han kom. Han slog sig ned på det Stykke uopdyrket Land, der nu støder op til Marken med hans Hytte. Nysgerrige spørgende, som tiltalte ham, fik intet Svar. Han talte ikke til nogen, tog ikke Notits af Lyde eller Mennesker, og kunde ikke drages ind i selv den mest almindelige Samtale. Af og til tiggede han en Smule Føde ved at række sin Kokosnøddeskal-Skål frem.

Dag efter Dag vedblev han at sidde i disse utiltalende Omgivelser, skønt han var udsat for en brændende Sols ubarmhjertige Stråler, Monsuntidens Skylregn. Støv og ubehagelige Insekter. Ikke en eneste Gang gjorde han sig den Ulejlighed at søge Ly; han var øjensynlig ganske ufølsom overfor de ydre Omgivelser. Der var intet til at beskytte hans Hovede og intet til at dække hans Legeme udover et smalt Lændeklæde.

Han forandrede aldrig den Yogastilling, han sad i, til Fordel for en anden. Nu var Udkanten af en stor By som Madras næppe noget passende Opholdssted for en Eremit, som ønskede at anbringe sig i fri Luft og for alles øjne for i lange Perioder ad Gangen at kunne lade sine Tanker fordybe sig i abstrakte Grublerier. En sådan Opførsel vilde have vundet stor Respekt i det gamle Indien; men Nutidens Yogi kan kun finde gunstige Omgivelser for sine mystiske øvelser i Jungler, Skoveneboer, Bjerghuler eller i Ensomheden i sit Værelse.

Hvorfor havde denne mærkværdige Eremit da valgt et så lidet egnet Sted til sine Meditationer? En ubehagelig Tildragelse gav den besynderlige Forklaring.

En Dag fandt en Bande unge, uvidende Slubberter ved et Tilfælde den ensomme Yogi og begyndte at forfølge ham. Med nederdrægtig Regelmæssighed tog de ud fra Byen og gennemførte en daglig Kampagne mod ham ved at kaste med Sten efter ham, tildænge ham med Smuds og genere ham med Tilråb. Eremitten forholdt sig rolig og fandt sig tålmodigt i sine Prøvelser, skønt han var stærk nok til at kunne have givet dem en gavnlige Dragt Prygl. Han ikke så meget som bebrejdede dem deres Adfærd, da han havde aflagt Løfte om Tavshed.

Intet lagde sig i Vejen for de unge Banditter, før tilfældigt en Mand kom forbi, mens de havde travlt med deres sædvanlige Forfølgelse af Yogien. Den fremmede blev rystet over at se en hellig Mand blive behandlet så ilde. Han tog tilbage til Madras, under-rettede Politiet og forlangte Hjælp til Yogien uden Stemme. Der blev sendt Undsætning, og den foragtelige Bande blev sendt bort med en alvorlig Advarsel.

Efter denne Begivenhed besluttede en Politiofficer at gøre Forespørgsler om Eremitten,

men det lykkedes ham ikke at finde en eneste, der kendte noget til ham. Han var nødt til at spørge Yogien selv, og det gjorde han med al den Myndighed, Loven gav ham. Efter megen Tøven skrev Yogien en kort Erklæring på en Tavle. Dette er hvad han skrev:

"Jeg er Discipel af Marakayar. Min Mester befalede mig at drage over Sletterne og sydpå til Madras. Han beskrev dette Stykke Jord og forklarede, hvorledes jeg skulde finde det. Han befalede mig at slå mig ned her og fortsætte at udøve Yoga, indtil jeg var fuldkommen deri. Jeg har helt opgivet den verdslige Tilværelse og ønsker kun at blive ladet i Fred. Jeg har ingen Interesse for Madras's Sager og søger kun at følge min åndelige Vej."

Politiofficeren følte sig fuldkommen overbevist om, at Manden virkelig var Fakir og tilmed af høj Grad, så han trak sig tilbage igen efter at have lovet Beskyttelse mod Spektakelmagerne. Han vidste, at Marakayar var en nylig afdød, berømt muhamedansk Fakir.

"Af det Onde opstår det Gode," lyder det gamle Ordsprog. Resultatet af Affæren var, at en rig og from Borger i Madras lærte Eremittens Tilstedeværelse at kende og forsøgte at lokke ham ind i Byen, hvor han kunde bo i et fint Hus; men Eremitten vilde ikke være ulydig mod sin Mesters Pålæg. Det endte med at den nyfundne Beskytter måtte bygge en Hytte af Sten og Træ ved Siden af det Sted, Yogien vægrede sig ved at forlade. Dér gik han ind på at bo, og da det var forsvarligt forsynet med Tag, var han for Eftertiden beskyttet mod de skiftende Årstiders Ugæstmildhed.

Hans Beskytter sørgede også for en personlig Tjener til ham. Det var ikke længere nødvendigt for ham at tigge, da al hans Mad blev bragt ham af Tjeneren. Hvad enten hans Mester Marakayar havde forudset denne behagelige Følge af en ubehagelig Oplevelse eller ej, så var hans Elevs senere Omstændigheder meget bedre end de oprindelige.

Jeg hører, at Vismanden, som aldrig taler, ikke har en eneste Discipel. Han søger ingen og han modtager ingen. Han er en af disse Ensomme, der foretrækker at leve afsondret fra alt, så de kan opnå deres egen "åndelige Befrielse". Hvis der ligger nogen Værdi i dette, så er deres Holdning, set med vesterlandske øjne, tilsyneladende egoistisk. Men når man så husker Vismandens Hensynsfuldhed overfor Drukkenbolten og hans Vægning ved at gøre Gengæld overfor de unge Labaner, undrer man sig over, om han kan være så særlig egoistisk endda.

Ledsaget af to andre gør jeg et nyt Forsøg på at få en Samtale med Vismanden, der aldrig taler. Den ene er min Tolk, den anden er ingen anden end den Yogi, der har lært mig så meget - Brama, "Adyar Eneboeren", som jeg kalder ham. Brama holder ikke af at tage ind til Byen, men da jeg nævner Hensigten med mit Besøg og beder ham ledsage mig, samtykker han uden Tøven.

Ved Gårdspladsen træffer vi en anden Besøgende, som har ladet en stor Vogn stå ude på Vejen og er gået ind over Marken med samme Mål som vi. Også han ønsker at træffe den tavse Vismand. Under vor korte Samtale fortæller han mig, at han er Broder til Dronningen af Gadwal, en lille Stat, der er skatskyldig til Nizamen af Hyderabad. Han fortæller mig også, at han er en af Vismandens Beskyttere, for så vidt som han insisterer på at yde et regelmæssigt Bidrag til hans Underhold. Han er på et kort Besøg i Madras, men kan ikke forlade Byen uden at have formeldt Vismanden sin Respekt og måske modtaget hans Velsignelse. Hvad denne sidstnævnte er værd, erfarer jeg af en Historie, han fortæller.

En Dame ved Hoffet i Gadwal havde et Barn, som led af en eller anden frygtelig Sygdom. Ved et Tilfælde hørte hun om Vismanden, der aldrig taler. Hun rejser til Madras og bønfaller Eremitten om at give sin Velsignelse og helbrede den lille Dreng. Velsignelsen blev givet og fra den Dag blev Drengen rask. Dronningen hørte om Hændelsen og aflagde også Eremitten et Besøg. Hendes Højhed skænkede ham en Pung med seks Hundrede Rupier, men han

nægtede at modtage den. Hun pressede på indtil han skrev et Budskab, der sagde, at Pengene måtte anvendes til en Forbedring af hans Bolig, således at der blev sat et Hegn op om Hytten. Dronningen sørgede derfor, og således blev Bambushegnet rejst.

Tjeneren lukker os på ny ind i Hytten, hvor vi finder Eremitten hensunken i den samme trancelignende Tilstand som ved mit første Besøg.

Vi tager i Tavshed Plads på Gulvet og venter tålmodigt foran den høje, majestætiske, sortskæggede Skikkelse på Marmorforhøjningen. Da der er gået omtrent halvanden Time ser vi det første Tegn på tilbagevendende Virksomhed i Vismandens Legeme. Hans Åndedræt bliver dybere og mere hørligt øjenlågene bevæger sig, øjeæblerne drejer sig foruroligere opad, indtil kun det hvide kan ses og bevæger sig så ned i normal Stilling. En svag svajende Bevægelse kan spores i hans Krop.

Fem Minutter senere forandrer Udtrykket i Vismandens øjne sig sådan, at vi ved, han er sig sine fysiske Omgivelser bevidst. Han ser opmærksomt på Tolken, drejer så pludselig Hovedet og ser på Brama og på den anden Besøgende, drejer det igen og ser på mig.

Jeg griber Lejligheden og lægger en Blyant og en Blok Papir for hans Fødder. Han tøver en Stund, tager så Blyanten og skriver med store, snørklede tamuliske Bogstaver: "Hvem var her forleden Dag og forsøgte at tage Billeder?"

Jeg må indrømme, at det var mig. For øvrigt havde det været et forgæves Forsøg, for jeg havde undereksporeret Filmene.

Han skriver igen: "Når De igen besøger Yogier, der er i dyb Trance, så forstyr dem aldrig med den Slags Ting. Gør ikke Forsøg på pludseligt at bryde ind i deres Meditationer. I mit Tilfælde gjorde det intet; men jeg siger dette for at vejlede Dem, når De prøver at træffe andre Yogier. En sådan Afbrydelse kan være farlig for Dem og kan hidføre en Forbandelse mod Dem."

Det betragtes øjensynligt som en mindre Helligbrøde at afbryde en sådan Mands Ensomhed, og jeg udtaler min Beklagelse af det skete.

Dronningen af Gadwals Broder giver nu Udtryk for sin Hengivenhed for Vismanden. Da han er færdig, drister jeg mig til at forestille mig som en, der er dybt interesseret i Indiens gamle Visdom. Jeg meddeler ham, at jeg hinsides Havet har hørt, at Indien endnu ejer nogle få Mænd, der har opnået mærkelige Ting i Yoga, og at jeg søger at finde dem. Vil Vismanden hjælpe mig i den Udstrækning, han finder for godt?

Eremitten forholder sig ubevægelig, statueagtig; hans Ansigt forråder intet om, at han har forstået mig. I samfulde ti Minutter viser han ikke noget Tegn på, at han har hørt min Anmodning, men til sidst tager han Blyanten og kradser noget ned på Papiret. Da han er færdig, bøjer jeg mig frem og skubber Blokken over til vor Tolk.

"Hvad er der at forstå?" oversætter han langsomt. Skriften er vanskelig at læse.

"Universet er fuld af Problemer?" svarer jeg forlegent igen.

Jeg synes, der begynder at spille et let foragteligt Smil om Vis-mandens Læber.

"Eftersom De ikke engang forstår Dem selv, hvor kan De så håbe på at forstå Universet?" spørger han.

Han ser mig lige ind i øjnene. Jeg føler, at der bag hans faste Blik ligger en dyb Viden, et Væld af Hemmeligheder, som han vogter med ubarmhjertig Omhu. Jeg kan ikke gøre Rede for denne underlige Fornemmelse.

"Jeg er ikke desto mindre meget i Vildrede," er alt, hvad jeg kan få mig til at sige.

"Hvorfor farer De da omkring som en Bi, der kun suger Dråber af Kundskabens Honning, når store Masser af ren Honning venter Dem?"

"Men hvor skal man søge?"

"Udforsk Deres eget Selv, og De skal lære Sandheden at kende, som er skjult dybt deri," kommer Svaret.

"Men jeg finder kun Uvidenhedens Tomhed," bliver jeg ved.

"Uvidenheden eksisterer kun indenfor Deres Tanker," skriver han lakonisk.

"Tilgiv mig, Mester, men Deres Svar sætter mig i endnu dybere Uvidenhed!"

Vismanden smiler ad min Dristighed. Han tøver lidt, skyder øjenbrynene i Vejret og skriver så: "De har tænkt Dem selv ind i Deres nuværende Uvidenhed; tænk Dem selv tilbage til Visdom, hvilket er det samme som at forstå sig selv. Tanken er ligesom en Oksevogn, der fører Mennesket ind i en Bjergtunnels Mørke. Vend den om, og den vil føre Dem tilbage til Lyset igen."

Jeg spekulerer over hans Ord, der stadig er mig en Smule gådefulde. Da han ser det, gør Vismanden Tegn til, at han vil have Blokken, holder nogle Sekunder Blyanten i Luften og skriver forklarende: "Denne Omkringvenden af Tanken er den højeste Yoga. Forstår De nu?"

Der begynder at gå et meget svagt Lys op for mig. Jeg føler, at vi, hvis der var tilstrækkelig Tid til at tænke over Sagerne, vilde være i Stand til at forstå hinanden; jeg beslutter derfor ikke at spørge længere.

Jeg har været så optaget af at iagttage ham, at jeg ikke har bemærket Ankomsten af en ny Besøgende, der har benyttet sig af den åbne Dør til at slutte sig til os. Jeg lægger først Mærke til hans Nærværelse, da han hvisker en besynderlig Bemærkning i mit øre, for han sidder umiddelbart bag mig. Mens jeg grunder over et af Vismandens Svar, og føler mig en Smule skuffet over hans Ords Gådefuldhed, når en mystisk Mumlen mit øre; Ordene er på fortræffeligt Engelsk: "Min Mester kan give Dem de Svar, De venter."

Jeg drejer Hovedet og ser på den nyankomne.

Han er ikke over fyrre, er klædt i den vandrende Yogis okkerfarvede Kjortel. Hans Ansigt skinner som poleret Messing. Han er velskabt og bredskuldret - en imponerende Skikkelse at se på. Hans Næse er tynd, fremspringende og krum som en Papegøjes Næb. Hans øjne er små og omgivet af stadige Latterrynker. Han sender mig et bredt Grin, da vore Blikke mødes.

Men jeg kan ikke gøre noget så uhøfligt som indlade mig på en springende Samtale med den fremmede, så jeg vender mig igen og fæster min Opmærksomhed på Vismanden.

Et nyt Spørgsmål dukker op hos mig. Det er muligvis for dristigt og for uforbeholdent.

"Mester, Verden trænger til Hjælp. Er det ret, at de Vise, sådanne som De selv, er skjult i ensom Tilbagetrukkethed?"

Et fornøjet Udtryk glider hen over Eremittens rolige Ansigt. "Min Søn," svarer han, "når De ikke kender Dem selv, hvor kan De da drømme om at forstå mig? Det nytter kun lidet at diskutere Sjælens Forhold. Stræb efter at nå ind til Deres eget indre Selv ved at udøve Yoga. De må arbejde hårdt på denne Sti. Så vil Deres Problemer løse sig af sig selv."

Jeg gør et sidste Forsøg på at lokke ham. "Verden trænger til et dybere Lys, end den har. Jeg vilde gerne finde det og dele det med den. Hvad skal jeg gøre?"

"Når De kender Sandheden, vil De vide nøjagtigt, hvad De skal gøre for at tjene Menneskeheden bedst, og De vil heller ikke savne Kraft til at gøre det. Hvis en Blomst har Honning, vil Bien finde den af sig selv. Hvis en Mand har sjælelig Visdom og Styrke, behøver han ikke at søge Folk; de vil komme ubudne til ham. Dyrk Deres indre Selv, til De kender det fuldt ud. Anden Instruktion er ikke nødvendig. Det er det eneste, der er at gøre."

Derefter meddeler han os, at han ønsker at slutte Samtalen, så han kan genoptage sin Trance.

Jeg beder om et sidste Budskab.

Den tavse Vise stirrer over mit Hovede ud i Rummet. Et Minut efter skriver han et Svar og skubber Blokken over til mig. Vi læser:

"Jeg er meget glad over, at De kom her. Tag dette som min Indvielse."

Jeg får en underlig Fornemmelse af, at der udgår en Strømning fra Vismanden til mig, en eller anden usynlig telepatisk Strømning. Er det muligt, at han på den Måde skænker mig en Brøkdal af sin egen Kraft?

Eneboerens Blik bliver igen stift, og det fjerntskuende Blik kommer op i dem. Hans Legeme strammes, mens han sætter sig til Rette i sin sædvanlige Stilling. Jeg lægger tydeligt Mærke til, at han samler sin Opmærksomhed i Dybder, der måske er dybere end Tanken, at han styrter sin Bevidsthed ind i indre Afkroge, som han foretrækker fremfor denne Verden.

Er han da en sand Yogi? Er han optaget af mystiske Udforskninger indadtil, som jeg begynder at formode måske er svangre med Betydning for Menneskeheden? Hvem kan vide det?

Da vi kommer ud fra Gårdspladsen vender Brama, Adyar Eneboeren, sig mod mig og siger med sagte Stemme: "Denne Yogi har nået et højt Stade, men ikke det endelige Mål. Han besidder okkulte Egenskaber, men er mere opsat på at fuldkommengøre sin Ånd. Den fortrinlige Tilstand, hans Legeme er i, tilskriver jeg hans lange Udøvelse af Legemskontrol-Yogaen, selv om jeg nu ser, at han er nået til Tankekontrollens Kunst. Jeg har truffet ham før."

"Når?"

"Jeg opdagede ham for nogle År siden her i Nærheden, da han boede på åben Mark uden Hytte. Jeg antog ham for, hvad han var - en udøvende Yogi, der fulgte samme Vej som jeg. Jeg kan også fortælle Dem, at han meddelte mig - skriftligt, selvfølgelig - at han tidligere havde været Sepoy i Hæren. Da hans Tjeneste tid var omme, blev han træt af denne verdslige Tilværelse og hengav sig til Ensomheden. Det var dengang, han traf den kendte Fakir Marakayar og blev hans Discipel."

Vi fortsætter i Tavshed over Markerne og kommer ud på den støvede Vej. Den uventede og uforklarlige Oplevelse, jeg har haft i Hytten, fortæller jeg ikke noget om til nogen. Jeg vil grunde over den, mens den endnu er frisk hos mig.

Jeg ser ikke Vismanden mere. Han ønsker ikke, at jeg skal bryde ind i hans Ensomhed, og jeg må respektere hans ønske. Jeg overlader ham til hans ensomme Betragtninger, hyllet i Uigennemtrængelighedens Kappe. Han nærer ikke noget ønske om at grundlægge en Skole eller samle Tilhængere, og hans Ærgerrighed synes ikke at strække sig ud over at vandre uanset gennem Livet. Han har intet at tilføje til det, han allerede har sagt til mig. Han gør ikke en Kunst af Samtalen for dens egen Skyld, således som vi gør det i Vesterlandene.

THE GREAT TEMPLE OF ARUNACHALA AND THE HILL OF THE HOLY BEACON

"Here is no stone building whose columned beauty stays one's emotions in a few minutes of silent wonder, as do those courts of the deities near Athens, but rather a gloomy sanctuary of dark mysteries."

YOGIS' CAVES HEWN OUT OF SOLID MOUNTAIN ROCK

"Go to some place over which the mighty Himalayas keep eternal guard. There you will find a totally different class of men. They live in humble huts or caves, eat little food and constantly pray to God. They, too, are called Yogis."

OTTENDE KAPITEL

Hos Sydindiens åndelige Overhoved.

Før vi når Enden af den Vej, der fører os ind i Madras, kommer der en Mand op på Siden af mig. Jeg vender mig om. Den gulkoftede Yogi - for ham er det - belønner mig med et forstående Grin. Hans Mund når fra øre til øre og hans øjne glimter i de smalle øjenspalter.

"De vil tale med mig?" spørger jeg.

"Det vil jeg gerne, Sir," svarer han hurtigt og på helt godt Engelsk. "De interesserer Dem for vore hellige Mænd?"

"Ja, en Smule."

"Jeg er Yogi, Sir," meddeler han mig, "og har været det i tre År."

"De ser ikke mindre godt ud af den Grund, må jeg sige." Han retter sig op og står ret, men da hans Fødder er nøgne, må jeg supponere, at han slår Hælene sammen.

"I syv År har jeg været Hans Majestæt Kongen og Kejserens Soldat," udbryder han. "Jeg var Menig i den indiske Hær under Felttoget i Mesopotamien. Efter Krigen blev jeg anbragt i Militærregnskabsvæsenet på Grund af mit gode Hovede!"

Jeg kan ikke lade være med at smile ad dette frivillige Vidnesbyrd, han giver sig selv.

"Jeg forlod Tjenesten på Grund af noget Familievrøvl og måtte igennem en meget vanskelig Periode. Det fik mig til at slå ind på den åndelige Vej og blive Yogi."

Jeg giver ham mit Kort.

"Skal vi præsentere os for hinanden?" foreslår jeg. "Mit personlige Navn er Supramany, mit Kastenavn er Aiyar," siger han hurtigt.

"Godt, Mr. Suprsmanya, jeg venter på en Forklaring på det, De hviskede i den tavse Vismands Hus."

"Og jeg har ventet hele Tiden på at give Dem en! Forelæg min Mester Deres Spørgsmål, jeg regner ham for den viseste Mand i Indien, endog visere end yogierne. Han er en stor Sjæl. Og jeg vil gerne have, at De træffer ham."

"Hvorfor?"

"Fordi han har ført mig til Dem! Det er hans Magt, som har draget Dem til Indien!"

Denne pralende Påstand forekommer mig for overdreven, og jeg begynder at føle mig en Smule frastødt af Manden. Jeg er altid bange for stærkt følelsesbetonede Menneskers retoriske Overdrivelser, og det er øjensynligt, at den gulkoftede Yogi er i høj Grad Følelsesmenneske. Hans Stemme, hans Bevægelser, hans Udseende og Minespil viser det tydeligt.

"Det forstår jeg ikke," svarer jeg koldt. Han fordyber sig i yderligere forklaringer.

"For otte Måneder siden kom jeg i Berøring med ham. I fem Måneder fik jeg Lov til at blive hos ham og blev så endnu engang sendt ud på mine Rejser. Jeg tror ikke, De har Chancer for at møde en anden Mand som ham. Hans åndelige Gaver er så store, at han besvarer Deres udtalte Tanker. De behøver kun at være ganske kort Tid sammen med ham for at blive klar over hans høje åndelige Standpunkt. <Han bor på Arunachala - den hellige Bavnes Bjerg i det nordlige Arcot Territorium, der ligger længere mod Syd. (bilde og kart>

Jeg skal selv være Deres Fører. Lad mig lede Dem dertil. Min Mester vil løse Deres Tvivl og besvare Deres Spørgsmål, fordi han kender den højeste Sandhed."

Hvad han fortæller lyder interessant, men jeg forklarer, at det er mig umuligt, da jeg har vigtige Aftaler, som fører mig til Nord-østen. Yogien bliver dybt skuffet og prøver at overtale mig, jeg vægrer mig stadig, men han slutter stædigt: "I Morgen Aften besøger jeg Dem, og jeg håber, at De så har skiftet Mening."

Vor Samtale ender pludseligt. Jeg ser hans kraftige, gulkoftede Skikkelse bevæge sig hen ad Vejen.

Da jeg når hjem, begynder jeg at føle, at jeg muligvis har bedømt ham forkert. Hvis Mesteren blot er halvt så meget værd som Disciplen påstår, så er han den vanskelige Rejse ned til den sydlige Del af Halvøen værd. Men jeg er blevet noget træt af de begejstrede Tilhængere; de synger Lovsange, som ved nærmere Undersøgelser kommer sørgeligt til kort overfor Vestens mere kritiske Indstilling; ikke des mindre advarer et ejendommeligt Instinkt mig om, at der måske er et virkeligt Grundlag for Yogiens kraftige Påstand om sin Mesters fremragende Egenskaber.

På den Tid, jeg indtager min Tiffin, der består af Te og Kiks, melder Tjeneren en Gæst. Det viser sig at være en Kollega, nemlig Forfatteren Venkataramani.

Det skyldes et af de få Introduktionsbreve, jeg har benyttet, at Venkataramani i Dag opsøger mig.

Han er Medlem af Madras's Universitets Senat, men han er bedre kendt som Forfatter af dygtige Artikler, Afhandlinger og Fortællinger om Landsbylivet. Han er den første Hinduforfatter i Madras Præsidentskabet, der skriver på Engelsk, som offentlig har fået tildelt et Elfenbensskjold med Inskription, på Grund af sine Fortjenester i Litteraturen. Han skriver en så elegant Stil, at han har fået høj Ros af Tagore i Indien og afdøde Lord Haldane i England. Hans Prosa er overfyldt med smukke Sprogblomster, men hans Fortællinger beretter om det melankolske Liv i de forsømte Landsbyer.

Mit Blik glider hurtigt hen over den høje, magre Skikkelse med det lille Hoved og de bebrillede øjne, da han træder ind i Værelset.

Det er en Tænkens øjne, på engang en Idealists og en Digters. Men de lidende Bønders Sorger genspejles i deres bedrøvede Iris.

Vi finder hurtigt forskellige fælles Interesser. Efter at vi har vekslet Indtryk om de fleste Ting, efter at vi har rakket ned på Politikken, og efter at vi har svunget Begejstringens Banner

for vore Yndlingsforfattere, føler jeg pludselig Trang til at afsløre den oprindelige Grund til mit Besøg i Indien for ham. Jeg fortæller ham ganske åbenhjertigt, hvad min Hensigt er. Jeg spørger ham om, hvor man kan finde virkelige Yogier, der sidder inde med påviselige Talenter; og jeg gør ham klart, at jeg ikke er særlig interesseret i at møde smudsbefængte Asketer eller Fakirer, der laver Tryllekunster.

Han bøjer Hovedet og ryster benægtende på det.

"Indien er ikke længere et Land for sådanne Mænd; vort Lands voksende Materialisme og dets udstrakte Degeneration på den ene Side og dets Berøring med den åndløse vesterlandske Kultur på den anden Side, har bevirket at næsten alle de Mænd, de store Mestre, som De søger, er forsvundet. Jeg er imidlertid stadig overbevist om, at de eksisterer i Tilbagetrukket, måske i ensomme Skove, men med mindre De ofrer et helt Liv på at søge dem, så vil De kun finde dem med stort Besvær. Når mine indiske Landsmænd påtager sig en Søgen som Deres, så må de nu til Dags flakke vidt omkring. Hvor meget vanskeligere er det så ikke for en Europæer?"

"Så giver De altså kun lidt Håb?"

"Man kan naturligvis aldrig vide det. De kan jo være heldig." Jeg får en pludselig Indskydelse og spørger: "Har De hørt om en Mester, der lever i Bjergene i Nord Arcot?"

Han ryster på Hovedet.

Vor Samtale vender tilbage til litterære Emner. Venkataramani udøser sit Hjerte i en videnskabelig Lovprisning af den gamle Hindukulturs hurtigt svindende Idealer. Han omtaler sådanne Ideer som Enkelthed i Livsførelse, Samfundsfølelse, uforhastet Tilværelse og åndelige Mål.

Han vil amputere de parasitiske Tåbeligheder, der vokser på det indiske Samfund. Det, der imidlertid først og fremmest beskæftiger hans Tanker, er hans Vision om at frelse Indiens halve Million Landsbyer fra at blive Rekrutteringscentre for industrialiserede Byers Slumkvarterer. Selv om denne Trusel ikke er ligefrem nærliggende, så ser hans profetiske Indsigt og Kendskabet til Europas og Amerikas Industrihistorie det som et sikkert Resultat af Nutidens Udviklingstilbøjeligheder.

Jeg lytter i Stilhed og forsøger på at forstå hans Synspunkter. Omsider rejser han sig for at gå, og jeg ser hans høje Skikkelse forsvinde ned ad Vejen.

Tidlig næste Morgen overraskes jeg af et Besøg af ham; han havde været bange for, at jeg skulde gå ud.

"Sent i Går Aftes fik jeg Bud om, at min højeste Beskytter opholder sig en Dag i Chingleput," udbryder han.

"Hans Hellighed Shri Shankara Acharya fra Kumbakonam er Syindiens åndelige Overhoved. Millioner af Mennesker ærer ham som en af Guds Lærere. Han har tilfældigvis fattet Interesse for mig, og han har opmuntret mine litterære Bestræbelser, og selvfølgelig ser jeg hen til ham efter åndelig Vejledning. Jeg kan nu sige, hvad jeg ikke vilde nævne i Går. Vi betragter ham som en Mester af den højeste åndelige Fuldkommenhed, men han er ikke nogen Yogi; han er den sydlige Hinduverdens Førstemaske, en sand Helgen, og en stor Religionsfilosof. Fordi han er ganske klar over de fleste åndelige Strømninger i vor Tid og på Grund af hans egne Talenter, så har han sandsynligvis et større Kendskab til de virkelige Yogier. Han rejser en hel Del fra Landsby til Landsby og fra By til By, så han er overordentlig velunderrettet om den Slags Ting. Overalt, hvor han færdes, kommer de hellige Mænd til ham for at vise deres Ærbødighed. Han vil sandsynligvis kunne give Dem nogle nyttige Råd. Bryder De Dem om at træffe ham?"

Det er jeg selvfølgelig meget interesseret i, og på hans Forespørgsel siger jeg også, at jeg

ikke har noget imod at løbe Risikoen for at blive afvist.

Efter et let Måltid begiver vi os af Sted til Chingleput. Jeg udspørger min litterære Ledsager om den Mand, jeg håber at træffe i Løbet af Dagen. Jeg erfarer, at Shri Shankara fører en næsten asketisk jævn Tilværelse, hvad angår Føde og Klædedragt, men hans høje Embedes Værdighed kræver, at han bevæger sig med kongelig Pragt, når han rejser. Han ledsages af et Følge af beredne Elefanter og Kameler, Panditer og deres Elever, Herolder og alle mulige Lejrledsagere. Overalt, hvor han viser sig, bliver han Samlingspunktet for Skarer af Besøgende fra de omliggende Egne. De kommer for at få åndelig, sjælelig, fysisk og økonomisk Hjælp. Tusinder af Rupier bliver daglig lagt for hans Fødder af de rige, men fordi han har aflagt et Løfte om Fattigdom, bliver denne Indtægt anvendt til værdige Formål. Han hjælper de fattige, giver Bidrag til Undervisningen, restaurerer forfaldne Templer og forbedrer de kunstige Regnreservoirer, der er til så stor Nytte i Sydindiens regnfattige Egne. Men hans Mission er først og fremmest åndelig. Thi hvert Sted, hvor han gør Holdt, forsøger han at inspirere Folket til en dybere Forståelse af deres hinduiske Arv, så vel som på at højne deres Sjæl og Tanke. Han plejer at give en Forelæsning i det stedlige Tempel og derefter at besvare de mange spørgende, der flokkes om ham.

Jeg erfarer at Shri Shankara er den seks og tresindstyvende Bærer af Titlen i direkte nedstigende Linie fra den oprindelige Shankara. For at give hans Stilling og Magt det rette Perspektiv, er jeg nødt til at stille Venkataramani adskillige Spørgsmål om Liniens Grundlægger.

Det viser sig, at den første Shankara eksisterede for over 2000 År siden, og han var en af de største brahminske Vismænd. Han kan beskrives som rationel Mystiker og som Filosof af første Klasse. Han fandt sin Tids Hinduisme i en Tilstand af Uorden og Forfald og med dens åndelige Kraft i hurtig Tilbagegang. Han syntes født til sin Mission. Fra han var atten År gammel gennem-vandrede han Indien til Fods, diskuterede overalt, hvor han kom frem med de Lærde og Præsterne, prædikede de Læresætninger, han havde skabt, og samlede sig en betydelig Tilhængerskare. Han var så heldig at blive anerkendt og hædret som Profet, medens han levede, og ikke først efter, at Livsgnisten havde forladt ham.

Han var en Mand, der satte sig mange Mål. Skønt han var Talsmand for dette Lands Hovedreligion, så fordømte han stærkt de afskyelige Uvaner, der var vokset op i Ly deraf. Han brød Kaste-reglerne ved at foretage Dødsritualet over sin egen Mor, for hvilket Præsterne ekskommunikerede ham. Den frygtløse unge Mand var en værdig Efterfølger af Buddha, den første berømte Kaste-nedbryder. I Modsætning til Præsterne lærte han, at alle menneskelige Skabninger uden Hensyn til Kaste eller Farve kunde opnå Guds Nåde og Kundskab om den højeste Sandhed. Han grundlagde ikke nogen særlig Tro, men hævdede, at enhver Religion førte til Gud, hvis den blev alvorligt overholdt og efterlevet. Han udarbejdede et fuldstændigt og højtudviklet filosofisk System for at bevise sine Synspunkter og efterlod en stor litterær Arv. Panditerne værdsætter i høj Grad hans filosofiske og religiøse Efterladenskaber, skønt de naturligvis diskuterer og skændes om Meningen deraf.

Shankara gennemrejste hele Indien iført en okkerfarvet Kjortel og bærende en Pilgrimsstav. Som bekendt oprettede han fire store Institutioner i de fire Verdenshjørner. Der var et i Badrinath i Norden, et i Puri østpå, og så videre. Det centrale Hovedkvarter tillige med et Tempel og et Kloster blev oprettet i Syden, hvor han begyndte sit Værk. Den Dag i Dag er Syden stadig Hinduismens største Helligdom. Fra disse Institutioner drog, når Regntiden var overstået, uddannede Skarer af Munke ud og berejste Landet for at udbrede Shankaras Budskab. Denne bemærkelsesværdige Mand døde kun 32 År gammel, men et Sagn siger, at han simpelthen forsvandt.

Værdien af denne Meddelelse bliver klar, da jeg hører, at hans Efterkommer, som jeg skal træffe i Dag, udfører det samme Arbejde, lærer den samme Lære. I denne Forbindelse findes der en besynderlig Tradition. *Den første Shankara lovede alle sine Disciple, at han stadig vilde være hos dem i Ånden, og at han vilde gennemføre dette ved den mystiske Proces at "overskygge" sin Efterfølger.* En noget lignende Teori knytter sig til Storlamaen af Tibets Embede. Forgængeren i Embedet nævner i sit sidste Dødsøjeblik den, der er værdig til at efterfølge ham. Den udvalgte Person er sandsynligvis en Dreng i en ganske ung Alder, som så bliver opdraget af de bedste Lærere, der kan skaffes, og som giver ham en grundig Uddannelse, der passer sig for hans høje Stilling. Hans Uddannelse er ikke blot religiøs og intellektuel, men drives også med Yoga- og Mediteringsøvelser. Denne Uddannelse efterfølges så af et Liv fuldt af Virksomhed i hans Folks Tjeneste. Det er en Kendsgerning, at gennem alle de mange Århundreder, som denne Linie har været opretholdt, har der ikke været en eneste Indehaver af Titlen, som ikke har besiddet den højeste og mest uselviske Karakter.

(mer om dette tema i bøkene til LOBSANG RAMPA, som innholder en masse om Tibets skjulte eller okkulte visdom, og kontakten til de højere plan samt kontakt til innvidde på andre kloder, og hvordan jorden overvåkes av disse højere udviklede mennesker på mange måter. Bøkene er referert i tekst og lyd-bøker på <http://lobsang-rampa.net> rø-anm.)

Venkataramani udfylder sin Fortælling med Beretninger om de fremragende Gaver, som den seks og tresindstyvende Shri Shankara besidder. Det er en Beretning om, hvordan han har helbredet sin egen Fætter på mirakuløs Måde. Han var ganske forkrøblet af Reumatisme og i mange År bundet til Sengen. Shri Shankara besøgte ham, berørte hans Legeme, og i Løbet af tre Timer var Invaliden så meget raskere, at han kunde rejse sig fra sin Seng; og kort Tid efter var han fuldkommen helbredet. Yderligere påstås det, at Hans Hellighed ejer Evne til at læse andre Menneskers Tanker; i hvert Fald tror Venkataramani fuldt ud derpå.

Vi kommer ind til Chingleput ad en palmebevokset Landevej og finder et Virvar af hvidkalkede Huse, uregelmæssige røde Tage og snævre Gyder. Vi står af Vognen og går ind til Midten af Byen, hvor en stor Skare Mennesker er forsamlet.

Jeg bliver ført ind i et Hus, hvor nogle Sekretærer er travlt beskæftiget med at besørge en mægtig Korrespondance, der er fulgt efter Hans Hellighed fra Hovedkvarteret i Kumbakonam>. (sett inn kart/bilder) Jeg venter i et Forværelse uden Stole, medens Venkataramani sender en af Sekretærerne ind med et budskab til

Shri Shankara. Der går mere end en halv Time, før han vender tilbage med det Svar, at det Foretræde, jeg søger, ikke kan bevilges. Hans Hellighed ser ikke Udvej til at modtage en Euro-pæer; desuden er der allerede to Hundrede Mennesker, der venter på at få en Samtale. Mange Mennesker har overnattet i Byen for at sikre sig deres Samtaler. Shri Shankara er overstrømmende i sine

Undskyldninger.

<kumbakonam india.

Jeg tager Situationen filosofisk, men Venkataramani siger, at han vil forsøge på at få Foretræde hos Hans Hellighed som en privilegeret Ven og så tale min Sag. Adskillige i Hoben knurrer ubehageligt, da de bliver opmærksomme på, at det er hans

Hensigt at gå ind i det bevogtede Hus uden at afvente sin Tur. Efter megen Tale og plaprende Forklaringer, slipper han igennem. Omsider vender han tilbage, smilende og sejrrig.

"Hans Hellighed vil gøre en særlig Undtagelse i Deres Tilfælde, han vil tage imod Dem om en Times Tid."

Jeg benytter Tiden til at vandre ørkesløst omkring i de maleriske Smøger, der fører ned til Hovedtemplet. Jeg møder nogle Tjenere, som fører en Række grå Elefanter og store gråbrune Kameler til et Drikkested. Der er en, der viser mig det prægtige Dyr, som bærer Sydindiens åndelige Overhoved på hans Rejser. Han færdes på kongelig Måde højt til Vejrs i en rigt udsmykket Howdah på Ryggen af en Elefant. Den er smukt dækket af fornemme Udskæringer, rigt Klæde og Guldbroderier.

Jeg kommer i Tanker om den gamle Skik, der kræver, at man bringer et Offer af Frugt, Blomster eller søde Sager, når man aflægger Besøg hos en Åndspersonlighed, og anskaffer derfor en Gave at sætte foran min ophøjede Vært. Appelsiner og Blomster er det eneste, der er at se, og jeg anskaffer mig så meget som jeg uden Besvær kan bære.

I Hoben, som trænges uden for Hans Helligheds midlertidige Opholdssted, glemmer jeg en anden vigtig Skik. "Tag Deres Sko af," minder Venkataramani mig om. Jeg tager dem af og efterlader dem på Gaden i det Håb, at de stadig vil være der, når jeg vender tilbage!

Vi går gennem en lille Dør og kommer ind i et umøbleret For-værelse. I den længst borte liggende Ende er der et dunkelt belyst Indelukke, hvor jeg får øje på en lille Skikkelse, der står i Skyggen. Jeg går hen til ham og sætter mit lille Offer fra mig og bukker dybt til Hilsen. Der er en kunstnerisk Værdi i denne Hilsen, som i høj Grad tiltaler mig, bortset fra dens Nødvendighed som udtryk for Højagtelse og som en harmløs Høflighed.

Jeg ser på ham i Tavshed. Denne lavstammede Mand er klædt i en Munks okkerfarvede Kofte og hviler sin Vægt på en Munke-stav. Jeg har hørt, at han er på den rigtige Side af de fyrre og er derfor forbavset over at se, at hans Hår er gråt.

Hans ædle Ansigt gengivet i gråt og brunt indtager en hædret Plads i min Erindrings store Portrætgalleri. Dette flygtige Element, som Fransk mændene træffende kalder *spirituest*, findes i dette Ansigt.

Hans Udtryk er beskedent og mildt. De store mørke øjne overordentlig rolige og smukke. Næsen kort, lige og klassisk regelmæssig. På hans Hage er der et lille tjavset Skæg, og hans Munds Alvor er det mest bemærkelsesværdige Træk ved ham. Et sådant Ansigt kunde have tilhørt en af de Helgener, som prydede den kristne Kirke i Middelalderen, blot at dette i Tilgift besidder Klogskab. Jeg formoder, at vi Folk fra det praktiske Vesten vilde sige, at han havde en Drømmers øjne. Men på en eller anden uforklarlig Måde føler jeg, at der er mere end en Drømmer bag disse tunge Låg.

"Deres Hellighed har været meget venlig ved at modtage mig," siger jeg som Indledning.

Han vender sig mod min Ledsager, Forfatteren, og siger nogle få Ord på de indfødtes Sprog. Jeg gætter, hvad de betyder.

"Hans Hellighed forstår Deres Engelsk, men han er bange for, at De ikke vil forstå hans, derfor foretrækker han at lade mig oversætte hans Svar," siger Venkataramani.

Jeg kan gå hurtigt igennem Samtalens første Stadier, fordi de mere drejer sig om mig selv end om denne hinduiske Kirkefyrste. Han spørger mig om mine personlige Erfaringer i Landet; han er meget interesseret i at få at vide nøjagtigt, hvilket Indtryk indiske Folk og Institutioner gør på en Udlænding. Jeg giver ham min oprigtige Mening og blander frit og åbenhjertigt Ros og Dadel.

Samtalen glider ind på bredere Baner, og jeg bliver meget overrasket ved at erfare, at han regelmæssigt læser engelske Aviser, og at han er velunderrettet om, hvad der sker i den ydre

Verden. Han er end ikke uvidende om den sidste Ståhej i Westminster, og han ved også, hvilke smertefulde Trængsler Demokratiet gennemgår i Europa.

Jeg husker Venkataramanis faste Tro på, at Shri Shankara har profetiske Gaver. *Det falder mig ind at søge at fralukke ham en Udtalelse om Verdens Fremtid.*

"Når tror De, de politiske og økonomiske Forhold i Verden vil begynde at forbedres?"
"En Forandring til det bedre vil ikke let finde Sted i en Fart," svarer han, "det er en Proces, som nødvendigvis må tage lang Tid, **men hvorledes kan Forholdene forbedre sig, når Nationerne År efter År ofrer Penge på dødbringende Våben.**"

"Der er ikke desto mindre megen Tale om Afrustning nu for Tiden. Betyder det noget?"
"Det vil ikke stoppe Krigen, selv om I tilintetgjorde Eders Krigsskibe og lader Eders Kanoner ruste. Folk vil vedblive at slås, selv om de må benytte Stokke."

"Men hvad kan vi gøre for at afhjælpe Sagen."
"Intet andet end åndelig Forbindelse mellem den ene Nation og den anden, mellem rig og fattig vil kunne skabe god Vilje og således bringe virkelig Fred og Velstand."

"Det ligger langt ude i Fremtiden. Så er vore Udsigter ikke særlig opmuntrende?"
Hans Hellighed hviler sin Arm en Smule mere tungt på sin Stok.
"Der er stadig Gud," bemærker han mildt.

"Hvis han er der, synes han at være meget langt borte," protesterer jeg dristigt.
"Gud nærer kun Kærlighed for Menneskene," lyder det venlige Svar.

"At dømmе efter den Ulykke og den Jammer, som hjemsøger Verden i Dag, nærer han kun ligegyldige Følelser," udbryder jeg impulsivt, ude af Stand til at holde den bitre Ironi borte fra min Stemme.

Hans Hellighed sender mig et koldt Blik. Jeg fortryder øjeblikkelig mine hastige Ord.

"En tålmodig Mands øjne ser dybere. **Gud vil benytte menneskelige Redskaber til at bringe Tingene i Orden, når Tiden er inde. Uroen mellem Nationerne, den moralske Råddenskab blandt Folk og de ulykkelige Millioners Lidelser vil som Modvægt tvinge en guddommeligt inspireret Mand til at komme til Undsætning.**

"I den Forstand har hvert Århundrede sin Frelser. Processen foregår ligesom en fysisk Lov. Jo større den Jammerlighed, som forsårsager åndelig Uvidenhed og Materialisme, er, desto større bliver den Mand, som opstår til Hjælp for Verden."

"Venter De da, at der også vil opstå en sådan i vor Tid?"
"I vort Århundrede," retter han. "Sikkert. Verdens Trang er så stor og dens åndelige Mørke så tæt, at der utvivlsomt kommer en af Gud inspireret Mand."

(som faktisk nettopp var skjedd ved dette tidspunkt, da Martinus gennemgikk den kosmiske fødsel, som åbnet opp for en total forklaring på hele dette drama, omtrent på dette tidspunkt, eller få år i forveien, [dvs i 1921](#). Rø-anm. Og merk også at Paul Brunton [besøkte](#) og studerete hos MARTINUS, på et litt senere tidspunkt.)

"Er det da Deres Anskuelse, at Menneskene er i Færd med at blive mere nedværdigede?" spørger jeg.

"Nej, det tror jeg ikke," svarer han tålmodigt, "der bor en guddommelig sjel i Mennesket, som til sidst må bringe ham tilbage til Gud."

"Men der er Skurke i vore vesterlandske Byer, der opfører sig som var de besatte af Djævle," parerer jeg ved Tanken om de moderne Gangstere.

"Bebrejd ikke Menneskene så meget som de Omgivelser, hvori de er født. Deres Omgivelser og Forhold tvinger dem til at blive værre, end de i Virkeligheden er. Dette gælder både østen og Vesten. Samfundet må enes i Harmoni om en højere Tanke.

Materialisme må opvejes af Idealisme der er ingen anden virkelig helbredelse for Verdens Trængsler. De Vanskeligheder, som Landene alle Steder er stedt i, er i virkeligheden de Kampe der frembringer denne Forandring, ganske ligesom et fejlslaget Foretagende ofte er en Vejviser til en anden Fremgangsmåde."

"Vil det sige, at De vil have Folk til at indføre åndelige Principper i deres verdslige

foretagender?

"Netop, det er ikke uigennemførligt, fordi det er den eneste Måde, der kan fremskaffes Resultater på, der til syvende og sidst vil tilfredsstille alle, og som ikke forsvinder i intet. Og hvis der var flere Mennesker, der havde fundet åndeligt Lys i Verden, så vilde det bedre sig hurtigere. Det være sagt til Indiens Hæder, at det opretholder og respekterer sine åndelige Foregangsmænd, omend mindre nu end i tidligere Tider. *Hvis hele Verden blot gjorde det samme og lod sig lede af Mænd med åndeligt Udsyn, så vilde hele Verden snart finde Fred og Velstand.*"

Vor Samtale fortsætter. Jeg lægger hurtigt Mærke til, at [Shri Shankara](#) ikke taler nedsættende om Vesterlandene for at kunne ophøje østen, som så mange i hans Land gør. *Han indrømmer, at hver Halvdel af Kloden har sine egne Dyder og Laster*, og at de i den Henseende står nogenlunde lige. Han håber, at et visere Slægtled vil forstå at sammensmelte asiatisk og europæisk Civilisation til et højere og velafvejet socialt Hele.

Jeg lader Emnet falde og beder om Tilladelse til at stille nogle personlige Spørgsmål. Det tillades uden Vanskelighed.

"Hvor længe har Deres Hellighed haft denne Titel?"

"Siden 1907. Dengang var jeg kun tolv År gammel. (født 1895?) Fire År efter min Udnævnelse trak jeg mig tilbage til en Landsby ved Cauvery's Bredder, hvor jeg i tre År hengav mig til Grublerier og Studier. Først da begyndte mit offentlige Arbejde."

"Jeg forstår, at De kun sjældent er i Deres Hovedkvarter i Kumbakonam?"

"Grunden dertil er, at jeg i 1918 blev inviteret til at være Maharajahen af Nepals Gæst for en Stund. Jeg modtog Indbydelsen og siden da har jeg rejst ganske langsomt mod hans Stat højt mod Nord. Men - i alle de År har jeg ikke været i Stand til at komme mere end nogle få hundrede Kilometer, fordi mit Embedes Tradition kræver, at jeg gør Ophold i hver Landsby og By som jeg kommer forbi på min Vej, eller som indbyder mig, hvis den ikke ligger for langt borte. Jeg må holde åndelige Forelæsninger i det stedlige Tempel og for Indbyggerne.

Jeg berører Spørgsmålet om min Søgen, og Hans Hellighed spørger mig om de forskellige Yogier og hellige Mænd, jeg hidtil har mødt. Derefter siger jeg åbenhjertigt til ham: "Jeg vil gerne træffe nogle, som er nået vidt i Yoga, og som kan give et Slags Bevis for den eller en Demonstration af den. Der er mange af Deres hellige Mænd, som kun snakker hen i Tåget, når de bliver spurgt om dette Bevis. Forlanger jeg for meget?"

Hans rolige Blik møder mit.

"Hvis De søger Indvielse i den virkelige Yoga af den højere Slags, så søger De ikke for meget. Deres Alvor vil hjælpe Dem, og jeg kan gennemskue, hvor stærk Deres Beslutning er; men der er ved at tændes et Lys inden i Dem, som uden Tvivl vil lede Dem til det, De ønsker."

Jeg er ikke sikker på, om jeg har forstået ham rigtigt. "Indtil nu har jeg stolet på mig selv. Endog nogle af Deres egne gamle Vismænd hævder, at der ikke er anden Gud end ham, som er inden i os selv," vover jeg at anføre.

Svaret kommer hurtigt:

"Gud er overalt. Hvor kan man begrænse ham til sit eget Selv. Han opretholder hele Universet."

Jeg føler, at jeg er kommet ud, hvor jeg ikke kan bunde, ('finne bunnen'), og drejer øjeblikkelig Samtalen bort fra denne halvt teologiske Diskussion.

"Hvilken Vej er det mest praktisk for mig at tage?"

"Fortsæt Deres Rejser. Når De er færdig med dem, tænk så på de forskellige hellige Mænd og Yogier, De har truffet. Udvælg så den som tiltaler Dem mest. Vend tilbage til ham, og han vil så sikkert give Dem sin Indvielse i Mysterierne."

"Men sæt nu, Deres Hellighed, at ingen af dem gør tilstrækkeligt indtryk på mig. Hvad så?"

"I så Tilfælde må De gå alene, indtil Gud selv indvier Dem. Hengiv Dem ofte til Meditation; tænk over de højere Ting med Kærlighed i Hjertet; tænk ofte på Sjælen, for det vil hjælpe Dem til at bringe Dem til den. Den bedste Tid at gøre det på er den time man vågner i, den næstbedste er Skumringstimen. Verden er rolig på disse Tidspunkter og vil forstyrre Deres Grublerier mindre."

Han betragter mig velvilligt. Jeg begynder at misunde ham den helgenagtige Fred, der hviler over det skæggede Ansigt. Hans Hjerte kan aldrig have kendt de ødelæggende Omvæltninger, som har fortrædiget mit? Jeg bliver bevæget og spørger impulsivt:

"Hvis det mislykkes for mig, må jeg så henvende mig til Dem." Shri Shankara ryster venligt på Hovedet. "Jeg står i Spidsen for en offentlig Institution. Min Tid tilhører ikke længere mig selv. Min Virksomhed kræver næsten hele min Tid. År igennem har jeg kun sovet tre Timer hver Nat. Hvordan skulde jeg kunde tage personlige Elever? De må finde en Mester, som kan ofre sin Tid for sine Elever."

"Men jeg har hørt, at de virkelige Mestre er sjældne, og at det er usandsynligt, at en Europæer kan finde dem."

Han tilføjer: "Sandheden eksisterer. Den kan findes."

"Kan De ikke lede mig til en sådan Mester, en som De ved er i Stand til at give mig Bevis for den højere Yogas Virkelighed."

Hans Hellighed svarer først efter en længere Tavshed.

"Jo. Jeg ved kun af to Mestre i Indien, som vil kunne give Dem, hvad De søger. Den ene af dem lever i Benares, skjult i et stort Hus, som selv er skjult på en stor Ejendom. Kun få får Foretræde for ham, og hidtil er det ikke lykkedes nogen Europæer at nå frem til ham i hans Afsondrethed. Jeg kunde sende Dem til ham, men jeg er bange for, at han vil nægte at modtage en Europæer."

"Og den anden -?" Jeg er dybt interesseret.

"Den anden Mand lever i det Indre længere sydpå. Jeg besøgte ham en Gang og ved, at han er en høj Mester. Jeg anbefaler Dem at drage til ham."

"Han kaldes Maharishi¹⁾. Hans Bopæl er på Arunachala, "Den hellige Bavnæs Bjerg", som ligger i Nord Arcot Territoriet." (sett inn bilde, kart)

1) Titlen afledes af sanskrit: *Mass* betyder stor; *rishi* betyder Vismand eller Seer. Heraf en stor Vismand.

Pludselig står et Billede for mit indre øje. Jeg ser en Munk med gul Kofte, som forgæves søger at overtale mig til at følge med ham til hans Lærer. Jeg hører ham mumle Navnet på et Bjerg. Det er "Den hellige Bavnæs Bjerg".

Et velvilligt Smil viser sig på Shri Shankaras Ansigt "Vær ikke bekymret, De vil finde det, De søger." Han følger mig ind i Forværelset og hvisker noget i min Ledsagers øre. Jeg opfatter mit Navn i Sætningen.

Ved Døren vender jeg mig for at bukke til Farvel. Hans Hellighed kalder mig tilbage for at jeg kan modtage et Afskedsbudskab.

"De vil altid huske mig, og jeg skal altid huske Dem."

Efter at have hørt disse gådefulde Ord trækker jeg mig ugerne, (modvillig), tilbage fra denne

interessante Mand, hvis hele Liv fra Bardommen har været viet Gud. Han er en Pave, som ikke bryder sig om verdslig Magt, fordi han har givet Afkald på alt. *Alle materielle Ting, som gives til ham, giver han straks igen til dem, som har Brug for dem.* Hans tiltrækkende og blide Personlighed vil i Sandhed længe blive i min Erindring. Jeg vandrer omkring i Chingleput til det bliver Aften og udforsker dens kunstneriske gammeldags Skønhed og søger derefter, før jeg vender hjem, at få et sidste Glimt af Hans Hellighed.

Jeg finder ham i Byens største Tempel. Den spinkle, gulkoftede Skikkelse taler til en mægtig Forsamling af Mænd, Kvinder og Børn. Der hersker fuldstændig Tavshed i den store Forsamling. Jeg forstår ikke hans Sprog, men jeg kan se, at han holder alle de tilstedeværendes Opmærksomhed fangen, lige fra den intellektuelle Brahmin til den uvidende Mand.

Vi kører ud af Chingleput under en dyblå Himmel, baldyret, (broderet), med Stjerner.

Jeg lytter til Palmerne, der majestætisk vifter med Grenene og vender Kronerne i en uventet Brise.

Pludselig bryder min Ledsager Tavsheden: "De er i Sandhed heldig."

"Hvorfor?"

"Fordi dette er den første Samtale, Hans Hellighed har tilstået en europæisk Forfatter."

"Nå -?"

"Det giver Dem hans Velsignelse."

Det er næsten Midnat, da jeg vender hjem. Jeg kaster et sidste Blik mod Himlen. Stjernerne stråler i utallige Myriader over den mægtige himmelhvælving, intet Steds i Europa kan man se dem i et sådant Antal. Jeg går op ad Trinene til Verandaen lysende for mig med min sommelygte. En sammensunken Skikkelse rejser sig fra Mørket og hilser mig.

"subramanya!" - udbryder jeg overrasket, "hvad bestiller, (no: gør), De her?"

Yogien smiler.

"Lovede jeg ikke et besøge Dem?" siger han bebrejdende.

"naturligvis!"

Inde i det store Værelse stiller jeg straks et Spørgsmål til ham. "Deres Mester - er det ham, der kaldes Maharishi'en?"

Nu er det hans Tur til at blive forbavset.

"Hvor ved De det fra, Sir? Hvor har De hørt det?"

"Lige meget. I Morgen drager vi til ham. Jeg forandrer mine Planer."

"Det er glædelige Nyheder, Sir."

"Men jeg bliver der ikke længe. Kun nogle få Dage."

I den næste halve Time stiller jeg ham flere Spørgsmål; derefter går jeg dødtræt i Seng. Subramanya er fuldstændig tilfreds med at sove på et Stykke Palmemåtte, der ligger på Gulvet. Han svøber sig ind i et tyndt Bomuldsklæde, der samtidig tjener til Lagen og Tæppe, og lader hånt om mit Tilbud om mere bekvemme Sengeklæder.

Det næste, jeg er klar over, er, at jeg er vågen. Værelset er fuldstændig mørkt. Mine Nerver er besynderlig spændte. Luften omkring mig er som den er elektriceret. Jeg trækker mit Ur ud fra Hovedpuden og i Skæret fra dets radiumlysende Skive opdager jeg, at Klokken er et Kvarter i tre; derefter opdager jeg en lysende Genstand ved Fodenden af min Seng. Jeg sætter mig øjeblikkelig op og ser lige på det.

Mit forbavsede Blik træffer Shri Shankaras Ansigt og Legeme. Det er klart og umiskendeligt synligt. Han ser ikke ud som nogen Ånd, snarere som en solid menneskelig Skabning. Der er et mystisk Lys rundt om Skikkelsen, som adskiller den fra det omgivende Mørke.

Det må være en Umulighed? Har jeg ikke forladt ham i Chingleput. Jeg lukker mine øjne tæt til for at prøve, hvordan det forholder sig. Der er ingen Forskel, jeg ser stadig ganske tydeligt den venlige Skikkelse i den løse, gule Kofte.

Ansigtet forandrer sig, og Læberne smiler og synes at sige:

"Vær ydmyg, så skal du finde, hvad du søger."

Hvorfor føler jeg det, som var det en levende menneskelig Skikkelse, der tiltaler mig således? Hvorfor betragter jeg det i alt Fald ikke som et Spøgelse?

Synet forsvinder lige så mystisk, som det er kommet. Jeg ligger tilbage med en opreven Følelse, lykkelig og ligegyldig med Hensyn til dets overnaturlige Beskaffenhed. Skal jeg bortforklare det som en Drøm? Hvad har det at sige?

Jeg får ikke mere Søvn den Nat. Jeg ligger vågen og grubler over Dagens Møde og den mindeværdige Samtale med Shri Shankara af Kumbakonam, Guds Ypperstepræst for Sydindiens jævne Befolkning.

NIENDE KAPITEL

Den hellige Bavns Bjerg.

På den Sydindiske Jernbanes Endestation i Madras går Subramanya og jeg op i en Vogn i Toget til seylonbåden. I timevis kører vi gennem det mest vekslende Landskab. Grønne Marker med Ris skifter med øde, røde Bjerge og skyggefulde plantager med statelige Kokospalmer.

Mens jeg sidder ved Vinduet, begynder det hurtige indiske Tasmørke at fordunkle Landskabet, og jeg drejer Hovedet for at grunde over andre Ting. Jeg begynder at spekulere over de mærkelige Ting, der er sket, efter at jeg har båret den gyldne Ring, Brama har givet mig. For mine Planer er forandrede; en sammenkædning af uventede omstændigheder har tvunget mig længere mod Syd, i Stedet for at rejse østpå, som jeg oprindeligt havde tænkt mig. Jeg spørger mig selv, om det er muligt, at disse gyldne Klør fatter om en Sten, som virkelig besidder den mystiske Kraft, som Yogien påstod? Skønt jeg prøver på at se uheldet på det, er det vanskeligt for en videnskabeligt indstillet vesterlænding at tro derpå. Jeg affærdiger Tankerne, men det lykkes mig ikke at fordrive den Uvished, der lurder inderst inde. Hvor kan det være, at mine Skridt på så besynderlig en Måde fører hen mod det Bjergenebo, som jeg nu er på Vej til?

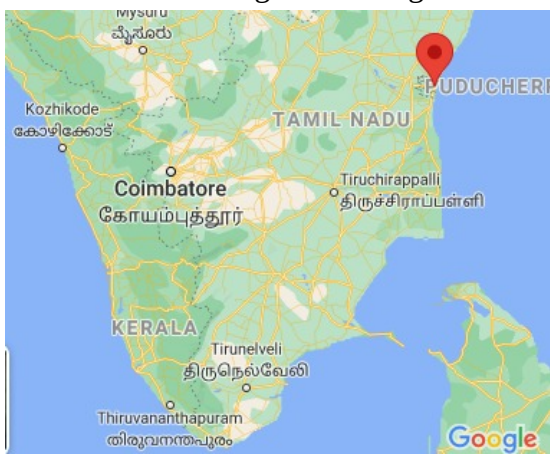
Hvor kan det være, at to Mænd, som begge bærer den gule Kutte, har virket som Skæbnens Agenter og rettet mit træge Blik mod Maharishi'en?

Jeg bruger Ordet Skæbne, ikke i den almindelige Betydning, men fordi jeg savner et bedre. Tidligere Erfaringer har tilfulde belært mig om, at silsyneladende ubetydelige Hændelser

somme Tider spiller en uventet Rolle i S sammensætningen af ens Livsbillede.

Vi står af Toget og forlader dermed Hovedlinien 6 Kilometer <fra Pondicherry, den patetiske lille Rest af Frankrigs territoriale Besiddelser i Indien.

Vi går over til en stille, lidet benyttet Stik-bane, der fører ind i det Indre, og venter næsten to Timer i en øde Ventesals

Halvmørke. Den hellige Mand spadserer frem og tilbage på den endnu mere øde Perron udenfor, og hans høje Skikkelse ser i Stjernelyset halvt spøgelsesagtig, halvt virkelig ud. Omsider fører det upræcise Tog, som nu og da befarer Linien, os bort. Der er kun få andre Passagerer.

Jeg falder i en urolig Søvn, afbrudt af Drømme, som varer nogle Timer, indtil min Ledsager vækker mig. Vi stiger af ved en lille Mellemstation, og Toget larmer bort i det tavse Mørke. Natten er endnu ikke udrundet, så vi sætter os i et tomt og ubekvent Vente-værelse, hvis lille Petroleumslampe vi selv tænder.

Vi venter tålmodigt, mens Dagen kæmper med Mørket om Overtaget. Da til sidst et blegt Dagslys lidt efter lidt kryber ind gennem et lille Tremmevindue bag i Værelset, kigger jeg ud over den Del af vore Omgivelser, der er synlig. Frem af Morgendisken dukker det svage Omrids af et enligt liggende Bjerg, tilsyneladende nogle få Kilometer borte. Foden af Bjerget er bred og mægtig, og også længere oppe er det af anseligt Omfang, men Toppen kan ikke ses, da den endnu er skjult i Morgentågen.

Min Fører går udenfor og får øje på en Mand, der snorker højlydt i sin lille Bøffelkærre. Et Råb eller to kalder Kusken tilbage til denne Verden og gør ham opmærksom på, at der er Forretning i Vente. Da han hører vort Bestemmelsessted, er han kun alt for ivrig efter at køre for os. Jeg ser noget tvivlende på hans snævre Køretøj - en Bambusoverbygning balancerende på to Hjul. Vi klavrer ikke desto mindre til Vogns, og Manden læsser vor Bagage ind til os. Den hellige Mand trykker sig sammen på den mindste Plads, som det er muligt for det menneskelige Legeme at være på; jeg kryber sammen under det lave Tag med Benene hængende frit ud i Rummet; Kusken sætter sig til Rette på Stangen mellem Bøflerne med Hagen næsten hvilende på Knæene, og da Spørgsmålet om Anbringelse således er afgjort på mer eller mindre tilfredsstillende Måde, lader vi ham køre.

Vi kommer alt andet end hurtigt frem trods de to små, stærke, hvide Bøflers bedste Anstrengelser. Disse prægtige Dyr er meget nyttige som Trækdyr i det indre af Indien, fordi de tåler Heden bedre end Heste og stiller færre Krav i Retning af Foder. Sædvanerne i de rolige Landsbyer og Småbyerne i det Indre har ikke forandret sig meget i Århundredernes Løb. Den samme Slags Bøffelvogn, som befordrede den Rejsende fra Sted til Sted År 100 f.

Kr., befordrer ham stadig nu to Tusind År senere.

Vor Kusk, hvis Ansigt har samme Kulør som udskåret Bronze, kan være stolt af sine Dyr. Deres lange smukt buede Horn er smykket med velformede forgyldte Prydelser; der er bundet ringlende Messingklokker om deres tynde Ben. Han styrer dem ved Hjælp af en Tømme, der er stukket gennem deres Næsebor. Mens deres rappe Fødder travler muntert af Sted på den støvdækkede Vej, ser jeg det hurtige tropiske Daggry bryde frem.

*

Et tiltalende Landskab ligger på begge Sider af os. Dette er ikke nogen kedsommelig flad Slette, for Højder og Åse strækker sig langs næsten hele Horisonten. Vejen går gennem en Egn med rød Jord, hvor der spredt vokser kratagtige Tjørnebuske eller ligger nogle få lyse smaragdgrønne Rismarker.

En Bonde med udslidt Ansigt kommer forbi os. Han er utvivlsomt på Vej ud til sit lange Dagsarbejde på Markerne. Lidt efter indhenter vi en Pige med en Messing vandkande på Hovedet. Et zinoberrødt Klæde er svøbt om hendes Legeme, men hendes Skuldre er nøgne.

En blodfarvet Rubin pryder hendes ene Næsebor, og et Par Guldarmbånd glimter på

hendes Arme i det blege Morgensolskin. Hendes mørke Hudfarve afslører hende som Dravider - hvad sandsynligvis de fleste af Indbyggerne i disse Egne er, lige undtaget Brahminerne og Muhammedanerne. Disse dravidiske Piger er af Naturen i Reglen muntre og lykkelige. Jeg finder dem mere meddelsomme end deres brune Landsmandinder og med mere musikalske Stemmer.

Pigen stirrer på os i uskrømtet Overraskelse, og jeg gætter på, at Europæere sjældent gæster denne Del af det Indre.

Vi kører videre, til vi når den lille By. Dens Huse ser velhavende ud og ligger i Gader, der samler sig om de to Sider af et mægtigt Tempel. Hvis jeg ikke tager fejl, er det omkring fire Hundrede Meter langt. Jeg får et groft Indtryk af dets arkitektoniske Massivitet lidt efter, da vi når en af dets rummelige Porte. Vi gør Holdt et Minut eller to og kigger indenfor for at få et Indtryk af Stedet. Dets Ejendommelighed gør et lige så stærkt Indtryk som dets Størrelse.

Aldrig før har jeg set et Bygningsværk som dette. En vældig Firkant omgiver det mægtige Indre, der ser ud som en Labyrint. Jeg lægger Mærke til, at de fire høje Ydermure er svedet og farvet af Århundreders tropiske Solskin. Hver Mur er brudt af en Port, hvorover der hæver sig en ejendommelig Overbygning, der består af en Kæmpepagode, der på en mærkelig Måde ligner en Pyramide, der er prydet med Billedhuggerarbejde. Den nederste Del er bygget af Sten, men den øverste Del ser ud til at være Murværk med tykt Kalkpuds. Pagoden er delt i mange Etager, men hele Overfladen er overdådigt smykket med en Rigdom af Figurer og Udskæringer. Foruden disse fire Indgangstårne kan jeg tælle ikke mindre end fem andre, der hæver sig i Templets Indre. *Besyderligt hvor deres Omrids minder om ægyptiske Pyramider!*

Det sidste, jeg ser, er lange Klosterbygninger, tætsluttende Rækker af flade Stensøjler i stort Antal, et stort Indelukke i Midten, dunkle Helligdomme, mørke Gange og mange små Bygninger.

Okserne travet videre, og vi kommer igen ud på åbent Land. Hist og her langs Vejen er der skønne små Helligdomme. Forskellen i Stilart forbavser mig, indtil jeg bliver klar over, at de må være rejst i forskellige Tidsaldre.

Jeg regner, at vi har kørt otte-ti Kilometer, da vi når til de lavere Skråninger af det Bjerg, hvis vage Omrids jeg havde set fra Stationen. Det hæver sig som en rødbrun Kæmpe i det klare Morgensolskin. Tågerne er nu forsvundet, så man kan se Toppen. Det er et isoleret Højland bestående af rød Jordbund og brun Klippe, for Størstedelen ubevokset, store Dele er næsten træløse, og der ligger Masser af Klippeblokke i kaotisk Uorden.

"Arunachala! Det hellige Bjerg!" udbryder min Ledsager, da han ser Retningen af mit Blik. Et Udtryk af inderlig Tilbedelse går over hans Ansigt. Han er henrevet i Ekstase som en middelalderlig Helgen.

"Betyder Navnet noget?" spørger jeg.

"Jeg har lige fortalt, hvad det betyder," svarer han med et Smil. "Navnet er sammensat af to Ord, "Aruna" og "Achala", hvilket betyder det røde Bjerg, og da det tillige er Navnet på den øverste Guddom i Templet, burde den fulde Oversættelse være "Det hellige røde Bjerg"."

"Hvornår tændes den hellige Bavne?"

"En Gang om Året fejrer Tempelpræsterne deres Hovedfest. I samme øjeblik det finder Sted inde i Templet, flammer en mægtig Brand op på Toppen af Bjerget, og den næres af vældige Mængder af Smør og Kamfer. Den brænder i mange Dage og kan ses milevidt. Enhver, der ser den, kaster sig øjeblikkelig til Jorden for den. Den symboliserer den Kendsgerning, at dette Bjerg er hellig Grund, overskygget af en høj Guddom."

Bjerget hæver sig nu over vore Hoveder. Tusinder af Fod op mod den perlefarvede Himmel.

"Ved De," hvisker min Ledsager, "at dette Bjerg ikke blot anses for hellig Jord, men at den stedlige Overlevering hævder, at Guderne anbragte det der for at kendetegne Verdens åndelige Midtpunkt!"

Denne lille Stump Legende tvinger mig til at smile. Hvor naiv er den ikke?

Omsider erfarer jeg, at vi nærmer os Maharishi'ens Enebo. Vi drejer af fra Vejen og fortsætter ad en ujævn Sti, som fører os til en tæt Lund med Kokosnød- og Mangotræer. Da vi er igennem den, standser Stien pludselig foran en ulåst Låge, ^(lem, port). Kusken stiger af, åbner Lågen og kører os ind på en stor ubrolagt Gårdsplads. Jeg strækker mine stive Lemmer, går ned af Vognen og ser mig om.

Maharishi'ens klosterligt afsondrede Område er på Forsiden indesluttet af tæt voksende Træer og en tæhevokset Have; bagtil og på Siderne er det skærmet af Hegn og Krat og Kaktus, og mod Vest strækker sig Krattjungle og tæt Skov. Det er malerisk placeret på en af Bjergets lavere Udløbere. Afsondret og afspærret, som det er, forekommer det et passende Sted for Mennesker, der ønsker at hengive sig til dybe Meditationer.

To små Bygninger med stråttækte Tage står på venstre Side af Gårdspladsen. Sluttende sig til dem står en lang, moderne Bygning, hvis røde Tegltag hænger langt ud over Bygningen. En lille Veranda strækker sig over en Del af Forsiden.

Midten af Gårdspladsen markeres af en stor Brønd.

Lyden af vor Ankomst kalder nogle få Mænd fra Bygningerne ud på Gårdspladsen. De er yderst forskelligt klædt. En bærer ikke andet end et laset, lurvet, Lændeklæde, en anden er prangende udstyret med en hvid Silkekoft. De stirrer spørgende på os. Min Fører går over til dem og siger noget på Talmulisk. øjeblikkelig skifter Udtrykket i deres Ansigter, og de smiler alle som en og stråler af Velvilje mod mig.

"Vi går nu ind til Maharishi'en," meddeler den gulkoftede, hellige Mand og byder mig følge sig. Jeg standser uden for den udækkede Stenveranda og tager mine Sko af. Jeg medbringer en lille Bunke Frugt, som Offer, og går ind gennem en åben Dør.

Tyve Ansigter retter Blikkene mod os. Deres Ejermænd sidder i Halvkredse på det røde Teglstengulv. De sidder i Grupper i respektfuld Afstand fra det Hjørne, der ligger længst til højre for Døren. Tilsyneladende har de alle været vendt mod dette Hjørne lige før vor Indtræden. Jeg ser et øjeblik derhen og lægger Mærke til en Skikkelse, der sidder på en lang, hvid Divan, men det er nok til at sige mig, at det i Sandhed er Maharishi'en.

Min Fører nærmer sig Divanen, kaster sig udstrakt på Gulvet og begraver sine øjne bag foldede Hænder.

Divanen er kun nogle få Skridt fra et højt, bredt Vindue i Endevæggen. Lyset falder klart på Maharishi'en, og jeg kan se hver Enkelthed i hans Profil, for han sidder og stirrer stift gennem Vinduet, netop i den Retning, hvorfra vi er kommet om Morgenen. Han bevæger ikke Hovedet, og i den Hensigt at fange hans Blik og hilse på ham, mens jeg giver ham Frugterne, går jeg stille over til Vinduet, anbringer Gaven foran ham og træder et Par Skridt tilbage.

Foran hans Løjbænk står der et Messingfyrfad. Det er fyldt med brændende Trækul, og en behagelig Duft siger mig, at der er kastet et eller andet aromatisk Pulver på de glødende Emmer. Tæt derved står en Røgelsebrænder fyldt med Røgelsespinde. Tynde Søjler af blågrå Røg stiger til Vejrs og driver i Luften.

Jeg lægger et tyndt, sammenfoldet Bomuldstæppe på Gulvet og sætter mig, mens jeg ser forventningsfuldt på den tavse Skikkelse i den stive Stilling på Løjbænken. Maharishi'ens Legeme er næsten nøgent, med Undtagelse af et tyndt, smalt Lændeklæde, men det er ret almindeligt i disse Egne. Hans Hud er let kobberfarvet, men ret lys sammenlignet med det, der er almindeligt i Sydindien. Jeg dømmes ham til at være en høj Mand; hans Alder er i

Begyndelsen af Halvtredserne, (50-). Hans Hoved, der er dækket af tætklippet gråt Hår, er velformet. Pandens Højde og Bredde giver hans Personlighed Præg af Intelligens. Hans Træk er mere europæiske end indiske. Det er mit første Indtryk.

Løjbænken er dækket med hvide Puder, og Maharishi'ens Fødder hviler på et prægtigt Tigerskind.

Der hersker en fuldkommen Dødsstilhed i den lange Hal. Vis-manden sidder fuldstændig stille, ubevægelig, ganske uberørt af vor Ankomst. En mørkladen Discipel sidder på Gulvet på den anden Side af Divanen. Han bryder Stilheden, da han begynder at trække i et Reb, der betjener en Punkha-Vifte lavet af en Bambusmåtte. Viften er fæstnet til en Træbjælke og ophængt umiddelbart over Vismandens Hoved. Jeg lytter til dens rytmiske Bevægelser, mens jeg ser den siddende Skikkelse lige i øjnene i Håb om at fange hans Opmærksomhed. De er mørkebrune, middelstore og vidtåbne.

Hvis han er sig min Nærværelse bevidst, viser han intet Tegn derpå. Hans Legeme er unaturligt roligt, så roligt som en Statue. Ikke en eneste Gang fanger han mit Blik, for hans øjne vedbliver at skue ud i det fjerne Rum, og det synes uendeligt fjernt. Scenen er mig besynderlig kendt. Hvor har jeg set dens Lige? Jeg roder i min Hukommelses Portrætgalleri og kommer i Tanker om Vis-manden, der aldrig taler, den Eneboer, jeg besøgte i hans ensomme Hytte i Nærheden af Madras, den Mand, hvis Legeme var så ubevægeligt, at det syntes hugget i Sten. Der er en besynderlig Lighed ved denne usædvanlige Legemsro, som jeg nu lægger Mærke til hos Maharishi'en.

Det er en Anskuelse, jeg længe har haft, at man kan måle en Mands Sjæl gennem hans øjne. Men for Maharishi'ens tøver jeg, forvirret og uvis.

Minutterne snegler sig usigeligt langsomt af Sted. Først bliver de til en halv Time efter Eneboets Ur, der hænger på Væggen; så bliver det til en hel Time. Men ingen i Rummet bevæger sig; og absolut ingen vover at tale. Jeg når til at koncentrere mit Syn, så jeg glemmer alt undtagen denne tavse Skikkelse på Divanen. Mit Offer af Frugter står uændet på det lille udskårne Bord foran ham.

Min Fører har ikke givet mig nogen advarsel om, at hans Mester vil modtage mig, som jeg er blevet modtaget af Vismanden, der aldrig taler. *Det er kommet bag på mig, denne besynderlige Modtagelse, der er karakteriseret af fuldkommen Lige gyldighed.* Den første Indskydelse, der vilde strejfe en Europæers Tanker: "Spiller den Mand kun Komedie til Fordel for sine Tilhængere?" falder mig ind et Par Gange, men jeg ser snart bort fra den.

Han er utvivlsom i en Slags Trance, skønt min Fører ikke har fortalt mig, at hans Mester er henfalden til Trancer. Den næste Tanke, der beskæftiger mig: "Er denne Tilstand af mystisk Overvejelse ikke andet end betydningsløs Sløvhed?" holder lidt længere ved, men jeg lader den fare af den gode Grund, at jeg ikke kan besvare den.

Der er noget ved denne Mand, der holder ens Opmærksomhed fangen, som Jernfilspånerne indfanges af en Magnet. *Min første Forvirring, min Usikkerhed over at blive fuldstændig ignoreret, svinder langsomt, jo stærkere denne ejendommelige Fortryllelse griber mig.* Men det er først i den anden Time af denne usædvanlige Scene, at jeg bliver opmærksom på en tavs, modstandsløs Forandring, der finder Sted i mit Sind. Et efter et falder de Spørgsmål, som jeg med så stor Omhu har forberedt i Toget, bort. For nu synes det uden Betydning, om de bliver stillet eller ej, og det synes ligegyldigt om jeg løser de Problemer, der hidtil har foruroliget mig'. Jeg ved kun, at der synes at flyde en Roens Strøm i min Nærhed, at en stærk Følelse af Fred gennemtrænger min Tilværelses Inderste, og at min tankepinte Hjerne begynder at finde Hvile.

Hvor betydningsløse de Spørgsmål, jeg så ofte har stillet mig selv, synes! Hvor ligegyldigt

bliver ikke Udsynet over de spildte År! Jeg lægger med pludselig Klarhed Mærke til, at Forstanden skaber sine egne Problemer og derefter gør sig selv ulykkelig ved at prøve på at løse dem. Det er i Sandhed en ny Opfattelse hos en, der hidtil har lagt sådan Vægt på Forstand.

Jeg giver mig selv hen i den stadig dybere Følelse af Hvile, indtil 2 Timer er gået. Det vækker ikke længere Irritation, at Tiden går, for jeg føler, at Lænken af forstandsskabte Problemer er brudt og kastet bort. Og så opfylder lidt efter lidt et nyt Spørgsmål Bevidstheden.

Så kommer den første Krusning. Der nærmer sig nogen og hvisker i mit øre: "Vil De ikke stille Maharishi'en nogle Spørgsmål?"

Måske har han tabt Tålmodigheden, min fordums Fører. Snarere tror han, at jeg, den rastløse Europæer, har nået min Tålmodigheds Grænse. Ak! min nysgerrige Ven! Det er rigtigt, at jeg kom hertil for at udsørge din Mester, men nu ... Jeg, som har Fred med hele Verden og med mig selv, hvorfor skulde jeg ulejlige mig med Spørgsmål? Jeg føler, at min Sjæls Skib er ved at kaste sine Fortøjninger; der ligger et vidunderligt Hav at besejle, og alligevel vil du drage mig tilbage til denne Verdens støjende Havn, netop som jeg er i Færd med at begynde det store Eventyr!

Men Fortryllesen er brudt. Som var denne uheldige Afbrydelse et Signal, rejser Skikkelser sig fra Gulvet og begynder at færdes omkring i Rummet, Stemmer når mine ører, og - Maharishi'ens mørkebrune øjne blinker et Par Gange. Så drejer han Hovedet, Ansigtet bevæger sig langsomt, meget langsomt og bøjer sig lidt nedad. Endnu nogle øjeblikke, og jeg er inden for hans Synsvinkel. For første Gang er Vismandens mystiske Blik rettet mod mig. Det er øjensynligt, at han nu er vågnet fra sin langvange Trance.

Måske fordi han tror, min Tavshed skyldes, at jeg ikke har hørt ham, gentager min Fører højt sit Spørgsmål. Men i de lysende øjne, der nu stirrer mildt på mig, læser jeg et andet, undtalt, Spørgsmål.

"Er det muligt - kan det tænkes - at du stadig pines af forvirrende Tanker, når du nu har øjnet den dybe sjælelige Fred, som du - og alle Mennesker - kan opnå?"

Freden overvinder mig. Jeg vender mig til min Fører og siger: "Nej. Nu bryder jeg mig ikke om at spørge. En anden Gang -."

Jeg føler, at jeg skylder en eller anden Forklaring på mit Besøg, ikke til Maharishi'en selv, men til den lille Skare, der er begyndt at tale højroset. Jeg ved fra min Førers Beretning, at kun få af disse Folk bor her, og at de andre er Besøgende fra Omegnen. Underligt nok rejser min Fører sig netop nu og foretager den fornødne Præsentation. Han taler med Eftertryk og med mange Armbevægelser på Tamulisk, mens han forklarer Forsamlingen Sagen. Jeg er bange for, at hans Forklaring blander Fabler med Kendsgerninger, for jeg hører Forundringsudbrud.

*

Middagsmåltidet er ovre. Solen tvinger ubarmhjertigt Eftermiddagstemperaturen op til Grader, jeg aldrig før har oplevet. Men vi er jo heller ikke så langt fra Ækvator. For en Gangs Skyld er jeg glad over, at Indien er velsignet med et Klima, der ikke opfordrer til Aktivitet, for de fleste af Mændene er forsvundet ind i de skyggefulde Lunde for at tage en Siesta. Jeg kan derfor nærme mig Maharishi'en på den Måde, jeg foretrækker, uden for' stor Opmærksomhed eller Ståhej.

Jeg går ind i den store Sal og sætter mig i Nærheden af ham. Han ligger halvt tilbagelænet på nogle hvide Puder på Divanen. En Tjener haler stadig i det Reb, der holder Punkahen i Gang.

Rebets bløde Knurren og det blide Sus af Viften, når den bevæger sig gennem den lumre Luft, lyder behageligt i mine ører.

Maharishi'en holder en sammenfoldet Manuskriptbog i Hænderne; han skriver uendelig langsomt noget deri. Nogle få Minutter efter at jeg er kommet ind, lægger han Bogen til Side og kalder på en Discipel. De veksler nogle få Ord på Tamulisk, og Manden fortæller mig, at hans Mester ønsker at gentage sine Beklagelser over, at jeg ikke er i Stand til at deltage i deres Måltider. Han forklarer, at de fører en enkel Tilværelse, og da de aldrig har været Værter for Europæere før, ved de ikke, hvad de spiser. Jeg takker Maharishi'en og siger, at jeg vil være glad ved at dele deres ukrydrede Retter med dem. Derefter fortæller jeg ham om min Søgen.

Vismanden lytter ivrigt, med roligt Ansigt, uforstyrrelig og reserveret.

"Det er et godt Formål," bemærker han til sidst.

Det opmuntrer mig til at udbrede mig om Emnet.

"Mester, jeg har studeret vore vesterlandske Filosofier og Videnskaber og har levet og arbejdet blandt Folkene i vore overfyldte Byer, smagt deres Glæder og ladet mig indfange af deres Ambitioner. Men jeg har også søgt de ensomme Steder og vandret der i dybe Tankers Ensomhed. Jeg har spurgt Vesterlandets Vise; nu har jeg vendt mit Ansigt mod Østen. Jeg søger mere Lys."

Maharishi'en nikker med Hovedet, som om han siger: "Det forstår jeg fuldkomment."

"Jeg har hørt mange Meninger, lyttet til mange Teorier. Forstandsmæssige Beviser på både den ene og den anden Tro er dynget op om mig. Jeg er træt af dem, mistroisk overfor alt, hvad der ikke kan bevises ved personlig Erfaring. Tilgiv, at jeg siger det, men jeg er ikke religiøs. Findes der noget på den anden Side af Menneskets materielle Eksistens. Hvis der er det, hvordan kan jeg nå til Klarhed over det selv?"

De tre eller fire Tilhængere, der er forsamlede om os, stirrer forbavset. Har jeg krænket Eneboets ophøjede Etikette ved at tale så dristigt og ligefremt til deres Mester? Jeg ved det ikke; måske er jeg også lige glad. Den samlede Vægt af mange Års ønsker er uventet undsluppet min Kontrol og har passeret mine Læber. Hvis Maharishi'en er den rette Slags Mand, så vil han sikkert forstå og se bort fra Brud på Konventionen.

Han svarer ikke med Ord, men synes at være optaget af en Tanke-række. Fordi der ikke er andet at gøre, og fordi min Tunge nu er løsnet, tiltaler jeg ham for tredje Gang:

"Vestens vise Mænd, vore Videnskabsmænd, er højt ansete for deres Dygtighed. Alligevel har de tilstået, at de kun kan kaste lidet Lys over den skjulte Sandhed bag Livet. Det siges, at der findes nogen i Deres Land, der kan forklare, hvad vore vesterlandske Vise ikke kan finde ud af. Er det rigtigt? Kan De hjælpe mig til Klarhed? Eller er selve denne Søgen et Blændværk?"

Jeg har nu nået at sige, hvad jeg vil, og beslutter at afvente Maharishi'ens Svar. Han vedbliver at stirre tankefuldt på mig.

Måske grunder han over mine Spørgsmål. Ti Minutter går i Tavshed.

Til sidst åbner han Læberne og siger blidt: "De siger Jeg. Jeg vil gerne vide! Sig mig, hvem er Jeg?"

Hvad betyder det? Han undlader at benytte sig af Tolk og taler direkte til mig på Engelsk. Mine Tanker bliver forvirrede.

"Jeg er bange for, at jeg ikke forstår Deres Spørgsmål," svarer jeg forvirret.

"Er det ikke klart. Tænk igen!"

Jeg grunder endnu en Gang over hans Ord. En Tanke farer mig pludselig gennem Hovedet. Jeg peger på mig selv og nævner mit Navn.

"Og kender De ham?"

"Det har jeg gjort hele Livet!" svarer jeg smilende.

"Men det er kun Deres Legeme! Jeg spørger igen: Hvem er *De*?" Jeg har ikke noget Svar på rede Hånd til dette mærkelige Spørgsmål. Maharishi'en fortsætter. "Lær først det **Jeg** at kende, så vil De kende Sandheden."

Mine Tanker bliver på ny tågede. Jeg er ganske rådvild. Denne Forvirring finder Udtryk i Ord. Men Maharishi'en har øjensynlig nået Grænsen for sit Kendskab til Engelsk, for han vender sig til Tolken, og Svaret bliver langsomt oversat for mig: "Der er kun en Ting at gøre. Sku ind i Deres egen Sjæl. Gør det på den rette Måde, og De vil finde Svar på alle Deres Problemer."

Det er et besynderligt Svar. Men jeg spørger ham: "Hvad skal man gøre? Hvilken Metode skal jeg følge?"

"Gennem dyb Eftertanke over Naturen af ens eget Selv og gennem stadig Meditation kan Lyset blive fundet."

"Jeg har ofte hengivet mig til Mediteringer over Sandheden, men jeg ser intet Tegn til Fremskridt."

"Hvor kan De vide at der ikke er fremskridt? Det er ikke let at bemærke ens egne fremskridt på det åndelige område."

"Er en Mesters Hjælp nødvendig?"

"Det kan den være."

"Kan en Mester hjælpe et Menneske til at skue ind i sit eget Selv på den Måde, De nævner?"

"Han kan give Mennesket alt, hvad han har Behov i sin Søgen. Dette kan iagttages gennem personlig Erfaring."

"Hvor længe vil det tage at nå til nogen Klarhed ved en Mesters Hjælp?"

"Det afhænger altsammen af den søgendes Sinds Modenhed. Krudt antændes øjeblikkelig, men det tager Tid at sette ild i kul."

Jeg har en mærkelig Fornemmelse af, at Vismanden ikke kan lide at diskutere Mestrene og deres Metoder. Men min Ihærdighed er stærk nok til at kvæle denne Fornemmelse, og jeg retter endnu et Spørgsmål til ham derom. Han drejer sit utilnærmelige Ansigt mod Vinduet, stirrer ud over Bjerglandskabet og svarer ikke. Jeg forstår Vinket og forlader Emnet.

"Vil Maharishi'en udtale sin Mening om Verdens Fremtid, for vi lever i en kritisk Tid?"

"Hvorfor skulde De bekymre Dem om Fremtiden?" spørger Vis-manden. "De ved ikke engang ordentlig Besked om Nutiden! Tag Vare på Nutiden; så vil Fremtiden tage Vare på sig selv."

En ny Tilrettevisning. Men jeg giver ikke så let op ved denne Lejlighed, for jeg kommer fra en Verden, hvor Tilværelsens Tragedier tynger meget stærkere på Folk, end de gør i dette fredelige Jungletilholdssted.

"Vil Verden snart træde ind i en ny Venskabelighedens og den gensidige Hjælps Æra, eller vil den gå under i Krig og Kaos?" fortsætter jeg.

Maharishi'en synes ilde til Mode, men han svarer ikke desto mindre.

"Der er En, der styrer Verden, og det er Hans Gerning at tage Vare på Verden. Han, som har givet Liv til Verden, ved også, hvorledes han skal se efter den. Han, og ikke De, bærer denne Verdens Byrder."

"Og dog; hvis man ser sig om med fordomsfrie øjne, er det vanskeligt at se, hvor denne velvillige Hensyntagen kommer ind," indvender jeg.

Vismanden synes at blive endnu mere ilde til Mode. Alligevel svarer han: "Som De er, sådan er Verden. **Hvad Nytte er det til at forsøge på at forstå Verden, når De ikke forstår**

Dem selv? Dette Spørgsmål behøver Sandhedssøgere ikke at beskæftige sig med. Folk øder deres Energi på alle sådanne Spørgsmål. **Find først ud af Sandheden bag Dem selv; så vil De bedre være i Stand til at forstå Sandheden bag den Verden, som De selv er en Del af."**

Der opstår en pludselig Pause. En Tjener nærmer sig og tænder en ny Røgelsespind. Maharishi'en iagttager den blå Røg, der snor sig i Vejret og tager så sin Manuskriptbog. Han blader i den, begynder på ny på sit Arbejde, og forviser på den Måde mig fra sin Opmærksomhed.

Jeg bliver siddende endnu et Kvarters Tid, men jeg kan se, at han ikke er til Sinds at besvare mine Spørgsmål. Da jeg er klar over, at vor Samtale for Alvor er til Ende, rejser jeg mig fra det teglstenslagte Gulv, fører Håndfladerne sammen til Farvel og forlader ham.

Jeg har sendt Bud til Byen med Besked om at skaffe et Køretøj, for jeg vil gerne se Templet. Jeg har bedt om at få en Hestevogn, hvis der findes en sådan, for en Oksevogn er nok malerisk at se på, men knap så hurtig og bekvem, som man kunde ønske.

En tohjulet Ponyvogn venter mig, da jeg kommer ud på Gårdspladsen. Den har intet Sæde, men den Slags generer mig ikke længere. Kusken er en frygtindgydende Fyr med en tilsølet rød Turban på Hovedet. Hans eneste andet Klædningsstykke er et langt Stykke ubleget Klæde, der er snoet som Livklæde med den ene Ende ført ned mellem Benene og op om Livet.

Efter en lang, støvet Køretur, når vi det store Tempels Indgang. Omkring Portene og ved Vejene op til Templet ligger der nogle små Forretninger og festlige Boder, rejst i Ly af Palmerne. Ved Siden af dem sidder beskedent klædte Sælgere af hellige Billeder og små Messingstatuer af Shiva og andre Guder. Jeg er slået over, at den førstnævnte Guddom er den, der er hyppigst repræsenteret, for andre Steder lader Krishna og Rama til at holde Førstepladsen. Min Fører giver en Forklaring derpå.

"Efter vore hellige Legender kom Guden Shiva en Gang til Syne som en Flamme på Toppen af det hellige røde Bjerg. Derfor tænder Templets Præster en Gang om Året den store Bavne til Minde om denne Begivenhed, der må have fundet Sted for Tusinder af År siden. Jeg formoder, at Templet blev bygget for at højtidelig-holde det, efter som Shiva stadig svæver over Bjerget¹."

1) Vi Vesterlændinger kan betragte disse Guddomme som fantastiske Personifikationer af religiøse Ideer, men Hinduerne selv tvivler ikke om, at de eksisterer som virkelige Væsener.

En spedalsk Tigger kommer nølende hen imod mig. Kødet på hans Knogler smuldrer bort. Stakkels Fyr, han er øjensynlig ikke klar over, om jeg vil lade ham jage bort, eller om han kan røre min Medlidenhed. Hans Ansigt er som en Maske af den frygtelige Sygdom. Jeg skammer mig, da jeg lægger en Almisse på Jorden, men jeg er bange for at berøre ham.

Topp side 142 i org.bog fra 1950 trykket.

Porten, der er formet som en Pyramide af udskårne Figurer, fanger min Opmærksomhed. Denne tårnhøje Portal ligner en ægyptisk Pyramide med afskåret Top. Sammen med sine tre Fæl-ler, dominerer den Landskabet. Man kan se dem milevidt borte.

Pagodens Forside er furet af overdådige Udskæringer og underlige små Statuer. Motiverne er hentet fra hellige Myter og Legender. Det er et ejendommeligt Sammensurium. Man lægger Mærke til enligtstående Hinduguddomme hensunket i from Meditation, eller man ser deres Skikkelser smeltet sammen i Elskov. Det minder en om, at der i Hinduismen er noget for enhver Smag; sådan er denne Tros altomfattende Natur.

Jeg går ind i selve Templet og befinder mig i en Del af en mægtig Firkant. Det vældige Bygværk omslutter en Labyrint af Kolonader, Klostre, Gallerier, Helligdomme, Korridorer, Værelser, over-dækkede og uoverdækkede Rum. Her findes intet søjleprydet Marmortempel, hvis Skønhed hensætter en i nogle Minutters tavs Forundring, således som Templerne ved Athen, snarere en skummel Helligdom for mørke Mysterier. Udvendig fra har Pagoderne set

tiltalende ud med deres røde Farve, men indvendig er Murværket askegråt.

Vi går gennem et langt Indelukke med massive Vægge og flade, mærkeligt udskårne Søjler, der bærer Taget. Vi fortsætter gennem dunkle Korridorer og mørke Kamre og kommer omsider til en enorm Portal, der står i denne gamle Helligdoms ydre Gård.

"De Tusinde Søjlers Hal!" fortæller min Fører, mens jeg betragter det forvitrede Bygningsværk. En lang Række mægtige, glatte, udskårne Stensøjler strækker sig for mig. Stedet er øde og forladt; dets uhyre Søjler fortøner sig på mystisk Måde i Halvmørket. Jeg går nærmere for at studere de gamle Udskæringer, der pryder mange af deres Flader. Hver Søjle består af en enkelt Stenblok, og selv Taget, som de bærer, er sammensat af store flade Stykker Sten. På ny ser jeg Guder og Gudinder i erotisk Leg ved Hjælp af Billedhuggerens Kunst; på ny gennem mørke Passager, her og der oplyst af små skålformede Lamper, hvis Væger brænder ved amerikansk Olie, og når således frem til Midterindelukket.

Det er en Behagelighed på ny at komme ud i det klare Solskin, mens vi går over Tempelgården. Man kan nu se fem mindre Pagoder, som er anbragt i Templets Indre. De har nøjagtig samme Form som de pyramideagtige Tårne, der markerer Indgangsportene. Jeg undersøger den, der er os nærmest, og kommer til den Slutning, at den er bygget af Mursten, og at dens dekorerede Overflade ikke er udhugget i Sten, men modelleret i brændt Ler eller i holdbart Kalkpuds. Nogle af Figurerne har øjensynligt været fremhævet ved Bemaling, men Farverne er nu blegnede.

Vi går indenfor, og efter at have vandret gennem flere lange, mørke Gange i dette umådelige Tempel fortæller min Fører mig, at vi nu nærmer os den inderste Helligdom, som europæiske Fødder ikke må betræde. Men selv om det helligste Hellige er forbudt for den vantro, er det ham dog tilladt at få et Glimt af det fra en mørk Korridor, der fører derhen. Som for at bekræfte Advarslen hører jeg Trommeslag, Gongonger og Præsternes brummende Besværgelsessange, der går op i en enstonig Rytme, som lyder temmelig uhyggeligt i den gamle Helligdoms Mørke.

Forventningsfuld kaster jeg Blikket derind. Frem af Mørket dukker en gylden Flamme foran et Afgudsbillede, to eller tre svage Alterlys og Synet af nogle få andagtssøgende, der udfører et Ritual. Jeg kan ikke skelne de præstelige Musikeres Skikkelser, men nu hører jeg Konkyliehornets og Cymbalens hårde, uhyggelige Toner blande sig i Musikken.

Min Ledsager hvisker, at det er bedst for mig ikke at blive længere, eftersom min Nærværelse vil være Præsterne meget uvelkommen, og vi trækker os tilbage til Templets ydre Dele.

Da vi på ny når Indgangsporten må jeg træde til Side, fordi en aldrende Brahmin har sat sig midt på Stien med en lille Messingvandkande ved Siden af sig. Han maler et prangende Kaste-mærke på Panden og holder en Stump knækket Spejl i venstre hånd. Den rød-hvide Trefork, der lidt efter kommer til Syne på hans Pande, Tegnet på, at han er rettroende Hindu fra Syden, giver ham i vesterlandske øjne et grotesk Udseende som en Klovn.

Et Sted i Byens anden Ende fanges mit øje af en Marmorminarets Hvidhed, og jeg forlader Templet og kører til den lokale Moske Der er noget i mig, der altid begejstres over en Moskes yndefulde Buer og Kuplernes fine Skønhed. Endnu en Gang tager jeg mine Sko af og går ind i den henrivende, hvide Bygning. Hvor den er smukt proportioneret, for dens hvælvede Buer højner uvilkårlig ens Tanker! Der er nogle få andagtssøgende; de sidder, knæler eller ligger udstrakt på deres små, farveprægtige Bede-tæpper. Her er der ingen mystiske Helligdomme, ingen prangende Gudebilleder, for Profeten har skrevet, at intet skal komme mellem Mennesket og Gud - end ikke en Præst! Alle Troende er lige for Allahs Åsyn. Der er hverken Præster eller Panditer, intet Præsteskab af højerestående Væsener, der blander sig i Menneskets Tanker, når han vender sig mod Mekka.

Da vi vender tilbage gennem Hovedgaden, lægger jeg Mærke til Vekselerernes Boder, Sukkergodtbutikkerne, Klædekøbmandens Forretning og de, der sælger Korn og Ris - alt til Fordel for Pilgrimmene til den gamle Helligdom, der har skabt Stedet.

Jeg er nu opsat på at komme tilbage til Maharishi'en og Kusken skynder på sin Pony, så vi kan komme hurtigt af Sted. Jeg drejer Hovedet og kaster et sidste Blik på **Arunachalas** <Tempel. De ni udhugne Tårne rejser sig som Pyloner i Luften. De fortæller om det tålmodige Slæb i Guds Navn, der har skabt det gamle Tempel, for der er utvivlsomt gået mere end en Menneskealder med at bygge det. På ny farer denne ejendommelige Mindelse om Ægypten

gennem mine Tanker. Selv Beboelseshusene i Gaderne ligner ægyptiske ved de lave Huse og tykke Mure.

Vil der nogen Sinde komme en Dag, da disse Templer vil blive overladt til, tavse og øde, at smuldre hen til det røde og grå Støv, hvorefter de blev bygget. Eller vil Mennesket finde nye Guder og bygge nye Helligdomme at dyrke dem i?

Mens vor Pony galoperer ad Vejen mod Eneboet, der ligger på en af Bjergskråningerne, går det med et Sæt op for mig, at Naturen opruller et sandt Skønhedspanorama for vore øjne. Hvor ofte har jeg ikke i østen ventet på denne Stund, da Solen med megen Pragt går til Hvile! En orientalsk Solnedgang holder Hjertet fangen med sit skønne Spil af kraftige Farver. Og dog er hele Begivenheden hurtigt overstået, den varer mindre end en halv Time.

De europæiske lange Høstaftener er næsten ukendte her. Vestpå begynder en stor, flammende Ildkugle at synke bag Junglen. Den antager, før den forsvinder fra Himmelhvælvingen, den mest slående Orangetone. Himlen omkring den får alle Spektrets Farver og byder vort øje på en kunstnerisk Fest, som ingen Maler vilde kunne gøre efter. Marker og Lunde omkring os synker hen i fortryllet Tavshed. Man hører ikke længere Fuglekvidder, og de vilde Abers Snadren forstummer. Den store Kugle af rød Ild svinder hurtigt. Aftenens Slør falder tættere, og snart svinder hele Panoramaet af spillende Flammetunger og udslagne Farver bort i Mørke.

Roen sænker sig over mine Tanker. Skønheden ved det hele rører mit Hjerte. Hvor kan man glemme disse velsignede Minutter, som Skæbnen har skænket os, når de dog, selv for Tilværelsens grusomme Åsyn, får os til at lege med Tanken om, at en skøn og velvillig Magt alligevel står bag alt? Disse Minutter gør vor dagligdags Tilværelse til Skamme. De kommer som Meteorier ud af det mørke Intet, som et lysende Spor af Håb og forsvinder så på ny.

Ildfluer sværmer i Haven hos Eremitten og tegner mærkelige Lys-mønstre mod den mørke Baggrund, da vi kører ind på den palmeomkransede Gårdsplads. Og da jeg træder ind i den lange Hal og sætter mig på Gulvet, synes den ophøjede Stilhed at have nået dette Sted og gennemtrængt Luften.

Forsamlingen sidder i Rækker på Gulvet i Hallen, men der er ingen Støj eller Samtale. På Hjørnedivanen sidder Maharishi'en med Benene korslagte under sig og Hænderne hvilende skødesløst på Knæene. Hans Skikkelse slår mig på ny som værende jævn og beskeden; men trods det er den værdig og udtryksfuld. Hans Blik stirrer ubevægeligt mod Hallens fjerneste Ende. Dette besynderlige stadige Blik er så gådefuldt som nogen Sinde. Har han kun betragtet de sidste Lysstrålers Bleggen gennem Vinduet, eller er han så hensunken i drømmeagtige Abstraktioner, at han slet intet ser af denne Verden?

Den sædvanlige Røgelsessky driver mellem Tagets Bjælker. Jeg sætter mig og prøver at fæstne Blikket på Maharishi'en, men lidt efter føler jeg Trang til at lukke øjnene. Det varer ikke længe før jeg falder i Søvn, dysset til Ro af den uhåndgribelige Fred, som i Vismandens Nærhed gennemtrænger mig dybere og dybere.

Hvor længe har jeg siddet sådan? Alle i Hallen begynder at rejse sig og berede sig på at sove. Jeg bliver nødt til at følge deres Eksempel.

Det er for beklumret at sove i den lange, dårligt ventilerede Hal, så jeg foretrækker Gårdspladsen. En høj gråskægget Discipel bringer mig en Lygte og råder mig til at lade den brænde Natten igennem. Der er en Mulighed for, at der kan komme uvelkomne Gæster som slanger og selv Cheetaer, men de holder sig sandsynligvis borte fra Lyset.

Jorden er bagt hård af Solen, og jeg har ingen Madras, så jeg falder ikke i søvn de første Par Timer. Men det gør intet, jeg har nok at tænke over, for jeg føler, at jeg i Maharishi'en har truffet den mest mystiske Personlighed, som Livet indtil nu har bragt mig i Berøring med.

I de følgende Dage forsøger jeg at komme i nærmere Kontakt med Maharishi'en, men det lykkes ikke. Der er tre Grunde dertil.

Den første skyldes hans egen tilbageholdne Natur, hans øjensynlige Modvilje mod Argumenteren og Diskussion, hans grundfæstede Ligegyldighed overfor andres Tro og Meninger.

Den anden Grund er ganske vist mærkelig, men ikke desto mindre eksisterer den. Efter den Aften med den mærkelige Drøm føler jeg en stor ærefrygt, hver Gang jeg træffer ham. De Spørgsmål, som ellers vilde komme plaprende fra mine Læber, forstummer.

Den tredie Grund til, at det slår fejl for mig, er simpel nok. Der er næsten altid tillige andre Personer til Stede i Hallen, og jeg føler ikke Lyst til at fremføre mine private Tanker i deres Nærværelse. At jeg taler et andet Sprog, er af ringe Betydning, men at mine synspunkter er kyniske og skeptiske og uberørte af religiøs Følelse, spiller en stor Rolle, når jeg forsøger at finde Udtryk for disse synspunkter. Jeg nærer intet ønske om at støde deres fromme Følelser, men jeg nærer heller ikke noget ønske om at diskutere Sagerne fra en Synsvinkel, der ikke tiltaler mig.

Min oprindelige tænkte Week-end går hurtigt og forlænges til en Uge. Den første Samtale, som jeg har haft med Maharishi'en, som er Betegnelsen værd, er også den sidste. Bortset fra et Par ganske overfladiske og konventionelle mindre Samtaler, er det mig umuligt at komme i lag med Manden.

Ugen går og forlænges til fjorten Dage.

Den sidste Dag af mit Besøg kommer, og jeg er ikke kommet ham nærmere. Mit Ophold har været en pinagtig Blanding af ophøjede Følelser og Skuffelser over ikke at have fået nogen personlig Forbindelse med Maharishi'en værd at tale om. Jeg ser mig om i Hallen og føler en let Modløshed. De fleste af disse Folk taler indadtil som udadtil et andet Sprog; hvor kan jeg håbe at komme dem nærmere? Jeg ser på Vismanden selv. Han færdes i olympiske Højder og betragter Tilværelsens Panorama som en udenforstående. Der er en mystisk Egenskab ved denne Mand, som gør ham ulig alle andre, jeg har truffet. Jeg føler, at han på en Måde ikke så meget hører til os, den menneskelige Race, som han tilhører Naturen og den ensomme Tinde, der hæver sig brat bag Eneboer boligen.

Det er som om noget af det ensomme Arunachalas Forstenethed og Ubevægelighed opfylder Maharishi'en. Jeg har fået at vide, at han har levet på Bjerget i tredive År og vægrer sig ved at forlade det, selv for en enkelt kort Rejse. En så nær Tilknytning må nødvendigvis udøve sin Virkning på en Mands Karakter. Jeg ved, at han elsker dette Bjerg, for der er en, der har oversat nogle få Linjer af et henrivende og poetisk Digt, som Vismanden har skrevet

for at give Udtryk for denne Kærlighed.

Udover de håndgribeligt klare Sindsstemninger og Drømmen, der lyser klart på min Erindrings Himmel, er hverken ordug eller anden Åbenbaring givet mig. Jeg er fortvivlet over, at Tiden går. Næsten fjorten Dage er gået og kun en enkelt Samtale, der hetycicår noget! Selv Stejlheden i Vismandens Stemme har, billedligt talt, været med til at holde mig på Afstand. Også denne uvante Modtagelse er uventet, for jeg har ikke glemt de glødende Opfordringer til at komme hertil, som den gulkoftede hellige Mand bestormede mig med. Det irriterende ved det er, at jeg ønsker, at Vismanden, fremfor alle Mennesker, skal løsne sin Tunge for mig, fordi en bestemt Tanke har grebet mig. Jeg er ikke nået til den gennem Pæsoneren; den er kommet ubudt, ganske af sig selv.

"Denne Mand har frigjort sig fra alle Problemer, og ingen Genvordigheder kan ramme ham." Det er Indholdet af denne dominerende Tanke.

Jeg beslutter mig til at gøre et nyt Forsøg på at fremsætte mine Spørgsmål og formå Maharishi'en til at besvare dem. Jeg går ud til en af hans gamle Disciple, der er i Færd med at udføre noget Arbejde i den tilstødende Hytte, og som har været usædvanlig venlig imod mig, og fortæller ham indtrængende om mit ønske om at få en sidste Samtale med hans Mester. Jeg tilstår, at jeg føler mig for genert til selv at gå til Vismanden. Disciplen smiler medfølelse. Han forlader mig og kommer snart efter tilbage med Meddelelse om, at hans Mester med Glæde vil give mig Samtalen.

Jeg skynder mig tilbage til Hallen og sætter mig i bekvem Nærhed af Divanen. Maharishi'en vender øjeblikkelig Ansigtet mod mig og hans Mund afslappes, mens han siger en venlig Hilsen. Jeg føler mig rolig og begynder at udspørge ham.

"Yogierne siger, at man må give Afkald på denne Verden og trække sig tilbage til afsidesliggende Jungler eller Bjerge, hvis man ønsker at finde Sandheden. Den Slags kan næppe gøres i Vesterlandene, vor Tilværelse er så forskellig. Er De enig med Yogierne?"

Maharishi'en vender sig til en Brahmin Discipel, der oversætter hans Svar til mig.

"Man behøver ikke at give Afkald på et virksomt Liv. Hvis De mediterer en Time eller to hver Dag, kan De fortsætte med Deres Pligter. Hvis De mediterer på rette Måde, så vil den Tanke-strøm, der udføres blive ved at flyde, selv midt under Deres Arbejde. Det er, som om der var to Måder at udtrykke den samme Idé på; den samme Linie, som De følger i Deres Meditationer, vil blive udtrykt i Deres Virksomhed."

"Hvad vil Resultatet af at gøre det blive?"

"Efterhånden vil De finde, at Deres Holdning overfor Folk, Hændelser og Ting langsomt vil forandres. Deres Handlinger vil have en Tilbøjelighed til af sig selv at følge Deres Meditationer."

"Så er De ikke enig med Yogierne?" Jeg forsøger på ny at holde ham fast.

Men Maharishi'en undgår et direkte Svar. "En Mand bør opgive den personlige Selvished, der binder ham til denne Verden. **At give det falske Selv op er den sande Forsagelse.**"

"Hvorledes er det muligt at blive uselvisk, samtidig med at føre et Liv i verdslig Virksomhed?"

"Der er ingen Konflikt mellem Arbejde og Visdom."

"Mener De for Eksempel, at man kan fortsætte med alle de gamle Virksomheder i sin Profession og samtidig skaffe sig Oplysning?"

"Hvorfor ikke? Men i det Tilfælde vil man ikke tro, at det er den tidligere gamle

Personlighed, der udfører Arbejdet, fordi ens Bevidsthed lidt efter lidt vil forandres, indtil den hviler i Det, der ligger hinsides det lille Selv."

"Hvis et Menneske er optaget af Arbejde, er der ikke megen Tid til Meditation."

Maharishi'en er tilsyneladende ganske upåvirket af mine vanskelige Spørgsmål.

"Det at skulle sætte Tid af til Meditation behøver kun de rene Nybegyndere at gøre," svarer han. "En Mand, der er nået et Stykke Vej frem, vil begynde at nyde den dybere Lyksalighed, hvad enten han arbejder eller ej. Mens hans Hænder er i Samfundet, holder han Hovedet klart i Ensomhed."

"Altså prædiker De ikke Yoga-Metoden?"

"Yogien prøver på at drive sin Tanke til Målet, som en Hyrde driver en Tyr med en Stok; ad denne Sti får den søgende Tyren til at makke ret ved at række en Håndfuld Græs frem!"

"Hvorledes gøres det?"

"De må stille Dem selv Spørgsmålet: Hvem er jeg? Denne Undersøgelse vil til sidst føre til Opdagelsen af noget inden i Dem, som ligger bag Tanken. Løs dette Problem, og De vil løse alle andre Problemer derigennem."

Der opstår en Pause, mens jeg prøver på at forstå hans Svar. Fra det firkantede, indrammede og tremmeforsynede (gitter) Hul i Muren, der tjener til Vindue, således som i så mange indiske Bygninger, har jeg en smuk Udsigt til det hellige Bjergs lavere Skråninger. Dets mærkelige Omrids ligger badet i den tidlige Morgens Sollys.

Maharishi'en henvender sig på ny til mig: "Er det klarere, hvis jeg siger det således? Alle menneskelige Væsener ønsker bestandig Lykke, ubesmittet af Sorg. De ønsker at gribe en Lykke, som ikke afsluttes. Det er et sandt Instinkt. Men har det nogen Sinde slået Dem, at de elsker deres eget Selv højest?"

"Og så -?"

"Sæt nu dette i Relation til den Kendsgerning, at de altid ønsker at opnå Lykke på den ene eller på den anden Måde, ved Drikkeri eller Religion, og at De ejer Nøglen til Menneskets sande Natur."

"Jeg kan ikke se -."

Hans Stemme bliver højere. "Menneskets sande Natur er Lykke. Lykken er det sande Selv medfødt. Menneskets Søgning efter Lykke er dets ubestridte Søgning efter det sande Selv. Det sande Selv er uforgængeligt; når derfor et Menneske finder det, finder det en Lykke der er uden Ende."

"Men Verden er så ulykkelig?"

"Ja, men det er fordi Verden er uvidende om sit sande Selv. Alle Mennesker uden Undtagelse søger bevidst eller ubevidst efter det."

"Selv de onde, de rå og Forbryderne?" spørger jeg.

"Selv de synder, fordi de prøver på at finde Selvets Lykke i hver Synd, de begår. Denne Stræben er instinktiv hos Menneskene, men de ved ikke, at de i Virkeligheden søger deres sande Selv, og derfor forsøger de først disse slette Veje for at finde frem til Lykken. Naturligvis er det forkerte Måder, for et Menneskes Handlinger genspejler sig i ham."

"Vi vil altså føle en varig Lykke, når vi kender dette sande Selv?"

Han nikker.

En skrå Solstråle falder gennem det rudeløse Vindue ind på Maharishi'ens Ansigt. Der hviler Klarhed over hans glatte Pande, der er Tilfredshed over hans faste Mund, der er en helligdomsagtig Fred i hans strålende øjne.

Hvad mener Maharishi'en med disse tilsyneladende simple Sætninger? Tolken har givet mig deres ydre Betydning på Engelsk, ja, men de har en dybere Betydning, som han ikke kan oversætte. Jeg ved, at jeg selv må finde ud deraf. Vismanden synes at tale, ikke som Filosof,

ikke som en Pandit, der forsøger at forklare sin egen Lære, men af sit Hjertets Dyb. Er disse Ord Vartegn om hans egne lykkelige Erfaringer?

"Nøjagtigt, hvad er det Selv, som De taler om? Hvis det, De siger er sandt, så må der være et andet Selv i Mennesket."

Hans Læber kruses et øjeblik af et Smil. "Kan et Menneske have to Identiteter, to Selv?" spørger han til Svar. "For at forstå dette Spørgsmål er det nødvendigt for Mennesket først at analysere sig selv; fordi det længe har været hans Vane at tænke, som andre tænker, har han aldrig stået overfor sit "Jeg" på den rigtige Måde. Han har ikke noget rigtigt Billede af sig selv; *han har for længe identificeret sig selv med Legemet og Hjernen*. Derfor siger jeg til Dem, at De skal forfølge Spørgsmålet: Hvem er jeg?"

Han standser for at lade Ordene fæstne sig hos mig. Jeg lytter iøvrigt efter hans næste Sætninger.

"De beder mig beskrive dette sande Selv for Dem. Hvad er der at sige? Det er Det, hvoraf Følelsen af det personlige "Jeg" fremstår, og hvori det skal forsvinde."

"Forsvinde?" spørger jeg. "Hvorledes kan man miste Bevidstheden om sin Personlighed?"

"Den første og forreste af alle Tanker, Sindets Urtanke hos ethvert Menneske, er Tanken "Jeg". Det er først efter at denne Tanke er født, at andre Tanker kan opstå. Først efter at det første personlige Stedord "Jeg" er skabt i Tanken, kan det andet personlige Stedord "Du" vise sig. Hvis De sjæleligt kunde følge "Jeg"-Tråden, til den når tilbage til sin Kilde, vilde De opdage, at ganske, som det er den første, der dukker op, er det den sidste, der forsvinder. Det er noget man kan nå til ad Erfaringens Vej."

"Mener De, at det er fuldt ud gørligt at foretage en sådan sjælelig Undersøgelse på sig selv?"

"Absolut! Det er muligt at gå indad, indtil den sidste Tanke "Jeg" lidt efter lidt forsvinder."

"Hvad er der så tilbage?" spørger jeg. "Bliver et Menneske bevidstløs, eller bliver han Idiot?"

"Slet ikke! Tværtimod, han vil opnå den Bevidsthed, der er udødelig, og han vil blive rig i rigtig Forstand, når han er vågnet til sit sande Selv, hvilket er Menneskets virkelige Natur."

"Men "Jeg"-Følelsen må dog også høre dertil?" indvender jeg. "

"Jeg"-Følelsen hører til Personen, Legemet og Hjernen," svarer Maharishi'en roligt.

"Når et Menneske for første Gang kender sit sande Selv, rejser der sig noget andet fra hans Tilværelses Dyb og tager ham i Besiddelse. Det Noget ligger bag Tanken; det er uendeligt, guddommeligt, evigt. Nogle Mennesker kalder det Himmerigets Rige, andre kalder det Sjælen, atter andre benævner det Nirvana, og vi Hinduer kalder det Befrielse; De kan kalde det, hvad De vil. Når dette sker har Mennesket ikke mistet sig selv; han har snarere fundet sig selv."

Da de sidste Ord lyder fra Tolkens Læber erindrer jeg de mindeværdige Ord, som blev sagt af en vandrende Lærer i Galilæa, Ord som har været gådefulde for så mange: *Den, der søger at frelse sit Liv, skal miste det; og den, der mister sit Liv, skal bevare det.*

Hvor de to Sætninger er mærkeligt ens! Og dog er den indiske Vismand nået til Tanken på sin egen ikke-kristne Måde, ad en psykologisk Sti, der synes at være usædvanlig svær og lidet kendt.

Maharishi'en taler igen, og hans Ord afbryder mine Tanker. "Med mindre, og indtil et Menneske begiver sig ud på denne Søgen efter det sande Selv, vil Tvivl og Usikkerhed følge i hans Fodspor hele Livet igennem. De største Konger og Statsmænd forsøger på at regere andre, skønt de inderst inde ved, at de end ikke kan regere over sig selv. Og dog står den største Magt til Rådighed for den Mand, der er nået ind til sit eget Inderste. Der er Mennesker med Kæmpeintelligens, der tilbringer deres Liv med at samle Viden om mange Ting. Spørg

disse Mennesker, om de har besejret sig selv, og de vil bøje deres Hoveder i Skam. Hvad Nytte er det til at vide alt om alt andet, når man ikke ved, hvad man selv er? Mennesker undgår denne Udforskning af det sande Selv, men hvad andet er der, som det er værdigt at foretage sig?"

"Det er vist et vanskeligt, et overmenneskeligt Hverv," bemærker jeg.

Vismanden trækker næsten umærkeligt på Skuldrene. "Om det er muligt eller ej afhænger af ens egne Erfaringer, Vanskeligheden er ikke så stor, som De formoder."

"Den Slags Indadskuen er for os virksomme, praktisk anlagte Vesterlændinge -?"
Jeg begynder tvivlende, og lader Sætningens Afslutning være svævende.

Maharishi'en bøjer sig frem for at tænde en ny Røgelsespind i Stedet for en, hvis røde Glød er ved at dø hen.

"Erkendelsen af Sandheden er den samme for Indere og Europæer. Naturligvis er Vejen dertil vanskeligere for dem, der er opslugt af den verdslige Tilværelse, men selv i så Fald kan og må man sejre. Den Strøm, der føres ind under Meditation, kan holdes vedlige gennem Vane, ved at opøve sig til det. Og så kan man udføre sit Arbejde i selve den Strøm; der kommer ikke nogen Afbrydelse. På den Måde vil der ikke være nogen Forskel mellem Meditation og ydre Beskæftigelse.

Hvis De mediterer over Spørgsmålet: Hvem er jeg? hvis De begynder at lægge Mærke til, at hverken Legemet eller Hjernen eller Deres Begær virkelig er Dem, så vil til sidst selve den spørgende Holdning, De indtager, drage Svaret frem af Deres egen Tilværelse; det vil komme af sig selv som en dybtfølt Virkeliggørelse."

Jeg grunder på ny over hans Ord.

"Lær det virkelige Selv at kende," fortsætter han, "og så vil Sandheden stråle frem i Deres Hjerter som Solskin. Sindet vil blive ubesværet og virkelig Lykke vil overstrømme det, for Lykke og det sande Selv er identiske. De vil ikke mere være naget af Tvivl, når først De opnår denne Selverkendelse."

Han vender Hovedet og fæster sit Blik på Hallens fjerneste Ende. Jeg ved, at han har nået Grænsen for det han ønsker at sige. Således ender vor sidste Samtale, og jeg gratulerer mig selv til, at jeg før min Afrejse har fået ham draget frem fra den Tavshedens Skål, han omgiver sig med.

Jeg forlader ham og vandrer ud til et roligt Sted i Junglen, hvor jeg tilbringer det meste af Dagen ved mine Notater og Bøger. Ved Tusmørkets Frembrud vender jeg tilbage til Hallen, for i Løbet af en Time eller to kommer der et Ponykøretøj eller en Oksevogn for at føre mig bort fra Eremitboligen.

Brændende Røgelse gør Luften vellugtende. Da jeg træder ind, ligger Maharishi'en halvt tilbagelænet under den viftende Punkah, men han sætter sig snart efter op og indtager sin Yndlingsstilling. Han sidder med korslagte Ben, med højre Fod anbragt på venstre Læg og venstre Fod under højre Læg.

Jeg husker, at Brama, Yogien, der bor i Nærheden af Madras, har vist mig en lignende Stilling, som han kaldte "Den bekvemme Stilling". Det er en halvt-Buddha Stilling og ganske let at indtage. Som han plejer, hviler Maharishi'en sin Hage i højre Hånd og støtter Albuen på Knæet; derefter ser han opmærksomt på mig, men siger intet. På Gulvet ved Siden af ham lægger jeg Mærke til hans Græskar-Vandskål og hans Bambusstav. Bortset fra Lændeklædet er de hans eneste jordiske Ejendele. Hvilken stum Kommentar til vor vesterlandske Ånd og Havesyge!

Hans altid strålende Blik bliver mere og mere stift; hans Legeme stivner; hans Hoved skælver let og falder i Hvile. I Løbet af nogle få Minutter kan jeg tydeligt se, at han på ny er

faldet i en af de tranceagtige Tilstande han var i, da jeg først så ham. Hvor mærkeligt, at vor Adskillelse skal være en Gentagelse af vort første Møde! Der er en, der nærmer sit Hovede til mit og hvisker i mit øre:

"Maharishi'en er faldet i hellig Trance. Det er forgæves at tale nu." Der falder Tavshed over den lille Skare. Minutterne går langsomt, men Tavsheden bliver kun dybere. Jeg er ikke religiøs, men jeg kan ikke modstå den Følelse af Ærefrygt, der bemægtiger sig mit Sind. Hallen er som fyldt af en ophøjet, uåndgribelig og ubestemmelig *Magt*, som gør et dybt Indtryk på mig. Jeg føler uden Tvivl og uden Tøven, at Midtpunktet for denne mystiske *Magt* ikke er andet end Maharishi'en selv.

Hans øjne stråler med en forbavsende Glans. Mærkelige Følelser begynder at røre sig i mig. Disse strålende Kugler synes at spejle ind i min Sjæls inderste Afkroge. På en mærkelig Måde føler jeg alt, hvad han kan se i mit Hjerte. Hans mystiske Blik gennemskuer mine Tanker, mine Følelser, mine ønsker; jeg er hjælpeløs overfor det. I Begyndelsen foruroliger dette forvirrende Blik mig; jeg føler mig ikke til pas. Jeg føler, at han har gennemskuet Ting, der hører en Fortid til, som jeg har glemt. Jeg er sikker på, at han kender det alt sammen. Jeg er magtesløs og kan ikke undslippe; og af en eller anden Grund ønsker jeg det heller ikke. En ejendommelig Slags Fornemmelse af, at det vil være til Gavn i Fremtiden, tvinger mig til at tåle denne skånselsløse Stirren.

Og således formåede han en Stund at lodde min Sjæls skrøbelige Egenskaber, at iagttage min brogede Fortid og fornemme de blandede Følelser, der har draget mig hid og did. Men jeg føler, at han også forstår, hvilken sindsødelæggende Søgen det er, der har tvunget mig til at forlade den slagne Vej og opsøge sådanne Mænd som ham.

Der indtræder en følelig Forandring i den telepatiske Strøm, der spiller imellem os, mens mine øjne hyppigt blinker, men hans er uden en Skælven. Jeg lægger Mærke til, at han en Gang for alle kæder mit Sind til sit, at han tvinger mit Hjerte over i den stjernerige Ro, som han altid synes at nyde.

I denne usædvanlige Fred, føler jeg Eksaltation og Lethed. Tiden synes at stå stille. Mit Hjerte er befriet fra sine Byrder. Jeg føler, at jeg aldrig mere skal forulempes af Vredens Bitterhed eller det utilfredsstillende Begærs Tristhed. Jeg indser af hele min Sjæl, at det dybe Instinkt, som er Mennesket medfødt, og som byder det se opad, som opmuntrer ham til at håbe og holder ham oppe, når Tilværelsen er mørk, at det er et sandt Instinkt, for Tilværelsens Inderste er god.

I denne skønne, henrykkede Tavshed, mens Tiden står stille og Fortidens Sorger og Fejl synes ligegyldige, bliver mit Sind opslugt af Maharishi'ens, og Visdommen er på sit højeste. Hvad er denne Mands Blik andet end en Tryllestav, der afslører en skjult og uventet prægtig Verden for mit profane Blik.

Jeg har af og til spurgt mig, hvorfor disse Disciple har holdt sig til Vismanden i Årevis, med få Samtaler, færre Bekvemmeligheder og ingen ydre Virksomhed til at holde dem fast. Nu begynder jeg at forstå - ikke ad Tankens Vej, men gennem en lyn-klar Indskydelse - at de gennem alle disse År har fået en dyb og stor Belønning.

Hidtil har alle i Hallen været dødningsagtigt stille. Til sidst er der en, der rejser sig stille og går ud. Han følges af en anden, og så en til, indtil alle er gået.

Jeg er alene med Maharishi'en! Det er aldrig sket før. Hans øjne begynder at forandre sig. Pupillerne trækker sig sammen til Knappenålshoveder. Virkningen er på en mærkelig Måde ligesom når en Kameralinses Focus gøres længere. Den intense Glød, som stråler mellem de nu næsten tillukkede øjenlåg, forøges i utrolig Grad. Pludselig er det, som om mit Legeme forsvinder, og vi begge befinder os i Rummet!

Det er et afgørende øjeblik. Jeg tøver - og beslutter at bryde denne Fortryllelse. Afgørelsen

bringer Magt og jeg er på ny tilbage i Kødet, tilbage i Hallen.

Der bliver ikke vekslet Ord imellem os. Jeg tager mig sammen, ser på Uret og rejser mig stiltfærdigt. Afrejsens Time er inde. Jeg bøjer Hovedet til Afsked. Vismanden nikker tavst. Jeg siger nogle få Ord til Tak. Han nikker på ny i Tavshed.

Jeg tøver et øjeblik på Tærskelen. Udenfor hører jeg en Klokke ringle. Oksevognen er kommet. Endnu en Gang hæver jeg Hænderne med Håndfladerne samlede.

Og således skilles vi.

TIENDE KAPITEL

Blandt Troldmænd og hellige Mænd.

Rum og Tid, disse Menneskets trodsige Fjender, skynder på ny på min Pen. På ny må jeg tage Kæmpeskridt på denne Rejse mod østen, mens min Pen nedskriver nogle få bemærkelsesværdige Ting, som det er værd at erindre sig.

Det er rigtigt, at Fakiren med de få Kunster og Gademagikeren holder en naturlig Interesse fangen hos mig, som hos alle andre. Hos mig er det dog kun en flygtig Interesse, for de kaster kun lidet Lys over den menneskelige Tilværelses store Mysterier, der er det eneste, der er Menneskets dybeste Tanker værdigt. Hans Tilstedeværelse er imidlertid en Adspredelse, og jeg gør stundom Holdt for at opsøge dem.

Jeg vil gerne skildre nogle få af de Typer, der kommer inden for min Synskreds. En af dem rager op i Erindringen, skønt det kun er en ubetydelig Humbugsmager, som jeg mødte i Rajahmundry, en stille By i den nordøstlige Del af Madras Presidency. >>se av merk her>

På en tilfældig Spadseretur kommer jeg ind på en Plads, hvor mine Sko synker ned i det bløde, hvide Sand, der dækker Jorden. Lidt efter kommer jeg til en smal Gyde, (norsk, gate,) der fører til Basaren. Jeg går videre i den lumre Luft; gamle Mænd sidder på Hug i de åbne Døre, Børn leger i Smudset og en splitternøgen Unge kommer farende ud af et Hus - men forsvinder på ny, da han får Øje på den fremmede.

I selve den lange, travle Basar sidder aldrig Købmænd i deres Småbutikker og stryger forventningsfuldt deres Skæg, mens jeg går forbi. Korn- og Madvarehandlerne sidder ved Siden af deres åbne Boder, og en Hær af Fluer angriber flittigt deres Varer. Efterhånden kommer jeg til en ret prunkende Tempelbygning, hvor en lille Flok Mænd og Kvinder bevæger sig i Støvet ved min Ankomst.

De spedalske, Krøblingene og de trængende mødes ved Templerne og Jernbanestationerne i de fleste indiske Byer for at de kan få Almisser af de fromme og de fremmede. De andagtssøgende går lydløst ind i Bygningen, trængende med bare Fødder i Støvet over Stenene. Skal også jeg gå ind i Bygningen og iagttage Præsternes

Virksomhed? Jeg overvejer og beslutter ikke at gøre det.

Jeg fortsætter min Spadseretur indtil jeg lægger Mærke til en ung Mand, der går foran mig. Han er iført en europæisk Skjorte, som han efter almindelig Skik bærer omvendt, med Ryggen på Brystet, samt et flagrende Livklæde, og hans højre Arm omslynger en Stabel shirtingsindbundne Bøger. Da jeg indhenter ham, drejer han uvilkårligt Hovedet; vore Blikke mødes - og vort Bekendtskab begynder!

Min Professions Krav har lært mig at følge Sæd og Skik, hvor Lejlighed gives, men at tilsidesætte dem, når de træder i Vejen for ens Mål. Jeg holder af at rejse, men foretrækker den ukonventionelle Måde, derfor kan mine Strejftog i Indien næppe blive et Eksempel til Efterfølgelse for Cook-Turisten og den spidsborgerlige Rejsende.

Den unge Mand viser sig at være Student ved en stor stedlig Højskole, og han har et ganske tiltalende, intelligent Udtryk. Desuden lader han til at holde Hævd over sit Lands gamle Kultur, og da jeg fortæller ham om min Interesse derfor, kender hans Henrykkelse ingen Grænser. Jeg konstaterer også, at han endnu ikke er blevet grebet af det Hysteri for Politik, som har smittet de fleste unge Studenter i Byerne, skønt Indien nu er midt i de Trængsler, som Gandhi har fremkaldt i sin Bestræbelse for at ødelægge Forholdet mellem *hvide Herskere og brune beherskede*.

En halv Time senere fører han mig til en åben Plads, hvor der har samlet sig en forventningsfuld Skare. I Midten står der en Mand, der råber noget ud, så højt han kan. Den unge Mand fortæller mig, at denne højlydte Erklæring, i alt væsentlig er en Opremsning af vidunderlige Yogafærdigheder, som Manden påstår sig at sidde inde med.

Den af sig selv udskregne Yogi er kraftigt bygget; han har aflangt Hoved, svære Skuldre, og en Mave, der er begyndt at svulme ud over det Bomuldsklæde, der er svøbt om hans Lænder, og som udgør en Del af hans Dragt. I øvrigt bærer han en lang, hvid løst-siddende Kofte. Jeg synes der er lidt for meget Ståhej om Manden, men da han tilbyder at udføre Mango-Træ Kunsten, hvis der bliver ydet ham tilstrækkelig økonomisk Støtte, slår jeg mig sammen med nogle få andre, og kaster nogle Mønter hen til ham.

Han begynder med at anbringe en omfangsrig Lerkrukke foran sig og sætter sig derefter på Hug på Jorden. Krukken er fyldt med rødbrun Jord. Han viser os en lille Mangosten og planter den i Jorden. Derefter tager han et stort Klæde ud af sin Vadsæk, breder det ud over Krukken, sine korslagte Knæ og Læggene.

I adskillige Minutter bliver vi underholdt med nogle mystiske Besværgelser, som Yogien synger med ensformig Stemme; derefter fjerner han Klædet. Det første Skud af en Mangoplante stikker Hovedet over Jorden!

På ny tildækker han både Krukke og Ben, og griber en Rør-fløjte, der frembringer en uhyggelig Støj, der antagelig skal kaldes Musik. Efter yderligere nogle Minutters Forløb, fjerner han på ny Klædet for at vise os, at den lille Plante er vokset nogle Centimeter i Vejret. Fremgangsmåden med at tildække og afdække Planten med passende Mellemrum til Fløjtemusik, gentages indtil der er vokset en lille Mangobusk op af Jorden. Den er omkring fem og tyve Centimeter høj. Ikke egentlig et Træ! Men ikke desto mindre hænger der en lille gulagtig Mangofrugt i Toppen af Planten.

"Hele dette Træ er vokset op af det Frø, I så mig begrave i Jorden!" meddeler Yogien triumferende. Jeg kan ikke få min Fornuft til uden videre at godkende hans Påstand. Jeg har på Fornemmelsen, at Kunststykket er et Stykke Taskenspilleri.

Den unge Mand fremsætter sin Anskuelse: "Sahib, denne Mand er en Yogi. Den Slags Mænd kan udrette vidunderlige Ting."

Men jeg føler mig ikke overbevist. Jeg prøver på at forklare mig Mysteriet, og kommer til det Resultat, at Manden sandsynligvis er Medlem af Maskelyne og Devant Broderskabet. Men hvordan kan man få Vished?

Yogien lukker sin Vadsæk og bliver siddende på Hug, mens han ser Hoben langsomt

fjerne sig.

Jeg får pludselig en Idé. Da vi er alene, går jeg hen til Yogien, trækker en fem-Rupi Seddel frem og siger til Studenten: "Sig til ham, at han kan få disse Penge, hvis han vil vise mig, hvorledes han gør det."

Den unge Mand oversætter lydigt mit Forlangende. Manden lader som han afslår, men jeg opfanger et begærligt Blink i hans Øjne.

"Så tilbyd ham syv Rupier."

Den siddende Mand afviser stadig mit Forsøg på at forhandle.

"Meget godt, så sig til ham, at vi byder ham Farvel."

Vi giver os til at gå, men jeg går med Forsæt langsomt. Få Sekunder efter kalder Yogien os tilbage.

"Hvis Sahiben vil give et Hundrede Rupier, lover Yogien at fortælle alt."

"Nej! Syv - eller han kan beholde sin Hemmelighed. Kom!"

På ny begiver vi os af Sted; men der lyder snart et nyt Råb.

Vi vender om.

"Yogien siger, at han vil modtage de syv Rupier," og Forklaringen følger omgående.

Manden åbner sin Vadsæk og viser de Grejer frem, som han benytter til sin mystiske Kunst. De består af en spirende Mangosten og tre Grene af et Mangotræ, den ene større end den anden.

Den mindste af Kvistene presser han sammen i en Muslingeskal, som bliver lukket og gravet ned i Jorden. For at vise det første Skud, behøver han kun at stikke sine Fingre i Jorden og fjerne muslingeskallens Låg, hvorefter Planten straks rettede sig ud.

De længere Kviste havde han skjult inden for sit Bomulds Lændeklæde. I Pauserne, mens der ventedes, blev fremsagt Besværgelser og musiceret, løftede han en Gang eller to Klædet for at se, hvorledes Væksten skred fremad, men uden at lade andre se det. I Ly af disse Bevægelser tager han behændigt en af de længere Kviste fra Klædet, planter det i Jorden, fjerner den kortere Plante og gemmer den i sin Klædning. På den Måde skabes Illusionen om en voksende Plante.

Jeg går min Vej, en Smule klogere ganske vist, men jeg begynder at spekulere på om mine sidste Illusioner om disse Yogier vil falde til Jorden, som Træernes broncefarvede Blade om Efteråret.

Og så husker jeg, at Brama, Yogien ved Adyar Floden, har advaret mig om, at Fakirer af lav Rang og Pseudoyogier giver Opvisninger på Gaderne, der ikke er andet end Tryllekunster, der bringer Yoginavnet i Miskredit blandt de unge og hos de dannede Klasser.

Ikke desto mindre findes der Fakirer, der udøver virkelig Magi. En besøger mig under mit Ophold i Berhampur, selv opsøger jeg en anden i Puri.

I Berhampur, hvor Hindutilværelsens gamle Sædvaner og støvede Skikke ikke har ladet sig fordrive, har jeg midlertidig taget Ophold i et Herberge med en stor overdækket Veranda. En stegende hed Eftermiddag har jeg søgt Tilflugt for den kvælende Hede i denne Verandas behagelige Skygge. Fra min Ligestol kan jeg iagttage Solskinnets Spil i det yppige Bladhang på nogle tropiske Planter i Haven.

Jeg hører en næsten lydløs Klappen af nøgne Fødder, og en temmelig vildt udseende Mand, bærende på en lille Bambuskurv nærmer sig Porten til Pladsen om Herberget. Han har lange, sorte indfildrede Lokker, og jeg lægger Mærke til, at hans øjne er en Smule blodskudte. Han træder nærmere, sætter sin Kurv i Støvet, og hæver et øjeblik sine Hænder for at tildække sit Ansigt til Hilsen. Han tiltaler mig i en Blanding af indfødt Sprog og vanskeligt forståeligt Engelsk. Jeg tror det er Telugu, han taler, men er ikke sikker. Hans Udtale af Engelsk er så slet, at det er mig umuligt at fatte Meningen af mere end tre eller fire Ord. Jeg forsøger mig til Gengæld med nogle engelske Sætninger til ham; men hans Beherskelse af

Sproget er ganske utilstrækkelig til, at han kan forstå mig. Imidlertid er det Telugu, jeg kan, endnu mere utilstrækkelig til at jeg kan forstå ham. Vi konstaterer begge denne Kendsgerning efter at have forsøgt os med Udtalelser, der gensidig ikke er andet end lange Kæder af Lyd. Til sidst forsøger han at gøre sig forståelig ved Gestus og Ansigtstudtryk, indtil det går op for mig, at han har noget af Vigtighed i Kurven at vise mig.

Jeg går ind i Bungalow'en og kalder på Tjeneren, der kan en Smule Engelsk - netop tilstrækkelig til i nogen Grad at gøre hans egen indfødte Ordrigdom forståelig, for at han kan oversætte.

"Han vil vise Dem Fakirs Magi, Herre."

"Udmærket. Lad ham vise det. Hvor mange Penge vil han have?"

"Han siger, at Herren kan give, hvad der passer ham."

"Så lad ham begynde."

Fakirens usoignerede (smudsige) Udseende og ukendte Oprindelse skiftevis æggede mig og frastødte mig. Jeg har Følelsen af, at en Aura af besynderlige, ukendte Kræfter omgiver ham.

Han gør intet Forsøg på at gå op ad Verandatrinene, men sætter sig på Hug under et Banyantræ, hvis lange, uregelmæssige Grene danner en lav Hvælving hen over hans Hoved og bøjer sig mod Jorden. Ved Hjælp af en primitivt lavet Træpincet trækker han en giftigt udseende Skorpion frem af Bambuskurven.

Det ækle Insekt forsøger at løbe sin Vej. Fakiren tegner øjeblikkelig med Pegefingeren en Cirkel om den i Støvet. Derefter vedbliver den at løbe rundt og rundt; *hver Gang den når Cirklen tøver den, som om den stod overfor en usynlig Forhindring, og fortsætter så i en ny Retning.* Jeg betragter Forestillingen nøje i det hårde tropiske Lys.

Da det har varet to-tre Minutter, hæver jeg Hånden til Tegn på, at jeg er tilfreds, og Fakiren sætter Skorpionen tilbage i sin Kurv, og tager derefter to tynde, skarpe, spidse Spilepinde af Jern frem.

Han lukker sine temmelig skrækindgydende, blodskudte øjne og synes at vente på et passende øjeblik til at udføre sit næste Stykke Magi. Omsider åbner han øjnene, griber en af Spilepindene og stikker den ind i Munden, med Spidsen forrest. Han presser den igennem Kinden, indtil Størstedelen af den på en løjerlig Måde stikker ud af hans Ansigt. Som om han ikke er tilfreds med dette temmelig grusomme Kunststykke, stikker han den anden Spilepind gennem sin Kind.

Da han synes, jeg har set nok, trækker han Pindene ud igen og hilser. Jeg går ned ad Verandaen og undersøger hans Ansigt nøje. Bortset fra et Par ubetydelige Dråber Blod og to små bitte Huller i Huden, er Sårene næppe til at se!

Fakiren gør Tegn til, at jeg skal sætte mig i min Stol igen. Da jeg påny sidder i min Stol på Verandaen, sætter han sig i to-tre Minutter til rette, som om han forberedte sig til et nyt mærkeligt Kunststykke.

Ganske roligt, som om han trak en Knap af en Jakke, fører han højre Hånd op til øjnene, griber om det højre øjeæble og trækker det lidt efter lidt ud af øjenhulen!

Det giver et Sæt i mig.

Der indtræder nogle få Sekunders Ophold, så trækker han øjet en lille Smule længere frem, så det hænger løst ned over hans Kind, fastholdt af Muskler og Årer.

Jeg får Kvalme ved det uhyggelige Syn, og væmmes indtil han påny har anbragt det udtagne øjeæble i dets Hule.

Jeg har fået nok af hans Magi og bejønner ham med nogle Sølvrupier. Uden særlig Begejstring beder jeg Tjeneren spørge, om Manden er villig til at forklare, hvorledes han udfører disse anatomiske Rædsler.

"Han har lovet ikke at sige det, Herre. Fader lærer kun Søn. Kun Slægten kender det."

Hans Uvillighed betyder intet for mig. Når det kommer til Stykket, er det en Sag, der

burde undersøges af en Læge snarere end af en omrejsende Forfatter.

Fakiren dækker Ansigtet med sine Hænder til Afsked, går ud gennem Gårdspladsens Port og forsvinder snart efter hen ad den støvede Vej.

Puriflodens Bølgers sagte Plasken når mine ører. Det lindrer at føle Suset fra en svag Brise, der står ind fra den bengalske Hav-bugt. Jeg spadserer på en afsides liggende Del af Stranden, hvor det hvidgule Sand strækker sig langt ud i det fjerne, og hvor man øjner Horisonten gennem den hede, dirrende Dis, der opfylder Luften. Havet er som flydende Safirer.

Mit Ur glimter i det skarpe Sollys, da jeg trækker det op af Lommen. På Tilbagevejen til Byen går jeg midt op i en uforklarlig Forestilling, som den Dag i Dag er mig en Gåde.

Jeg får øje på en broget klædt Mand, som er omgivet af en blandet Hob Tilskuere. Hans Turban og Pyjamasbukser viser, at han er Muhammedaner. Jeg spekulerer over det mærkværdige i, at en Muhammedaner skulde være så anset i en By, der så overvejende er hinduisk. Han kildrer min Nysgerrighed og fanger min Interesse. Han har en lille, tam Abe som er løjerligt påklædt i brogede Klæder. Han lader den gøre Kunster, og hver Gang adlyder den usvigeligt hans Ordre med en næsten menneskelig Intelligens.

Da han får øje på mig, siger han noget til Dyret, som med det samme smutter gennem Tilskuerskaren og tilter mig med et klagende Råb. Så tager den sin Hue af og rækker den hen imod mig, som tiggede den om Bakshis. Jeg giver den et fire-Anna Stykke. Aben bukker høfligt, nejer og vender tilbage til sin Herre.

Dens næste Nummer består i at udføre en forbløffende Dans, fuldkommen i Takt til den Musik, som Manden presser ud af en gammel Harmonika. Dansen er så kunstnerisk yndefuld og gennemført rytmisk, at det er en højere Skabning værdig.

Da Forestillingen er til Ende, siger Manden nogle få Ord på Urdu til sin Assistent - en ung Muhammedaner - som kommer hen til mig og beder mig træde indenfor i et Telt, der står længere tilbage, da hans Herre har noget særligt at vise mig.

Mens den unge Mand bliver stående udenfor for at holde Folk tilbage, går jeg indenfor med den pralende klædte Mand. Jeg ser, så snart jeg kommer indenfor, at Teltet kun består af en Dug, der er spændt om fire lodretstående Pæle, og at der intet Tag er. Man ser derfor lige så godt indenfor, som udenfor. I Midten står der et almindeligt, let Træbord.

Manden åbner en Lærredspose og tager adskillige små Dukker på omtrent fem Centimeters Længde frem. Hovederne er lavet af farvet Voks og Benene af stive Strå, skoet med flade Jernknapper. Han stiller de små Figurer på Bordet, så de står oprejst på deres Jernknapper.

Han går omtrent en Meter bort fra Bordet og begynder at udstede Befalinger på Urdu. I Løbet af et Par Minutter begynder Dukkerne at bevæge sig omkring på Bordet, og derefter at danse!

Han bevæger en kort Stok, omtrent som en Orkesterdirigent slår Takt med sin Stok, og de farvede Skikkelser danser løs, fuldkommen i Takt med hans Slag.

De bevæger sig over hele Bordets Overflade, men undgår omhyggeligt at falde ud over Randen. *Denne forbløffende Forestilling ser jeg i fuldt Dagslys omtrent Klokken fire om Eftermiddagen.* I Formodning om at det er et Trick går jeg nærmere hen til Bordet og undersøger det omhyggeligt, fører endogså Armene hen over Figurerne og under Bordet for at mærke om der er Tråde, men jeg kan ikke finde noget. Er Manden ikke blot og bar Tryllekunstner, men Fakir af en Slags?

Ved Hjælp af Tegn og Ord giver han mig derefter at forstå, at jeg skal udpege forskellige Dele af Bordet. Jeg gør det, og hver Gang stimler Dukkerne sammen og danser alle som en hen i den Retning, jeg har udpeget!

Til sidst viser han mig et Rupi-Stykke og siger noget, som jeg udlægger som en

Opfordring til at tage en sådan Mønt frem. Jeg tager en op af Lommen og lægger den på Bordet. Sølv mønten begynder næsten øjeblikkelig at danse hen over Pladen mod Fakiren. Da den når den fjerneste Kant af Bordet falder den ned og ruller hen for hans Fødder, hvor den pludselig standser. Han tager den op og beholder den og gør en høflig Salåm til Gengæld.

Er det en forbløffende Tryllekunst, jeg har været Vidne til, eller er det en virkelig Yogakunst? Min Tvivl må stå tydeligt skrevet på mit Ansigt, for Fakiren kalder på sin unge Assistent, der spørger, om jeg ønsker at se mere af hans Herres Evner. Jeg svarer bekræftende, hvorpå han rækker Fakiren den gamle Harmonika og beder mig lægge min Ring på Bordet. Jeg tager Ringen af Fingeren og adlyder ham. Det er den samme Ring, som Brama, Eneboeren ved Adyarfloden, har givet mig som Afskedsgave. Jeg betragter dens gyldne Klør og grønne Sten, mens Fakiren træder et Par Skridt tilbage og udsteder Befaling efter Befaling på Urdu. Hver Gang hæver Ringen sig i Luften og falder ned igen! Manden gør en særlig Bevægelse med sin højre Hånd samtidig med Befalingen; han har stadig Harmonikaen i venstre Hånd.

Nu begynder han at spille på Instrumentet, og Ringen begynder for mine undrende øjne at danse på Bordet i Takt til Musikken! Manden er ikke gået derhen, han har end ikke rørt den. Jeg aner ikke, hvad jeg skal tro om hans Opvisning. Hvorledes er det muligt, så mystisk at forandre et Stykke dødt Stof sådan, at det adlyder Befalinger i Ord?

Da Assistenten tilbageleverer Ringen undersøger jeg den nøje, men jeg kan ikke opdage det ringeste Spor.

På ny åbner Fakiren sin Bomuldsbylt. Denne Gang tager han et lille fladt Stykke rustent Jern frem. Det er en seks-syv Centimeter langt og godt en Centimeter bredt. Han skal til at lægge det på Bordet da jeg afbryder og beder Assistenten lade mig undersøge det. De gør ingen Indvendinger, og jeg undersøger det omhyggeligt. Der er ingen Tråd bundet til det. Jeg giver det tilbage og ser på Bordet, men opdager intet mistænkeligt.

Jernstykket ligger på Bordpladen. Fakiren gnider i et Minut sine Håndflader kraftigt mod hinanden. Så bøjer han sig en Smule forover og holder Hænderne nogle få Centimeter over Jernstykket. Jeg iagttager ham opmærksomt. Han begynder langsomt at føre sine Hænder baglæns; stadig med Fingrene pegende mod Stykket, og jeg ser undrende, hvorledes det rustne Jern følger ham. Det bevæger sig af sig selv over Bordpladen, parallelt med Fakirens Bevægelser!

Afstanden mellem hans Fingre og Jernet er en ti-tolv Centimeter. Da hans Hænder standser ved Bordkanten, bliver også Jernstykket liggende. Jeg beder på ny om Tilladelse til at undersøge det, og får gerne Lov dertil. Jeg tager det straks op, men finder intet galt; det er kun en Stump gammelt Jern.

Fakiren gentager Kunststykket med en lille Kniv med Stålhåndtag.

Jeg belønner ham rigeligt for disse usædvanlige Kunststykker, og det lykkes mig at få en Slags Forklaring på dem. Fakiren giver mig den Oplysning, at det i Reglen er af afgørende Betydning, at Genstanden er lavet af eller indeholder Jern, fordi Jern besidder en særlig psykisk Egenskab; han har nu fuldkommen-gjort sig sådan i sin Kunst, at han kan gøre det samme Kunststykke med Genstande af Guld.

Jeg spekulerer over en Forklaring på hans Hemmelighed. Det falder mig straks ind, at et langt tyndt Hår med en Løkke i den ene Ende vilde kunne fange Jernstykket i Løkken og dog være praktisk taget usynligt. Men så husker jeg på min dansende Ring, og at begge Fakirens Hænder var beskæftiget med Harmonikaen, og at han stod flere Skridt derfra. Jeg kan heller ikke anklage Assistenten for Medvirken, for han stod udenfor Teltet, mens Dukkerne dansede. For imidlertid at prøve Spørgsmålet yderligere, roser jeg Manden som om han var en dygtig Tryllekunstner og Taskespiller.

Hans Pande formørkes og han benægter heftigt at være det.

"Hvad er De da?" spørger jeg.

"Jeg er en virkelig Fakir," svarer han stolt gennem Assistenten, "en Udøver af Kunsten at -". Jeg er ikke i Stand til at opfatte det sidste Ord, der er et Navn på Urdu. Jeg fortæller ham om min Interesse for den Slags Ting.

"Ja, det lagde jeg Mærke til endnu før De nåede Skaren," svarer han. "Det var derfor jeg bød Dem ind i Teltet. Tro ikke, at jeg samler Penge af Begær. Det er fordi, jeg har Brug for en vis Sum, så jeg kan bygge et Mausoleum for min afdøde Mester. Det har jeg foresat mig at gøre, og jeg helmer ikke, før det er bygget."

Jeg beder ham fortælle mig en Smule mere om sit Liv. Meget tøvende giver han efter for min Anmodning.

"Da jeg var tretten År gammel, vogtede jeg en Flok Geder for min Fader. En Dag kom der en mager Asket, hvis Udtærethed næsten var afskrækkende, til vor Landsby. Knoglerne var næsten ved at stikke ud gennem Huden på ham. Han bad om Mad og Nattelogi, og min Fader, der altid behandlede hellige Mænd med Respekt og Hensyn, gav ham det med Glæde. **I Stedet for at blive en enkelt Nat, udstrakte hans Ophold sig til over et År; så stor Pris kom vor Familie til at sætte på ham, at min Fader bestandig opfordrede ham til at blive og nyde vor Gæstfrihed.** Han var en vidunderlig Mand, og vi opdagede snart, at han rådede over besynderlige Kræfter. En Aften, da vi sad ved vort jævne Måltid af Ris og Grøntsager, så han flere Gange nøje på mig, og jeg undrede mig derover. Den næste Morgen kom han der hen, hvor jeg vogtede Geder og satte sig ved Siden af mig.

"Mit Barn," sagde han, "har du Lyst til at blive Fakir?"

"Jeg havde ikke nogen særlig klar Forestilling om, hvilket Slags Liv det var, men Friheden og Fremmedartetheden ved det tiltalte mig i høj Grad. Derfor sagde jeg, at jeg gerne vilde være det. Han talte med mine Forældre og sagde, at han vilde vende tilbage, når jeg var tre År ældre og tage mig med sig. Underligt nok døde begge mine Forældre i Mellemtiden, så da han kom, var jeg fri til at ledsage ham. Vi drog rundt i Landet fra Landsby til Landsby, jeg som hans Discipel, han som min Mester. Alle de Vidundere, De har set i Dag, er i Virkeligheden hans, for han lærte mig, hvorledes jeg skulde gøre dem."

"Er det muligt at lære den Slags Ting nogenlunde let?" spørger jeg.

Fakiren ler. "Kun gennem mange Års hårde øvelser kan man lære den Slags Ting."

Af en eller anden Grund lyder hans Fortælling sand. Han er tilsyneladende en venlig, alvorlig Mand. Skønt jeg af Naturen er skeptisk, holder jeg min Skepsis i Tømme.

Da jeg går ud af Teltet, uvis om jeg har gennemlevet en usædvanlig Drøm, genopliver den behagelige Brise mig. Jeg hører, hvorledes den sætter Bevægelse i en Række yndefulde Kokosnøddetræer, som vokser på en Gårdsplads i det fjerne. Jo længere jeg går, des utroligere forekommer Kunststykkerne mig. Jeg vilde gerne have Mistanke om, at det var Trick af Fakiren, men hans Karakter forekommer mig mere ærlig end uærlig. **Men hvor kan man forklare denne mærkelig Kunst at bevæge materielle Ting uden synlig Berøring?** Jeg forstår ikke, hvorledes man kan forandre Natur lovene efter Forgødtbefindende. **Måske ved vi ikke så meget om Naturen, som vi tror, vi gør.**

<< Puri er en af Indiens hellige Byer. Siden Oldtiden har Klostre og Templer fundet et Hjemsted her. Visse Festår strømmer Pilgrimme til Byen og hjælper med til at trække Juggernauts Vogn på den tre Kilometer lange Tur. Jeg benytter Lejligheden til at studere de hellige Mænd, der kommer her på Gennemrejse, med det Resultat, at jeg må ændre mine tidligere ugunstige Indtryk.

En vandrende hellig Mand, som taler et dårligt, men forståe-

ligt Engelsk, viser sig at være en ganske betydelig Personlighed, da jeg kommer i nærmere Berøring med ham. Han er på den rigtige Side af de fyrre og bærer et tyndt Halsbånd af Bær om Halsen. Han fortæller mig, at han flakker om på Pilgrimsfærd fra Hellig-dom til Helligdom og fra Kloster til Kloster. Kun iført en enkel Kofte og tiggende sig til sin Føde er det hans Ærgerrighed at besøge de vigtigste hellige Steder i Syden og østen. Jeg hjælper ham med en Almisse. Til Gengæld viser han mig en lille Bog trykt på Tamulisk. Den er så gulnet og slidt, at den ser ud til at være næsten hundrede År gammel. Den indeholder adskillige ejendommelige Træsnit. Langsomt og omhyggeligt skærer han to af Billederne ud og forærer mig dem.

Mit Møde med den litterære Sadhu, som jeg kalder ham, er mere fornøjeligt. En Formiddag sidder jeg i Sandet og læser de yndefulde Strofer i Omar Khayyâm. Rubaiyat er et Digt, som altid har henrykket mig, men fra den Dag, da en ung persisk Forfatter åbenbarede mig dets dybere Mening, finder jeg dobbelt Glæde ved at drikke dets Strofers Vin. Den Glæde, Digtet volder mig, er måske Forklaringen på, at jeg er så optaget af det, at jeg ikke lægger Mærke til den Skikkelse, der kommer hen til mig over Sandet. Først da jeg hæver øjnene fra Bogen, ser jeg denne uventede Besøgende sidde på Hug med korslagte Ben ved Siden af mig.

Han er iført en hellig Mands gule Kofte, og har lagt en Vandringsstav og en lille Lærredsbylt fra sig på Jorden. Jeg ser Hjørnerne af nogle Bøger stikke ud af Bylten.

"Tilgiv mig, Sir," siger han på fortræffeligt Engelsk, da han forestiller sig, "men også jeg studerer Deres Litteratur." Han begynder at løsne Knuden til Bylten. "De må ikke være vred, Sir. Jeg kunde ikke lade være med at tale til Dem."

"Vred? På ingen Måde!" siger jeg smilende til ham.

"Er De Turist?"

"Det kan man næppe kalde det."

"Men De har ikke været længe her i Landet?" bliver han ved. Jeg nikker.

Han åbner Bylten og viser tre shirtingsindbundne Bøger med slidte Smudsomslag, nogle heftede Pjecer og noget Skrivepapir.

"Se, Sir, her har jeg Lord Macauleys Essays. En vidunderlig litterær Stil, Sir, en mægtig Hjerne - men hvilken Materialist!"

Jeg er tilsyneladende snublet over en vordende litterær Kritiker, skønner jeg.

"Denne Bog er "En Fortælling om to Byer" af Mr. Charles Dickens. Hvilke Følelser, hvilken rørende Pathos, Sir!"

Der opstår en Pause. "Er det Almisse, De ønsker?" siger jeg så.

"Jeg kom ikke for at få Penge, Sir," svarer han langsomt. "Hvad jeg virkelig ønsker, hvad jeg håber, er, at De vil skænke mig en Bog. Jeg elsker at læse."

"Ja, De skal få en Bog. Når jeg går tilbage til Bungalowen, kan De ledsage mig, og jeg skal finde noget tidligt victoriansk, som sikkert vil glæde Dem, men før jeg giver Dem Gaven, skal De fortælle mig noget. Hvad er den tredje Bog i Deres Bylt?"

"Den er ikke værdig at nævnes, Sir."

"Bryder De Dem stadig om den Bog, jeg har lovet Dem?"

Han bliver en Smule forskrækket. "Det gør jeg sandelig. Siden De tvinger mig, må jeg fortælle Dem det. Den hedder "Masonisme og Materialisme: En Studie over Vesterlandene" af "En Hindukritiker".

Jeg lader forfærdet. "Oh ho! Så det er den Slags Litteratur, De studerer?"

"Jeg fik den foræret af en Købmand her i Byen," undskylder han sig spagfærdigt.

Jeg lader mine øjne løbe hen over Kapiteloverskrifterne i den medtagne Bog og læser en Side her og der. Den er skrevet af en eller anden bengalsk Babu i deklamatorisk Stil og udgivet i Calcutta - sandsynligvis for Forfatterens Regning. I Kraft af de to Universitetsgrader, han har efter sit Navn, men uden noget førstehånds Kendskab til sit

Emne, skildrer Forfatteren i uhyggelige Billeder, Europa og Amerika som en Slags nyt Inferno, fulde af Lidelse og Uhygge og befolket af udpinte Arbejderbefolkninger og 8ybafltiske Rigmænd, der boltrer sig i fornedrende Glæder.

Jeg giver Bogen tilbage uden Kommentarer. Den hellige Mand gemmer den hastigt til Side og tager en af sine Pjecer frem.

"Denne indeholder en kort Biografi af en indisk Helgen, men 4en er skrevet på Bengali," fortæller han.

"Sig mig nu - er De enig med Forfatteren af "Mammonisme"," spørger jeg.

"En Smule; kun en Smule! Det er mit ønske at rejse til Vester-landene en Gang; så kan jeg se for mig selv."

"Og hvad vil De gøre der?"

"Jeg vil holde Forelæsninger for at omskabe Folks Sind fra Mørke til Lys. Jeg vilde gerne følge i vor store Swami Vivekanandas Fodspor, han der holdt så fængslende Taler i Deres Lands store Byer. Desværre døde han så ung! Hvilken gylden Tunge døde der ikke med ham!"

"Jeg må sige, De er en underlig Slags hellig Mand," bemærker jeg.

Han fører den ene Pegefinger op til Næsen og svarer med en vis Mine: "Den øverste Skuespilforfatter har gjort Scenen klar. Hvad andet er vi end Skuespillere, der kommer ind og ud, som Deres verdensberømte Shakespeare siger! "

Jeg kommer efterhånden til den Opfattelse, at Indiens hellige Mænd er en særdeles blandet Forsamling.

Nattens sorte Kåbe sænker sig over Jordens brede Skuldre, mens jeg vandrer gennem det gamle Calcuttas snævre, overfyldte Gyder.

Mine Tanker plages endnu af et frygteligt Syn, jeg havde om Morgenen. Vort Tog damper ind på Kowrah Stationen med en rædselsfuld Last på Kofangeren. Over en lang Strækning løber Banen gennem en farlig Jungle, hvor frygtelige Panthere færdes frit omkring. I Nattens Løb rammer vort Lokomotiv et Dyr, dræber det øjeblikkelig og fører dets knuste Legeme ind på Stationen. Pantherens sønderflåede Kød er ikke let at få af Jemrammen.

Men i det frembrusende Tog har jeg sanket en ny Lede-Tråd i denne Søgen. Som de fleste Tog på Hovedlinierne i Indien er det tæt pakket. Den Kupé, jeg har været så heldig at finde en Køje i - for der er Sovepladser i alle Tog undtagen i den laveste Klasse, - indeholder en blandet Samling Passagerer. De diskuterer deres Affærer så åbenlyst, at man hurtigt lærer, hvem og hvad de er. Der er en ærværdig Islamit, klædt i en lang, sort Silkekoft, der er knuppet om Halsen. En rund, sort Hue, nydeligt broderet med Guld, hviler på hans tyndtbehårede Hoved. Hvide Pyjamasbukser, der er bundet sammen fornedet om hans Ben, og Sko, der giver hans Dragt et kunstnerisk Anstrøg, fordi de er stukket med rød og grøn Tråd. Der er en Mahratta fra det vestlige Indien med buskede Bryn; en guldturbanklædt Marwari, der som mange af sin Race er Pengeudlåner, og en svær brahminsk Sagfører fra Syden. De er alle velstående Mænd, for de bliver opvartet af deres egne Tjenere, der kommer farende ud fra deres Tredjeklasses Kupeer ved de fleste Holdepladser for at sørge for Deres Herrers Velbefindende.

Muhammedaneren ofrer mig et enkelt Blik, lukker øjnene og falder i Søvn. Mahrattien er optaget af en Samtale med Marwarieren. Brahminen er lige steget på Toget; han har endnu ikke sat sig til Rette.

Jeg er i mit snakkesalige Hjørne, men der er ingen, jeg kan tale med. Den usynlige Skranke mellem øst og Vest synes at skille mig fra alle de andre. Jeg føler mig derfor ganske opmuntret, da den trivelige Brahmin trækker en Bog frem, hvis engelske Titel "Ramakrishnas Liv", jeg ikke kan undgå at se, så stort det er trykt på Omslaget. Jeg bider på Maddingen, agnet, og kommer i Samtale med ham. Er der ikke nogen, der har fortalt mig, at Ramakrishna

var den sidste af Rishi'erne, disse åndelige Overmennesker? Det er det, jeg spørger min Medrejsende om, og han svarer ivrigt. Vi hæver os til en filosofisk Diskussions Højder og stiger ned til Samtale om mere almindelige Synspunkter for indisk Liv.

Hver Gang han nævner Rishi'ens Navn, bliver hans Stemme øm og fuld af Ærefrygt, og hans øjne lyser. Hans Hengivenhed for denne længst afdøde Mand er utvivlsom. Før der er gået to Timer erfarer jeg, at Brahminen har en Mester, der er en af de to eller tre overlevende af den store Ramakrishnas Disciple. Denne Mester er næsten firs, 80, År gammel og bor ikke på et afsidesliggende Sted, men i Hjertet af Calcuttas indiske Bydel.

Naturligvis beder jeg om Adressen, som jeg også får med Glæde.

"De behøver ikke anden Introduktion, end Deres eget ønske om at træffe ham," siger Sagføreren.

*

Og nu er jeg i selve Calcutta og leder efter Mesteren Mahasayas Hus, Ramakrishnas aldrende Discipel.

Jeg går over en åben Gårdsplads, der munder ud på Gaden til en stejl Trappe, der fører ind i et stort, uregelmæssigt bygget, gammelt Hus. Jeg går op ad en mørk Trappe og gennem en lav Dør i øverste Etage. Jeg befinder mig i et lille Værelse, der vender ud til Husets flade Tag. Langs to af Væggene er der lave Divaner. Med Undtagelse af Lampen og en lille Stabel Bøger og Papirer er Værelset ellers umøbleret. Der kommer en ung Mand ind, som beder mig afvente hans Mester, der befinder sig i Etagen nedenunder.

Der går ti Minutter. Jeg hører Lyden af nogen, der går fra et Værelse nedenunder ud på Trappegangen. Jeg mærker straks en kriblende Fornemmelse i Hovedet, og det slår mig, at Manden nedenunder har fæstet sine Tanker på mig. Jeg hører Mandens Fodtrin på Trappen. Da han omsider - for han bevæger sig uendelig langsomt - træder ind i Værelset, behøver jeg ingen til at sige mig, hvem han er. En ærværdig Patriark er trådt ud fra Bibelen og en Skikkelse fra mosaisk Tid har fået Liv. Denne Mand med det skaldede Hoved, langt hvidt Skæg, alvorlig Holdning og store, eftertænksomme øjne, denne Mand, hvis Skuldre er let bøjede under Vægten af næsten firs Års Tilværelse, kan ikke være andre ens Mesteren <Mahasaya.

Han sætter sig på en Divan og vender Ansigtet mod mig. Under Indtrykket af dets Alvor og Renhed indser jeg straks, at her hører ingen let Spot, intet Spil af Vid eller Humor hjemme, end ikke noget Udtryk fra den barske Kynisme og mørke Skepsis, der fra Tid til anden fordunkler min Sjæl. Hans Karakter med dens Blanding af fuldkommen Tro på Gud og en ædel Tankegang er skrevet i hans Træk åbenlyst for alle.

Han tiltaler mig på fuldendt Engelsk: "Velkommen hertil." Han byder mig komme nærmere og sætte mig på den samme Divan. Nogle øjeblikke holder han min Hånd. Jeg finder det hensigtsmæssigt at forestille mig og forklare Formålet med mit Besøg. Da jeg har talt, trykker han på ny venligt min Hånd og

siger:

"Det er en højere Magt, der har ført Dem til Indien og bringer Dem i Berøring med vort Lands hellige Mænd. Der ligger et virkeligt Formål bag det, og Fremtiden vil sikkert vise det. Vent tålmodigt."

"Vil De fortælle mig noget om Deres Mester Ramakrishna?"

"Ak, De nævner det Emne, som jeg holder mest af alt af at tale om. Det er næsten et halvt Hundrede År siden han forlod os, men den velsignede Erindring om ham vil aldrig forlade

mig; den er altid frisk og duftende i mit Hjerte. *Jeg var syv og tyve, da jeg traf ham, og jeg var bestandig i hans Selskab de sidste fem År af hans Liv.* Resultatet var, at jeg blev et andet Menneske; hele min Holdning over for Tilværelsen blev en anden. Sådan var denne Gudsmænd Ramakrishnas Indflydelse. Han kastede en åndelig Fortryllelse over alle, der traf ham. Han bogstaveligt indtog og fortryllede dem. Selv materialistiske Mennesker, der kom for at håne, forstummede i hans Nærværelse."

"Men hvor kan sådanne Mennesker føle Ærbødighed for Åndelighed, en Egenskab de ikke selv tror på?" indskyder jeg.

Mahasayas Mundvige trækker sig op i et lille Smil. Han svarer:

"To Mennesker smager på rødt Peber. Den ene ved, hvad det hedder; måske han aldrig har set det før. Den anden kender det godt, og ved straks, hvad det er. Smager det ikke ens for begge? Vil de ikke begge få en brændende Fornemmelse på Tungen? På samme Måde forhindrede Uvidenhed om Ramakrishnas åndelige Storhed ikke materialistiske Mennesker fra at "smage" den strålende åndelige Indflydelse, der udstrømmede fra ham."

"Han var altså et virkeligt åndeligt Overmenneske?"

"Ja. Og efter min Anskuelse mere end det. *Ramakrishna var en jævn Mand, uddannet og ulært - han kunde end ikke skrive sit eget Navn, endsige da et Brev. Han var ydmyg af Udseende og endnu ydmygere i Levevis, skønt nogle af hin Tids Indiens bedst uddannede og højest kultiverede Mænd viste ham Lydighed.* De måtte bøje sig for hans umådelige Åndelighed, der var så håndgribelig, at den kunde føles. Han lærte os, at Stolthed, Rigdom, Velstand, Hædersbevisninger og Stilling i Samfundet er Latterligheder i Sammenligning med denne Åndelighed, *er flygtige Illusioner, der skuffer Menneskene.* Ak, hine skønne Dage! Han faldt ofte i Trancer, der var af en så håndgribelig guddommelig Natur, at vi, der flokkedes om ham, følte, at han var en Gud mere end et Menneske. Ejendommeligt nok havde han også Magt til at påføre sine Disciple en lignende Tilstand blot ved en enkelt Berøring; i denne Tilstand kunde de forstå Guds dybe Mysterier gennem direkte Erkendelse. Men lad mig fortælle, hvorledes han virkede på mig.

Jeg var opdraget efter vesterlandske Principper. Mit Hoved var fyldt med intellektuel Stolthed. Jeg havde været Professor ved Calcutta Universitetet i Engelsk Litteratur, Historie og politisk økonomi. Ramakrishna holdt til i Templet i Dakshinewar, der kun ligger nogle få Kilometer oppe ad Floden fra Calcutta. >>

Der fandt jeg ham en uforglemmelig Forårsdag og lyttede til hans jævne Forklaring af åndelige Ideer, skabt ud af hans egne Erfaringer. Jeg gjorde et spagfærdigt Forsøg på at argumentere med ham, men blev hurtig stum i hans hellige Nærværelse, der havde en Virkning på mig, dybere end Ord kan udtrykke.

Atter og atter besøgte jeg ham, ude af Stand til at holde mig borte fra dette fattige, ydmyge, men guddommelige Menneske, indtil Ramakrishna en Dag spøgefuldt sagde: "En Påfugl fik en Dag Klokkeren fire en Dosis Opium. Næste Dag kom den igen på nøjagtigt samme Tidspunkt. Den var under Opiummens Fortryllelse og kom for at få en ny Dosis."

Symbolsk set, var dette rigtigt. Jeg havde aldrig følt mig så lyksalig, som når jeg var i Ramakrishnas Nærværelse, så kan man undre sig over, at jeg kom igen atter og atter? Og således kom jeg til at tilhøre hans Skare af intime Disciple, til Forskel fra de lejlighedsvis Gæster. En Dag sagde Mesteren til mig: "Jeg kan se af dine øjne, din Pande og dit Ansigt, at du er Yogi. Udfør derfor alt dit Arbejde, men vend din Tanke mod Gud. Hustru, Børn, Fader og Moder, lev med dem alle og tjen dem, som er de dine egne. Skildpadden svømmer

omkring i Søens Vand, men dens Tanker er der, hvor den har lagt sine Æg på Bredden. Udfør derfor Arbejdet i Verden, men vend Tanken mod Gud."

Og da derfor vor Mester gik bort, og de fleste andre Disciple frivilligt forsagede Verden, tog den gule Kofte og uddannede sig til at udsprede Ramakrishnas Budskab over Indien, så opgav jeg ikke min Livsgerning, men fortsatte med mit Opdragelsesarbejde. Men så stærk var min Beslutning om ikke at tilhøre den Verden, jeg levede i, at jeg somme Nætter gik hen til Verandaen foran Senatshuset og sov blandt Byens hjemløse Tiggere, der i Reglen samledes der for Natten. Det plejede i det mindste midlertidigt at få mig til at føle mig som en Mand uden Ejendele.

Ramakrishna er borte, men når De rejser gennem Indien, vil De se noget af det sociale, filantropiske, sundhedsmæssige og skolemæssige Arbejde, der gøres over hele Landet, igangsat af disse første Disciple, af hvilke de fleste desværre nu også er borte. Hvad De ikke så let vil få øje på er de forandrede Hjerter og forandrede Livsskæbner, der først og fremmest skyldes denne vidunderlige Mand. For hans Budskab er blevet bragt videre fra Discipel til Discipel, og de har bredt det så vidt, som de kunde. Og jeg har haft det Privilegium at nedskrive mange af hans Udsagn på Bengali; de trykte Beretninger findes i næsten hvert Hjem i Bengalen, og Oversættelser findes i andre Dele af Indien. Så De kan se, hvor Ramakrishnas Indflydelse har bredt sig langt ud over den umiddelbare Kreds af fåtallige Disciple."

Mahasaya slutter sin lange Fortælling og falder tilbage i Tavshed. Da jeg på ny ser på hans Ansigt, bliver jeg slået af dets u-hinduiske Farve og Form. På ny kommer jeg til at tænke på et lille Kongerige i Lilleasien, hvor Israels Børn finder et midlertidigt Fristed fra deres hårde Skæbne. Jeg udmaler mig Mahasaya iblandt dem som en ærværdig Profet, der taler til sit Folk. Hvor ædel og værdig Manden ser ud! Hans Godhed, Hæderlighed, Fromhed og Alvor er iøjnefaldende. Han ejer den Selvagtelse, som den Mand får, der et langt Liv igennem udelukkende har adlydt Samvittighedens Røst.

"Jeg gad vide, hvad Ramakrishna vilde sige til en Mand, der ikke kan leve af Troen alene, men som må tilfredsstille Fornuften og Intelligensen?" mumler jeg spørgende.

"Han vilde sige, at han skulde bede. **Bønnen er en mægtig Kraft.** Ramakrishna bad selv Gud om at sende sig åndeligt vakte Folk, og snart efter begyndte de, der senere blev hans Disciple og Tilhængere, at komme."

"Men hvis man aldrig har bedt - hvad så?"

"Bøn er den sidste Udvej for Mennesket. Bøn vil hjælpe et Menneske, hvor Intelligensen svigter."

"Men hvis der kom nogen til Dem og sagde, at Bøn ikke stemte overens med hans Natur?" fortsætter jeg blidt.

"Så vilde jeg råde ham til ofte at omgås virkelig hellige Mænd, så han gjorde virkelige åndelige Erfaringer. Stadig Omgang med dem vil hjælpe til at få hans skjulte Åndelighed for Dagen. Fremfor alt fremelsker de en inderlig Længsel efter åndeligt Liv. Derfor er Omgang med sådanne Mænd meget vigtig som et første Skridt, og ofte er det også det sidste, som Ramakrishna selv plejede at sige."

Således snakker vi om ophøjede og hellige Ting, og hvorledes Mennesket ikke kan finde Fred uden i den evige Gud. Aftenen igennem kommer der forskellige Besøgende, indtil det beskedne Værelse er tætpakket med Indere - Mesteren Mahasayas Disciple. De kommer hver Aften og klatrer op ad Trapperne til dette fire-Etsgers Hus for at lytte til hvert Ord, deres Lærer taler.

Og for en Tid slutter jeg mig til dem. Aften efter Aften kommer jeg, mindre for at høre

Mahasayas fromme Ytringer end for at varme mig i det åndelige Solskin fra hans Personlighed. Atmosfæren omkring ham er blid og skøn, mild og elskelig; han har fundet en Slags indre Lyksalighed, og *Udstrålingen fra den er næsten håndgribelig.*

Ofte glemmer jeg hans Ord, men jeg kan ikke glemme hans milde Personlighed. Det, der atter og atter drog ham til Ramakrishna, synes også at drage mig til Mahasaya, og jeg begynder at forstå, hvor stor Lærerens Indflydelse må have været, når Eleven udøver en sådan Fortryllelse over mig.

Da vor sidste Aften kommer, glemmer jeg Tiden, og sidder lykkelig ved Siden af ham på Divanen. Time efter Time er gået; vor Samtale har ikke været afbrudt af Pauser, men tilsidst kommer Stilheden. Og så tager den gode Mester min Hånd og fører mig ud på det flade Tag, hvor vi i det klare Månelys ser en Kreds af høje Planter, der vokser i Potter og Kar. Nedenunder blinker Tusinde Lys fra Husene i Calcutta. (nyere billede>>)

Det er Fuldmåne. Mahasaya peger op på dens runde Ansigt og opsender derefter en kort, tavs Bøn. Jeg venter tålmodigt ved Siden af ham, til han er færdig. Han vender sig, hæver Hånden til Velsignelse og berører mit Hoved let.

Jeg bøjer mig ydmygt for denne englelige Mand, så ureligiøs som jeg er. Efter en Stunds Tavshed siger han sagte:

'Mit Hverv er næsten til Ende. Mit Legeme har omtrent fuldendt, hvad Gud sendte det hertil for at udrette. Modtag min Velsignelse, før jeg går'¹⁾).

1) Inden længe blev jeg underrettet om hans Død.

Han har bevæget mig på en mærkelig Måde. Jeg banlyser Tanken om Søvn og vandrer gennem Gaderne. Da jeg til sidst når en stor Moske og hører det højtidelige Råb "Gud er stor!" i Midnats stilheden, indser jeg, at hvis nogen kunde udfri mig af den intellektuelle Skepsis, som jeg klynger mig til, og knytte mig til et Liv i ligefrem Tro, så er det utvivlsomt Mesteren Mahasaya.

*

"De er gået glip af ham. Måske det var Meningen, at De ikke skulde træffe ham. Hvem ved?"

Det er Dr. Bandyopadhyaya, der taler; han er Reservelæge ved et af Calcuttas Hospitaler og en af Byens dygtigste Kirurger. Han har foretaget seks Tusinde Operationer og har en hel Kæde af akademiske Grader efter sit Navn. Jeg har haft megen Glæde af omhyggeligt og kritisk at gennemgå noget af den Viden, jeg har samlet sammen om Legemskontrol Yogaen, med ham. Hans videnskabelige medicinske Uddannelse og hans enestående anatomiske Viden har vist sig at være mig til stor Hjælp under mit Forsøg på at hæve Yogastudiet op i et rationelt Plan.

"Jeg ved praktisk talt intet om Yoga," har han tilstået. "Hvad De der fortæller mig, er nyt for mig. Jeg har end ikke truffet nogen Yogi, det vil sige en virkelig Yogi, med Undtagelse af Narasingha Swami, der for ikke længe siden var i Calcutta."

Det var ved den Lejlighed, jeg spørger, hvor han opholder sig, og får det nedslående Svar: "Narasingha Swami dumpede ned i Calcutta, skabte Sensation om sig og forsvandt så, jeg ved ikke hvorhen. Så vidt jeg forstod, kom han pludselig frem fra sin tilbagetrukne Tilværelse i det Indre, så måske er han vendt tilbage dertil."

"Jeg vil gerne vide, hvad der skete."

"Han var Samtaleemne over hele Byen et Stykke Tid. Det var Dr. Neoghy, der er Professor i Kemi ved Præsidentskabskollegiet ved Calcuttauniversitetet, der opdagede ham en Måned Tid før i Madhupore. Dr. Neoghy så ham slikke nogle få Dråber giftig Syre op og så ham tage glødende Trækul i Munden og holde det der, til Gløden var slukket. Doktorens Interesse var vakt, og Yogien blev overtalt til at komme til Calcutta. Universitetet foranstaltede en offentlig Demonstration af Narasingha Swamis Evner for en Tilhørerkreds, der udelukkende bestod af Videnskabsmænd og Læger. *Jeg var selv til Stede.* Den blev afholdt i den fysiske Forelæsningsaal i Præsidentskabskollegiet. Vi var et temmelig kritisk Auditorium, og, som De ved, har jeg kun beskæftiget mig meget lidt med Ting, der vedrører Religion, Yoga og den Slags, fordi min Opmærksomhed har været henvendt på mit Lægestudium.

Yogien stod midt i Salen og fik udleveret Gifte, der var taget fra Kollegiets Laboratorium. *Først gav vi ham en Flaske Svovlsyre. Han hældte nogle Dråber ud i sin Hånd og slikkede dem op med Tungen. Derefter fik han stærk Karbolsyre, også det slikkede han op. Så forsøgte vi med den dødelige Gift Cyankalium, men han sank det uden at blinke! Det var et forbavsende, ja utroligt Kunststykke, men vi måtte tro vore egne øjne. Han havde taget Cyankalium nok til at dræbe en hvilken som helst anden Mand i Løbet af tre Minutter, og alligevel stod han der, smilende og tilsyne-ladende uskadt.*

Derefter blev en tyk Glasflaske slået itu og Stykkerne pulveriseret. Narasingha Swami sank Pulveret, der dræber langsomt. Tre Timer efter at han havde indtaget dette besynderlige Måltid, pumpede en af vore Calcuttalæger hans Mave ud. Giften var der stadig. Den følgende Dag blev det pulveriserede Glas fundet i hans Af-føring.

Vor Prøve var hævet over enhver Tvivl. Svovlsyrens Styrke blev prøvet på en Kobbermønt. Blandt dem, der var til Stede, var ogsaa Sir C. V. Raman, den berømte Videnskabsmand og Nobelpristager, der betegnede Forestillingen som en Udfordring til den moderne Videnskab. Da vi spurgte Narasingha Swami om, hvordan han kunde tillade sig at tage sådanne Friheder over for sit Legeme, fortalte han os, at han, så snart han kom hjem, gik i Yogatrance og ved en intens Tankekonzentration modvirkede Giftens dødelige Virkninger¹⁾.

1) Narasingha Swami kom noget senere på ny til Calcutta og rejste derfra til Rangoon i Burma. Her gav han en lignende Opvisning, men undlod, som Følge af at han fik uventede Gæster, at følge sin sædvanlige Fremgangsmåde 'ned at gå i Yogatrance ved sin Hjemkomst. Resultatet var, at han døde med sørgelig Pludselighed.

"Kan De ud fra Deres medicinske Viden give nogen Forklaring herpå?"

Doktoren ryster på Hovedet. "Nej, jeg kan ikke give nogen Forklaring. Det forbløffer mig fuldstændig."

Da jeg kommer hjem, leder jeg i en Kuffert den Notesbog frem, hvori jeg har gengivet mine Samtaler med Brama, Yogien ved Adyarfloden. Jeg blader, til jeg finder dette:

"Gifte kan ikke skade den udlærte, som har udøvet den Store øvelse, hvor stærke de end er. Denne øvelse er en Kombination af visse Stillings-, Åndedræts-, Viljekrafts- og Tankekonzentrationsøvelser. Efter vor Tradition giver det den udlærte Evne til at indtage hvad han vil, selv Gifte, uden at det skader. Det er en overordentlig vanskelig øvelse, og den må udføres regelmæssigt, hvis den skal bevare sin Virkning. En meget gammel Mand fortalte mig engang om en Yogi, der boede i Benares, og som kunde drikke store Mængder af Gift uden at tage Skade deraf. Denne Yogis Navn var Trailingya Swami; han var særdeles velkendt i Byen i hine Tider, men han døde for mange År siden. Trailingya var en stor Mester, der var meget lærd i Legemskontrol Yogaen. Han sad i årevis næsten nøgen ved Ganges's Bred, men ingen kunde komme i Snak med ham, fordi han havde aflagt Løfte om Tavshed."

Jeg havde anset denne Immunitet over for Gift for utroværdig og umulig, da Brama første Gang henledte min Opmærksomhed på den. *Men nu er mine forudfattede Ideer om det muliges Grænser blevet en Smule vaklende.* Af og til har jeg undret mig over de utrolige og næsten uforståelige Hverv disse Yogier påtager sig, men hvem ved - måske sidder de inde med Hemmeligheder, som vi Vesterlændinge forgæves søger at granske ved Hjælp af et Tusinde Laboratorieforsøg?

ELLEVTE KAPITEL

Mirakelmagerne i Benares.

Mine Strejftog i Bengalen må jeg opgive at berette om og ligeledes mit uventede Møde i Nærheden af Buddha-Gaya med tre tibetanske Lamaer, som indbyder mig til deres Bjergkloster, for jeg er ivrig efter at komme til den hellige By Benares.

Toget tordner over en stor Stålbros i Nærheden af Byen; dets Støj kundgør uden Tvivl Modernismens stadig videre Indtrængen i et forældet og stillestående Samfund. Den hellige Ganges kan næppe være hellig ret meget længere, når fremmede og vantro Mænd sender ildvogne over dens grågrønne Vande.

<<Dette er altså Benares.

Den vældige Hob af Pilgrimme trænges mellem hinanden, medens jeg går ud af Stationen og op i en ventende Vogn. Medens vi kører hen ad den støvede Vej, lægger jeg Mærke til et nyt Element i Atmosfæren. Jeg prøver på at lade som intet, men det påtrænger sig med stigende Styrke min Opmærksomhed.

Dette er altså Indiens helligste By! Den har i alt Fald den mest ugudelige Lugt. Benares har Ord for at være den ældste befolkede By i Indien. Lugten bekræfter tilfulde denne Påstand. Den uappetitlige Luft er næsten uudholdelig. Benares! Du er måske Hindukulturens Højdepunkt, men forsøg at lære noget af den vantro Hvide og opspæd din Hellighed med en Smule Hygiejne.

Jeg får at vide, at Stanken tildels opstår, fordi Vejen er brolagt med en Blanding af Kogødning og Jord, og dels fordi en gammel Voldgrav, som omgiver Byen, gennem mange Generationer er blevet benyttet som en bekvem Affaldsplads.

Hvis man skal tro indiske Beretninger, grundlagdes Benares som By for så lang Tid siden som tolv hundrede År før Kristi Fødsel. Ganske som fromme Engelskmænd i Middelalderen rejste 'til den hellige By Canterbury', således har Inderne fra alle Landets Egne flokkedes om den hellige By Benares. Hinduer kommer i Pomp og Pragt eller ludfattige for at modtage dens Velsignelse, og de syge kommer for at tilbringe deres sidste Dage der; for at dø her betyder, at Sjælen går lige til Paradis.

Den næste Dag går jeg til Fods gennem det gamle Kashi, som Hinduerne foretrækker at kalde deres By, og udforsker den Labyrinth af krogede Gader, hvoraf den består. Der ligger et Formål bag min Vandring, for jeg har i min Lomme et Papir, der beskriver Beliggenheden af

en Yogimirakelmagers Hus, hvis Discipel jeg traf i Bombay.

Jeg går igennem kvalme Gader, som en Vogn vilde være for bred til at komme igennem, jeg baner mig Vej gennem overfyldte Basarer, der syder med Folk af et Dusin forskellige Racer, og hvor skabede Hunde og talløse Fluer hjælper med til at øge Hurlumhejet. Gamle Kvinder med gråt Hår og indsunkne Bryster; unge Kvinder med smukke Skikkelser og glatte, brune Lemmer; Pilgrimme, der læser deres Rosenkrans, og mumler de samme hellige Ord, som de allerede har gentaget måske 50.000 Gange; askebesmurte, aldrende Asketers indsunkne Skikkelser; disse og alle mulige andre Typer trænges i de snævre Gyder. I dette Virvar af Gader, som er fulde af Støj, Farve og Bevægelse, støder jeg tilfældigt på det gyldne Tempel, som er berømt blandt rettroende over hele Indien.

Askebesmurte Asketer, hvis uappetitlige Udseende frastøder vesterlandske øjne, sidder omkring Indgangen. Andagtssøgende strømmer ud og ind i en uendelig Strøm; mange bærer smukke Blomsterguirlander og sætter på den Måde Kulør på Scenen. De fromme berører Stendørsstolperne med deres Pander, når de forlader Templet og farer så sammen af Overraskelse ved at få øje på en vantro Hvid. Jeg bliver mig påny den usynlige Skranke mellem disse Mennesker og mig selv bevidst.

To Kupler tækket med svære Guldplader glimter i det dirrende Sollys; skrigende Papegøjer sværmer om det nærmeste Tårn. Det gyldne Tempel er helliget Guden Shiva. Jeg spekulerer på, hvorhan nu er, denne Gud til hvem disse Hinduer råber, til hvem de beder, og til hvis Stengudebillede jeg har set dem ofre duftende Blomster og kogt Ris.

Jeg går videre og står i Nærheden af Tærskelen til et andet Tempel, hvor jeg ser Guden Krishna blive tilbedt. Der brænder Kamfer foran et gyldent Gudebillede. Tempelklokkerne klemter deres vedholdende Påkalden af hans Opmærksomhed. Og Lyden af Konkyliehorn strømmer op om hans ører, der intet hører. En mager' og streng Præst kommer ud og ser spørgende på mig; jeg fortsætter min Vej.

Hvem kan tælle den Mængde Afgudsbilleder, som trænges inden for Templer og Huse i Benares. Hvem kan forklare disse alvorligt udseende Hinduer - så ofte barnlige, men til Tider dybt filosofiske.

Jeg går til Fods og alene gennem Smågader søgende efter Mirakelmagerens Hus.

Omsider kommer jeg ud fra de myldrende Gader til brede Veje. En kæmpende, laset Skare små Dreng, tynde Ynglinge og nogle få Mænd drejer forbi mig i en lang Række. Deres Fører bærer et interimistisk Banner, hvorpå der er indskrevet en ulæselig Indskrift. De råber underlige Slagord og skråler lejlighedsvis en Stump af en Sang. De betragter mig med fjendtlige Ansigter og skulende øjne, medens de passerer, så jeg fornemmer denne blandede Processions politiske Natur.

Aftenen i Forvejen, i en stuvende fuld Basar og uden Europæere eller Politibetjente inden for Synsvidde, havde en eller anden bag mig hvislet en Trusel om at skyde mig. Jeg vender mig om med det samme, men ser kun en Hob udtryksløse Ansigter, for den unge Fanatiker (jeg slutter mig til hans Ungdom af Lyden af hans Stemme) er forsvunden om Hjørnet i Mørke. Derfor stirrer jeg medlidende på denne lasede, (lurvede) Procession, som nu forsvinder hen ad Vejen. Politik, denne troløse Sirene, som lover alle og enhver alt muligt, har samlet nogle få flere Ofre i sine Arme.

Til sidst kommer jeg til en Gade hvor Husene er større og velbyggede og Gårdspladserne rummelige og velholdte. Jeg fremskynder mine Skridt, indtil jeg når en Port, hvorpå der på en stor Tavle står indskrevet Navnet **Vishudhanauda**. Jeg går ind på Gårdspladsen, for det er dette Hus, jeg søger, og går hen til en, der sidder på Verandaen. Det er en ung Mand med et intelligent Ansigt.

Jeg spørger på Hindustani: "Hvor er Læreren?" Men han ryster på Hovedet og lader mig forstå, at en sådan Person ikke kendes her. Jeg siger Læreren's Navn, men får igen et negativt Svar. Resultatet er ikke opmuntrende, men jeg er fast besluttet på ikke at lade mig slå; en

indre Stemme siger mig, at den unge Mand tror, at en Europæer ikke kan have noget at gøre her, og at han er kommet til den Slutning, at jeg i Virkeligheden leder efter et andet Hus. Jeg ser på ny på hans Ansigt og kommer til det Resultat, at han er dum. Jeg lader hånt om hans Fagter og går ind i Huset.

I et Værelse indenfor støder jeg på en Halvkreds af mærkelige Ansigter. En Flok velklædte Indere sidder på Hug på Gulvet. En skægget gammel Mand hviler på en Løjbænk i den fjerneste Del af Værelset. Hans ærværdige Udseende og Hæderspladsen er nok til at sige mig, at jeg har nået Målet for min Søgen. Jeg hæver mine Hænder til Hilsen, med Håndfladerne mod hinanden.

"Fred Mester!"

Jeg tager min Introduktionsskrivelse frem og præsenterer mig som en Forfatter, der rejser i Indien, men først og fremmest som en, der studerer indisk Filosofi og Mysticisme. Jeg forklarer, at den Discipel, som jeg har truffet, hævdede, at hans Lærer aldrig viste sine vidunderlige Evner offentligt, og at han selv under private Former sjældent viste dem for fremmede. Ikke desto mindre kræver jeg, under Henvisning til min dybe Interesse for deres gamle Visdom, at de viser Overbærenhed og beder om at blive behandlet som en Undtagelse.

Studenterne stirrer tomt på hinanden og vender sig mod Læreren, som undrer de sig over, hvad han vil svare. Vishudhananda er en Mand på over halvfjerds, 70, År. En kort Næse og et langt Skæg pryder hans Ansigt. Jeg er slået af hans store øjne, der er omgivet af dybe Rynker. En Brahmins hellige Tråd hænger om hans Hals.

Den gamle Mand fæster sit Blik koldt på mig, som om jeg var et Dyr, der skulde studeres under Mikroskop. Jeg føler noget uhyggeligt berøre mit Hjerte. Det er som om en besynderlig Kraft gennemsviver hele Værelset, og jeg føler mig en Smule ilde til Mode.

Omsider siger han nogle Ord i en Dialekt, som jeg genkender som Bengali, og en Discipel vender sig og siger til mig, at han ikke kan tilstede Foretræde, medmindre jeg bringer Pandit Kavirj, som er Leder af Regeringens Sanskrit Kollegium, til at fungere som Tolk. Pandittens fuldendte Kendskab til Engelsk i Forbindelse med, at han i lang Tid har været Discipel hos Vishudhananda, gør ham overordentlig egnet til at være Mellemlid mellem os.

"Kom sammen med ham i Morgen Eftermiddag," siger Læreren. "Jeg venter Dem Klokken fire."

Jeg er nødt til at trække mig tilbage. På Gaden tager jeg en forbi kørende Vogn og kører gennem de uregelmæssige Gader til Sanskrit Kollegiet. Forstanderen er der ikke. Nogen tror, at han måske er hjemme, og jeg kører så videre endnu en halv Time, indtil jeg til sidst finder ham i et højt gammelt Hus med en fremspringende Førstesal, hvis Udseende minder om middelalderlig italiensk Bygningskunst.

Panditten sidder på Gulvet i et Værelse ovenpå omgivet på alle Sider af små Stabler med Bøger, Papirer og Skrivetøj. Han har Brahminens typiske høje Pande og lange tynde Næse og lysere Hudfarve. Hans Ansigt er forfinet og klogt. Jeg fremsætter mit Ærinde; han tøver et øjeblik, og går så ind på at ledsage mig næste Dag. Da vi har truffet Aftalen, går jeg. Jeg kører ned til Ganges og betaler Vognen. Jeg driver langs Flodbredden, som til Fordel for de badende er bygget ud i lange Rækker af Stentrin. Mange Århundreders Fodtrin har slidt Trinene, så de er ujævne. Hvor er Benares' Flodbred urenlig og uregelmæssig. Templerne strækker sig ud i Vandet; strålende Kupler ligger Side om Side med lave, firkantede, rigt forsirede Paladser, der hæver sig i forskellig Højde, og hele Miksmasket af Bygninger er en

usandsynlig Blanding af gammelt og nyt.

Præster og Pilgrimme sværmer overalt. Jeg støder på nogle Panditter, der underviser deres Elever i små åbne Værelser. Murene er hvidkalkede; Læreren sidder på Tæpper og Eleverne sidder ærbødigt på Hug rundt omkring og lytter til deres Tros støvede Læresætninger.

En skægget Asket, der viser sig, får mig til at spørge. Han har rullet sig igennem Støvet over 600 Kilometer; hvilken besynderlig Måde at foretage en Pilgrimsrejse til Benares på. Længere henne træffer jeg et andet uhyggeligt udseende Individ; han har i Årevis rakt den ene Arm i Vejret. Den ulykkelige Arms Sener og Muskler er næsten visnet, og Kødet, der dækker den, er skrumpet ind til Pergament. Hvordan skal man forklare sådanne unyttige Grusomheder, hvis ikke den uendelige tropiske Sol har gjort disse Mænd en Smule gale? Det er muligt, at Tilværelsen i en Temperatur på næsten 50 Grader i Skyggen har hjulpet med til at bringe disse uhyggelige Medlemmer af en Race, som allerede er tilbøjelige til Religionshysteri, ud af Ligevægt.

Præcis Klokkeren fire den næste Dag kører Pandit Kavirj og jeg ind i Gården til Lærerens Hus. Vi går ind i det store Rum og hilser ham. Der er henvend seks Disciple til Stede. Vishudhananda beder mig komme en Smule nærmere, så jeg sætter mig i Nærheden af hans Løjbænk.

"De vil gerne se et af mine Vidundere," er hans første Spørgsmål.

"Hvis Mesteren vil vise mig den Gunst, vil jeg være umådelig glad."

"Giv mig Deres Lommetørklæde, hvis De har et af Silke, så meget desto bedre," oversætter Panditten. "Hvilken Duft, De end ønsker, vil blive skabt med kun en Linse og Solens Stråler som Midler."

Til alt Held har jeg et Silkelommetørklæde og rækker det til Mirakelmageren. Han tager et lille Brændglas og forklarer, at han vil samle Solens Stråler, men at det på Grund af dens nuværende Stilling og Værelsets Beliggenhed ikke kan gøres direkte. Vanskeligheden kan imidlertid let overvindes ved at sende en af Disciplene ud på Gårdspladsen. Manden vil bruge et Håndspejl, finde Strålerne og så gennem et åbent Vindue kaste dem ind i Værelset.

"Jeg skal nu frembringe en Duft for Dem af Luften," meddeler Vishudhananda, "hvilken foretrækker De?"

"Kan De fremstille hvid Jasmin?"

Han tager mit Lommetørklæde og holder Brændgiasset oven over det. I så kort en Tid som to Sekunder svæver et gyldent Strejf af Sollyset over Silketørklædet; så lægger han Brændglasset og rækker Lommetørklædet tilbage. Jeg fører det til Næsen og belønnes med den henrivende Duft af hvid Jasmin!

Jeg undersøger Lommetørklædet, men kan ikke opdage noget Spor af Væde, intet Vidnesbyrd om, at der er dryppet flydende Parfume på det. Jeg ser halvt mistænksomt på den gamle Mand. Han betyder mig, at han vil gentage Demonstrationen.

Den anden Gang vælger jeg Rosenolie. Jeg iagttager ham nøje under dette Eksperiment. Hver Bevægelse, han gør, Rummet omkring ham iagttager jeg så nøje, som jeg overhovedet kan. Jeg undersøger hans fede Hænder og hans pletfri hvide Kofte med kritiske Blikke, men kan ikke opdage noget mistænkeligt. Han gentager sin tidligere Fremgangsmåde og frembringer en Rosenolieduft, som gennemsyrrer et andet Hjørne af Lommetørklædet.

Tredie Gang vælger jeg Violer. Han er stadig lige heldig.

Vishudhananda er ganske ufølsom overfor sin triumf. Han betragter det hele som noget dagligdags, som en ganske almindelig Begivenhed. Hans alvorlige Ansigt afslappes ikke en eneste Gang.

"Og nu skal jeg vælge en Duft," siger han uventet. "Jeg skal skabe Duften af en Blomst som kun vokser i Tibet." Han koncentrerer noget Sollys på det sidste endnu ikke duftende Hjørne af Lommetørklædet, og minsandten: han gør det! Han har fremkaldt en fjerde

Parfume, som jeg ikke kender.

En Smule forvirret putter jeg det hvide Silketørklæde i min Lomme. Kunsten forekommer mig at grænse til det mirakuløse. Har han skjult Parfumerne på sin Person? Har han dem skjult i sin Kofte. Så vil det være nødvendigt for ham at have et anseligt Lager, for før jeg sagde det, kunde han ikke vide, hvilken Duft jeg vilde vælge. Hans enkle Kofte kunde umuligt indeholde et så righoldigt Lager, som vilde være nødvendigt; desuden har hans Hænder ikke en eneste Gang været skjult i Koftens Folder.

Jeg beder om Tilladelse til at se Linsen. Det viser sig at være et almindeligt Forstørrelsesglas, indfattet i en Ståltrådsramme og med et lille Ståltrådshåndtag. Jeg kan ikke se noget mistænkeligt ved det. Der er også en Sikkerhed, hvad den nu end er værd, i den Kendsgerning, at Vishudhananda har været iagttaget ikke blot af mig, men også af et halvt Dusin Disciple. Panditten har allerede meddelt mig, at de alle uden Undtagelse er Mænd i ansete Stillinger, veluddannede og ansvarsbevidste.

Så kan Hypnotisme være en mulig Forklaring. Værdien af den kan let prøves. Når jeg vender tilbage til min Bopæl vil jeg vise Lommetørklædet til andre.

Vishudhananda har et andet og større Vidunder at vise mig. Det er et, han sjældent udfører. Han fortæller mig, at han skal bruge kraftigt Sollys til denne anden Kunst; men Solen er i Færd med at gå ned, og Aftenen nærmer sig. Derfor må jeg komme igen en Dag ved Middagstid, en Dag senere i Ugen, han vil så vise sit forbløffende Kunststykke, at vække en Død til Live.

Jeg forlader ham og kører hjem, hvor jeg viser Lommetørklædet til tre Personer. De konstaterer alle, at det stadig bærer stærke Spor af Parfumerne. Kunsten kan derfor ikke forklares ud fra Hypotesen om Hypnotisme. Det er heller ikke meget lettere at betragte hele Historien som Taskenspillen.

Jeg befinder mig på ny i Mirakelmagerens Hus. Han fortæller mig, at han kun kan gengive Smådyr Livet. I Almindelighed eksperimenterer han med en Fugl. En Spurv bliver kvalt og ligger omtrent en Time, så vi kan se på den og forvisse os om, at den virkelig er død. Dens øjne er ubevægelige, dens Krop trist og stiv. Jeg kan ikke opdage det mindste Tegn, som kan forråde Tilstedeværelsen af Liv i det lille Kræ. Magikeren tager sit Forstørrelsesglas og samler en Solstråle i et af Fuglens øjne. Jeg venter et Par Minutter, uden at der sker noget. Den gamle Mand sidder bøjet over sit mærkelige Hverv med Blikket fæstet i en glasagtig Stirren og med koldt, ubevægeligt og udeltagende Ansigt. Pludselig åbner han Læberne og hans Stemme bryder ud i en uhyggelig Sang på et Sprog, som jeg ikke kender. Lidt senere begynder Fuglen at røre på sig. Jeg har set en Hund have Krampetrækninger på samme Måde, kort før Døden indhentede den. Så kommer der en svag Bevægelse i Fjerene, og i Løbet af nogle Minutter er Spurven på Benene og hopper rundt på Gulvet. Minsandten den Døde er kommet til Live!

I den næste Fase af denne mærkelige Tilværelse får Fuglen tilstrækkelig Kraft til at flyve op i Luften, hvor den giver sig til at finde nye Hvilepunkter, medens den flyver rundt i Værelset. Det hele forekommer så utroligt, at jeg må tage mig sammen på Sjæl og Legeme for at forvisse mig om, at alt og alle omkring mig er virkeligt og til at tage og føle på og ikke Hallucinationer.

Der går en spændt halv Time, medens jeg iagttager den genopvakte Fugls flagrende Anstrengelser. Omsider får jeg en ny Overraskelse. Den stakkels Spurv falder til Jorden og ligger ubevægelig for vore Fødder, der ligger den uden at røre sig, og en Undersøgelse viser, at den ikke ånder og er ganske død.

"Kunde De have forlænget dens Liv endnu mere," spørger jeg Magikeren.

"Mere kan jeg ikke vise Dem i øjeblikket," svarer han med et let Skuldertræk. Panditten

fortæller, at man håber på større Ting gennem fremtidige Eksperimenter. Der er andre Ting, hans Mester kan gøre, men jeg må ikke misbruge hans Tålmodighed, og få ham til at spille en Gadetroldmands Rolle. Hvad jeg har set, har tilfredsstillet mig.

Jeg får at vide, at han kan skabe friske Druer tilsyneladende af den rene Luft og servere Sukkergodt lavet af ingenting; at hvis han tager en visse Blomst i Hånden vil den hurtigt genvinde sin oprindelige Friskhed.

Hvad er Hemmeligheden ved disse tilsyneladende Mirakler? Jeg prøver på at få et Vink om det, og får et mærkeligt Svar. Det er en af den Slags Forklaringer, som i Virkeligheden ikke forklarer noget. Den virkelige Hemmelighed er stadig skjult bag Benares Mirakelmagerens brede Pande, og han har hidtil end ikke afsløret det selv for sine nærmeste Disciple.

Han fortæller mig, at han er født i Bengalen. Da han var tretten År gammel, blev han bidt af et giftigt Dyr. Hans Tilstand var så alvorlig, at hans Moder opgav Håbet og tog ham ned til Ganges, for at han kunde dø. Efter Hindureligion kan der ikke være nogen helligere eller lykkeligere Død end ved Siden af denne Flod. Han blev båret ud i den hellige Flod, medens den sørgende Familie samledes på Bredden til Begravelsesceremonien; han blev sænket ned i Vandet, og så skete der et Mirakel. Jo dybere de sænkede ham, des mere sank Vandet rundt om hans Legeme. Da han blev hævet igen, steg Vandet påny, indtil det nåede sin normale Vandstand. Han blev dyppet atter og atter, og hver Gang sank Vandet af sig selv. Kort sagt, Ganges vægrede sig ved at modtage Drengen som Dødsgæst.

Der sad en Yogi ved Flodens Bred og iagttog, hvad der gik for sig. Han rejste sig og forudsagde, at Drengen var forudbestemt til at leve og blive noget stort, og at hans Skæbne vilde blive heldig, for så vidt at han vilde blive en berømt Yogi. Derefter gned han nogle Urter på det forgiftede Sår og gik sin Vej. En Uge senere vendte han tilbage og fortalte Forældrene, at Drengen nu var helt helbredet, og det var virkelig også Tilfældet.

Men i Mellemtiden var der sket en mærkelig Forandring med Barnet. Hele hans Mentalitet og Karakter var forandret, og i Stedet for at blive hjemme hos sine Forældre tørstede han efter at blive Yogi. Fra nu af plagede han stadig sin Moder, indtil hun nogle År senere gav ham Tilladelse til at forlade Hjemmet. Han drog ud for at finde Yogimestrene.

Han drog til Tibet, dette mystiske Land på den anden Side Himalayabjergene, og håbede på at finde den Lærer, der var bestemt for ham, blandt dets berømte undergørende Eneboere, for det er en Ide, som er fastgroet i indisk Tankegang, at Aspiranter må være personlige Disciple hos en, der selv har mestret Yogiens Mysterier, hvis han skal have Held i sin Søgen. Den unge Bengaleser søgte en sådan Mand blandt de Eneboere, der lever i Hytter eller Huler, selv når Bjergene blev hjemsøgt af hylende, iskolde Storme, men han vendte skuffet hjem.

Der gik År, uden at der skete noget, men hans ønske blev ikke mindre af den Grund. Endnu en Gang drog han over Grænsen og vandrede over i det sydlige Tibets kolde ødemarker. I en spartansk Bolig oppe i Bjergene fandt han en Mand, der viste sig at være den længe eftersøgte Lærer.

Derefter hører jeg en af disse utrolige Påstande, som tidligere vilde have fået mig til af le foragteligt, men som nu forbløffer mig. **For man forsikrer mig højtideligt, at denne tibetanske Mester er ikke mindre end tolv Hundrede År gammel!** Det bliver sagt lige så roligt, som hvis en Vesterlænding havde sagt, han var fyrré.

Denne forbavsende Legende om langt Liv er mindst to Gange før dukket op. Brama, Yogien fra Adyarfloden, fortalte mig engang, at hans Mester i Nepal var over fire Hundrede År gammel, og en hellig Mand, som jeg traf i det vestlige Indien sagde, at der fandtes en Yogi, der boede i en næsten utilgængelig Hule i Himalayabjergene, og han var så gammel - over Tusinde År, blev der sagt -at hans øjenlåg faktisk hang tungt ned af Alder! Jeg havde affærdiget begge disse Tilfælde som fantastiske, men nu må jeg igen høre en Gentagelse af

dem, for Manden foran mig antyder, at han er på Sporet efter Livets Eleksir.

Den tibetanske Lærer indviede den unge Vishudhananda i Legemskontrol, Yogaens Grundregler og øvelser. Under denne strenge Uddannelse, viste Disciplen sig i Besiddelse af overnaturlige Legems- og Åndskræfter. *Han blev også indviet i den mærkelige Kunst, som han kalder Solvidenskab.* Trods Strabadserne ved en Tilværelse i en indesneet Egn fortsatte han i tolv År sin Uddannelse hos den tibetanske Udødelige. Da hans Uddannelse var færdig, blev han sendt tilbage til Indien. Han gik over Passene og drog ned på Sletterne og blev selv Lærer i Yoga. En Tid slog han sig ned i Puri ved den bengalske Bugt, hvor han stadig har en stor Bungalow. Den Skare Disciple, der samles om ham, hører udelukkende til den højerestående Klasse Hinduer. Der er velstående Købmænd, rige Godsejere, Regeringsejendomsfolk og endog en Rajah. Jeg får Indtryk af - måske tager jeg fejl - at mere beskedne Folk ikke bliver opmuntret til at komme.

"Hvorledes udførte De de Vidunderer, De viste mig?" spørger jeg ligefrem.

Vishudhananda lægger sine plumpe Hænder over kors. "Hvad De har set, er ikke et Resultat af Yogaøvelser. Det skyldes Kendskabet til Solvidenskaben. Yogaens Kernepunkt er en Udvikling af Yogiens Viljekraft og Koncentrationsevne, men i Solvidenskaben er disse Egenskaber ikke nødvendige. Solvidenskaben er kun en Samling af Hemmeligheder, og der kræves ikke nogen særlig Uddannelse for at anvende dem. Den kan studeres ganske på samme Måde som en hvilken som helst vesterlandsk materialistisk Videnskab studeres."

Pandit Kavirj tilføjer en Bemærkning om, at denne besynderlige Kunst ligner Læren om Elektricitet og Magnetisme mere end noget andet.

Jeg er lige så uforstående som før, og Mesteren giver yderligere Oplysninger.

"Denne Solvidenskab, der nu stammer fra Tibet, er ikke noget nyt. Den var velkendt af Indiens store Yogier i meget gamle Dage. Nu er den imidlertid glemt i dette Land undtagen af nogle ganske få. Der er livgivende Elementer i Solens Stråler, og hvis De kendte Hemmeligheden ved at udskille eller udvælge disse Elementer, så kunde De selv udføre Vidunderer. *Og Sollyset har æteriske Kræfter, der, når De først har fået Herredømme over dem, har magisk Kraft.*"

"Underviser De Deres Disciple i disse solvidenskabelige Hemmeligheder?"

"Endnu ikke, men jeg er ved at forberede det. Der vil blive udvalgt nogle Disciple, og de vil lære Hemmelighederne at kende. Vi er netop nu for Tiden ved at bygge et stort Laboratorium, hvor der vil blive afholdt Forelæsninger, Demonstrationer og Forsøg."

"Hvad lærer så Deres Disciple for Tiden?"

"De bliver indført i Yoga."

Panditten viser mig Laboratoriet. Det er en moderne Bygning, adskillige Etager høj og udpræget europæisk i sin Stil. Murene er af røde Mursten, og der er store Huller, hvor Vinduerne skal være. I disse Huller skal der anbringes store Spejlglasruder, for de Forsøg, der skal foretages i Laboratoriet, vil omfatte Sollysets Tilbagekastning gennem rødt, blå, grønt, gult og farveløst Glas.

Panditten fortæller mig, at der ikke findes noget Glasværk i Indien, der kan lave Glas af den Størrelse, der skal bruges til Kæmpe-vinduerne, og derfor kan Bygningen ikke blive færdig. Han beder mig forespørge i England, men understreger, at Vishudhananda ønsker sine Krav nøje overholdt. Disse omfatter den Betingelse, at Fabrikanterne skal garantere, at Glasset er fuldkommen frit for Luftblærer, og at det farvede Glas skal være fuldkommen gennemsigtigt. Hver Stykke skal være 3,65 Meter langt, 2,45 bredt og 2,5 Centimeter tykt¹⁾.

¹⁾Jeg skrev til det største Glasværk i England, men de nægtede at påtage sig Hvervet, fordi de tekniske Krav, Vishudhananda stillede, var uigennemførlige. De erklærede, at det var umuligt for noget Glasværk at finde en Fremgangsmåde, der kunde garantere for, at der ingen Luftblærer var i Ruderne; at Glas ikke kunde farves, uden at dets Gennemskinnelighed for Solens Stråler formindskedes; at Spejlglas ikke på tilfredsstillende Måde kunde laves mere end ca. 0,6 Centimeter tykt; og at Ruderne måtte laves i to Halvdele, hvis man vilde undgå Brud på den lange Rejse til Benares.

Bilde-tekster til s192b.
Indiske Slangebesværgere.

Indiske Slangebesværgere.

En af Yogiens mærkeligste Præstationer er „Levitation“, Svæven. Yogien svæver kun støttende sig med den ene Haand til en klædeomvunden Stok. Han er i dyb Trance, og hans Muskler er saa stive, at fem Mand ikke kan bøje hans Lemmer.

Laboratoriebygningen er omgivet af en stor Have, der er skærmet for nysgerrige øjne af Rækker af Palmetræer med fjerdannede Grene.

Jeg vender tilbage til Mirakelmageren og tager Plads foran ham. Det er tyndet ud blandt

Hellige Mænd paa en offentlig Plads i Benares.

Yogi, der sidder paa en Pæl.

Yogi, hvis Ben er visnede fordi han stadig sidder i samme Stilling og ikke bruger dem.

Disciplene, der er kun to-tre Stykker tilbage. Pandit Kavirj sætter sig ved Siden af mig med sit af Studeringer hærgede Ansigt ærbødigt rettet mod Mesteren.

Pludselig fremsætter Vishudhananda en uventet Bemærkning:

"Jeg kunde ikke antage Dem som min egen Elev, med mindre jeg i Forvejen havde Tilladelse fra min tibetanske Mester. Det er en af de Betingelser jeg må overholde."

Har han læst mine Tanker? Jeg stirrer på ham. Han rynker en Smule på sin let kuplede Pande. Lige meget, jeg har ikke udtrykt noget ønske om at blive Discipel hos ham. Jeg har ikke særlig travlt med at blive Discipel hos nogen. Men en Ting er jeg sikker på - et sådant ønske vilde fremkalde et Afslag.

"Hvorledes kan De komme i Forbindelse med Deres Mester, hvis han opholder sig i det fjerne Tibet?" spørger jeg.

"Vi står i nøje Forbindelse på de indre Planer," svarer han. Jeg er mig bevidst, at jeg hører efter, men ikke at jeg forstår. Alligevel har hans uventede Bemærkning for øjeblikket vendt mine Tanker fra hans Mirakler. Jeg grubler, og uden at vide af det spørger jeg:

"Mester, hvordan kan man finde Oplysning?"

Vishudhananda svarer ikke; han stiller i Stedet et andet Spørgsmål: "Hvis De ikke udøver Yoga, hvor kan De så opnå Oplysning?"

Jeg tænker over det i nogle Sekunder. "Men jeg har hørt, at det er overordentligt svært at forstå Yoga uden en Lærer, for ikke at tale om at udøve den med Held. Virkelige Lærere er vanskelige at finde."

Hans Ansigt er stadig lige udeltagende og uforanderligt. "**Når den søgende er rede, så kommer Mesteren altid.**"

Jeg giver Udtryk for min Tvivl. Han slår ud med sin plumpe Hånd. "Et Menneske må først være rede selv; så vil han, ligegyldigt hvor han end er, til sidst finde en Lærer. Og hvis Mesteren ikke kommer i Kødet, så vil han vise sig for den søgendes indre Øje."

"Hvorledes skal man da begynde?"

"Sæt en Tid af hver Dag, hvor De sidder i den ganske lette Stilling, som jeg nu skal vise Dem. Det vil hjælpe med til at forberede Dem. Husk også at dæmpe Vrede og behersk Lidenskab."

Vishudhananda viser mig nu Lotusstillingen, som jeg allerede kender. Hvorfor han kalder det en let Stilling, med de forvredne, korslagte Ben, forstår jeg ikke.

"Hvilken voksen Europæer kan lære at forvride sig sådan," udbryder jeg.

"Vanskeligheden ligger kun i de første Forsøg. Det bliver let, hvis det øves hver Morgen og Aften. Det, der er vigtigst, er at fastsætte en bestemt Tid på Dagen til denne Yogaøvelse og så overholde den nøje. Til at begynde med er fem Minutters Anstrengelser nok. Efter en Månedes Forløb kan De forlænge det til ti Minutter; efter tre Måneders Forløb til tyve Minutter, og så videre. Sørg endelig for, at Rygraden holdes ret. Denne øvelse vil sætte en Mand i Stand til at erhverve fysisk Ligevægt og åndelig Ro. Ro er nødvendig til de videre Yogaøvelser."

"Så underviser De i Legemskontrol Yogaen?"

"Ja. Tro endelig ikke, at Tankekontrollens Yoga står over den. Ganske som ethvert menneskeligt Væsen både tænker og handler, så må der være *Uddannelse for begge Sider af vor Natur*. Legemet indvirker på Sjælen, og Sjælen vekselvirker på Legemet; de kan ikke adskilles i en virkelig Udvikling."

Påny lægger jeg Mærke til denne Mands Ulyst til at lade sig udspørge yderligere. Atmosfæren er gennemtrængt af en sjælelig Kulde. Jeg beslutter at gå, men stiller ham først et sidste Spørgsmål.

"*Har De konstateret om der er noget Mål, noget Formål i Tilværelsen?*"

Disciplenes Alvor afslappes, og de smiler ad min Enfoldighed. Kun en vantro, uvidende Vesterlænding kan finde på at stille sådan et Spørgsmål. Viser ikke alle de hellige hinduiske Bøger uden Undtagelse, at Gud helt og holdent holder denne Verden i sin Hånd?

Læreren svarer mig ikke. Han synker hen i Tavshed, men ser på Kavirj, som derefter svarer: "Vist er der et Formål. Vi må opnå åndelig Fuldkommenhed for at forenes med Gud."

I den følgende Time hersker der Tavshed i Værelset Vishudhananda vender de store Sider i en tyk Bog, hvis Omslag er trykt på Bengali. Disciplene stirrer, Sover eller tænker. En beroligende, mesmerisk Indflydelse sniger sig ind over mig. Jeg føler, at hvis jeg bliver længe nok, så vil jeg enten falde i Søvn eller falde i en Slags Trance; derfor tager jeg mig sammen, takker Læreren og går min Vej.

*

Efter et let Måltid går jeg varsomt gennem de krogede Gyder i denne brogede By, der i

lige høj Grad synes at tiltrække Helgener og Syndere. Den lokker de fromme fra hele Landet til sine overfyldte Boliger, men den drager også de ugudelige, de skurkagtige og de slette, for ikke at tale om Snyltepræster.

De ringlende Tempelklokker langs Ganges' Bred kimer deres Kalden til Aftenandagt. Aftenen breder sig hurtigt over den grånende Himmel. Solnedgangen bringer en ny Lyd til, for Muezzinen kalder Profetens Tilhængere til Bøn.

Jeg sidder på Bredden af denne gamle Flod, den meget tilbedte Ganges, og lytter til de raslende Palmeblade, der bevæger sig langsomt i den kortvarige Brise.

En asketilsmurt Tigger nærmer sig og standser; jeg stirrer på ham. Han er en Slags hellig Mand, for der gløder noget, der ikke er af denne Verden, i hans Blik. Jeg begynder at indse, at det ikke er lykkedes mig at forstå dette gamle Indien så godt, som jeg troede. Jeg griber blandt de få Mønter i min Lomme, spekulerende på, om vi kan slå Bro over den Civilisationens Afgrund, der skiller os. Han modtager Almissen med rolig Værdighed, hæver til Hilsen Hænderne til sin askedækkede Pande og går sin Vej.

Jeg har spekuleret længe over Mysteriet med Mirakelmageren, der spiller Halløj med Æteren og gengiver døde Fugle et kortvarigt Liv. Hans plausible men kortfattede Fremstilling af Solvidenskabens overbeviser mig ikke. Kun en tankeløs Mand vilde benægte, at den moderne Videnskab ikke fuldtud har udforsket de Muligheder, der er skjult i Sollyset; men der er i dette Tilfælde Forhold, der får mig til at se andre Steder hen efter en Forklaring.

Jeg har nemlig i det vestlige Indien hørt om to Yogier, der kunde udføre den ene af Vishudhanandas Kunststykker, Skabelsen af forskellige Dufte af Luft. Til alt Uheld for mine Undersøgelser, så var begge disse døde i Slutningen af sidste Århundrede, men min Kilde var tilsyneladende pålidelig nok. I begge Tilfælde kom der en duftende, oheagtig Essens til Syne på Yogiens Håndflade, som om den trængte ud gennem Huden. Somme Tider var Duften stærk nok til at fylde Værelset.

Hvis Vishudhananda havde den samme Evne, så vilde han let kunne overføre noget af Duften fra Håndfladen til Lommetørklædet, imens han tilsyneladende famlede med Forstørrelsesglasset. Med andre Ord hele Forestillingen med det koncentrerede Sollys behøvede ikke at være andet end et Spil for at dække Overføringen af den magisk fremstillede Duft. En anden Omstændighed, der taler for dette Synspunkt, er den Kendsgerning, at Mirakelmageren endnu ikke har afsløret sin Hemmelighed til en eneste af sine Disciple. Der er blevet holdt Liv i deres Håb ved den langstrakte Opførelse af kostbare Laboratorier. Og selv dette Arbejde er gået i Stå, fordi det var umuligt at fremskaffe Kæmpespejlglassruderne i Indien. Derfor venter og håber de stadig.

Hvilken Fremgangsmåde har Vishudhananda virkelig anvendt, hvis Sollyskoncentrationen kun har været et Skalkeskjul? Det kan være, at også Fremstillingen af vellugtende Dufte er en af Yogaevnerne, der kan udvikles gennem personlige Anstrengelser, men jeg ved det ikke. Selv om jeg ikke kan fremsætte en holdbar Teori, der kan forklare Mirakelmagerens Kunststykker, behøver jeg ikke at gribe til den Teori om Solvidenskab, som han selv fremsætter. Her er en Side af indisk Liv, som for bestandig må være lukket, for selv om den lille Mirakelmager eller en af hans udvalgte Disciple skulde vise denne besynderlige Kunst til Omverdenen og fange Videnskabsmændenes Opmærksomhed, så er det usandsynligt, at hemmeligheden vil blive opklaret. Så langt i det mindste tror jeg, jeg har forstået hans Karakter.

En indre Stemme spørger: Hvorledes har han genoplivet den døde Fugl? Og hvad med den Legende om en fuldkommen Yogis Evne til at udstrække Livet uendeligt? Har nogle Mænd i østen virkelig opdaget Hemmeligheden ved fortsat Liv?

Jeg vender det døve øre til og ser træt op mod Himlen. Den stjernefyldte Himmels ufattelige Umådelighed slår mig med Ærefrygt. Intet Steds er Stjernerne så klare som på en

tropisk Himmel. Jeg vedbliver at stirre på de blinkende Lyspunkter

Da jeg påny ser mig om på mine Medskabninger og den uregelmæssige Husmasse, begynder jeg dybt at føle denne Verdens dunkle Mysterium. Rørlige Ting og almindelige Genstande svinder hastigt ud i Uvirkelighed, og Blandingen af skyggeagtige Skikkelser, der bevæger sig, langsomt glidende Både og nogle få klare Lamper forvandler både Natten og Omgivelserne til en Drømmeverdens fortryllede Land.

Den gammelindiske filosofiske Læresætning, at Verden i Virkeligheden kun er et Fantasifoster, rinder mig i Ru og begynder at nedbryde min Sans for Realiteter.

Men en eller anden jordisk Skabning bryder brutalt ind i min himmelske Drøm med en højkrøstet, ensformig indisk Sang, og jeg vender pludselig tilbage til den Blanding af uvisse Glæder og uventede Sorger, som Menneskene kalder *livet*.

TOLVTE KAPITEL

Skrevet i Stjernerne!

Kuplerne dirrer af Lys i det blændende Solskin, de badende fylder Luften med Støjen fra deres Morgenvask, og det brogede, orientalske Skuespil fra Gangesbredderne i Benares udfolder sig påny for mit fremmede Blik. Jeg driver ned ad Ganges i en klodset Junke, hvis Stævn er udskåret som et Kobrahoved. Jeg sidder på Taget af en Kahyt, mens tre Roere nedenunder trækker på deres ejendommelige Årer.

Sett inn bilder.

En Købmand fra Bombay er min Ledsager, og han fortæller mig, at han har i Sinde at trække sig tilbage fra Forretningerne, når han kommer tilbage til Bombay. Han er en meget from, men også en meget praktisk Mand. Mens han har samlet Skatte i Himlen, har han ikke undladt at sørge for en Skat i Banken. Jeg har kendt ham en Uge og finder, at han er en venlig, imødekommende og elskværdig Person.

"Jeg trækker mig tilbage på nøjagtig den Tid, Sudhei Babu forudsagde, det vilde ske," siger han forklarende.

Denne Bemærkning får mig til at spidse ører.

"Sudhei Babu -hvem er det?"

"Ved De ikke det? Det er den dygtigste Astrolog i Benares."

"Åh, kun en Astrolog!" brummer jeg hånligt.

Jeg har nemlig set Slagsen siddende i Støvet på Maidan, den store åbne Plads i Bombay; eller i lumre Boder i Calcutta, eller stimlende til overalt, hvor Rejsende kommer igennem hver eneste lille By, jeg har besøgt. De fleste af dem er smudsige Skabninger med langt, ukæmmet Hår. Overtro og Uvidenhed står tydeligt at læse på deres Ansigter. Deres Varelager består i Reglen af to eller tre fedtede, stærkt benyttede Bøger og en Almanak på de indfødtes Sprog, fyldt med uforståelige Tegn. Jeg har ofte kynisk tænkt på deres Iver efter at vejlede

andre Menneskers Skæbne, når de selv tilsyneladende var så håbløst udenfor Heldets Enemærker.

"De overrasker mig. Er det forsvarligt for en Forretningsmand at forlade sig på Stjernernes Blinken? Tror De ikke, sund Fornuft er bedre?" tilføjer jeg, med et Tonefald som en, der giver et godt Råd.

Den anden Mand ryster en Smule på Hovedet og smiler tålmodigt.

"Hvordan vil De da forklare Forudsigelsen om min Tilbagetræden? Hvem kunde have gættet, at jeg vilde opgive min Forretning i så ung en Alder, for som De ved, er jeg kun en og fyrrer?"

"Det er måske et Tilfælde."

"Lad gå; lad mig fortælle Dem en lille Historie. For nogle År siden traf jeg en stor Astrolog i Lahore og indlod mig på hans Råd på et stort Foretagende. På det Tidspunkt var jeg i Kompagni med en ældre Mand. Min Kompagnon hævdede, at det var en altfor risikabel Sag og vilde ikke gå med mig, hvorfor vi opløste Kompagniskabet. Jeg gennemførte Forretningen alene. Den blev en overraskende Succes og skaffede mig en lille Formue. Ikke desto mindre, hvis Lahore -astrologen ikke havde støttet mig kraftigt, vilde også jeg have været bange for at inklade mig på den."

"De mener altså, at -"

Min Ledsager afslutter Sætningen for mig: "- vor Tilværelse bestemmes af Skæbnen, og Skæbnen vises af Stjernernes Stilling!"

Jeg giver Udtryk for mine Indvendinger mod hans Påstand i en utålmodig Håndbevægelse.

"De Astrologer, jeg har set i Indien, er en sådan Samling uvidende Tåber, at jeg ikke kan forestille mig, de kan give nogen gode Råd."

"Åh, men De må ikke forveksle en lærd Videnskabsmand som Sudhei Babu med de uvidende Mænd, De har truffet. De er kun Humbugsmagere, men han er en meget intelligent Brahmin, der bor i sit eget Hus. Han har studeret Astrologien i mange År og har mange sjældne Bøger derom."

Det går pludselig op for mig, at min Ledsager ikke er nogen Tåbe. Han hører til den Type moderne Hindu, der er overstrømmende praktisk indstillet, og som ikke tøver med at gøre Brug af de seneste vesterlandske Opfindelser. Han er endog forud for mig i visse Henseender. Han har med sig på Båden et pragtfuldt Filmsoptagelsesapparat, mens jeg kun kan gøre mig til af en almindelig Lommekodak; hans Tjenere tager en Thermoflaske frem og serverer en Svaledrik og minder mig på den Måde om, at jeg selv har glemmt dette fortræffelige Rejserekvisit; og jeg ved fra, hvad han siger, at han, når han er i Bombay, benytter Telefonen mere, end jeg nogen Sinde har keret mig om det, når jeg var i Europa. Og alligevel tror han på Astrologer! Jeg grunder over de forskelligartede Elementer, hans Karakter består af.

"Lad os forstå hinanden. De anerkender fuldtud den Teori, at ethvert Menneskes Liv og hver verdslig Begivenhed kontrolleres af Stjerner, der er så langt fra vor Planet, at Tanken svimler ved det?"

"Det gør jeg," svarer han roligt.

Jeg trækker på Skuldrene, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige.

Han ser undskyldende ud: "Min bedste Herre, hvorfor prøver De det ikke selv? Find ud af, hvad Sudhei Babu kan opdage om Dem Jeg har ikke Brug for billige Humbugsmagere selv, men jeg tror på den Mand."

"Hm. Jeg stiller mig skeptisk overfor dem, der gør Forretning af at forudsige. Men jeg tager Dem på Ordet. Vil De tage mig med til den Astrolog?"

"Med Glæde. Kom og drik Te hos mig i Morgen, så kan vi besøge ham."

Den følgende Dag fører min elskværdige Bekendt mig til en snæver, gammel Gade, der fører gennem en Mængde Huse med flade Tage. Vi gør Holdt foran en uregelmæssig, gammel Stenbygning. Han viser Vej gennem en mørk, lavloftet Gang, derefter går vi op ad adskillige Stentrin, der ikke er bredere end en Mands Legeme Vi kommer igennem et snævert Værelse og befinder os på en Veranda, der vender ud til en stor indre Gård, som Huset er bygget udenom.

En Lænkehund får øje på os og gør rasende ad os. Langs Verandaen står en Række store Potter, hver med en blomsterløs tropisk Plante. Jeg følger min Ledsager ind i et mørkt, skummelt Værelse og er lige ved at falde over en knækket Flise ved Dørtrinet. Da jeg bøjer mig, lægger jeg Mærke til, at der ligger Jord på Gulvet i Værelset ganske som på Verandagulvet. Mon Astrologen søger Hvile fra sine Stjernestudier ved at dyrke Planter?

Min Ledsager kalder på Astrologen, hvis Navn Ekkoet kaster tilbage fra de gamle Mure. Vi venter to-tre Minutter og hjælper, ved igen at kalde på Astrologen, Hunden med at fordrive Stilheden i denne tilsyneladende øde Bygning. Jeg begynder at tro, at vi er gået forgæves, da Lyden af en Bevægelse når ned til os fra Etagen ovenover. Snart efter hører jeg slæbende Skridt nærme sig Værelset, vi er i.

En spinkel Mand med et Lys i en Hånd og et Bundt Nøgler i den anden kommer til Syne på Tærsklen. Efter en kort Samtale i Halvmørket lukker Astrologen en anden Dør op, som vi alle går ind gennem. Han trækker to svære Gardiner til Side og åbner Skodderne, der dækker høje Balkonvinduer. Lyset falder pludselig gennem de åbnede Vinduer på Astrologens Ansigt. Jeg ser en Mand, som snarere ligner en Skikkelse fra Åndeverdenen end et Menneske af Kød og Blod. Aldrig før har jeg set nogen, hvem "Eftertankens syge Bleghed" i den Grad har ramt. Hans dødningsagtige Træk, ufatteligt magre Krop og ujordisk langsomme Bevægelser skaber tilsammen en uhyggelig Virkning. Det hvide i hans øjne er så fremtrædende, at det forhøjer dette Indtryk og står i skærende Modstrid med de kulsorte Pupiller.

Han sætter sig ved et stort Bord, hvis Plade er overstrøet med Papirer. Jeg opdager, at han taler tåleligt godt Engelsk, men først efter nogen Overtalelse går han ind på en direkte Samtale uden Tolk.

"De må endelig forstå, at jeg kommer som Forsker og ikke som en troende," begynder jeg.

Han nikker med sit smalle Hoved. "Ja, jeg skal stille Deres Horoskop, og så må De sige mig, om De er tilfreds."

"Hvad er Deres Honorar?"

"Jeg har intet fast Honorar. Nogle Mennesker i gode Stillinger betaler mig tres Rupier, andre betaler mig tyve. Jeg overlader det til Dem selv at bestemme, hvad De vil betale."

Jeg fortsætter med at forklare ham, at før vi tager fat på Fremtiden, vil jeg gerne prøve hans Viden om Fortiden. Han samtykker.

Til at begynde med er han travlt beskæftiget med Beregninger over min Fødselsdato. Efter ti Minutters Forløb bukker han sig ned til Gulvet bag sin Stol og leder mellem en uordentlig Stabel gulnede Papirer og Palmebladsmanuskripter. Tilsidst trækker han et lille Bundt aflange af Tiden medtagne Strimler frem. Han tegner et ejendommeligt Diagram på et Ark Papir og siger: "Her er et Kort over Himlen på den Tid, De blev født. Og disse Sanskrittekster forklarer Betydningen af hver af Kortets Dele. Nu skal jeg sige Dem, hvad Stjernerne siger."

Han undersøger omhyggeligt Diagrammet, ser efter på en af Strimlerne og taler igen med den sagte, følelsesløse Stemme, der passer så godt til hans Personlighed.

"De er Forfatter og er fra Vesterlandene? Har jeg Ret?"

Jeg nikker samstemmende.

Han fortæller mig derefter om min Ungdom og fortæller i hurtig Rækkefølge nogle få

Hændelser fra mine unge Dage. Alt i alt fortæller han syv vigtige Ting om min Fortid. Fem af dem er i det store og hele rigtige, men de to andre er fuldstændig forkerte. På den Måde er jeg i Stand til at gå Værdien eller Værdiløsheden af hans Evne efter. Mandens Hæderlighed er hævet over enhver Tvivl. Jeg er allerede klar over, at han er ude af Stand til med Overlæg at bedrage. Og 75 Procents Korrekthed i en Indledningsprøve er overraskende nok til at vise, at Hinduastrologi bør undersøges, selv om det også viser, at det ikke er nogen nøjagtig og ufejlbarlig Videnskab.

Sudhei Babu dykker på ny ned blandt sine spredte Papirer og skildrer derefter min Løbebane *med ret stor Nøjagtighed*. Derefter beskriver han de åndelige Egenskaber, der har fået mig til at vælge en Profession, der passer til dem. Da han igen løfter sit kloge Hoved og spørger: "Har jeg læst rigtigt?" kan jeg ikke benægte det.

Han roder blandt sine Papirer, studerer tavst Diagrammet og begynder at tale om Fremtiden.

"Verden vil blive Deres Hjem. De vil komme til at rejse vidt og bredt, men De vil altid føre Pennen med Dem, og De vil altid skrive." Og i denne Forbindelse taler han om, hvad der skal komme. Men da jeg ikke kan anlægge nogen Målestok for hans Profetier, skal jeg efterlade dem, hvor jeg finder dem skrevet i Stjernerne!^{1*}

*1) En af hans Forudsigelser, som jeg øjeblikkelig og mistroisk affærdigede som en latterlig Umulighed, er nu til Fulde gået i Opfyldelse. Men en anden Begivenhed er ikke indtruffet på den Tid, han angav, den skulde. De øvrige må Tiden afgøre.

Da han er færdig, spørger han på ny, om jeg er tilfreds. Hans forholdsvis nøjagtige Beskrivelse af mine forløbne fyre År på denne forbløffende Planet, hans næsten helt korrekte Forsøg på at vise mig mit åndelig Selv bringer den Kritik, jeg er kommet for at ytre, til Tavshed.

<Sett inn bilde av pb som ca40år

Jeg har mest Lyst til at spørge mig selv: "Er det blot et Skud på Lykke og Fromme, denne Mand affyrer? Er det overhovedet andet end dygtigt Gætteri?" men jeg må åbent indrømme, at hans Forudsigelser gør Indtryk på mig. Men kun Tiden kan afgøre, om der er noget i dem eller ej.

Er min vesterlandske Holdning overfor det dunkle Spørgsmål om Skæbne ved at falde sammen om mig som et Korthus? Hvad ved jeg om det? Jeg går over til Vinduet og står og stirrer på Huset lige overfor og rasler med

Sølvrupierne i min Lomme. Til sidst vender jeg tilbage til min Plads og udspørger Astrologen.

"Hvorfor forekommer det Dem umuligt, at så fjerne Stjerner kan have Indflydelse på Menneskenes Liv?" svarer han stiltfærdigt.

"Retter ikke Tidevandets Ebbe og Flod sig efter den fjerne Måne? Gennemgår ikke Kvindens Legeme en Forandring i hver Månemåned? Gør ikke Solens Fraværelse Menneskene tilbøjelige til dårligt Humør?"

"Det er rigtigt nok. Men der er lang Vej til at forfægte Astrologiens Påstande. Hvorfor skulde Jupiter eller Mars kere sig to Annas om, hvorvidt jeg lider Skibbrud eller ej?"

Han ser uanfægtet på mig. "Det er bedre, hvis De betragter Planeter som Symboler på Himlen; det er i Virkeligheden ikke dem, der påvirker os, men vor egen Fortid," svarer han. "De vil aldrig forstå Fornuften i Astrologien, hvis De ikke lærer at hylde den Anskuelse, at Mennesket fødes om og om igen, og at dets Skæbne følger det ved hver Fødsel. Hvis det undslipper Resultaterne af sine onde Gerninger i en Genfødsel, vil de straffe ham i den næste; og hvis det ikke får tilbørlig Belønning for sine gode Gerninger i en Tilværelse, så vil det utvivlsomt få det i den følgende. Uden denne Tro på, at Menneskets Sjæl stadig vender tilbage til denne Jord, indtil den Tid er inde, da den er fuldkommen, så vilde de forskellige

Menneskers vekslende Skæbner se ud, som skyldtes de et Tilfælde eller et Slumpetræf. Hvor kan en retfærdig Guddom tillade det?

Nej - vi tror, **at når et Menneske dør, så fortsætter hans Karakter, Begær, Tanker og Vilje at eksistere, indtil de på ny går ind i et Legeme af Kød og Blod og optræder hos os som et nyfødt Barn. En tidligere Tilværelses gode eller onde Gerninger vil blive passende belønnet eller straffet i den nuværende eller endog en fremtidig Genfødsel. Det er på den Måde, vi forklarer Skæbnen.** Når jeg sagde, at De en Dag vilde lide Skibbrud og komme i Fare for at drukne, så er det den passende Skæbne, som Gud i sin skjulte Retfærd har tildelt Dem på Grund af noget galt, De har begået i en tidligere Tilværelse. **Det er ikke Planeterne, der tvinger Dem ud i et Skibbrud, men de uundgåelige Resultater af Deres tidligere Gerninger.** Planeterne og deres Stillinger er kun en Slags Beretning om denne Skæbne; hvorfor de er det, kan jeg ikke sige. Ingen Menneskehjerne kunde have opfundet Astrologien; **den er overleveret os fra gamle Dage, da den til Gavn for Mennesket blev åbenbaret af de store Seere."**

Mens jeg lytter til denne bestikkende Forklaring, ved jeg næppe, hvad jeg skal sige til den. Han vil binde Menneskets Sjæl og Lykke til Skæbnens Hjul, men ingen sund Vesterlænding vil lade sig sin frie Vilje berøve. Hvilket Menneske fra det energiske Vesterland kan begejstres over Troen på, at det er Skæbnen og ikke det frie Valg, der leder hans Skridt? Jeg stirrer benøvet, (=beklemt, forbløffet), på denne magre Drømmer, denne gustne Vandrør blandt Dyrekredsens fjerne Tegn.

"Ved De," spørger jeg, "at visse Steder sydpå står Astrologerne næsten lige så højt som Præsterne, og at intet af Betydning kan foretages uden at have rådspurgt dem? I Europa vilde vi le ad den Slags, for vi ser ikke med venlige øjne på Forudsigelser. Vi holder af at tro, at vi er frie Individuer og ikke ulykkelige Ofre for en ubønhørlig Skæbne."

Astrologen trækker på Skuldrene. "I en af vore gamle Bøger, **"Hitopadesa"**, står der: "Ingen er i Stand til at modsætte sig Skæbnens Forudbestemmelser, således som de er skrevet på Menneskets Pande!"

Jeg tvivler på denne Påstand og giver Udtryk for min Tvivl. Den personlige Lykkes Profet rejser sig fra sin Stol. Jeg forstår Vinket og bereder mig til at gå. Han mumler grublende: "Al Magt ligger hos Gud. Intet kan undslippe Ham. Hvem af os er virkelig fri? Hvorhen kan vi gå, hvor Gud ikke er?"

Ved Døren tilføjer han tøvende: "Hvis De bryder Dem om at komme igen, kan vi tale videre om disse Ting."

Jeg takker for Indbydelsen.

"Udmærket. Så venter jeg Dem i Morgen, efter at Solen er gået ned, omkring Klokkeren seks."

*

Den følgende Dag vender jeg med Tusmørket tilbage til Astrologens Hus.

Vi sidder overfor hinanden ved hans store Skrivebord. En Petroleumslampe kaster et dunkelt Lys over Scenen. Millioner af andre indiske Hjem oplyses i Aften på samme Måde.

"Jeg har fjorten Værelser i dette Hus," fortæller Astrologen mig. "De er fyldt med gamle Manuskripter, der for største Delen er skrevet på Sanskrit. Det forklarer, hvorfor jeg, skønt jeg bor alene, behøver så stort et Hus. Kom med og se min Samling."

Han tager Lampen ned og viser Vej ind i et andet Værelse. Langs Væggene står der åbne Kister; jeg kigger ned i en af dem og ser, at den er fuld af Bøger og Papirer. Selv Værelsets Gulv er skjult under Dynger af Papirer, Bundter af Palmebladsmanuskripter og Bøger, hvis Omslag er falmende af Ælde. Jeg tager et lille Bundt op; hvert Blad er fyldt med uforståelige, afblegede Skriftegn. Vi går fra Værelse til Værelse og ser overalt det samme. Astrologens

Bibliotek er tilsyneladende i håbløs Uorden, men han forsikrer mig, at han nøje ved, hvor hver enkelt Bog eller Papir befinder sig. **Det forekommer mig, at han har samlet al Hindustans Visdom i sit Hus.** Utvivlsomt må en stor Del af Indiens mærkelige Viden være nedskrevet på disse næsten ulæselige Sider i gamle Manuskripttruller og i disse Sanskritbøger.

Vi vender tilbage til vore Stole, og han siger: "Næsten alle mine Penge er gået med til at købe disse Manuskripter og disse Bøger.

Mange af dem er meget sjældne og har kostet mig store Summer.

Derfor er jeg i Dag meget fattig."

"Hvilke Emner behandler de?"

"De handler om menneskeligt Liv og guddommelige Mysterier, og mange af dem handler om Astrologi."

"Så er De også Filosof?"

Hans tynde Mund afslappes i et Smil: "Et Menneske, der ikke var en god Filosof, vilde være en dårlig Astrolog."

"Tilgiv, at jeg siger det, men jeg håber ikke, at De overanstrenger Dem med alle disse Bøger. Jeg var rystet over Deres Bleghed, første Gang jeg traf Dem."

"Det er ikke overraskende," svarer han roligt. "Jeg har ikke spist i seks Dage."

Jeg giver Udtryk for min Bekymring.

"Det er ikke et Spørgsmål om Penge. Den Kvinde, der kommer og laver Mad til mig hver Dag, ligger syg. Hun har været borte i seks Dage."

"Hvorfor så ikke få fat i en anden Kvinde?"

Han ryster energisk på Hovedet. "Nej. Min Mad må ikke tilberedes af en Kvinde af lavere Kaste. Jeg vilde hellere sulte en Måned end gøre det. Jeg må vente, til min Tjenestepige er rask. Men jeg venter, hun er her om en Dag eller to."

Jeg betragter ham nøje og lægger Mærke til, at han bærer "Brahmas Sønners" hellige Tråd. Den tredobbelte Snor af tvundet Hør, som hviler under hans Hage, anbringes om Halsen på alle Brahminbørn, og den fjernes ikke før Døden. Han er altså Brahmin.

"Hvorfor lader De Dem besvære af en overtroisk Kastefordom, Deres Helbred må da være mere værd end som så?"

"Det er ikke Overtro. Hvert Menneske øver en magnetisk Indflydelse, der er ganske virkelig, selv om Deres vesterlandske Videnskabs Instrumenter endnu ikke har opdaget den. Den Kogerske, der tilbereder Mad, forlener den med sin egen Indflydelse, naturligvis ganske ubevidst. **En Kok med en dårlig Karakter vil derfor besmitte Maden med dårlig Magnetisme, der går over til den Person, der spiser Maden.**"

"Hvilken besynderlig Teori."

"Men den er rigtig."

Jeg skifter Emne. "Hvor længe har De været Astrolog?"

"I nitten År. Jeg begyndte efter mit Ægteskab - nej, jeg er ikke Enkemand. **Da jeg var tretten År gammel, bad jeg ofte til Gud om Kundskab, og på den Måde blev jeg ført til forskellige Folk, der underviste mig, og til forskellige Bøger. Jeg var så grebet af Studeringerne, at jeg sad og læste hele Dagen og langt ud på Natten.** Mine Forældre arrangerede et Ægteskab for mig. Nogle få Dage efter vort Ægteskab blev min Kone vred på mig og sagde: "Jeg har ægtet en menneskelig Bog!" Den ottende Dag løb hun bort med den Mand, der plejede at køre vor Vogn!"

Sudhei Babu tier. Jeg kan ikke lade være med at smile ad hans Kones skarpe Bemærkning, skønt hendes hastige Flugt må have vakt Røre i det konservative Indien.

"Efter nogen Tids Forløb forvandt jeg Rystelsen," fortsatte han, "og glemte hende. Alle

mine Følelser var døde. Jeg gik endnu mere, end jeg plejede, op i Studiet af Astrologien og de guddommelige Mysterier. Det var dengang, jeg kastede mig over mit vigtigste Studium, [Brahma Chintas Bog](#)."

"Vil De fortælle mig, hvad den Bog handler om?"

"Titlen kan oversættes som *Guddommelige Betragtninger* eller som *Søgen efter Brahma* eller endog som *Gud-Viden*. Hele Værket indeholder adskillige Tusinde Sider, men den Del, jeg studerer, er kun en Del deraf. Selv det tog det mig næsten tyve År at få samlet, fordi det kun findes i spredte Stumper her og der. Gennem Agenter i de forskellige Provinser i Indien har jeg i Tidens Løb fået samlet dem. Der er tolv Hovedafdelinger blandt dens Emner og mange Underafdelinger. **Hovedemnerne er Filosofi, Astrologi, Yoga, Livet efter Døden og andre vigtige og dybe Ting.**"

"Ved De, om der findes nogen engelsk Oversættelse af Bogen?" Han ryster på Hovedet. "Jeg har aldrig hørt om det. Selv blandt Hinduer er der kun få, som kender Bogens Eksistens. Hidindtil er den blevet skinsygt vogtet og holdt hemmelig. **Oprindeligt kom den fra Thibet, hvor den betragtes som meget hellig, og kun udvalgte Studenter får Lov at studere den.**"

"Når er den skrevet?"

"Den er forfattet for Tusinder af År siden af Vismanden Bhrigu, der levede for så længe siden, at jeg ikke kender Årstallet. Den lærer en Yogametode, der er fuldstændig forskellig fra alle andre i Indien. De er jo interesseret i Yoga?"

"Hvor ved De det fra?"

Til Svar tager Sudhei Babu det Kort frem, som han har konstrueret omkring min Fødselsdato og peger med sin Blyant rundt mellem de mærkelige Tegn, der gengiver Planetkonstellationer og Dyrekredsens Tegn.

"Deres Horoskop overrasker mig. Det er usædvanligt for en Europæer, og end ikke almindeligt for en Inder. Det viser, at De har en stærk Tilbøjelighed til at studere Yoga, og at De vil komme i Yndest hos Vismænd, der vil hjælpe Dem til at trænge dybt ind i Emnet. Men De vil ikke begrænse Dem til Yoga alene, men også blive kyndig i andre mystiske Filosofier."

Han tier og ser mig lige i øjnene. Jeg får det Indtryk, at han er ved at fremsætte en Ytring, der vil være det samme som en Afsløring af hans indre Liv.

"Der er to Slags Vismænd: de, der egoistisk bevarer deres Viden for sig selv, og de, der efter at have erhvervet Oplysning, frit deler den med andre, der søger den. Deres Horoskop viser, at De står lige på Tærsklen til Oplysning, og derfor vil mine Ord ikke falde på døve øren. Jeg er rede til at dele min Viden med Dem."

Denne ny Vending i Sagen forbløffer mig. Først kommer jeg til Sudhei Babu for at se, hvad indisk Astrologi formår; jeg kommer igen for at lytte til hans videre Forsvar for dens Grundsætninger. Og nu tilbyder han uventet at være min Lærer i Yoga!

"Hvis De vil anvende Brahma Chintas Metoder, behøver De ingen Lærer," fortsætter han. "Deres egen Sjæl vil blive Deres Lærer."

Pludselig opdager jeg min Fejltagelse og undrer mig over, om han har læst mine Tanker.

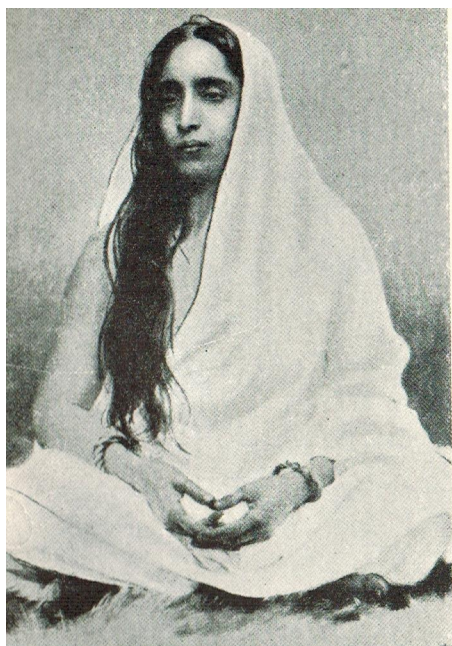
"Jeg har allerede indviet nogle få Personer i denne Viden, men jeg betragter mig ikke som deres Mester - kun som deres Broder eller Ven. Derfor kan jeg ikke påtage mig at blive Deres Lærer i almindelig Forstand. Vismanden Bhrigus Ånd vil simpelthen benytte mit Legeme og Sjæl til at meddele Dem sin Lære."

Sett inn bilder fra s.208-9

Noen bildetekster

Eeswara Swami. Elev af Maharishi'en.

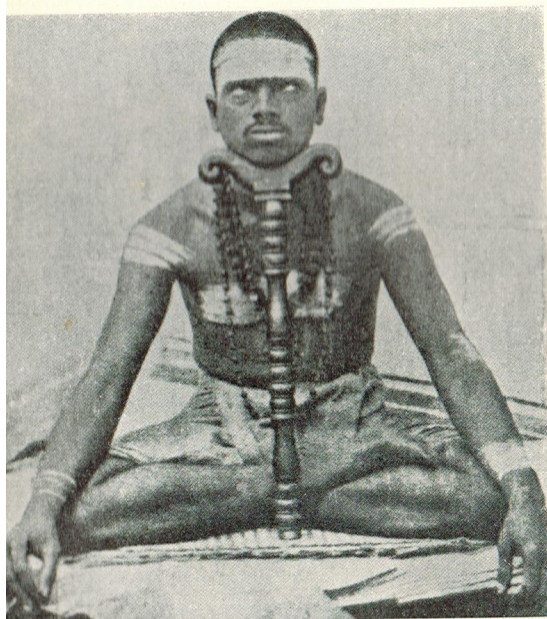
Sarada Devi, Ramakrishnas Hustru.
Magikeren Vishudliananda.
Badrinath Sathu. En Fakir, der har ganske okkulte Evner.
Saliabji Maharaj.
Maharishi'en eller den store Vismand. Yogi Ramiah.
Den unge Ramana, den senere Malialisil.

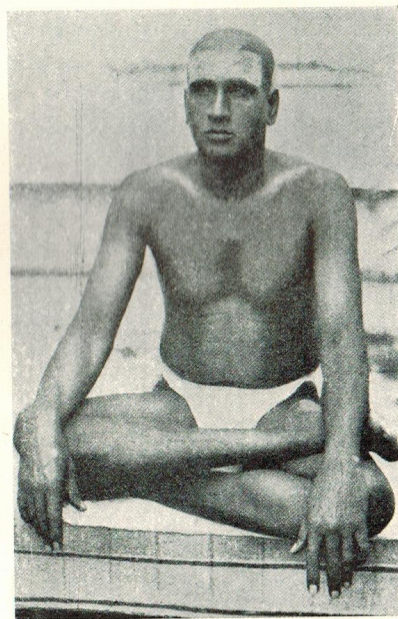
Sarada Devi, Ramakrishnas Hustru.

Magikeren Vishudhananda.

Badrinath Sathu. En Fakir, der har ganske okkulte Evner.

Eeswara Swami. Elev af Maharishi'en.

"Jeg forstår ikke, hvorledes De kan forene Stillingen som Astrolog med Undervisning i et Yogasystem?"

"Forklaringen er denne. Jeg lever i denne Verden og tjener den gennem mit Arbejde, der tilfældigvis er Astrologi. Dernæst vil jeg ikke betragtes som Lærer i Yoga, fordi Gud er den eneste Lærer, der anerkendes i vor Brahma Chinta. Han er den eneste Lærer, vi Bnerkender. Som Verdenssjælen er han i os og vil lære os. Betragt mig som en Broder, hvis De vil, men ikke som en åndelig Lærer. De, der har en Lærer, er for tilbøjelige til at støtte sig til ham og være afhængig af ham og ikke af deres egen Sjæl."

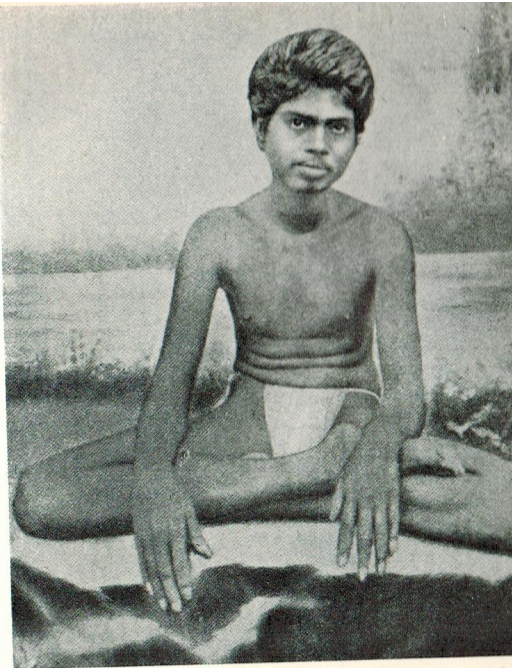
"Og dog anvender De Horoskopet som Ledetråd i Stedet for Deres egen Sjæl," svarer jeg hurtigt igen."

"De har ikke Ret. Jeg ser aldrig mere på mit eget Horoskop, jeg har faktisk revet det itu for

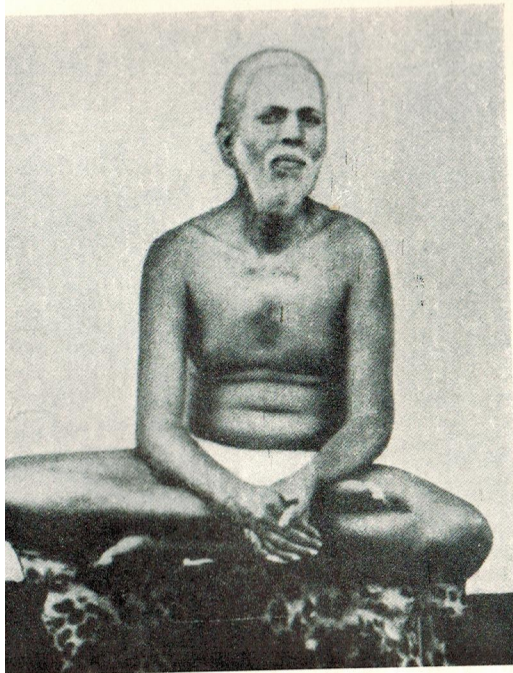
mange År siden."

Sahabji Maharaj.

Den unge Ramana, den senere Maharishi.

Maharishi'en eller den store Vismand.

Yogi Ramiah.

Jeg udtrykker min Forbavselse derover, og han svarer: "Jeg har fundet Lyset og har ikke Astrologien behov til at lede mig, men de, der stadig vandrer i Mørket, finder den nyttig. Jeg har fuldstændig lagt mit Liv i Herrens Hænder. Jeg har gennemført dette til sin logiske Konsekvens ved at opgive enhver Tanke på Fortiden og Fremtiden. Hvad Herren end sender, så modtager jeg det som Hans Vilje. Jeg har givet hele mit Selv - Legeme, Sjæl, Handlinger og Følelser - til den Almægtiges Vilje."

"Hvis De nu blev truet med Døden af en morderisk Slyngel, vilde De da intet

foretage Dem og betragte det som Guds Vilje?

"Når der opstår Fare, ved jeg, at jeg kun behøver at bede, så opnår jeg straks Hans Beskyttelse. *Bøn er nødvendig, Frygt derimod ikke.* Jeg beder ofte, og Herren har beskyttet mig vidunderligt. Og dog har jeg været gennem store Vanskeligheder. Under dem alle har jeg været mig Hans Hjælp bevidst, og jeg stoler på Ham under alle Forhold. En skønne Dag vil også De se bort fra Fremtiden og blive lige gyldig overfor, hvad den bringer."

"Der må indtræffe en stor Forandring i mig, før det sker," bemærker jeg tørt.

"Den Forandring vil sikkert indtræffe."

"Er De sikker?"

"Ja, De kan ikke undslippe Deres Skæbne. Den sjælelige Genfødsel er en Begivenhed, der kommer fra Gud, hvad enten man søger den eller ej."

"Det er mærkelige Ting, De siger, Sudhei Babu."

*

Guddomsforestillingen er den ukendte Faktor, der dukker op i så mange af mine Samtaler i dette Land. Hinduerne er overvejende religiøse, og det piner mig ofte at høre den fortrolige Måde, hvorpå de nævner Gud. Er det muligt, at de kan fatte en tvivlende vesterlænding, der har prisgivet/svigtet jævn Tro for indviklet Fornuft? Jeg indser, at det vil være frugtesløst at opkaste Spørgsmålet om Guddommen i en Diskussion med Astrologen. Jeg har ingen Lyst til at indtage den teologiske Diæt, han sandsynligvis vil stille for mig, så jeg leder Samtalen ind på mindre polemisk Grund.

"Lad os tale om noget andet, for Gud og jeg har aldrig truffet hinanden."

Han ser fast på mig, og hans mærkelige sorte og hvide øjne gransker min Sjæl.

"Deres Horoskop kan ikke vise forkert, for i så Fald vilde jeg måske tilbageholde min Viden fra et uberedt Sind. Men Stjernerne bevæger sig uden Fejl; hvad De er ude af Stand til at fatte i Dag, vil et Stykke Tid dvæle i Deres Tanker og så vende tilbage med dobbelt Styrke. Jeg gentager, at jeg er parat til at lære Dem *Brahma Chintas* Måde."

*

Aften efter Aften besøger jeg Astrologens gamle Stenhus og får Timer i *Brahma Chinta*. Det blege Lampelys kaster flakkende Mønstre hen over hans smalle Ansigt, mens han indvier mig i dette primitive tibetanske Yogasystems Hemmeligheder.*1

1*) Jeg bryder mig ikke om at offentliggøre dette Systems Enkeltheder, og vesterlandske Læsere vilde ikke have Gavn deraf, selv om jeg gjorde det. Kernen i det er en Række Grublerier, der skaber det, Læreren beskrev som „det tomme Sind"! Der er seks forskellige Øvelsesveje, der skal studeres, og der er ti Trin på Hovedvejen. Det er hverken rigtigt eller nødvendigt for Gennemsnitseuropæeren at slå ind på en Metode, der kun passer til Jungleeneboer eller Bjergklostre, og som endogså kan vise sig at være farlig. Sindssygen lurer lige om Hjørnet for den vesterlandske Amatør, der sysler med suadanne øvelser.

Ikke et øjeblik optræder han som den åndeligt overlegne eller egoistiske Læremester. Han er den personificerede Ydmyghed og begynder i Reglen sin Undervisning med Sætningen: "I denne *Brahma Chintas* Lære-sætning siges det -."

"Hvad er *Brahma Chinta* Yogaens endelige Mål?" spørger jeg en Aften.

"Vi søger at nå den hellige Trances Tilstand, for i den får Mennesket Bevis for, at han er en Sjæl. Så er det, han befrier sin Sjæl fra Omgivelserne; Ting svinder bort, og Verden udenom synes at forsvinde. Han opdager Sjælen som en levende, virkelig Ting; dens Lyksalighed, Fred og Magt overvælder ham. Alt, hvad han behøver, er at opleve det en enkelt Gang for at få Bevis for, at han ejer guddommeligt og udødeligt Liv; han kan aldrig glemme det siden."

En Skygge af Tvivl får mig til at spørge. "Er De vis på, at alt det ikke er en Form for Selvsuggestion?"

Et blegt Smil kruser sig om hans Læber. "Når en Moder føder et Barn, er det da muligt, at

hun blot for et enkelt øjeblik kan være i Tvivl om, hvad der sker? Og når hun ser tilbage på det, kan hun så blot et øjeblik tro, at det er Seivsuggestion? Og når hun ser Barnet År for År vokse op ved sin Side, kan hun da nogen Sinde tvivle om dets Eksistens? ***På samme Måde vil Værne ved den sjælelige Genfødsel være en så mægtig Begivenhed i ens Liv, at den ikke kan glemmes; den forandrer alt for en.*** Når man falder i den hellige Trance, skabes der en Slags Tomrum i Sindet; Gud - eller da De ikke synes om det Ord - Sjælen, den højere Magt, trænger ind i og fylder dette Tomrum. Når det sker, er det umuligt at undgå at overvældes af inderlig Lykke. Man føler også en stor Kærlighed til hele Skabningen. Legemet vil for en udenforstående se ud til ikke blot at være i Trance, men tilsyneladende at være dødt, for alt Åndedræt ophører, når det dybeste Punkt nås."

"Er det ikke farligt?"

"Nej. Trancen opnås i fuldstændig Ensomhed, eller en Ven kan få Tilladelse til at våge over en. Jeg falder jævnlig i den hellige Trance og kan altid vågne af den, når jeg ønsker det. I Reglen bliver jeg i den to eller tre Timer og bestemmer i Forvejen Tiden for dens Ophør. Det er en vidunderlig Oplevelse, fordi det, De ser som Universet, det ser jeg igen inden i mig selv! Det er derfor, jeg siger, at alt, hvad De behøver at lære, det kan De lære af Deres egen Sjæl. Når jeg har lært Dem hele Brahma Chinta YogaeII, så vil De ikke have nogen Lærer behov; De vil ikke behøve nogen Ledelse udefra."

"Har De aldrig selv haft en Lærer?"

"Nej, jeg har aldrig søgt nogen, siden jeg opdagede Brahmula Chintas hemmeligheder. Ikke desto mindre er der fra Tid til anden kommet store Mestre til mig. ***Det er sket, når jeg er faldet i den hellige Trance og er blevet bevidst i den indre Verden. Disse store Vismænd har vist sig for mig i deres jordiske Skikkelse og har velsignende lagt deres Hænder på mit Hoved. Derfor siger jeg igen, stol på Deres egen Sjæls Frelse, så vil Lærere komme ubudent til Dem i den indre Verden.***"

I de næste Par Minutter hersker der en rugende Tavshed. Den anden Mand er tilsyneladende opslugt af sine Tanker. Derefter siger denne mærkelige Lærer ganske stille og meget ydmygt: "Engang så jeg Jesus under en Trance."

Der er Stilhed i Stuen, og så fortsætter han: "Den hellige Trance er så stor, at Døden ikke kan indhente et Menneske, så længe han er i den. ***Der findes nogle Yogier på den tibetanske Side af Himalaya, som har nået Fuldkommenhed i Brahma Chinta.*** De har af egen Drift afsondret sig i Klippehuler, hvor de er faldet i den dybeste Grad af den hellige Trance. I denne Tilstand standser Pulsens, Hjertet slår ikke længere, og Blodet flyder ikke gennem det ubevægelige Legeme. Enhver, der fandt dem, vilde tro, de var døde. Tro ikke, at de er faldet i en Slags Søvn, for de er ligeså fuldt bevidste som De og jeg. *De er trådt ind i den indre Verden, hvor de lever et højere Liv. Deres Sjæle er frigjort fra de Grænser, Legemet sætter, og de opdager hele Universet i sig selv**. En skønne Dag vågner de af deres Trance, men så vil de være mange Hundrede År gamle!"

*les mer om dette i [Lobsang Rampas](#) bøger, fx '[i tibetan Sage](#)', rø-anm.

Således hører jeg endnu engang denne ufattelige Overlevering om evigt menneskeligt Liv. Tilsyneladende følger den mig, hvor jeg går her i østen. Men vil det nogen Sinde lykkes mig at opspore en af disse legendariske udødelige og se ham Ansigt til Ansigt? Og vil Vesterlandene nogen Sinde opdage og anerkende denne gamle Magi, der er opvokset i Tibets kolde Klima, som et videnskabeligt og psykologisk Bidrag? Hvem ved?

Min sidste Time i Brahma Chinta Yogaens fantastiske Læresætninger er forbi.

Jeg overtaler den stillesiddende Astrolog til at vove sig uden for sit Hus, som han sjældent forlader, og give sine Lemmer en Smule Motion. Vi vandrer gennem snævre Gyder for at komme udenom de overfyldte Basarer, der spærrer os Vejen til Floden. Med al sit gamle

Smuds og sin sundhedsfarlige Overbefolkning byder Benares den, der vandrer til Fods i dens Gader, en Rigdom af farveprangende Billeder; men vi kommer også forbi Tilfælde af eksempelløs Fattigdom.

*

Ganges stranden

"Lad os sætte os her," siger Astrologen, da vi når Ganges. Vi sætter os i Skyggen og ser ned ad Floden over de brede Stentrin, uregelmæssige Terrasser og fremspringende Platforme. Smågrupper af Pilgrimme kommer og går. Sudhei Babu har bemærket min Græmmelse over de fattige, vi er kommet forbi, for han vender sit gustne Ansigt mod mig og siger: "Indien er et fattigt

Land."

Hans Stemme er undskyldende. "Dets Folk er hensunken i Træghed. Den engelske Race har nogle storartede Egenskaber, og jeg tror, at Gud førte dem hertil til Gavn for vort Land. Før de kom var Tilværelsen usikker; Lov og Ret blev ofte tilsidesat. Det er mit Håb, at Englænderne ikke forlader Indien; vi har Brug for deres Hjælp, men den bør gives i Venskab og ikke påtvinges. Imidlertid, begge Nationers Skæbne må opfyldes."

"Deres Fatalisme vender tilbage! "

Han overhører min Bemærkning; noget efter spørger han: "Hvor kan de to Folk undgå Guds Vilje? Dag følges altid af Nat, og Nat af Dag. Således er det med Nationernes Historie. Store Forandringer ruger over Verden. Indien har været dybt nedsænket i Dovenskab og Træghed, men det vil forandre sig, til det fyldes med Begær og den Ærgerrighed, der går forud for Aktivitet. *Europa brænder med praktisk Aktivitet, men dets Nationalismes Styrke vil gå til Grunde, og det vil vende Ansigtet mod højere Idealer. Det vil søge de indre Ting. Og det samme vil hænde Amerika.*"

Jeg lytter i Tavshed.

"*Af den Grund vil vort Lands filosofiske og åndelige Lærdomme brede sig mod Vest som en Bølge på Havet,*" fortsætter han alvorligt. "Videnskabsmænd har allerede oversat nogle af vore Sanskrit manuskripter og hellige Bøger til vesterlandske Sprog, men mange Tekster er skjult i Hulebiblioteker i afsidesliggende Dele af Indien, Nepal og Tibet. Også de må til sidst bringes til Verdens Kendskab. Den Tid vil snart komme, da Indiens gamle filosofiske Systemer og indre Viden skal forene sig med Vesterlandenes praktiske Videnskaber. Tidligere Tidens Hemmeligholdelse må vige for dette Århundredes Behov. Jeg er glad ved, at alt dette vil finde Sted."

Jeg stirrer på Gange's grågrønne Vand. Floden er så rolig, at den næppe synes at flyde. Dens Overflade blinker i Sollyset.

Han taler påny til mig: "Enhver Folkeraces Skæbne må iværksættes, ganske som ethvert Menneskes Skæbne må opfyldes. Herren er almægtig. *Mennesker og Nationer kan ikke undslippe den Skæbne, de selv har fortjent, men de kan blive beskyttede under deres Vanskeligheder og endog frelst fra store Farer.*"

"Og hvorledes opnår man en sådan Beskyttelse?"

"**Ved Bøn, ved at bevare Barnesindet,** når man vender sig mod den Almægtige, og ved at erindre Ham, ikke på sine Læber, men i sit Hjerte, særlig før man handler. Prøv at nyde gode Dage som en Velsignelse fra Gud, og prøv på i Trængsler at tænke, at det meget ligner en

Medicin, der skal helbrede indre Sygdomme. Frygt ham ikke, for han er Barmhjertighed."

"De tror altså ikke, at Gud er fjernt fra denne Verden?"

"Nej! Gud er en Ånd, der er skjult i Folk og overalt i dette Univers. Hvis De ser Skønhed i Naturen, et smukt Landskab for Eksempel, så tilbed det ikke for dets egen Skyld, men husk, at det er smukt, fordi Guddommen er til Stede i det. *Søg at se Guddommeligheden i Ting og Mennesker, og lad Dem ikke fange af den ydre Form, så De glemmer den indre Ånd, der giver dem Liv.*"

"De blander Deres Læresætninger om Skæbne, Religion og Astrologi på en besynderlig Måde, Sudhei Babu."

Han stirrer højtideligt på mig. "Hvorfor det? Det er ikke mig, der har skabt disse Læresætninger. De er overleveret os fra den fjerneste Fortid. ***De allerældste Folkeslag kendte Skæbnens vældige Magt, Tilbedelsen af vor Skaber og Lærdommen om Planeternes Indflydelse.*** De var ikke så vilde, som I Vesterlændinge tror. Men har jeg ikke forudsagt? Vesterlandene vil før dette Århundrede er sluttet genopdage, hvor virkelige disse usynlige Kræfter, der spiller ind i ethvert Menneskes Liv, er."

"Det vil blive usædvanligt vanskeligt for Vesterlandene at opgive sin medfødte Forestilling om, at Mennesket af egen fri Vilje kan bygge eller ødelægge sin egen Tilværelse."

"Hvad der end sker, sker med Hans Vilje, og hvad der ligner fri Vilje, er i Virkeligheden Udslag af Hans Magt. Den Almægtige tilbagegiver Menneskene de gode eller onde Frugter af deres Tanker og Handlinger i tidligere Liv. Det er bedst at anerkende Hans Vilje, men man vil ikke komme til at skælve af Sorg, hvis man ser hen til Ham efter Styrke til at bære dem."

"Lad os håbe, De har Ret."

"Det er det eneste Svar, jeg kan give," svarer han kort. "*Hvis De vil følge den Vej ind i Deres egen Sjæl, Brahma Chintas Vej, som jeg har vist Dem, vil disse Spørgsmål løse sig selv.*"

*

Jeg indser, at han har nået Grænsen for sin Overtalelseskunst, og at jeg fra nu af selv må finde Vej.

Nogle få Dage senere opholder jeg mig i en By adskillige Hundrede Kilometer fra Benares og hører, at der har fundet Optøjer Sted i Byen. Det er Striden mellem Hinduer og Musselmænd, der ligger til Grund, og i adskillige Dage hersker der et Rædselsregimente i Byen. Jeg er urolig for Astrologens Skæbne, men først efter flere Dages Forløb lykkes det mig at få et Telegram igennem til ham. I sit Takkebrev skriver Astrologen, at han er i god Behold Tak være "den Almægtiges Beskyttelse". På Bagsiden af Papiret har han nedskrevet ti af Brahma Chinta Yogaens Regler.

TRETTENDE KAPITEL

Herrens Have.

Af mine Vandringer gennem Nordindien er der to Spor, der fører til en enestående, lidet kendt Koloni, der har til Huse i en By, der bærer det poetiske Navn Dayalbagh, Herrens Have.

Et af Sporene begynder i Lucknow, hvor Sunderlal Nigam er Fører, Filosof og Ven for mig under mit Ophold. Vi strejfer rundt i Byen sammen og taler Filosofi imens. Han er, efter hvad jeg formoder, ikke mere end et Par og tyve År gammel, men som så mange Indere er han tidlig modnet.

Under vore mange Ture bliver jeg efterhånden visse Karakter-træk hos min unge Fører var. Hans kloge Bemærkninger, hans usædvanlige Intelligens og hans Indstilling overfor verdslige Sager er på en eller anden Måde blandet med en Yogastudents Dybtgåenhed og Mysticisme. Først efter gentagne Møder og heftige Diskussioner, hvorunder jeg bliver klar over, at han lodder mine egne Forestillinger og Ideer, betror han mig, at han er Medlem af et halvt hemmeligt Broderskab, kaldet **Radha Soamis**.

Det andet Spor, der fører mig til Dayalbagh, fører ud fra Mallik, der også er Medlem af Broderskabet. Jeg træffer ham på en anden Tid og et andet Sted. Mallik er i Regeringens Tjeneste ved Nordvest-grænsen i Nærheden af Dera Ismail Khan, hvor han har Opsyn med de indfødte Vej- og Brobygningsarbejdere. Hans Karakter forener på harmonisk Måde kraftig Selvtillid og stor Praktiskhed med ædel Karakter og dyb Tankefuldhed.

Efter til at begynde med at have udvist megen Tilbageholdenhed, hvad der stemmer godt med alle Yogaens gamle Traditioner, giver han ugerne efter og indrømmer, at han har en Mester, som han lejlighedsvis besøger, naar hans Tjeneste tillader ham det. Hans Mester, hvis Navn er Sahabji Maharaj, er Overhoved for Hadha Soamis'erne. Og for anden Gang erfarer jeg, at hans Mester har undfanget den forbavsende og interessante Idé at forene Yogadisciplin med en daglig Tilværelse baseret på vesterlandske Forestillinger og Levemaade.

Takket være disse to Mænd, Nigam og Mallik, skal jeg være Gæst hos hans Hellighed Sahabji Maharaj, der er ukronet Konge over Radha Soamis's egen By Dayalbagh.

Jeg kører i Automobil de få støvede Kilometer fra Agra til Kolonien.

Sett inn kart fra agra til Dayalbagh>

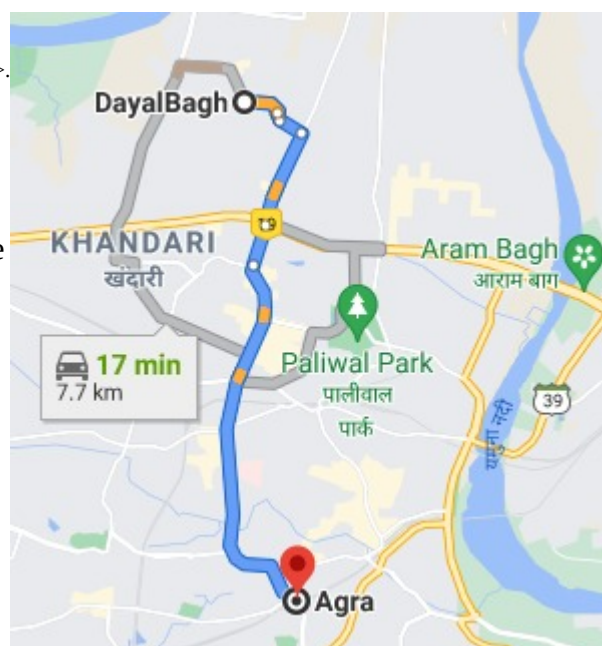
Dayalbagh - Herrens Have! Hvis mit første Indtryk er rigtigt, stræber Grundlæggeren at gøre Byen sit smukke Navn værdig.

Jeg bliver ført til en Bygning, hvor Mesterens private Kontor findes. Venteværelset er møbleret i en tiltalende europæisk Stil. Fra min bekvemme Lænestol kan jeg nyde de smukt malede Vægge og Møblernes forfinede Enkelhed.

Her er Europæisering, så det forslår! Jeg har truffet Yogier i tomme, triste Bungalows, i ensomme Bjerghuler og i skumle, tækkede Hytter ved Flodbredder, men jeg har aldrig ventet at finde en af Arten i så moderne Omgivelser. Hvilken Slags Mand er det mon, der er Overhoved for dette usædvanlige Broderskab?

Jeg bliver ikke ladet længe i Tvivl, for Døren går langsomt op og han træder selv ind. Han er middelhøj; om hans Hoved er svøbt en snehvid Turban; hans Træk er fine, men ikke typisk indiske; med en lidt lysere Hudfarve, kunde han passere for en stilfærdig Amerikaner. Et Par store Brillor dækker hans øjne, og han har et kortklippet Overskæg. Han er iført den højhalsede Frakke med mange Knapper, som repræsenterer den indiske Skrædders Tilpasning af vor vesterlandske Stil.

Hans Holdning er beskeden og mild. Han byder mig Velkommen med belevn Værdighed.

Da vi har hilst på hinanden, venter jeg, til han har taget Plads, og komplimenterer ham derefter for Værelsets kunstneriske Udsmykning.

En Række skinnende Tænder glimter i hans Mund, mens han smiler og svarer:

"Gud er ikke blot Kærlighed, men også Skønhed.

Efterhånden, som Mennesket begynder at finde Udtryk for Ånden i sig, burde han udtrykke mere Skønhed - ikke blot hos sig selv, men også hos sine Omgivelser."

Hans Engelsk er særdeles godt. Stemmen er hurtig og tillidsfuld. Lidt efter fortsætter han: "Men der er en anden Dekoration på et Værelses Vægge og Møbler, og den er usynlig. Og dog er den af stor Betydning. Ved De, at disse Ting bærer på Indflydelse af Folks Tanker og Følelser? Hvert Værelse, ja hver Stol, udstråler en usynlig Påvirkning fra den Person, der til Stadighed benytter dem. De ser ganske vist ikke denne Atmosfære, men den er der ikke desto mindre, og alle, der kommer indenfor dens Rækkevidde, bliver ubevidst påvirket af den - i forskellig Grad."

"Mener De, at der er elektriske eller magnetiske Udstrålinger omkring Genstande, der tilbagekaster menneskelige Karaktertræk?"

"Netop. **Tanker er virkelige Ting i deres eget Plan**, og de knytter sig, for kortere eller længere Tid, til de Ting, vi bruger til Stadighed."*

"Det er en interessant Teori."

"Det er mere end en Teori; det er en Kendsgerning! **Mennesket har et finere Legeme end det fysiske, og i dette fine Legeme er der Virksomhedseentrer, der svarer til de fysiske Organer for Sansevirkomhed. Gennem disse Centrer kan han skelne usynlige Kræfter, for når de bliver fyldt med Energi, yder de psykisk og åndeligt Syn.**"

*se også boken TANKER ER TING eller eng.original:en fra 1889:

<https://www.globalgrevebooks.com/ebooks1/prentice-mulford/thoughts-are-things/thoughts-are-things.pdf>

Efter en kortvarig Pause spørger han mig om mine Indtryk af Forholdene i Indien. Jeg kritiserer åbent hans Lands Forsømmelse af moderne Levevis, dets Langsomhed til at antage alle disse Bekvemmeligheder og mekaniske Opfindelser, der forbedrer Menneskets korte Ophold i denne Verden, dets Mangel på Lydhørhed overfor Kravene om fornuftig Hygiejne og ordentlige sanitære Forhold, samt dets overdrevne Ærefrygt for tåbelige sociale Skikke og grusomme Sædvaner, som sandsynligvis har sin Rod i religiøse Skikke. Jeg siger rent ud, at præstelig Optagethed synes at have ført Indiens Kræfter ind i en Blindgade med de beklageligste Resultater. Jeg fremfører nogle af de fornuftstridige Ting jeg har set udført i Religionens Navn, men som kun beviser, hvor Mennesker kan forsømme eller misbruge den Intelligens, som Gud har givet dem.

Mine åbenhjertige Udtalelser fremkalder fuldstændig Tilslutning fra Sahabji Maharaj.

"De er slået ned på netop de Punkter, der udgør en Del af mit Reformprogram," bemærker han.

"I det hele taget lader det til, at mange Indere venter, at Gud udretter for dem, hvad de udmærket godt selv kan udrette."

"Netop. Vi Hinduer taler glat om Religion for at dække over en Mængde Ting, der intet har med Religion at gøre. Vanskeligheden ligger i, at i de første halvtreds År eller så er en Religion ren og livsvigtig. Senere forfalder den til blot og bar Filosofi; dens Tilhængere bliver Vrøvlehoveder - ikke gudfrygtige Mænd. Om-sider falder den under sin sidste og længste Periode i Armene på hykleriske Præster. Og til Slut bliver Hykleriet anerkendt som Religion."

Denne åbenhjertige Indrømmelse får mig til at gispe.

"Hvad Nytte er det til at trættes om himlen og Helvede, om Gud og så videre?"

Menneskeheden befinder sig på det fysiske Plan, og den bør ikke tilsidesætte de Forhold, der

hører med til dette Plan. Lad os prøve på at gøre vort Liv her skønnere og lykkeligere," slutter han.

"Det er derfor, jeg har opsøgt Dem. Deres Disciple er prægtige Folk, der forsøger at være lige så praktiske og moderne som nogen Europæer, og som ikke skilter med Religionen, men er gode og samtidig trofast og regelmæssigt udfører deres Yogaøvelser."

Sahabji smiler anerkendende. "Det glæder mig, at De har bemærket det," svarer han hurtigt.

"Med min Virksomhed her i Dayalbagh forsøger jeg på at vise Verden det samme - at man kan være fuldkommen åndeligt indstillet uden at behøve at flygte bort til Klippehuler, og at man kan nå de største Resultater i Yoga samtidig med, at man passer et borgerligt Hverv."

"Hvis De kan gennemføre det, vil Verden tænke adskilligt bedre om indiske Lærere end den gør nu."

"Vi skal nok gennemføre det," svarer han tillidsfuldt. "Lad mig fortælle Dem en Historie. Da jeg kom hertil for at oprette Kolonien, var det et af mine væsentligste ønsker at få rigelig med Trævækst omkring Stedet. Men Folk fortalte mig, at det var umuligt at få Træer til at vokse på denne golde, sandede Jord.

Jumna løber tæt her forbi, og denne Grund er et af dens gamle Lejer -kort sagt et tidligere Flodleje. Vi havde ingen sagkyndige blandt os, og vi måtte lære ved gentagne Eksperimenter og stadige Fejlgreb, hvilke Træsarter der kunde vokse i så lidet lovende Jordbund. Næsten alle de Træer, vi plantede i det første År - der var over Tusinde - gik ud. Men der var et Træ, der trivedes. Vi lagde Mærke til det og fortsatte vore Bestræbelser. *Nu vokser der ni Tusinde sunde Træer i Dayalbagh.* Jeg fortæller Dem dette, fordi det er symbolsk for den Holdning, vi indtager over for vore Problemer. Vi forefandt en øde Grund her; den var tilsyneladende så værdiløs, at ingen andre vilde købe den. Se, hvor den er blevet forandret! "

"Så er det altså Deres Agt at bygge Arkadien her i Nærheden af Agra?"

Han ler. Jeg siger, at jeg gerne vil se Byen.

"Gerne. Jeg skal sørge for det med det samme. Se først Dayalbagh, så kan vi bagefter tale om dens hvorfor og hvordan. De vil forstå mine Ideer bedre, når De kan se dem i Praksis."

Han trykker på en forretningsmæssigt udseende Klokke, og nogle få Minutter senere er jeg ude på en Inspektionstur langs halvfærdige Gader og blandt muntert udseende Fabriksbygninger. Kaptajn Sharma, der tidligere har gjort Tjeneste i den indiske Hærs Lægevæsen, men nu helliger sin Mesters Opbygningsarbejder her alle sine Kræfter, er min Fører. Et hurtigt Skøn over hans Karakter giver Indtryk af et nyt Eksempel på en heldig Forening af vesterlandsk Stræbsomhed og dyb Åndelighed.

En frodig Allé danner Indgangen til Dayalbagh, der er en renlig lille By. Alle Gaderne er kantede med skyggefulde Træer. Smukke Blomsteranlæg pryder Midterpladsen. Jeg får at vide, at de er Resultatet af gentagne Forsøg på at besejre den tørre ørken, der ikke indbyder til Havedyrkning.

Et Morbærtræ, som er plantet af Sahabji Maharas i 1915, da han begyndte at anlægge sin Koloni, står der som Symbol på hans Påskønnelse af en kunstnerisk Baggrund.

Fabrikskvarterets væsentligste Træk er en Række Værksteder, der kaldes "Model Industrier". De er fornuftigt tegnede, lyse, luftige, rene og rummelige.

<Billedet her Fra dette stedet.

Først kommer jeg ind i en Skotøjsfabrik. Travle Drivremme sætter en lang Række Maskiner i Virksomhed. De mørkhudede Mekanikere arbejder behændigt midt i alt Spektaklet og er tilsyneladende lige så ferme som de Arbejdere, jeg har set i mægtige engelske Fabrikker i Northampton. Fabriksbestyreren fortæller mig, at han har lært sin Teknik i Europa, hvor han har studeret moderne Læderfabrikationsmetoder.

Støvler, Sko, Sandaler, Håndtasker og Bælter gennemgår støjende alle den mekaniske Fremstillings Processer. Folkene ved Maskinerne er begyndt som Lærlinge og er oplært til deres Arbejde af Bestyreren.

Nogle af Varene afsættes i Dayalbagh og i Agra, Resten går til fjernere Byer, hvor der er åbnet Butikker, idet Salgsorganisationen er baseret på egne Udsalg.

Jeg går ind i den næste Bygning, der viser sig at være en Tekstilfabrik. Der fremstilles merceriseret Klæde og Silke i nogle få Mønstre.

I en anden Bygning finder jeg et helt moderne Maskinværksted, en Smedie og et Støberi, hvor en mekanisk dreven Kæmpeforhammer ved hvert af sine Slag giver Udtryk for Stedets Inspiration til Virksomhed. Videnskabelige Instrumenter, Laboratorieredskaber og Vægte forarbejdes på et nærliggende Værksted og godt nok til, at United Provinces Regering yder det sin Beskyttelse. Jeg ser Guld, Nikkel og Messing Elektrolyse.

"Model-Industriernes" andre Afdelinger har travlt med at fremstille elektriske Vifter, Grammofoner, Knive og Møbler. En af Mekanikerne har opfundet en særlig Lyddåse, som vil blive fremstillet i nær Fremtid.

Det overrasker mig at finde et Værksted, der fremstiller Fyldepenne, og hører, at det er det første i Indien. En lang Række Eksperimenter har været nødvendige, før den første Pen kom på Markedet. Der er én Ting, disse Industriprionerer ikke har kunnet finde ud af: hvordan man sætter Iridiumspids på Guldpenne. De håber en Dag at finde ud af Hemmeligheden, men imidlertid bliver Pennene sendt til et europæisk Firma for at få Spids.

Et fuldstændigt Trykkeri i Dayalbagh Press sørger for Byens trykkeri fornødenheder både på det litterære og på det forretningsmæssige Område. Der er Publikationer på tre Sprog Hindu, Urdu og Engelsk. Et lille Ugeblad, *Prem Pracharach*, trykkes også her og sendes til mange Radha Soamister, der lever i andre Egne af Landet.

I hver eneste Bygning finder jeg Arbejdere, der ikke blot er tilfredse, men rent ud begejstrede. En Fagforening vilde være fuldkommen unaturlig her på dette Sted. Enhver udfører sit Arbejde, det være sig højt eller lavt, som om det var en virkelig Fornøjelse og ikke noget Hverv.

Byen har sit eget Elektricitetsværk, der leverer Kraft til alt Maskineriet i Fabrikkerne og til Ventilationsvifterne i de større Huse. I Tilgift er alle Husene gratis elektrisk oplyst, hvorved Nødvendigheden af bekostelige Målere undgås. Landbrugsafdelingen har en lille, men moderne Gård, som endnu står på et tidligt Udviklingsstadium.

Blandt Maskinerne er der en Damptraktor og en Dampplø. Sett inn bilder på slikt utstyr fra 1920.

De vigtigste Produkter er friske Grønsager og Kofoder. Måske Mælkeribruget er den bedst organiserede Afdeling; intet Steds i Indien har jeg set dets Lige, det er lige til at udstille. Hvert

Kreatur er udsøgt og i Modsætning til de Dyr, som man ikke behøver at tage længere end til Agra for at se. Der hersker den pinligste Renlighed i Båsene, og jeg får at vide, at indførte videnskabelige Metoder bevirker, at der er en betydelig højere Produktion end i det gennemsnitlige indiske Mejeri. Pasteurisering og Afsvaling har for første Gang givet de Indbyggere i Dayalbagh og Agra, der ynder god, bakteriefri Mælk, Lejlighed til at få det. Der findes også en elektrisk Smørkærne. (husk dette er skrevet kanskje før 1920, og den gang var nok det en selvfølgelighed. Rø-anm.) Al Rosen for denne Afdeling tilkommer en af Sahabji Maharajs Sønner. Denne dygtige og energiske unge Mand fortæller mig, at han har besøgt de største Mejericentrer i England, Holland,

Danmark og De forenede Stater for at lære de mest moderne Metoder at kende.

< damp-plov fra 1890årene

Vandforsyningen til Gårdene, såvel som til Resten af Byen, var i Koloniens første Dage et vanskeligt Problem. Der blev gravet en Overrislingskanal og bygget et Vandværk, men det stigende Forbrug tvang Sahabji Maharaj til at søge andre Hjælpemidler. Ved Regeringsingeniørens Hjælp fik han med gunstigt Resultat boret en dyb Brønd.

Kolonien har sin egen Bank, en solid Bygning med Gittervinduer.

Den har en autoriseret Kapital på tyve Lakh* Rupier og udfører ikke blot private Bankforretninger, men kontrollerer også Byens Finanser.

*1) En Lakh = 100,000.

Radha Soamis Opdragelsesanstalt ligger i Midten af Dayalbagh; den er passende anbragt, for det er Koloniens smukkeste Bygning. Dens tresindstyve Meter røde Murværk ser godt ud i vesterlandske øjne. Vinduerne er i gotiske Buer omgivet af hvidt Marmor. Foran ligger et Haveanlæg.

<stedet i dag.

Denne moderne Højskole har adskillige Hundrede studerende og ledes af en Bestyrer og to og tredive kvalificerede Lærere; alle er Idealister, unge, begejstrede og opfyldt af ønsket om at tjene både deres Elever og deres Herre, Sahabji Maharaj. Den

almindelige Uddannelse står på et højt Stade. Der bliver ikke givet almindelig Religionsundervisning, men man stræber efter at uddanne en ædel Karakter. Desuden besøger Sahabji Maharaj fra Tid til anden Drengene og holder hver Søndag en åndelig Tale til hele Skolen.

Drengene bliver opmuntret til at dyrke Sport; de foretrækker Hockey, Fodbold, Kricket og Tennis. Desuden er der et Bibliotek på syv Tusinde Bind og et ejendommeligt lille Museum.

Sett inn bilder etter søk.

Pigeskolen har til Huse i en anden storslået Bygning. Den er ledet efter samme Principper og er et kraftigt Forsøg fra Sahabji Maharajs Side på inden for sin egen Indflydelses Sfære at afskaffe den Mangel på Uddannelse, som indtil for nylig var indiske Kvinder påtvunget.

Den tekniske Skole er den yngste af Opdragelsesanstalterne. Der gives Kursus i mekanisk, elektrisk og Motor-Maskinvæsen og uddannes Mekanikere og Formænd til Fabrikkerne. Der er anbragt særlige Maskiner og Bænke i "Model Industriene" til de studerendes Brug, således at Klasseundervisning går Hånd i Hånd med praktisk Uddannelse under

Værkstedforhold.

Der er adskillige Herberger for de Hundreder af Elever, der følger Undervisningen på de tre Kollegier. De er alle lyse, luftige og moderne.

Bilde < i dag er det moderne utstyr der.

Byens Beboelseskvarter sorterer under Dayalbaghs Bygningsdepartement, der tegner Planerne og bygger Husene. Hver Gade har sin egen arkitektoniske Harmoni, og det er øjensynligt, at kunstnerisk Enhed er et af

Byplanlæggernes Idealer. Grimme og mangelfulde Bygninger er udelukkede, fordi en vordende Køber kun kan vælge sin Stil blandt Departementets egne Planer. Fire Boligstørrelser er blevet standardiseret til faste Priser. Køberen betaler de faktiske omkostninger plus en lille Procent.

Kolonien har et venligt lille Hospital og en Fødselsstiftelse. Den har sat sig til Mål i enhver Henseende at klare sig ved egen Hjælp, så det forbavser mig ikke, da jeg erfarer, at den uniformerede politibetjent, der hilser så elegant, også er Medlem af Radha Soami Broderskabet. Alligevel får hans Nærværelse mig til at spørge, for jeg forventer, at Dayalbaghs moralske Standard er sådan, at Forbrydelserne glimrer mest ved deres Fraværelse. Han er der for at beskytte Stedet mod uønskværdige Fremmede.

*

Da Sahabji Maharaj på ny er i Stand til at afse en Smule af sin Tid, yder jeg ham min Hyldest for de smukke Resultater, han har nået, og derefter udtaler jeg min Forbavselse over at finde en så fremskridtsvenlig By i det lidet fremskridtsvenlige Indien. "Men," spørger jeg, "hvorledes finansierer De det? De må have anvendt en stor Sum ved Anlægget."

"Senere vil De sandsynligvis have Lejlighed til at se Pengene komme ind," svarer han. "Medlemmerne af Radha Soami Broder-skabet finansierer selv Kolonien. Det er ingen Tvangssag for dem, der forlanges heller intet Kontingent af dem, men de betragter det som en religiøs Pligt at give, hvad de kan, for at hjælpe til Dayalbaghs Vækst. Men skønt vi på Begyndelsesstadiet har måttet forlade os på disse Bidrag, så er det mit Mål at gøre den fuldkommen selvforsørgende. Jeg helmer ikke, før vi nærmer os den fuldstændige Uafhængighed."

"Så har De altså velhavende Tilhængere?"

"Slet ikke. De rige Radha Soamier kan tælles på den ene Hånds Fingre. Vore Medlemmer sidder alle i beskedne Kår. De Fremskridt, vi har gjort, skyldes Selvopofrelse fra manges Side. Tak være den højeste Faders Nåde har vi hidtil været i Stand til at finde og anvende mange Lakh Rupier. Koloniens Fremtid er sikret, for dens Indtægter vil vokse efterhånden som Broderskabet udvides; derfor er vi aldrig uden Midler."

"Hvor mange Medlemmer har De?"

"Vi har over 110.000, men der er selvfølgelig kun nogle få Tusinder, der har slået sig ned her. Radha Soami Broderskabet er næsten halvfjerds, 70, År gammelt, men det har haft sin største Fremgang i de sidste tyve År. Og så må De huske, at denne Fremgang har fundet Sted uden offentlig Propaganda, fordi vi er en halvt hemmelig Organisation. Hvis vi brød os om at træde offentligt frem og gøre Propaganda for vor Lære, kunde vi tidobles vort Medlemstal.

Vi har Medlemmer spredt over hele Indien, men de betragter Dayalbagh som deres

Hovedkvarter og besøger os så ofte de kan. De er organiseret i stedlige Grupper og mødes hver Søndag på nøjagtig samme Tid, som vi holder vort særlige Møde i Dayalbagh."

Sahabji tier og pudser sine Brilller. "Se engang. Da vi begyndte at bygge denne Koloni, havde vi ikke mere end fem Tusinde Rupier, der var skænket til Formålet. Vort første Grundstykke var ikke på mere end godt og vel halvanden Hektar; nu ejer Dayalbagh Tusinder af Hektar. Ser det ikke ud, som om vi vokser?"

"Hvor stor har De i Sinde at lade Dayalbagh blive?"

"Jeg venter, at her kommer fra ti til tolv Tusinde; så siger vi Stop. En By på tolv Tusinde er, hvis den er rigtigt anlagt, stor nok. Jeg bryder mig ikke om at kopiere Kæmpebyerne i Vester-landene; de er overbefolkede og frembringer derfor mange uønskværdige Egenskaber. Jeg ønsker at bygge en Haveby, hvor Folk kan leve og arbejde lykkeligt, og hvor de kan have godt med Plads og frisk Luft. Det vil tage nogle få År endnu at fuldende Dayalbagh, men så vil den være et Mønster-Samfund.

Jeg kan lige nævne, at da jeg første Gang læste Platos *Republik*, blev jeg glædeligt overrasket ved at finde mange af de Ideer, som jeg prøver på at gennemføre her. Når Dayalbagh er færdig, skal den være Mønster for lignende Samfund over hele Indien eller i det mindste et i hver Provins. Jeg vil tilbyde det som min Løsning af mange Problemer."

"De ønsker, at Indien skal gennemgå en industriel Udvikling?"

"Ja, absolut. Det er det, der er hårdt Brug for. Men - jeg vilde ikke holde af at se Indien fortabe sig fuldstændig deri, således som I har gjort det i Vesterlandene. Indien må skabe sig en industriel Civilisation for at frigøre sig for den Fattigdom, der hærger den store Del af Befolkningen, men den må skabes efter et System, hvorefter man vil undgå den Kamp mellem Kapital og Arbejde, der ellers vil komme til at ledsage det."

"Hvordan vil De gøre det?"

"Ved at stræbe efter personligt Velvære gennem fælles Velvære og ikke på Samfundets Bekostning. Vi asejder efter kooperative Principper, og hver enkelt sætter Hensynet til Dayalbagh over Hensynet til sig selv. Der er Pionerer, der arbejder her for en Løn, der ligger langt under den, de kunde få andet Steds; jeg mener naturligvis faglærte, veluddannede Folk, ikke almindelige Arbejdere, der frivilligt og med Glæde gør det. Dette Princip virker kun godt her, fordi vi er inspireret af et åndeligt Formål, der også er Drivkraften bag alle vore andre Anstrengelser. Der er nogle, der er sådan situerede, at de kan arbejde gratis. Det viser Dem, hvilken Begejstring der er hos vore Folk. Men når Dayalbagh er fuldt udviklet og klarer sig selv, håber jeg sådanne Ofre vil være overflødige. Under alle Omstændigheder, det er ønsket om en hurtigere åndelig Fremgang, der har ført disse Folk hertil, for det er den Stræben, der ligger til Grund for vort Broderskab. Hvis De sluttede Dem til vor Koloni her, vilde De måske være Tusinde Rupier værd om Måned, men De vilde kun kunne få en Tredsedel deraf, for vi har ikke Råd til store Lønninger. Efterhånden vilde De måske bygge Hus, gifte Dem og få Børn. Men hvis De herunder begynder på kun at tænke på den materielle Side af Deres Karriére og taber det åndelige Ideal, der var Årsag til, at De sluttede Dem til os, af Syne, så vilde De svigte i den Henseende. Trods al den materielle Virksomhed, De ser her, så prøver vi på aldrig at tabe det Grundformål, for hvilket vort Broderskab blev grundlagt, af Syne."

"Jeg forstår."

"Vi er ganske vist ikke Socialister i vesterlandsk Forstand, men Industrivirksomhederne, Gårdene og Kollegierne ejes af vort Samfund. Og dette Ejerskab er også udstrakt til Jord og Huse. De kan bygge et Hus her, men det er kun Deres, så længe De bebor det. Men derudover har enhver Ret til at eje og samle, hvad han ønsker af Penge og Ejendele og hvor han vil. Dette skiller os fra Socialismens Tyranni. Alle vore fælles Ejendele og alle de Penge-gaver, som Medlemmerne frivilligt har skænket os, betragtes som betroede Midler, der skal administreres i religiøs Ånd. Alt er underlagt vort åndelige Ideal. Administrationen overvåges

af en Komité på fem og fyre Medlemmer, der repræsenterer forskellige Provinser i Indien, og som træder sammen to Gange om Året for at revidere vore Regnskaber og diskutere Budgettet. Det almindelige Arbejde og den almindelige Kontrol er lagt i Hænderne på en Eksekutivkomité på elleve Medlemmer."

"De sagde før, at De vilde tilbyde Dayalbagh som en Løsning på mange Problemer. Jeg kan ikke se, hvorledes De kan tilbyde det som en Løsning på det økonomiske Problem, der måske er det vigtigste af alle."

Sahabji Maharaj smiler tillidsfuldt. "Selv Indien kan måske have noget nyttigt at yde på dette Punkt," svarer han.

"Lad mig fortælle Dem om en Plan, som er bragt til Udførelse for nylig for at stimulere vor Vækst i de kommende År. Den indeholder efter min Mening økonomiske og sociale Principper af gennemgribende Betydning. Vi har oprettet en Arvefond, som modtager Gaver fra de af vore Medlemmer, der er i Stand til at give fra et Tusinde Rupier opefter. Enhver Giver modtager mindst fem Procent om Året fra vor Administrationskomité. Det samme årlige Beløb vil efter hans Død blive betalt hans Kone, Barn eller hvem han ellers i Forvejen har bestemt dertil. Den næste Person har den samme Ret til at nævne sin Efterfølger, men ved tredje Generations Død ophører Betingelserne. Hvis den oprindelige Giver skulde komme i vanskelige Omstændigheder eller i Trang, så kan en Del af eller endog hele Summen tilbagebetales ham. På den Måde vil i Tidens Løb Lakhs af Rupier strømme til vor Komité's Kasse igennem Arve-fonden, uden at der bliver lagt for stort Beslag på vore Medlemmers Tegnebøger; hvilket Beløb de end giver, så vil de være sikre på en beskedent Indtægt til Gengæld."¹⁾

1) Europæiske økonomer har længe kendt en næsten nøjagtig ens Plan, fremsat af Professor Rignano fra Italien, der foreslog at ændre Arveloven på en sådan Måde, at det vakte mindst Modvilje og krævede de mindste Ofre.

"Jeg forstår det sådan, at De forsøger på at finde en klar Stilling midt imellem Kapitalismens Onder og Socialismens Luner. Under alle Omstændigheder er jeg overbevist om, at De fortjener at have Held med Dem, og jeg håber, det må komme snart."

Det står klart for mig, at Dayalbagh har Midler, der sikrer Fremtiden i den stedse stigende Arvefond, i den stadige Strøm af frivillige Gaver og i de Industrigrene, der betaler sig.

"Der er adskillige velkendte Førerskikkelser i Indien, der holder øje med vort Forsøg og afventer Resultatet," siger Radha Soamiernes hvidturbanede Overhoved.

"Nogle af dem har besøgt Dayalbagh, og selv Kritikere, der er Modstandere af vore Ideer, har været her. Det indiske Folk hører til de svageste og fattigste i Verden, og dets Førere tilbyder dem indbyrdes modstridende Universal-midler.

Gandhi var her engang og havde en lang Samtale med mig. Han vilde have mig til at slutte mig til hans politiske Kampagne, men jeg afslog det. Vi har intet med Politik at skaffe her. Vi tror på, at det er rigtigst at koncentrere sig om praktiske Veje for en Genrejsning. Skønt jeg ikke beskæftiger mig med Gandhis politiske Planer, så anser jeg hans økonomiske Ideer som visionære og upraktiske."

"Han vil have, at Indien skal kaste alt Maskineri i Havet."

Sahabji ryster på Hovedet. "Indien kan ikke vende tilbage til Fortiden; det må gå fremad og udvikle den materielle Civilisations bedste Sider, hvis det skal have Heldet med sig. Mine Landsmænd skulde hellere lære af Amerika og Japan. Håndspinderen og Håndvæveren kan ikke længere modstå de moderne rationelle Metoder."

Og mens Sahabji Maharaj udvikler sine Idéer, gør han på mig Indtryk af en vågen

amerikansk Hjerne i et brunt Hindulegeme, så klog og forretningsmæssig er hans Optræden, så præcise er de Udtryk, han giver sine Tanker. Han er Herre over mere end Hundrede Tusinde Mennesker, der udøver en mystisk Form for Yoga; Organisator af de mangeartede, materialistiske Virksomheder i Dayalbagh; alt i alt en strålende og betagende Personlighed, som jeg ikke kan vente at finde Magen til i hele Indien, ja i hele Verden.

Han afbryder mine Tanker. "De har set to Sider af vor Virksomhed her i Dayalbagh, men der er en tredje. Menneskets Natur er tresidig Sjæl, Tanke og Legeme. Derfor har vi Værkstederne og Gårdene til fysisk Arbejde. Skolerne for den forstandsmæssige Udvikling, og endelig er der Gruppemøder for åndelig Virksomhed. På den Måde stræber vi efter en harmonisk og altomfattende Vækst for hvert af vore Medlemmer. Men vi lægger den største sægt på den åndelige Side, og hvert Medlem af vore Broderskab forsøger at udløse sine individuelle Yogaøvelser regelmæssigt, hvor han end opholder sig."

"Må jeg overvære et af Deres Gruppemøder?"

"Med Glæde. Vi vil byde Dem velkommen til enhver Sammenkomst."

Virksomheden i Dayalbagh begynder Klokkerne seks om morgenen med det første Gruppemøde. Daggryet jager hurtigt Mørket på Flugt; sød Kvidren blander sig med Kragernes begravelsesagtige Skrig, og alle Fuglene istemmer deres Morgenhyldest til Solen. Jeg følger min Ledsager til et mægtigt Lærredstelt. En mægtig Forsamling trænges foran Indgangen, hvor hver Person affører sig Sandaler eller Sko og rækker dem til det ventende Personals. Jeg følger Sædvanens Krav og træder ind i Teltsalen.

I Midten står en Forhøjning, hvorpå hans Hellighed SahaLsi sidder i en Stol. Hundreder af hans Tilhængere sidder med korslagte Ben i Rundkreds om ham, så hele Gulvet er dækket af meneskelige Legemer. Alles øjne er rettet mod Mesteren, alle tier i tavs Ærefrygt. Jeg baner mig Vej til en Plads nedenfor Forhøjningen og klemmer mig ind på en snæver Plads. Kort efter rejsser Mænd sig i Bagenden af Salen og bryder ud i en langsom Sang. Ordene er på Hindi, og Rytmen er overordentlig behagelig at høre. De bliver ved et Kvarters Tid. Så har de besynderlige, heilige Ord dysset en i en fredelig Sindsstemning. Derefter tager Stemmerne af og dør hen.

Jeg ser mig om. Enhver i dette store Telt er stille og ubevægelig, hensunken i Grublen eller Bøn. Jeg ser på den beskedne, jævnt-klædte Skikkelse på Forhøjningen, fra hvis Læber der endnu ikke har lydt et Ord. Hans Ansigt er alvorligere end sædvanligt; hans årvågne, virksomme Væremåde er forsvundet, og han synes hensunken i Overvejelser. Jeg spekulerer på, hvilke Tanker der bevæger sig under den hvide Turban. Hvilket Ansvar hviler der ikke på hans Skuldre, for alle disse Mennesker betragter ham som deres hellige Bindeled med en højere Tilværelse!

Den fulstændige Tavshed varer en halv Time. Ikke en Hosten, ikke en Bevægelse! Har alle disse eftertænksomme Orientalere draget deres Tanker ind i en Verden, der er lukket for den skeptiske Vesterlænding? Hvem ved? Men det er et slående Forspil til den Virksomhed, der snart vil få Byen til at summe.

Vi får vort Fodtøj tilbage og går stille hjemad.

*

I Formiddagens Løb kommer jeg i Samtale med mange Radha Soamister, både fastboende og besøgende Medlemmer. Adskillige taler godt Engelsk. Der er turbanbærende Mænd fra Nordvesten, Tamuler med Hårpisk fra Syden, energiske små Bengalesere fra østen og skæggede Mænd fra Centralprovinserne. Jeg er imponeret af deres selvbevidste Holdning og af den kloge praktiske Indstilling, der afvejer deres åndelige Higen.

I Eftermiddagens Løb finder der et mindre Møde Sted. Det er kortvarigt og formløst, afholdt af Hensyn til tilrejsende Medlemmer. Der diskuteres individuelle Problemer. Spørgsmål bliver besvaret og nogle Sager af almindelig Art bliver afgjort. Sahabji Maharaj er usædvanlig opfindsom i den Måde, hvorpå han behandler alt, hvad der kommer frem. Han anslår en let, vittig Tone og er aldrig i Forlegenhed for et Svar selv til de spidsfindigste Spørgsmål, og udtaler hurtigt og sikkert sin Mening om de mest forskellige åndelige og materielle Spørgsmål. Hele hans Holdning viser en usædvanlig og med Held gennemført Forening af fuldkommen Selvtillid og stilfærdig Ydmyghed. Han viser, at han besidder en tiltalende Sans for Humor, der Gang på Gang dukker op i Samtalen.

Om Aftenen er der et nyt Gruppemøde. Alle Værksteder, Butikker og Gårde har sluttet Dagens Virksomhed, og påny fylder en mægtig Forsamling Kæmpeteltet. Sahabji Maharaj sidder igen i sin Stol på Forhøjningen. Jeg ser en Række af hans Ledsagere gå hen til hans Plads og frivilligt yde Bidrag til Bestyrelsens Kapital. To Komitémedlemmer samler og opnoterer alle Bidragene.

Hovedbegivenheden er en længere Tale af Mesteren. Hans Tusinder af Tilhængere lytter med dyb Opmærksomhed til det veltalende Hindi, for han har en udmærket Stil. Han taler fra Hjertet på en malende Måde, der afslører dyb Følelse.

Det samme Program følges uændret Dag for Dag. Aftenmødet er det længste, for det varer omtrent to Timer. Det taler stærkt for Styrken af Sahabji Maharajs Mentalitet, at han uden Besvær kan gennemføre dette Program med sin sædvanlige dynamiske Kraft. Ingen kender på Forhånd Emnet for hans Aftentale. Jeg spørger ham derom, og han svarer:

"Når jeg sætter mig i Stolen, ved jeg ikke, hvilket Emne det bliver. Selv efter at jeg er begyndt ved jeg ikke, hvad den næste Sætning bliver eller hvordan jeg vil slutte. Jeg stoler uforbeholdent på den øverste Fader. Han lader mig øjeblikkelig vide, hvad jeg har Brug for. Jeg tager mine Ordre fra Ham. Jeg er i Hans Hænder."

Hans første Tale forfølger mig i nogle Dage. Dets Emne om at overgive sig til en Mester pirrer mine Tanker, indtil jeg bringer det på Tale over for Sahabji. Vi sidder på en græsklædt Plads midt i Dayalbagh og kommer i en venskabelig Samtale.

Han gentager sin Påstand og tilføjer: "Mesteren er absolut nødvendig. Der eksisterer ikke noget sådant som Selvtillid i den åndelige Sfære."

"Men var det nødvendigt for Dem selv at have en?" spørger jeg dristigt.

"Utvivlsomt. Jeg tilbragte fjorten År med at lede efter en sand Mester, før jeg fandt ham."

"Fjorten År! En Femtedel af Deres Liv! Var det det værd?"

"Den Tid, der anvendes på at finde en sand Mester, er aldrig spildt, selv om det er tyve År," svarer han lynsnart. "Før jeg blev troende, var jeg lige så skeptisk, som De er. Så blev jeg desperat under Forsøget på at finde en Lærer, der kunde åbne mig Vejen til åndelig Oplysning. Jeg var ung og slet og ret vild efter at finde Sandheden. Jeg bad Træerne, Græsset og Himlen oplyse mig, om Sandheden eksisterede. Jeg hulkede mit Hjerte ud som et Barn, med bøjet Hovede og tiggende om Lys. En Dag besluttede jeg at holde op med at spise og sulte ihjel, med mindre og indtil den guddommelige Magt fandt det passende at give mig Oplysning. Jeg kunde end ikke længer arbejde. Den følgende Nat havde jeg en levende Drøm, hvori der viste sig en Mester for mig. Jeg bad om hans Adresse. Hans Svar var: "Allahabad! Du vil få min fulde Adresse senere." Dagen efter talte jeg om min Drøm med en Ven, der var fra den By. Han gik og kom tilbage med et Gruppebillede og spurgte, om jeg kunde genkende Mesterens Ansigt deriblandt. Jeg pegede straks på det. Så forklarede min Ven, at han tilhørte et halvhemmeligt Samfund i Allahabad, og at den Skikkelse, jeg havde peget på, var Mesteren. Jeg kom hurtigt i Forbindelse med ham og blev Discipel."

"Hvor interessant! "

"Selv om De begynder på Yogaøvelser alene og stoler på Deres egne Kræfter, så vil den Dag, Deres sande Bøn bliver hørt, være den Dag, De bliver ført til en Mester. Der er ingen Vej udenom. De må have en Vejleder. En alvorligt og beslutsomt søgende vil tilsidst blive ført til sin virkelige Mester."

"Hvordan skal man kunne kende ham?" mumler jeg spørgende. Sahabjis Ansigt afslappes og et fornøjet Glimt blinker et øjeblik i hans øjne. "Mesteren ved i Forvejen, hvem der kommer til ham, og han vil drage dem til sig som en Magnet. Hans Magt møder deres Skæbne, og Resultatet er uundgåeligt."

Der har samlet sig en lille Skare omkring os, og den vokser hurtigt. Snart vil Sahabji Maharaj have ikke en, men to eller tre Snese Tilhørere.

"jeg har prøvet på at danne mig et klart Begreb om Deres Radha Soami Doktriner," siger jeg, "men det er hårde Nødder at knække. En af Deres Disciple har lånt mig nogle Skrifter derom af en tidligere Mester i Deres Broderskab, hans Hellighed Brahm Sankar Misra, med det Resultat, at min Hjerne har Overarbejde."

Sahabji ler. "Hvis De vil forstå Radha Soamilærens Sandheder, må De udføre Yogaøvelser. Vi betragter den daglige Udførelse af disse øvelser som langt vigtigere end en teoretisk Forståelse af vore Læresætninger. Det gør mig ondt, at jeg ikke kan forklare Dem de nøjagtige Meditationsmetoder, vi anvender, men de bliver kun meddelt under Løfte om Tavshed til dem, der søger om at optages hos os og modtages. Men Grundlaget for denne er "Lyd-Yoga", eller, som vi i Reglen kalder den, "Lyttens efter den indre Lyd."

"De Skrifter, som jeg læser, hævder, at Lyden var den Magt, der skabte Universet."

"Fra et materielt Synspunkt opfatter De det rigtigt; men det er snarere, at en Lydbølge var den højeste Skabnings første Virksomhed ved Skabelsens Begyndelse. Universet er ikke Resultatet af blinde Kræfter. Nu er imidlertid denne guddommelige Lyd kendt af vort Broderskab, og den kan omskrives fonetisk. Det er vor Tro, at Lyde bærer på Indtryk fra deres Ophav, den Magt, der skabte dem. Når derfor et af vore Medlemmer med Kontrol over Legeme, Sjæl og Vilje lytter i sit Indre og forventningsfuldt efter den guddommelige Lyd, så vil han løftes opad mod den øverste Skabnings Lyksalighed og Visdom, så snart han hører den guddommelige Lyd."

"Er det ikke muligt at forestille sig, at Lyden af Blodet, der hamrer gennem ens Blodårer, er den guddommelige Lyd? Hvilken anden Lyd kan man høre i sit Indre?"

"Vi mener ikke nogen materiel Lyd, men en åndelig. De Kræfter, der viser sig som Lyd i vort materielle Plan, er kun en Refleks af den finere Kraft, hvis Arbejde udviklede Universet. Ganske på samme Måde som Deres Videnskabsmænd har reduceret Materien til Elektricitet, således kan vi følge den Kraft, som vi opfatter i det materielle Plan som Lyd til en højere Svingning, som vort fysiske øre ikke kan opfatte, fordi den eksisterer i det åndelige Plan. En Lyd er Bærer af Indflydelse fra det Sted, hvor den udgår fra, og hvis De derfor på en særlig Måde retter al Deres Opmærksomhed indad, så vil De måske en skønne Dag høre de mystiske Ord, der lød under den første Rystelse i det oprindelige Kaos og som danner Skaberens sande Navn. Ekkoet fra disse Ord giver Genlyd i Menneskets åndelige Natur; at opfange dette Ekko ved Hjælp af vore hemmelige Yogaøvelser og følge det til sin Oprindelse er bogstaveligt at blive båret op til Paradis.

Den Mand, der trofast gennemfører vore Radha Soami øvelser, der har til Hensigt at sætte ham i Stand til at høre den mystiske Lyd, vil, når den tilsidst rammer hans indre øre, glemme sig selv i ren Ekstase."

"Deres Lære er overraskende ny."

"For Vesterlandene, men ikke i Indien. Kabir lærte Lyd-Yoga så langt tilbage som i det femtende Århundrede."

"Det er svært at sige, hvad man skal mene om det."

"Hvad vanskeligt er der ved det? De vil uden Tvivl indrømme, at én Form for Lyd - Musik - kan hensætte et Menneske i en følelsesbetonet Ekstase. Hvor meget stærkere vil så ikke den himmelske indre Musik gribe ham?"

"Indrømmet! - hvis man kunde bevise, at den indre Musik virkelig eksisterer."

Sahabji trækker på Skuldrene. "Jeg kunde fremkomme med adskillige Argumenter for at overbevise Deres Fornuft, men jeg går ud fra, at De søger mere end det. **Hvorledes kan jeg bevise Tilstedeværelsen af over-fysiske Tilstande ved Fornuftslutninger?**

For den uforberedte Hjerne er det naturligt ikke at opfatte noget hinsides denne fysiske Verden. Hvis De ønsker det bedste Bevis - Erfaringer på første Hånd - for disse åndelige Sandheder, så må De med Udholdenhed gennemgå en Række Yogaøvelser. Jeg kan forsikre Dem, at det menneskelige Legeme virkelig er i Stand til at udføre højere Funktioner end dem, vi i Almindelighed kender; at den inderste Del af vore Hjernecentrer står i Forbindelse med højere Verdener; at disse Centrere efter tilbørlig Træning kan fyldes med Energi, indtil vi fatter disse højere Verdener, og at det allervigtigste Center sætter os i Stand til at opnå guddommelig Bevidsthed af den højeste Slags."

"Hentyder De til de Hjernecentrer, som Anatomerne kender?"

"Til Dels. **De er kun de fysiske Organer, hvorigennem de finere Centrere virker; den virkelige Virksomhed finder Sted i de sidstnævnte.** Det vigtigste af disse Centrere er Corpus pineale, der, som De ved, sidder i Området mellem øjenbrynene. Den er Sædet for Menneskets åndelige Væsen. Skyd en Mand igennem det Sted, og Døden er sikker og øjeblikkelig. De åndelige Strømninger, der flyder gennem Høre-, Syns-, Lugte- og andre Nerver løber sammen i denne Kirtel."

"Vore Medicinere er stadig i Tvivl om Corpus pineales væsentligste Funktion," bemærker jeg.

"Det har de også Grund til, i Betragtning af, at det er Brændpunktet for det individuelle åndelige Væsen, der giver Liv og Vitalitet til Menneskets Sjæl og Legeme. Det er, når dette åndelige Væsen trækker sig tilbage fra Corpus pineale, at Drømmetilstande, dyb Søvn og Trance følger efter, og når det definitivt forlader Kirtelen, dør Legemet.

Eftersom det menneskelige Legeme er et Resumé af hele Universet, for så vidt som alle de Elementer, der er gået med til Skabningens Udvikling, er repræsenteret deri i lille Målestok, og eftersom det har Bindeled med alle de højere Sfærer, er det muligt for det åndelige Væsen i os at nå den højeste åndelige Verden. Når det forlader Corpus pineale og stiger opad, bringer dets Passage gennem den grå Hjernemasse det i Forbindelse med den universelle Tankes Område, og dets Passage gennem den hvide Hjernemasse hæver dets Bevidsthed til ophøjede åndelige Realiteter. Men for at opnå denne åndelige Bevidsthed må alle de legemlige Sansers Virksomhed standses, ellers er det ikke muligt at lukke af for Påvirkning udefra. Derfor er Kernen i vore Yogaøvelser en fuldstændig Koncentration, der vender Opmærksomhedens Strøm indad, bort fra Omgivelserne, indtil der opnås en høj Grad af indre Introspektion."

Jeg ser til Siden, mens jeg prøver på at forstå disse ophøjede mystiske Ideer. En ret stor Forsamling omkring os er højlig interesseret i vor Samtale. Den rolige Sikkerhed, der ligger bag deres Mesters Ord, tiltaler mig, men ...

"De siger, at den eneste Måde, man kan bekræfte disse Påstande på, er ved at udføre Deres Lyd-Yoga øvelser. Men De holder disse øvelser hemmelige," siger jeg beklagende.

"Enhver, der søger Optagelse i vort Broderskab og antages, får mundtligt meddelt vore Metoder for åndelige øvelser."

"Kan De ikke give mig nogen personlig Erfaring først, et overbevisende Bevis på første Hånd? Det er muligt, hvad De siger, er fuldkommen korrekt - jeg ønsker af Hjertet, at jeg troede det."

"De må først slutte Dem til os."

"Det gør mig ondt. Det kan jeg ikke. Jeg er skabt sådan, at det er vanskeligt at tro, før der foreligger Bevis."

Sahabji slår hjælpeløst ud med Hænderne. "Hvad kan jeg så gøre? Jeg står i den øverste Faders Hænder."

Dag for Dag overværer jeg alle Gruppemøderne så regelmæssigt som nogen af Medlemmerne; jeg grubler tavst iblandt dem og lytter til deres Mesters Taler; jeg udspørger dem uhindret og studerer de Dele af Radha Soamilæren, der angår Mennesket og Universet, og som er tilgængelig for mig.

Intet Sted i dette Land er jeg truffet på en så forbavsende gudsdyrkelse som Radha Soamierne. Den er absolut enestående. Hvilken anden Hjerne end Sahabji Maharajs kunde have undfanget denne paradoksale Forening af Yoga, den ældste Lære i Verden, med en fuldt moderne europæisk eller amerikansk Bys højtryks mekaniserede Civilisation.

Vil Dayalbagh komme til at rage op i Indiens Historie. Sahabji har leet ad Gandhis Prædiken om Medievalisme, og Byen Ahmedabar, hvor Gandhis eget Hovedkvarter ligger, giver stadig Genlyd af denne Latter. Fra Sabarmati Floden kan man tælle et halvt Hundrede høje Fabriksskorstene, der udspyr Trods mod den lille Gruppe hvide Træbungalows, hvorfra Bondehåndværkets Evangelium inspireres.

Sammenstødet med vesterlandske Metoder er begyndt at opløse den traditionelle indiske Levevis. De første Europæere, der viste sig ved Indiens Kyster, medbragte ikke blot Varer, men også Ideer. Da Vasco da Gama satte sine skæggede Matroser i Land i Calicuts stille Havn, begyndte den Europæisering, der foregår så hurtigt i Dag.

Indiens Industrialisering er begyndt på en tøvende og frygtsom Måde, men den er begyndt. Europa har efterhånden gennemgået Intelligensens Renæssance, religiøs Reformation og den industrielle Revolution og har overstået det alt sammen. Indien er vågnet og finder dem ventende på sig. *Vil Indien blindt efterligne Europæerne, eller vil det udfinde sin egen - og måske bedre - Måde at løse Problemerne på?* **Vil Sahabji Maharajs enestående Bidrag en Dag samle dets Opmærksomhed om sig?**

Hvis der er noget, jeg er sikker på, så er det dette: Inden længe vil Indien blive kastet i Smeltediglen. Et Samfund, der i Årtusinder har været lænket i udslidte Traditioner, fængslet i snæversynede religiøse Skikke, vil i Løbet af to, højst tre Tiår forsvinde. Det vil se ud som et Mirakel, men det vil ske.

Sahabji Maharaj er øjensynlig ganske klar over denne Situation. Han har indset, at vi lever i en ny Tidsalder; den gamle Tingenes Orden er tilintetgjort overalt, i Indien som i andre Lande. Skal asiatisk Træghed og vesterlandsk Praktiskhed vedblive at være uforenelige? Han mener det ikke. Hvorfor skulde ikke en Yogi trække i verdslig Klædedragt? Og derfor udsteder han sin Ordie om, at Yogien skal træde frem fra sin sædvanlige Tilbagetrukkenhed og blande sig med andre. Han mener, det er på Tide for Yogien at gå ind i Fabrikken, på Kontoret og i Skolen og forsøge på at åndeliggøre dem - ikke ved Prædiken og Propaganda,

men gennem inspireret Handling.

Hvis Yoga vedbliver at være nogle få Eneboeres Kæphest, så vil den moderne Verden ingen Brug have for den, og de sidste Spor af den døende Videnskab vil forsvinde. Sahabji Maharaj har klogt forudset den uundgåelige Vending, Tingene vil tage, og har gjort en Kæmpeanstrengelse for at redde den ældgamle Yogavidenskab til moderne Brug. Denne inspirerende og ihærdige Mand vil utvivlsomt efterlade Spor i sit Fædreland. Han har indset, at hans Land længe nok har ligget i Dvale. Han indser klart, hvorfor Vesterlandene med moderniseret Landbrug og pulserende Handel og Industri lever et rigere Liv. Han er også klar over, at Yogakulturen er en af de værdifuldeste Overleveringer, som Indien har modtaget fra sine gamle Vismænd, men at de få Mestre, der holder denne Kultur i Live på ensomme Steder, er en hensygnende Rest af deres Klasse; når de dør, vil Yogaens virkelige Hemmeligheder dø med dem. *Og derfor er han steget ned fra den tynde Luft på disse Tankens Tinder til vor egen Tid, til det tyvende Århundredes energiske Stræb og forsøger på at forene de to Ting.*

Er hans Bestræbelser for fantastiske? Tværtimod, de er beundringsværdige. Vi lever i en Tid, da Muhammeds Grav i Arabien er elektrisk oplyst, da Kamelerne fortrænges fra Marokkos ørkensand af luksuøst udstyrede Automobiler.

< disse biler fra 1928

Hvad med Indien? Dette mægtige Land, der er vækket af en hundredårig Søvn ved Sammenstødet med en fuldstændig modsat Kultur, må fortsætte at åbne øjnene. Englænderne har gjort mere end at forvandle sandede ørkener til frugtbare Marker, og bygge Kanaler og Dæmninger til Hjælp for Landbruget og for at regulere de store Floders Over-svømmelser; også mere end at rejse en uigennemtrængelig Skranke af dygtigt Militær langs Grænsen mod Nordvest for at værne Fred og Ejendom, og at hidføre en sund Brise af fornuftige, rationelle Ideer.

Fra det grå Nord og det fjerne Vest kom de hvide Mænd. Skæbnen lagde Indien for deres Fødder, og Landet blev deres uden større Besvær. Hvorfor?

Måske Verden, rugende over Asiens Visdom og vesterlandsk Videnskab, en Dag vil udklække en Civilisation, der vil gøre Fortiden til Skamme, lade hånt om Nutiden og forbløffe Eftertiden.

Sahabji Maharaj beslutter sig til at forlade Dayalbagh og tage ned til Centralprovinserne for at hvile ud. Jeg benytter Lejligheden til at sige Farvel og beslutter at rejse i samme Retning. Vi skal rejse sammen så langt som til Timarni, der skilles vore Veje.

Omtrent en Time efter Midnat kommer vi til Stationen i Agra. En Snes nærstående Disciple ledsager Mesteren, så vort Rejseselskab har en ganske antagelig Størrelse. Der er en, der henter en Stol til Sahabji, og mens han sidder, omgivet af sine hengivne Ledsagere, går jeg frem og tilbage på den halvtoplyste Perron.

I Dagens Løb har jeg gennemgået mit Ophold i Dayalbagh, og med Beklagelse er det gået op for mig, at jeg ikke har haft nogen stor indre Oplevelse, ingen sjælsomvæltende Vision, der afslører Livets hemmelige Mening, er blevet mig til Del. Jeg havde håbet, at en yogisk Udvidelse af Bevidstheden i en Time eller to kunde have gennemtrængt mit sjælelige Mørke,

så jeg derefter kunde have forfulgt Yogasporet med Synet og ikke med Tro. Men en sådan Velsignelse blev mig ikke til Del. Måske er jeg ikke værdig dertil; måske forlanger jeg alt for meget; jeg ved det ikke.

Fra Tid til anden ser jeg hen på den siddende Skikkelse. Sahabji Maharaj har en magnetisk Personlighed, der fortryller mig. Han er en mærkelig Blanding af amerikansk Vågenhed og Snille, engelsk Forkærlighed for korrekt Opførsel og indisk Hengivelse og Dybsindighed. Han er en Type, der er sjælden i den moderne Verden.

Omsider bruser Toget ind på Stationen. Sahabji går ind i den Kupé, der er reserveret til ham, og vi andre fordeler os i andre Vogne. Jeg lægger mig for at få nogle Timers Søvn og mærker intet, før jeg vågner som Morgenen utrolig tør i Halsen.

Hvert Sted, hvor Toget holder i de følgende Timer, strømmer Tilhængere af Sahabji, der bor i Nabolaget, til og flokkes om hans Kupévindue. De har forud fået at vide, at han rejste, og griber begærligt Lejligheden til dette korte Samvær, for det siges i Indien, at selv et Minuts Samvær med en Mester vil frembringe vigtige åndelige og materielle Resultater.

Jeg får Sahabjis Tilladelse til at tilbringe mine sidste tre Timer sammen med ham i hans Kupé. Vi falder i en lang Samtale om Verdenssituationen, Nationerne i Vesten, om Indiens Fremtid og hans egen Kultus's Fremtid. Til sidst siger han til mig på sin behagelige, blide Måde: "*Lad mig sige Dem, at jeg ikke har nogen Bevidsthed om Indien som mit eget Land. Jeg er kosmopolitisk indstillet og betragter alle Mennesker som mine Brødre.*"

Denne enestående Åbenhjertighed glæder mig. Sådan er det med alle hans Samtaler. Han går altid lige på Målet og har sine Overbevisningers Mod. Det er en velkommen Oplevelse at tale med ham; altid fremsætter han nye, uventede Synspunkter.

Mens vi deler en Appelsin siger han grundende: "De gør rigtigt i at være omhyggelig med at antage nogen som Mester. Skepsis er en gavnlige Holdning, før De beslutter Dem til ham; men bagefter må De have fuld Tiltro. Hvil ikke før De finder Deres åndelige Lærer. Han er en Nødvendighed."

Inden længe skurrer Bremsene og nogen råber: "Timarni!"

Sett inn bilde-kart -søk www

Sahabji rejser sig for at gå. Før hans Disciple kommer og henter ham, vågner der noget i mig. Det bryder gennem min Tilbageholdenhed, lader hånt om min vesterlandske Stolthed, knuser mit irreligiøse Sindelag og taler gennem mine Læber. "Deres Hellighed, kan jeg få Deres Velsignelse?"

Han vender sig med et venligt Smil og klapper mig hjerteligt på Skulderen: "Den har De allerede!"

Jeg vender tilbage til min Kupé, og Toget sætter sig i Gang. Mørkebrune Marker jager forbi Vinduet. Små Flokke Kvæg med søvnige øjne gumler tilfreds på de sparsomme Vækster. Jeg lægger kun halvt Mærke til dem, for mine Tanker dvæler ved Billedet af en Mand, som jeg sætter megen Pris på og højlig beundrer. For han er samtidig en inspireret Drømmer, en alvorlig Yogi, en praktisk Verdensmand og en forfinet Gentleman.

FJORTENDE KAPITEL

I den parsiske Messias's Hovedkvarter.

Vejen fra Agra til Nasik er lang, men jeg skal ikke ofre mere på den end denne korte Sætning, så Beretningen om mine Vandringer kan blive afsluttet. bilde-kart -se under

Jeg skal igen se Meher Baba, den parsiske hellige Mand og selvbestaltede "Ny Messias".

Det er uden særlig Lyst, jeg vender tilbage til ham. Tvivlens kolde Slanger har omklamret mit Sind, og en stærk indre Følelse siger mig, at det forestående Ophold hos ham vil blive Tidsspilde, og at Meher Baba, **skønt han er en god Mand og lever et asketisk Liv, lider af enorme Forestillinger om sin egen Storhed**. Jeg har gjort mig den Ulejlighed under min Rejse at undersøge de få såkaldte mirakuløse Heibredelser, som han påstås at have udført. Det ene er et Tilfælde af Blindtarmsbetændelse; Patientens tro på Meher siges fuldstændigt at have helbredt ham. Men nøjere Forespørgsler viser, at den Doktor, der har plejet ham, ikke har kunnet opdage noget, der var værre end en alvorlig Forstoppelse. Et andet Tilfælde er en gammel Herre, som siges at være helbredt i Løbet af en Nat for et helt Katalog fuldt af Lidelser; det synes ikke at have været stort mere end en hævet Ankel. Kort sagt, deres Mesters vidunderlige Heibredelseskraft er blevet umådelig overdrevet af hans Disciple, hvis Iver er forståelig nok i et Land, hvor Legender breder sig hurtigere end Kendsgerninger.

Jeg tror ikke, at den parsiske Messias kan holde de usædvanlige Løfter om vidunderlige Oplevelser, som han har givet mig; men da jeg har lovet at tilbringe en Måned i hans Nærhed, vil jeg ikke bryde mit Løfte. Derfor tager jeg stik imod mit Instinkt og Dømme-kraft Toget til Nasik, for at han ikke skal anklage mig for ikke at have givet ham Lejlighed til at bevise de Kræfter, han påstår sig at være i Besiddelse af.

Meher har opslået sit Hovedkvarter i et moderne Hus helt i Udkanten af Byen. Et Følge på 40 Disciple driver formålsløst omkring på Stedet.

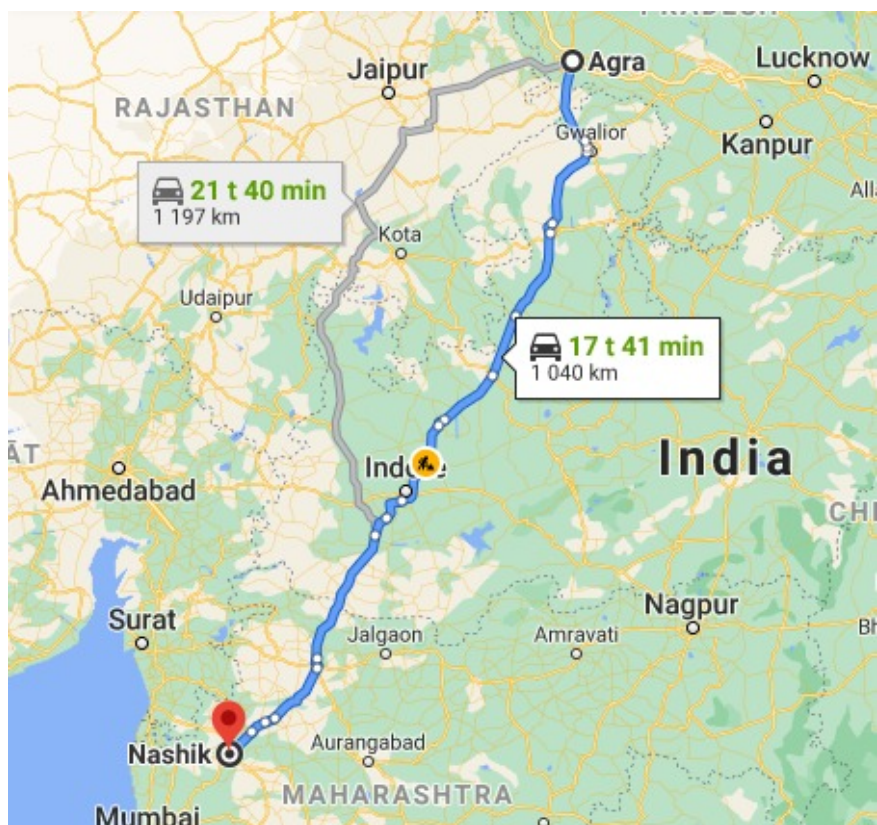
"Hvad tænker De på?" er et af hans første Spørgsmål, da vi træffes. Jeg føler mig rejsetræt; han har sandsynligvis taget mit udtærede Udseende for den dybe Grublens Bleghed, men ikke desto mindre svarer jeg straks:

"Jeg tænker på det Dussin eller endnu flere Messias'er, som jeg har fundet i Indien, efter at jeg er kommet hertil."

Det forbavser tilsyneladende ikke Meher. "Ja," svarer han, mens hans Fingre hurtigt bevæger sig hen over Alfabetbrættet, "også jeg har hørt om nogle af dem."

"Hvordan kan De forklare det?" spørger jeg.

Han rynker Panden men smiler overlegent. "Hvis de er hæderlige, så tager de fejl, hvis de er uhæderlige, så bedrager de andre. De er hellige Mænd, som har haft Heldet med sig og som lider af åndeligt Storhedsvanvid. Et sådant Tilfælde indtræffer i Regelen, når de ikke har nogen rigtig Mester til at råde og vejlede sig. Der er et Punkt, der ligger midt på den mystiske Sti, og som det er vanskeligt at komme forbi; det hænder ofte, at den Person, hvis Hengivelse har bragt ham til dette Punkt, er tåbelig nok til at tro, at han har nået det højeste Mål. Der skal

ikke meget mere til, før han tror, han er Messias!"

En fortræffelig og logisk Forklaring. Men uheldigvis har jeg hørt på det nærmeste det samme af andre Mænd, som påstår, at de er Messias. Enhver af dem påstår, at han er fuldkommen; enhver af dem siger, at hans Rivaler er ufuldkomne!

"Bryd Dem ikke om det! Alle disse Mennesker hjælper mig ubevidst i mit Arbejde. Jeg ved, hvem jeg er. Når Tiden kommer, da jeg skal fuldbyrde min Mission, vil Verden også vide, hvem jeg er."

Det er ikke muligt at diskutere rationelt i en sådan Atmosfære, så jeg lader Sagen falde. Meher kommer med nogle behagelige Almindeligheder og lader mig gå.

Jeg slår mig ned i en Bungalow et Par Minutters Gang fra hans Hovedkvarter. Jeg beslutter at se bort fra mine Følelser og bevare et fuldkomment åbent Sind overfor Begivenhederne i de kommende fire Uger. Der skal ikke være noget sjæleligt Fjendskab mod Meher, ingen indre Skepsis, men snarere en afventende Holdning. Jeg omgås hans Disciple på nærmeste Hold: jeg lærer deres Levemåde at kende, studerer deres psykologiske Habitus og sætter mig ind i deres åndelige Forhold til Meher. Hver Dag giver den parsiske Messias mig noget af sin Tid. Vi taler om mange Ting, og han besvarer mange Spørgsmål, men ikke en eneste Gang kommer han med Hentydninger til de besynderlige Løfter, han gav mig i Ahmednagar. Jeg beslutter at gøre Forsøg på at pille ved hans Hukommelse, og på den Måde falder Sagen tilsyneladende til Ro.

Et Resultat af den stadige Regn af Spørgsmål, som jeg lader falde over ham og hans Disciple - dels ud fra mit journalistiske Nysgerrighedsinstinkt og dels som Følge af et almindeligt ønske om at finde tilstrækkelige Kendsgerninger til enten at bestyrke min Fornemmelse af Frugtesløsheden ved mit Besøg eller til helt at lade den falde - er, at han stiller en Række hemmelige Dagbøger, som efter hans Ordre er blevet ført igennem adskillige År, til min Rådighed. De indeholder en samlet Beretning om de væsentligste Begivenheder vedrørende Messias'en og hans Tilhængere, og om enhver vigtig Prædiken, Budskab og Profeti, som han mundtligt har givet fra sig. Disse Bøger fylder næsten 2000 Sider tæt beskrevet Manuskript, og Størstedelen er skrevet på Engelsk.

Dagbøgerne er tydeligvis skrevet i blind Tro, men jeg finder, at de kaster et værdifuldt Lys over Mehers Karakter og Evner. Til Trods for deres Andægtighed er disse Blade hæderlige nok til at berette om Sager, som kan forekomme en udenforstående ubetydelige, men som tjener mit Formål udmærket, fordi jeg betragter dem som psykologiske Strå, der viser, hvad Vej Mehers Sind bevæger sig. De to Disciple, som har ført disse Dagbøger, er unge Mænd, som udover deres stærkt begrænsede Kreds kun har meget ringe Erfaring om Livet, men selve deres Naivitet og deres fuldstændige Tro på deres Mester har fået dem til at berette om Ting, som i Virkeligheden ikke taler til hans Fordel.

Hvorfor fortæller De, at Meher slog en af sine nærmeste Disciple et smertende Slag på øret på en Togrejse til Muttra, et Slag så alvorligt, at den uheldige Tilhænger måtte søge Lægehjælp? Hvorfor har de anført deres Mesters tamme Undskyldning, denne Mand som prædiker den guddommelige Kærligheds Evangelium, og hævder, at når en Messias foregiver at vise Vrede mod en af sine Tilhængere, så formindskes de af Tilhængerens Synder, der venter Straf, i høj Grad derved? Hvorfor har de fortalt om det komiske Tilfælde med Discipelen, der "blev borte" i Arangaon; Meher sendte Folk ud at lede efter ham, og de vendte tilbage efter flere Timers Forløb uden at have fundet ham; til sidst kom han af sig selv til Stede og forklarede, at han i adskillige Nætter havde lidt af Søvnløshed og uventet var faldet i Søvn i en ubeboet Bygning, der stod nær ved Mehers egen Bopæl. Mesteren, som hævder at være blevet optaget i Gudernes Råd og at vide Menneskeslægtens Fremtid, *vidste ikke, at hans "forsvundne" Discipel befandt sig på Marken ved Siden af!!*

Jeg finder derfor Stof nok til at nære den Tvivl, der stadig findes i mit Sind. Jeg konstaterer også, at Meher Baba ikke er ufejbarlig, at han er en Mand, der er undergivet bestandigt skiftende Humør, og en Egoist, der kræver fuldstændig Underkastelse fra sine hjernelammede Tilhængeres Side. *Og endelig konstaterer jeg på disse Sider, at han er en Profet, hvis Forudsigelser sjældent går i Opfyldelse.*

Ved vort første Møde i Nærheden af Ahmednagar profeterede han om en kommende Verdenskrig, men vægrede sig ved at sige, når den skulde finde Sted, skønt han omhyggeligt indprentede mig, at han vidste, når det vilde ske. I disse Dagbøger opdager jeg, at han har fremsat den samme Profeti til sine nære Disciple, og at han har gjort det ikke een, men adskillige Gange. Ved hver Lejlighed har han måttet give en forskellig Dato for denne triste Begivenhed, fordi Tidspunktet hver Gang indtræffer, uden at Krigen begynder.* Et År, da Situationen så faretruende ud i Asien, sagde han, den vilde bryde ud i østen. Et andet År, da det ser mørkt ud i Europa, og han har glemt sin tidligere Fejltagelse, har han henlagt den til Vesterlandene o.s. v.

*- også nevnt foran: 'Denne bogen blev udgivet i -34, og kanskje skrevet et år eller to før det, så *her fik han ret*, for krigen kom jo sent i -39, og i april 1940, rammet den også norge og danmark, så akkurat på dette tyder på at han faktisk havde visse reelle evner til at "se". Rø.annm'.

Hans Tøven ved at give mig et bestemt Tidspunkt i Ahmednagar er nu forståelig. Jeg omtaler denne Række uopfyldte Forudsigelser for en af hans mere intelligente Disciple, og han indrømmer åbent, at de fleste af hans Mesters Profetier er gale. "Jeg tvivler på, at Krigen nogen Sinde vil finde Sted som en almindelig Krig, men måske vil den bryde ud som en økonomisk Krig," slutter han naivt.

Skønt jeg vender de sidste Blade i denne forbløffende Dagbog med et Smil, må jeg åbent tilstå for mig selv, at jeg har læst ophøjede og sjæleopbyggende Afhandlinger i den, at Meher Baba besidder religiøst Geni. Det Held, der såsø vil blive ham til Del, vil stamme fra denne sidste Egenskab. Men jeg glemmer ikke et af hans egne Udsagn, der står et Sted på disse Blade: "Evnen til at råde andre om Dyd er ikke Bevis på Helligdom, heller ikke er det Tegn på Visdom."

Det er bedre at forbigå Resten af mit Ophold i Tavshed. Hvis jeg opholder mig i en Verdensbefriers og en Menneskehedens Forlørsers Selskab, så er der kun lidt, der gør mig mit Held bevidst. Det er måske, fordi jeg er mere interesseret i faktiske Kendsgerninger end i mystiske Legender. Jeg skal ikke indlade mig på at berette om barnagtige Handlinger og uopfyldte Forudsigelser, om Disciplenes blinde Lydighed overfor urimelige Befalinger og messianske Råd, der kun forøger Vanskelighederne for dem, der følger dem.

Det ser ud, som om Meher Baba undgår mig, efterhånden som mit Ophold nærmer sig sin Slutning, men måske er det noget, jeg indbilder mig. Når jeg træffer ham, har han altid umådelig travlt og skynder sig bort nogle få Minutter efter. For hver Dag bliver jeg mig min falske Stilling bevidst, og det er muligt, at Meher selv er klar over det Ubehag, som i stedse større Grad foruroliger mig.

Jeg venter på de vidunderlige Oplevelser, han har lovet mig, skønt jeg ikke venter, de vil finde Sted. Mine Forventninger opfyldes til fulde! Der sker intet usædvanligt, og jeg ser intet usædvanligt hænde de andre Mænd. Jeg anstrænger mig ikke for at udspørge Meher mere systematisk alene af den Grund, at jeg anser det for frugtesløst. Da Måneden imidlertid er forbi, og jeg melder min forestående Afrejse, bebrejder jeg samtidig Meher, at han ikke har opfyldt sine Løfter. Som Svar udsætter han Tidspunktet for sine lovede Vidundere til et Par Måneder senere og lader Sagen falde! Måske tager jeg fejl, men jeg har Indtrykket af, at han er nervøs, at han er fyldt af en besynderlig Utålmodighed over for min Nærværelse, en Tilstand som jeg snarere føler end ser. Og dog gør jeg ikke noget Forsøg på at diskutere med ham, for jeg kan se, at det er unyttigt at sætte mine direkte Spørgsmål op i en ulige Kamp mod hans undvigende, orientalske Tankegang.

Selv i Afskedens øjeblik, da jeg for bestandigt byder et venligt og høfligt Farvel til Meher Baba, taler han, som om der ikke kan være Tvivl om, at han er den Verdenslærer, som mange venter på. Han påstår endogså, at når han er rede til at drage vestpå for at udbrede sit Arbejde dér, så vil han sende Bud efter mig, og jeg skal rejse med ham!¹⁾

1) Han rejste vestpå, men hans Forudsigelser med Hensyn til mig var fuldkommen forkerte.

Dette er Resultatet af mit tåbelige Forsøg på at tage denne Mand på Ordet. Hvad kan man sige om selvbestaltede guddommelige Lærere, som lover en Åndens Begejstring, men i Stedet for giver en Sindets Forbitrelse?

Er det muligt at finde en antagelig Forklaring på Meher Babas besynderlige Løbebane og mærkelige Opførsel. En overfladisk Vurdering af Manden vil let føre til, at man affærdiger ham som en Kæltring eller en Charlatan. Det er blevet gjort, men det forklarer ikke adskillige Ting i hans Liv, og det er afgjort uretfærdigt. Jeg foretrækker at slutte mig til den gamle Bombay-Dommer Khandalawallas Mening; han har kendt Meher fra han var en Dreng, og han fortalte mig, at den parsiske Messias simpelthen var en hæderlig, men forfejlet Mand. Denne Mening er god, så langt den rækker, men for mig rækker den ikke langt nok.

En Smule Analyse af Meher Babas Karakter vil gøre min Teori mere forklarlig. Jeg har allerede nævnt, at jeg ved vort første Møde ved Ahmednagar var slået af hans Holdnings Fred og Mildhed. Men de Iagttagelser, jeg gjorde under mit Ophold i Nasik, viste gennem daglige Hændelser, at dette var en svag Karakters Ro og et svagt Helbreds Mildhed. Jeg opdagede, at han i Virkeligheden er en ubeslutsom Mand, der lader sig påvirke af andre og af Omstændighederne.

Hans lille, spidse Hage taler til Fordel herfor. Desuden er hans Opførsel præget af pludselige og uberegnelige Indfald. Han er øjensynlig en i højere Grad følelsesbetonet Mand. Hans Lidenskab for det teatraliske, hans virkelige, men østerlandske Glæde over iøjnefaldende Demonstrationer leverer også Bevis for den Kendsgerning, at han elsker at dramatisere sig selv. Han lever tilsyneladende mere for en Tilhørerskare end for sig selv. Og skønt han hævder at være trådt ind på Livets Scene i en alvorlig Rolle; så er de, der kun ser et komisk Element i hans Optræden, ikke helt at dadle!

Min egen Teori er, at den gamle muhammedanske kvindelige Fakir, Hazrat Babajan, virkelig fremkaldte en Omvæltning i Mehers Karakter, som berøvede ham Ligevægten, endogså så fuldstændigt, at den satte ham i en Stilling, som hverken han selv eller de, der var omkring ham, forstod. Min egen Erfaring med denne mærkværdige Dame, kort som den var, overbeviser mig om, at hun sidder inde med mystiske Kræfter, stærke nok til at forbløffe selv den mest indgroede Rationalist. Jeg ved ikke, hvorfor Hazrat Babajan pludselig skulde have grebet ind i Mehers Liv og sluppet ham løs på en Karriere, hvis Resultat - hvad enten det nu bliver en Farce eller af virkelig Betydning - vi endnu har tilgode. Men jeg ved, at hun var i Stand til at gøre noget ved ham, som stødte Jorden væk under hans Fødder.

Det Kys, som hun gav ham, var intet i sig selv, men fik Betydning som den symbolske Overdragelse af hendes psykiske indre Nåde. Den mærkværdige Hjernetilstand, der udviklede sig hos ham som Resultat deraf, er af Betydning med Henblik på hans senere Historie. "Mit Sind fik en stærk Rystelse, som i nogen Tid bevirkede hæftige Svingninger," fortæller han mig en Gang med Henblik på denne Begivenhed. Han var øjensynlig ganske uforberedt derpå. Han havde ikke gennemgået nogen Uddannelse eller nogen Disciplin, der gjorde ham egnet til, hvad der måtte svare til en yogisk Indvielse.

"Da jeg var Ven med Baba i hans Ungdom," sagde hans Discipel Abdullah, "var han aldrig interesseret i Religion eller Filosofi. Han var altid meget mere optaget af Sport, Leg og Sjov. Han spillede en stor Rolle i vor Skoles Diskussioner og andre Virksomheder. Hans pludselige Optagethed af åndelige Sager overraskede os."

Jeg tror, at den unge Meher fuldstændig mistede Balancen som Resultat af denne uventede Oplevelse. Dette var øjensynligt nok, da han henfaldt i en halvvidiotisk Tilstand og opførte sig som en menneskelig Robot, men det er ikke så øjensynligt nu, da han har genvundet sit Helbred. Jeg tror ikke, at han er vendt tilbage til det normale som et menneskeligt Væsen. For nogle Mennesker er en pludselig Overdrivelse af Religion, yogisk Trance eller mystisk Ekstase lige så egnet til at bringe dem ud af Ligevægt som en pludselig Overdosis af visse Bedøvelsesmidler. Kort sagt, jeg tror, at Meher Baba ikke er kommet sig efter den første Beruselse, og at Manglen på Ligevægt stadig eksisterer som Resultat af den kolossale Forvirring, som i den unge Alder ramte hans sjælelige Egenskaber. Jeg kan ikke på anden Måde forklare den mærkelige Opførsel, som han fra Tid til anden udviser.

På den ene Side viser han alle en Mystikers Egenskaber - Kærlighed, Mildhed, religiøs Intuition, osv. Men på den anden Side viser han Tegn på Forfølgelsesvanvid. Han overdriver alt, hvad der berører ham selv.

Denne Tilstand findes også blandt religiøst begejstrede, som oplever pludselige, men midlertidige Ekstaser. De kommer ud af dem med Bevidstheden om, at der er sket dem noget mægtigt. Det er kun et nyt Skridt for dem at gøre Krav på åndelig Storhed, og så begynder de at grundlægge nye Gudsdyrkelse eller at danne mærkelige Selskaber med sig selv som Leder. Guddommeliggørelsen af sig selv, Troen på, at de er Messias, bestemt til at frelse hele Menneskeheden, er det sidste Skridt, som tages af et dristigt Mindretal.

I Indien er der Mænd, som tracter efter den ophøjede Bevidsthed, som Yoga giver sine Tilhængere, men som ikke er villige til at betale den Pris i Uddannelse og Disciplin, som den kræver. Derfor tager de Bedøvelsesmidler som Opium og Hashish og opnår på den Måde en farverig Imitation af hin transcendentale Bevidsthed. Jeg har iagttaget disse forfaldne Opførsel og opdaget, at en Egenskab (eller Last) er fælles for dem alle. De overdriver i utrolig Grad de små og store Hændelser i deres Liv og fortæller oplagte Løgne i den faste Tro, at de fortæller Sandheden! Heraf udvikler Forfølgelsesvanvidet sig, som er Selvbevidsthedens Overdrivelse til den fuldstændige Forblindelse.

Nogle af de uligevægtige Egenskaber, som karakteriserer sådanne ulykkelige Menneskers Karakter og Liv, kendetegner også Meher Baba, men med den Indskrænkning - han stiger aldrig ned til de Dybder af Slethed, som det er muligt for dem at synke hen i, fordi Oprindelsen til hans Abnormitet ikke er bedøvende Midler, men en åndelig og velmenende Oplevelse. For at låne et Udtryk fra Nietzsche, så er den parsiske Messias "menneskelig, alt for menneskelig".

Der bliver snakket meget om det Tidspunkt, da han vil bryde sin Tavshed. Man undrer sig over, om han nogen Sinde tør gøre det, **men der skal ikke stor Skarpsindighed til at se, at hans Stemme, hvis den omsider kommer til at lyde, vil lyde forgæves for Verdens øren.** Ord kan ikke udvirke Mirakler. Hans overilede Profetier bliver måske opfyldt, måske ikke; hvad der betyder noget, er, at Profeten selv har vist sig upålidelig: hans Løfter bliver ikke holdt, hans Forudsigelser slår ikke til, og hans Opførsel er både egoistisk og uregelmæssig.

Han illustrerer ikke i sin egen Opførsel det høje Budskab, som han påstår at bringe - til andre. En sådan Mands Budskab må nødvendigvis falde for døde øren.

Hvad med hans ivrige Tilhængere? Vil Tiden med kolde Hænder berøve dem deres Illusion? Det er usandsynligt. Historien om Meher Baba er typisk for indisk Godtroenhed og giver en udmærket Illustration på Styrken af denne Mangel i indisk Karakter. Jeg har hverken Plads eller Tålmodighed til at påpege dem, men det er en Kendsgerning, at Meher Baba har begået Brølere på hvert eneste Trin af sin Løbebane. Det samme har jeg. Men han påstår, at han er en guddommelig inspireret Messias, medens jeg er mig mine Begrænsninger som

almindelig dødelig altfor pinlig bevidst. *Det er min Anskuelse, at Meher Babas Tilhængere aldrig vil indrømme, at han kan begå Fejltagelser.* De hævder altid naivt, at der ligger et eller andet mystisk bag alt, hvad han siger eller gør. De er tilfredse med at følge ham blindt, sådan som de er nødt til det, for Fornuften vilde snart gøre Oprør mod, hvad de må sluge. Min egen Erfaring med ham tjente kun til at bestyrke og uddybe den Kynisme, der har udgjort så meget af mit Liv, og til at bestyrke den radikale Skepsis, der dækkede den indre Følsomhed, som ledte mine Vandringer til dette Land.

Over hele østen har der været stadige Hentydninger til en kommende Begivenhed, som vilde vise sig at være den største Ting, Historien har givet os i mange Hundrede År. Profetien om en Ankomst hæver Hovedet blandt Indiens brune Ansigter. Tibets Befolkning, de mandeløjede Masser i Kina og de gamle Gråskæg i Afrika.

Tiden er moden for den levende og andægtige orientalske Indbildningskraft, og vor rastløse Tid giver et Varsel om denne Begivenheds nære Forekomst. Hvad er mere naturligt for Meher end at betragte denne pludselige psykologiske Forandring som et Tegn på hans egen messianske Bestemmelse? Hvad er mere naturligt end hans Tro på, at han en Dag kan kundgøre sig selv for en Verden, der er slået med Ærefrygt? Hvad er mere naturligt for hans egen lydige Flok end at udbrede Efterretningen om deres Messias's Ankomst. Ikke desto mindre er man nødt til at fordømme de teatraliske Metoder, han har benyttet. Ingen stor Religionsstifter, som er Navnet værdig, har nogen Sinde benyttet dem eller vil sandsynligvis bryde Hundreder af Årtusinders åndelige Etikette. Jeg har en skummel Mistanke om, hvilken Form denne iøjnefaldende "Helgens" fremtidige Indfald vil tage. Men Tiden vil afsløre dem for Verden, bedre end jeg kan.

Nu da denne lange Eftertanke nærmer sig sin Ende, behøver jeg ikke at nægte, at mange ophøjede Udsagn er blevet mig meddelt gennem Mehers smidige Fingre. **Men når han stiger ned fra sine religiøse Inspirationer, således som han må gøre det, og værdiges at tale om sin egen personlige Storhed og personlige Held, så er det Tid at tage Skoene på igen.** For så er det sandsynligt, at Menneskehedens fremtidige Leder bliver dens Vildieder!¹⁾

1) Meher Baba har siden da været i Vesterlandene og der samlet en Dyrkelse om sig. Han lover stadig vidunderlige Ting, som skal ske, når han bryder sin Tavshed. Han har været adskillige Gange i England, har tilhængere i Frankrig, Spanien og Tyrkiet og har to Gange været i Persien. Han har foretaget en teatralisk Rejse gennem Amerika og fik en storslået modtagelse i Hollywood, hvor Mary Pickford og Tallulah Bankhead interesserede sig for ham. Et stort Jordstykke blev erhvervet til hans vesterlandske Hovedkvarter. Han er stadig tavs under sine korte, impulsive Rejser fra Land til Land; men han har opnået en vis Berømmelse.

FEMTENDE KAPITEL

Et besynderligt Møde.

For anden Gang drager jeg omkring i det vestlige Indien uden Mål og Med. Træt af at rejse i støvede Jernbanekupeer og med ubekvemme Oksekærrer tager jeg min Tilflugt til en gammel, men solid Automobil sammen med en Hindu, der både er Ledsager, Chauffør og Tjener.

Vi rejser igennem skiftende Landskaber. I Skovdistrikterne gør Chaufføren Holdt, når Natten falder på, hvis han ikke er i Stand til at nå en Landsby i Tide, og vi holder Hvil, til Dagen gryer. Natten igennem holder han et stort Bål vedlige ved Hjælp af Grene og Kviste. Han forsikrer mig, at Flammerne holder vilde Dyr borte. Leopard og Pantere jager i Skovene, men et almindeligt Bål ind-jager dem Frygt nok til, at de holder sig i respektfuld

Afstand. Ikke sådan med Sjakalerne. Inde blandt Bjergene hører vi deres triste Gøen ganske tæt ved os. Og om Dagen ser vi lejlighedsvis Gribbe, der kommer susende ned fra deres Opholdssted højt oppe under den metalblanke Himmel.

Sent en Eftermiddag, medens vi kører hen ad en Vej, der er tæt dækket med Støv, indhenter vi et ejendommeligt Par, der sidder ved Vejkanten. Den ene er en midaldrende hellig Mand, der sidder på Hug i nogle tyndbladede Buskes Skygge og tilsyneladende er fortabt i Navlebeskuelse. Den anden er hans ungdommelige Tjener, sandsynligvis en Discipel. Den ældre Mands Hænder er foldede, hans øjne er halvt lukkede i Grublen, og han sidder fuldkommen ubevægelig, mens vi kører forbi. Ikke så meget som et Blik kaster han på os, skønt hans ungdommelige Tilhænger stirrer sløvt på vor Vogn. Der er noget i Mandens Ansigt, der tiltrækker mig, og får mig til at gøre Holdt. Min Hinduledsager går tilbage for at spørge dem ud, og det lykkes ham omsider at komme i Samtale med den unge Mand.

Da han kom tilbage, meddelte han mig foruden en Mængde ligegyldige Enkeltheder, at Parret virkelig er Mester og Discipel, at den ældre Mand er Chandi Das, og at han ifølge den unge Mands Udsagn er en Yogi med usædvanlige Evner. De vandrer fra Landsby til Landsby og er allerede kommet et langt Stykke Vej dels til Fods og dels med Toget, efter at de for to År siden rejste fra deres Fødeland Bengalen.

Jeg tilbyder dem at køre med, og de modtager straks Tilbudet, den ældre Mand med mild Ynde, den yngre med impulsiv Taknemmelighed. Sådan går det til, at Vognen en halv Time senere sætter et besynderligt blandet Selskab af i den næste Landsby, hvor vi beslutter at tilbringe Natten.

Vi har ikke set en Sjæl på Vejen undtagen i Nærheden af Landsbyen, hvor vi så en Dreng, der vogtede en lille Hjord radmagre Køer. Eftermiddagen er langt fremskreden, og vi står ved Landsby-brønden og drikker en forfriskende, men tvivlsomt farvet Vædske. De fyrrer eller halvtreds Hytter, der udgør Landsbyens eneste Gade, med deres uregelmæssige græstækkede Tage og lave, uregelmæssige Mure, gør mig en Smule nedtrykt ved deres triste Udseende. Nogle få Indbyggere sidder med korslagte Ben i Skyggen foran deres utiltrækkende Boliger. En grå, trist Kvinde med halvt skjulte, indskrumpede Bryster nærmer sig Brønden, stirrer på os, fylder sin Messingkande med Vand og begiver sig på Vej hjem.

Min Hinduledsager samler Grejerne til at lave Te med og forsvinder for at finde Landsbyøverstens Bolig. Yogien og hans trofaste Discipel sidder med korslagte Ben i Støvet og hviler. Yogien taler ikke Engelsk, men jeg har allerede i Vognen opdaget, at hans Discipel kan en Smule, selv om det næppe er tilstrækkeligt til at holde en ordentlig Samtale vedlige. Efter nogle få Forsøg indså jeg, at det var bedre at vente til om Aftenen med den Samtale, som jeg har besluttet mig til at sikre mig; så kan jeg stole på min Hindutolks Medhjælp.

Imidlertid har en lille Skare Mænd, Kvinder og Børn samlet sig omkring os. Disse Indbyggere i det Indre kommer sjældent i Berøring med Europæere. Jeg har ofte fundet det interessant at tale med dem, selvom en sådan Samtale kun afslører en ufordærvet og enfoldig Livsopfattelse. Børnene er til at begynde med sky, men jeg vinder dem ved at give dem nogle få Annas. De betragter mit Vækkeur med Undren og naiv Henrykkelse, mens jeg stiller på Viserne og lader det ringe.

En Kvinde nærmer sig Yogien og kaster sig foran ham på åben Gade, berører hans Fødder og fører derefter sin Finger til sin egen Pande.

Min Hindutjener vender tilbage med Landsbyøverstens og meddeler, at Teen er færdig. Han er universitetsuddannet, men har intet imod at fungere som Bærer, Chauffør og Tolk, for han er ivrig efter at studere mit vesterlandske Livssyn og nærer Håb om, at jeg en Dag vil tage ham med til Europa. Jeg behandler ham som Ledsager og med så megen Venlighed, som jeg føler, hans gode Forstand og Karakter fortjener.

Imidlertid er Yogien og hans Discipel blevet indfanget og ført bort til en Hytte. Disse

Landsbyfolk er i Sandhed venligere end deres Brødre i Byerne.

Mens vi går hen til Landsbyøverstens Hus, ser jeg Vesthimmelen rødme bag de fjerne Bjerge, medens en appelsinfarvet Sol slukkes. Vi standser ved en forholdsvis statelig Hytte, og da vi er kommet indenfor, benytter jeg Lejligheden til at takke øversten.

"Jeg er overvældet over Æren ved Deres Besøg," svarer han ligefremt.

Vi hviler os efter at have drukket Te. Det korte Tusmørkes Skygger hviler over Markerne, og jeg kan høre Kvæget blive drevet hjem til Natten. Lidt efter går min Tjener ud for at besøge Yogien, og det lykkes ham at bane Vej for mig. Han fører mig til en af de mere jævne Hytter.

Jeg træder ind i det firkantede, lavloftede Rum med lerstampet Gulv. Der er næsten ingen Møbler, kun nogle få Lerpotter ligger omkring den primitive Arne, (bolig). En Bambuskæp, stukket ind i Muren, fungerer som Klædeskab, og Klæder og Pjalter hænger ned fra den. I et Hjørne står en Messingvandkande. Jeg tænker på, hvor øde Stedet ser ud i den primitive Lampes blege Skær. Sådan er den fattige Bondes humørforladte Bekvommeligheder.

Yogiens Discipel hilser mig på sit dårlige Engelsk, men hans Mester er ikke til Stede. Han er blevet kaldt til en lidende Moder, for at han kan give hende sin Velsignelse. Jeg venter, til han kommer tilbage.

Omsider hører vi en Lyd udenfor på Gaden, og derefter kommer der en høj Skikkelse til Syne i Døråbningen. Han træder alvorligt ind i Værelset. Da han ser mig, hilser han med en Håndbevægelse og mumler nogle Ord. Min Tjener hvisker Oversættelsen: "Hilsen Sahib. Gud beskytte dig!"

Han afslår mit Tilbud om et Bomuldstæppe til at sidde på og sætter sig på Gulvet med korslagte Ben. Vi sidder overfor hinanden, og jeg benytter Lejligheden til at studere ham nærmere. Han er sandsynligvis halvtreds, 50, År gammel, skønt hans tjavsede Skæg får ham til at se ældre ud. Hans Hår hænger i indfiltrede Lokker, der når Skuldrene. Hans Mund er alvorlig og uden Smil. Men hvad der slog mig mest, da vi først mødtes, og slår mig nu i dette Øjeblik, er det besynderlige Glimt i hans kulsorte øjne, deres strålende Glans. Jeg ved, at sådanne overjordiske øjne vil forfølge mig i Dagevis.

"De har rejst meget?" spørger han stilfærdigt.

Jeg nikker.

"Hvad mener De om [Mesteren Mahasaya](#)?" spørger han pludselig. Jeg er forbløffet. Hvor kan han vide, at jeg har været i hans Hjemland Bengalen og besøgt Mahasaya i Caleutta? Jeg stirrer et øjeblik forvirret på ham og besvarer så hans Spørgsmål:

"Han har vundet mit Hjerte," svarer jeg, "men hvorfor spørger De?"

Han ignorerer mit Spørgsmål. Der opstår en forvirret Tavshed. Jeg forsøger at holde Samtalen gående ved at sige: "Jeg håber at træffe ham igen, når jeg påny kommer til Calcutta. Kender han Dem? Skal jeg bringe ham Deres Hilsen?"

Yogien ryster på Hovedet. "De vil aldrig se Mahasaya igen. Netop i dette øjeblik kalder Yama, Dødsuden, på hans Ånd."

Påny Tavshed. Så siger jeg: "Jeg interesserer mig for Yogiernes Liv og Tanker. Vil De ikke fortælle mig, hvorledes De blev Yogi, og hvilken Visdom De har erhvervet Dem?"

Chandi Das opmuntrer ikke mit Forsøg på at udspørge ham.

"Fortiden er kun en Askehob," svarer han. "Forlang ikke, at jeg skal stikke min Finger i Asken og samle døde Erfaringer sammen. Jeg lever hverken i Fortiden eller i Fremtiden. I Menneskeåndens Dybder er disse Ting ikke mere virkelige end Skygger. Det er også den Visdom, jeg har erhvervet mig."

Dette er forvirrende. Hans stive, præstelige Holdning bringer mig ud af Fatning.

"Men vi, der lever i denne tidsbestemte Verden, må lægge Mærke til dem," indvender jeg.

"Tid," spørger han, "er De sikker på, at noget sådant eksisterer?"

Jeg er bange for, at vor Samtale er ved at glide ud i det fantastiske. Skulde denne Mand virkelig besidde de vidunderlige Evner, som hans Discipel hævder. Højt siger jeg: "Hvis Tiden ikke eksisterede, så vilde både Fortiden og Fremtiden være her nu. Men Erfaringerne belærer os om det modsatte."

"Såh? Hvad De mener, er, at Deres Erfaring, Verdens Erfaring, siger Dem det!"

"De vil da ikke antyde, at De har en anden Opfattelse af Sagen?"

"Der er Sandhed i det, De siger," lyder det besynderlige Svar.

"Vil det sige, at Fremtiden viser sig for Dem?"

"Jeg lever i Evigheden," svarer Chandi Das.

"Jeg søger aldrig at udforske de Begivenheder, som de kommende År vil lade gå hen over mit Hoved."

"Men kan De det for andre?"

"Hvis jeg ønsker det - ja!"

Jeg er fast besluttet på at få Klarhed over dette.

"Så kan De altså gøre dem et Begreb om de Begivenheder, som vil finde Sted?"

"Kun til Dels. Menneskenes Liv bevæger sig ikke så glat, at enhver Enkelthed er klarlagt for dem."

"Vil De så afsløre den Del af min Fremtid, som De kan se?"

"Hvorfor vil De vide det?"

Jeg tøver.

"*Gud har ikke uden Grund kastet et Slør over, hvad der skal ske i Fremtiden,*" fortsætter han næsten strengt.

Hvad kan jeg sige? Jeg får en Indskydelse. "Alvorlige Spørgsmål beskæftiger mit Sind. Jeg er kommet til Deres Land i Håb om at kaste et Lys over dem. Måske vil der være en Ledetråd for mig i det, De kan fortælle mig, eller måske kan jeg få at vide, om jeg er ude på en forgæves Søgning."

Yogien vender sine funklende sorte øjne imod mig. Under den Tavshed, der opstår, bliver jeg endnu engang imponeret af denne Mands alvorlige Værdighed. Han gør et så ufejlbarligt vist Indtryk, som han sidder dér med korslagte Ben, at han forvandler sine simple Omgivelser i denne fattige Hytte i en fjern Junglelandsby. For første Gang lægger jeg Mærke til et Firben, der iagttager os fra den øverste Kant af Muren. Blikket fra dets perleagtige øjne forlader os ikke, og dets fantastisk brede Mund er så unaturlig, at jeg næsten tror, det griner ad mig.

Omsider finder *Chandi Das* Ord.

"Jeg kan ikke smykke mig med Lærdommens polerede Juveser, men hvis De vil lytte til, hvad jeg har at sige, så vil Deres Rejse ikke være forgæves. Tag tilbage til det samme Sted, hvor De begyndte Deres Rejse i Indien, og før Nymåne vil Deres ønske være opfyldt?"

"Mener De, at jeg skal vende tilbage til Bombay?"

"Ja!"

Jeg er forbløffet. Hvad kan denne Bastard af en halveuropæisk By betyde for mig?

"Jeg har aldrig dér fundet noget, der kunde hjælpe mig i min Søgning," protesterer jeg.

Chandi Das ser koldt på mig.

"Der ligger Deres Vej. Følg den, så hurtigt som Deres Fødder kan bære Dem. Spild ingen Tid, men skynd Dem tilbage til Bombay i Morgen."

"Er det alt, hvad De kan sige mig?"

"Der er mere, men jeg har ikke bekymret mig om at udforske det videre."

Han er påny tavs. Hans øjne bliver udtryksløse som stillestående Vand. Lidt efter siger han:

"De vil forlade Indien og vende tilbage til Vesterlandene før næste Jævnøgn. En alvorlig Sygdom vil ramme Dem umiddelbart efter, at De har forladt vor Jordbund. Sjælen vil kæmpe

i det ødelagte Legeme, men det er endnu ikke Tid for den til at undslippe. Og så vil Skæbnens skjulte Veje komme for Dagens Lys, for den vil sende Dem tilbage til Aryavarta (Indien), så at De ialt kommer til at besøge os tre Gange. Selv nu venter en Vismand på Dem, og for hans Skyld, eftersom De er bundet til ham ved gamle Bånd, vil De komme tilbage og bo iblandt oss.*

1)* Tiden har bekræftet den første Halvdel af denne Forudsigelse.

Han tier, og en svag Skælven går over hans øjne. Da han senere ser mig ind i øjnene, siger han:

"De har hørt det. Der er ikke mere at sige."

Resten af vor Samtale er ligegyldig og uden Betydning. Chandi Das vægrer sig ved at indlade sig i videre Diskussion om sig selv, så jeg sidder tilbage og undrer mig over, hvordan jeg skal opfatte hans besynderlige Ord, skønt jeg føler, der ligger noget bag dem.

Der indtræder et fornøjeligt øjeblik, da hans unge Discipel under en kort Samtale med mig alvorligt spørger: "Ser De ikke noget sådant blandt Yogierne i England?"

Jeg forsøger på at tilbageholde et Smil: "Der er ingen Yogier i England," svarer jeg.

Alle har siddet stille og tavse Aftenen igennem. Men da Yogien gør Tegn til, at Samtalen er forbi, nærmer Ejeren af Hytten, sandsynligvis en Bonde, sig og spørger, om vi vil dele hans jævne Måltid med ham. Jeg svarer, at vi har Mad med i Vognen, og at vi vil gå over til Landsbyøverstens Hus og tilberede den, eftersom øversten har tilbudt at huse os i et Værelse for Natten. Men Bonden svarer, at han ikke vil have, det skal siges, at han har glemte, hvordan man er gæstfri. Jeg fortæller ham, at jeg har spist godt i Dag og beder ham ikke ulejlige sig. Han trænger imidlertid på, så hellere end at skuffe ham tager jeg imod hans Tilbud.

"Det passer sig dårligt for mig at tage imod en Gæst uden at give ham noget at spise," siger han, medens han byder mig et Fad med ristet Korn.

Jeg ser ud gennem det Hul, der gør Tjeneste som Vindue. Månens blege Segl kaster et svagt Lys gennem Hullet, mens jeg tænker på den Venlighed og fine Karakter, som man så ofte træffer hos jævne, ukyndige Bønder. Ingen Universitetsuddannelse, ingen Forretningsdygtighed kan gøre det ud for den Degeneration af Karakteren, som så ofte kendetegner Folk i Byerne.

Og da jeg har sagt Farvel til Chandi Das og hans Discipel, løfter Bonden den billige Lygte, der hænger i Loftet, ned og ledsager os ud på Gaden. Jeg følger i min Tjeners Spor, vi har hver en Fakkell i Hånden, til det Sted, hvor vi skal være for Natten. Jeg kan ikke falde i Søvn, for ind imellem mine Tanker om den mystiske Yogi fra Bengalen, lyder Sjakalernes uhyggelige Skrig og Panahundredenes ejendommelige langstrakte Hulen.

Selv om jeg ikke følger Chandi Das' Råd efter Bogstaven, så vender jeg dog ad Omveje tilbage til Bombay. Da jeg er kommet dertil og har fået mig installeret på et Hotel, bliver jeg syg.

Indespærret mellem fire Vægge, træt på Sjælen og syg på Legemet, begynder jeg for første Gang at se mørkt på Tilværelsen. Jeg synes, jeg har fået nok af Indien. Jeg har rejst mange Tusinder af Kilometer i dette Land og ofte under vanskelige Forhold. Det Indien, jeg har søgt efter, kan ikke findes dér, hvor Europæere holder til, hvor Middagsselskaber, Dans, Bridge, Whisky og Soda danner Mønsteret i et tiltrækkende Billede.

Ophold i Byernes indiske Kvarterer har, hvor det har været muligt, hjulpet mig i min Søgen, men har ikke været godt for mit Helbred, og Ophold i Distrikterne inde i Landet og i Junglelandsbyer med uegnet Føde og dårligt Vand, uregelmæssig Livsførelse og tropisk Søvnløshed, har vist sig at være farligt.

Mit Legeme er nu en tung Byrde på et Smertensleje. Jeg spekulerer på, hvor længe det vil

vare, inden jeg bryder sammen. Mine øjne er tunge af Mangel på Søvn. Måneder igennem har det været mig umuligt at fordrive den Søvnløshed, der ubarmhertigt har fulgt mig igennem dette Land. Og Nødvendigheden af at færdes med Varsomhed imellem de mærkelige Mennesketyper, jeg er kommet i Berøring med, er gået mig stærkt på Nerverne.

Nødvendigheden af altid at være i Ligevægt, af på samme Tid at være kritisk og modtagelig, medens jeg trængte ind i Indiens hemmelige Bagland, har tæret stærkt på mig. Jeg har måttet lære, hvordan jeg skulde færdes imellem virkelige Vismænd og blandt Tåber, som antager deres egoistiske Fantasterier for guddommelig Viden, mellem sande religiøse Mystikere og rene Mystik-kræmmere, pseudo-hellige Mænd, der arbejdede med sort Magi og sande Tilhængere af Yogaen. Og jeg har måttet indsamle og koncentrere mine Undersøgelser i et Minimum af Tid, for jeg har ikke Råd til at bruge År af mit Liv på en enkelt Efterforskning.

Hvis min legemlige og sjælelige Tilstand er dårlig, så er min åndelige Tilstand kun lidet bedre. Jeg er nedslået af Følelsen af at have grebet fejl. Ganske vist har jeg mødt nogle Mænd, som har opnået forbløffende Ting, og som er i Besiddelse af en høj Karakter, så vel som andre, der kunde udrette utrolige Ting; men jeg er ikke nået til den indre Overbevisning om, at her er min Søgens åndelige Overmenneske, denne Mester som taler til mit rationalistiske Sindelag, og som jeg med Glæde kan knytte mig til.

Da jeg er rask, (frisk på norsk.) nok til at færdes omkring, sidder jeg ved Hotel-bordet med en Kaptajn i Hæren som Nabo. Han fortæller en lang Historie om sin syge Kone, langsom Helbredelse, tilbagekaldte Orlovsbestemmelser osv. Han gør mit dårlige Humør værre. Da vi har spist og sidder på Verandaen, tænder han en Cigar og mumler: "Det er vel nok fornøjeligt - Livet, hvad?"

"Ja - til Dels!" indrømmer jeg lakonisk.

*

En halv Time senere kører jeg med Automobil ud ad Hornby Road. Vi standser uden for et Rederikontors paladsagtige Facade. Jeg betaler min Billet i Bevidstheden om, at jeg har gjort det eneste fornuftige ved at rejse så pludseligt bort fra Indien. Jeg tager tilbage til Hotellet, spiser til Middag og går om Aftenen i en Biograf, men kan stadig ikke holde mine Tanker fra min besynderlige Søgen. Det går pludselig op for mig, at jeg er blevet en Pilgrim uden en Gud, en Vandrør fra By til By, fra Landsby til Landsby, der søger et Sted, hvor Sjælen kan hvile, uden at finde noget.

Og så opstår der pludselig en Spændthed i min Hjerne, og Atmosfæren synes at blive ladet med kraftige elektriske Svingninger. Jeg er mig bevidst, at der er ved at finde en dynamisk psykisk Forandring Sted inden i mig. Pludselig lægger jeg Mærke til en indre Stemme, som tvinger mig til at lytte, medens den hånligt siger til mig:

"Tilværelsen selv er ikke andet end et Filmsskuespil, der viser Hændelserne fra Vuggen til Graven. Hvor er de Scener, der er forbi - kan du holde fast på dem? Hvor er de, der skal komme - kan du fange dem? I Stedet for at finde det virkelige, det varige, det evige, kommer du her og spilder Tiden på, hvad der er endnu mere svigefuldt end den almindelige Tilværelse - en fuldstændig imaginær Historie, **en Illusion inden i den store Illusion.**"

Jeg har tabt den sidste Interesse for Filmen. Jeg rejser mig og går min Vej.

Jeg vandrer langsomt og uden Mål og Med gennem Gaderne under den strålende Måne, som i østen synes at stå Menneskenes Liv så nær. Jeg går ned til Kysten til et ensommere Sted, hvor man ikke forstyrres af den blandede Hob af forskellige Racer, som hver Aften trænges på Back Bay Promenaden. Jeg stirrer på Stjernerne og indser, at jeg er nået til en uventet Krise.

I Løbet af nogle få Dage vil mit Skib være på Vej til Europa og glide gennem det arabiske Havs grønblå Vand. Når jeg først er om Bord, vil jeg sige Farvel til Filosofien og kaste min orientalske Søgen i Glemselens Vande. Jeg skal ikke længere give alt, hvad jeg har at tilbyde - Tid, Tanker, Energi og Penge - på en Søgen efter uægte Mestre. Men den uundgåelige indre Stemme bliver ved med at forurolige mig.

"Tåbe!" slynger den hånligt efter mig. "Det er altså det negative Resultat af Års Undersøgelser og Aspirationer! Du skal gå den samme Vej som andre Mænd, glemme alt, hvad du har lært, drukne dine bedre Følelser i hård Egoisme og Sanselighed? Tag dig i Agt! Dit Lærlingestudium til Tilværelsen er udtjent hos grusomme Herrer; Tanker uden Ende har fået Tilværelsens Fernis af, ustandselig Virksomhed har pisket dig, og åndelig Afsondrethed har gjort din Sjæl ensom. Tror du, du kan undgå Resultaterne af en sådan Kontrakt? Det kan du ikke, for den har anbragt usynlige Lænker om dine Ben!"

Jeg svinger fra det ene Lune til det andet, medens jeg stirrer på Stjernerne over mig. Jeg søger at forsvare mig selv mod den skånselsløse psykiske Stemme og påberåber mig min Hjælpeløshed over for Fejlslagningen.

Stemmen svarer. "Er du *sikker* på, at ingen af de Mænd, du har truffet her i Indien, kan være den Mester, du søger?"

Et langt Galleri af Ansigter passerer mit indre øje. Iltre, nordlige Ansigter, rolige fra Syden, nervøse, følelsesbetonede Ansigter fra østen og stærke, tavse Mahratti-Ansigter fra det vestlige Indien: venlige Ansigter, tåbelige Ansigter, kloge Ansigter, farlige Ansigter, onde Ansigter og uudgrundelige Ansigter.

Et enkelt Ansigt skiller sig ud fra Rækken og står bestandig for mig med Blikket fæstnet roligt i mit. Det er Maharishiens rolige, sfinksagtige Træk, den Vismand der har tilbragt sit Liv på den hellige Bavnes Bjerg i Syden. Jeg har aldrig glemt ham; faktisk har Tanken på Maharishien atter og atter kaldt mig til Live for en Stund, men mine Oplevelsers Uregelmæssighed, det hvirvlende Panorama af Ansigter og Begivenheder og de pludselige Forandringer, som indtraf under min Søgen, har dækket Indtrykket af mit korte Ophold hos ham. Men jeg indser nu, at han har passeret min Tilværelse som en Stjerne, der bevæger sig over en mørk Himmel og så forsvinder. Og jeg må indrømme overfor min indre Udfritter, at han er den Mand, som har gjort et langt dybere Indtryk på mig end nogen anden Person, jeg har mødt, det være sig i østen eller Vesterlandene. Men han syntes så fjern, så højt hævet over europæisk Mentalitet og så ligegyldig med, om jeg blev hans Elev eller ikke.

Den tavse Stemme fortsætter indtrængende: "Hvor kan du være sikker på, at han var ligegyldig. Du blev der ikke længe, men skyndte dig væk."

"Ja," tilstår jeg svagt. "Jeg måtte gennemføre det Program, jeg havde lagt, hvad andet skulde jeg gøre?"

"Der er en Ting, som du må gøre nu. Tag tilbage til ham."

"Hvordan kan jeg påtvinge mig ham?"

"Dine personlige Følelser betyder mindre i denne Søgen, end at du har Held med dig. Tag tilbage til Maharishien."

"Han er i den anden Ende af Indien, og jeg er for syg til at begynde mine Vandringer igen."

"Hvad betyder det? Hvis du søger en Mester, må du betale Prisen."

Jeg tvivler på, om jeg bryder mig om en nu, for jeg er for træt til at ønske noget. Under alle Omstændigheder har jeg taget min Billet og sejler om tre Dage. Det er for sent at ændre det!"

Stemmen næsten snerrer ad mig. "For sent, såh? Hvad er der blevet af din Sans for Værdier. Du indrømmer, at Maharishien er den vidunderligste Mand, du nogen Sinde har

truffet, men er villig til at stikke af fra ham, før du dårligt nok har lært ham at kende. Vend tilbage til ham!"

Jeg er tvær og stædig. Hjernen svarer "ja", men Blodet siger "nej".

Endnu engang ivrer Stemmen: "Lav dine Planer om, du må tage tilbage til Maharishien."

Jeg holder op med at argumentere med den indre Stemme, fordi jeg ved, jeg er hjælpeløs i dens Hænder. Jeg vil med det samme rejse til Maharishien og, hvis han tager imod mig, give mig i hans Varetægt. Tærningerne er kastet. Der er noget, der har overvundet mig. Jeg ved ikke, hvad det er.

Jeg vender tilbage til Hotellet, tørrer min Pande og drikker en Kop lunken Te. Efter at have drukket den, går det op for mig, at jeg er et andet Menneske. Jeg er mig bevidst, at en Byrde af Elendighed og Tvivl er faldet fra mine Skuldre.

Den næste Morgen kommer jeg ned til Frokost og er klar over, at jeg smiler for første Gang, siden jeg er kommet tilbage til Bombay. Den høje, sikhiske Tjener, prangende i hvid Jakke, gyldent Skærf og hvide Bukser, smiler til Svar, medens han står med korsagte Arme bag min Stol:

"Der er Brev til Dem, Sir."

Jeg ser på Konvolutten. Det har været to Gange omadresseret og har fulgt mig fra Sted til Sted. Jeg åbner det, medens jeg sætter mig. *Til min Glæde og Overraskelse ser jeg, at det er skrevet i Eneboet ved Foden af Den Hellige Bavnæs Bjerg.* Brevskriveren, der engang var en fremstående offentlig Personlighed og Medlem af Madras' lovgivende Forsamling, har trukket sig tilbage fra denne Verdens Affærer som Følge af en tragisk personlig Hændelse, og er blevet Discipel hos Maharishien, som han lejlighedsvis besøger. Jeg havde truffet ham, og vi førte en springende Korrespondance.

Brevet er fuldt af opmuntrende Tanker og antyder, at jeg vil være velkommen, hvis jeg bryder mig om igen at besøge Eneboet. Da jeg er færdig med at læse det, er der en Sætning, der får mig til at glemme alle de andre:

"De har haft det store Held at træffe en virkelig Mester."

Jeg betragter Brevet som et godt Varsel for min nyfødte Beslutning om at vende tilbage til Maharishien. Jeg tager ned til Dampskibskontoret og meddeler, at jeg ikke rejser. Det varer ikke længe, før jeg siger Farvel til Bombay og gennemfører min nye Plan. Jeg kører Hundreder af Kilometer gennem Deccans flade, farveløse Taffelland og når efterhånden ned i Madras' fugtige Hede. Her skal jeg skifte Tog, og jeg opdager, at jeg har et Par Timers Ventetid, før Toget går; jeg benytter Tiden til nogle Indkøb og til en hastig Passiar med den indiske Forfatter, som indførte mig hos Hans Hellighed Shri Shankara, Sydindiens åndelige Overhoved. Han hilser mig varmt, og da jeg meddeler ham, at jeg er på Vej til Maharishien, udbryder han:

"Det overrasker mig ikke. Det var, hvad jeg ventede."

Jeg bliver forbløffet, men spørger: "Hvorfor siger De det?"

Han smiler: "Min Ven, husker De ikke, da vi skiltes fra Hans Hellighed i Chingleput? Lagde De ikke Mærke' til, at han hviskede noget til mig i Forværelset, lige før vi gik?"

"Jo, nu De minder mig om det, kan jeg huske det."

Der er stadig et Smil på Forfatterens smalle, forfinede Ansigt. "Dette er, hvad Hans Hellighed sagde til mig: "Din Ven vil rejse rundt i Indien. Han vil besøge mange Yogier og lytte til mange Lærere. **Men til Slut vil han vende tilbage til Maharishien.** For ham er Maharishien den eneste rette Mester.""

Disse Ord, sagt lige før jeg vender tilbage, gør et dybt Indtryk på mig. De afslører Shri Shankaras profetiske Evner: og mere endnu, de bestyrker mig i, at jeg har valgt den rette Vej.

Og besynderlige er de Vandringer som Stjernerne har pålagt mig.

SEKSTENDE KAPITEL

I et Jungleenebo.

Der er uforglemmelige øjeblikke, der står skrevet med gylden Skrift i vort Livs Kalender. Sådanne øjeblikke kommer til mig nu, mens jeg går i Maharishiens Hal.

Han sidder som sædvanlig på det storslåede Tigerskind, der dækker Midten af hans Divan. Røgelsepindene brænder langsomt på et lille Bord i Nærheden og udsender en gennemtrængende Duft i Hallen. I Dag er han ikke menneskefjern og uden Tanke for andet end en trancelignende åndelig Optagethed, som da jeg første Gang besøgte ham. Hans Blik er rettet mod denne Verden og han ser forstående på mig, da jeg bukker for ham, og et venligt Velkomst-smil spiller om hans Mund.

Nogle få Disciple sidder i ærbødig Afstand fra Mesteren; ellers er den lange Hal tom. En af dem trækker Punkahen, der bevæger sig dovent i den tunge Luft.

Inderst inde ved jeg, at jeg kommer som en der søger Optagelse som Discipel, og at jeg ikke vil få Ro i Sindet, før jeg hører Maharishiens Afgørelse. Sandt nok, jeg nærer stærkt Håb om at blive antaget, for det, der sendte mig over Hals og Hoved fra Bombay hertil, kom som en absolut Befaling, en afgørende og myndig Ordre fra overnaturlig Side. I nogle få Ord fremsætter jeg de indledende Forklaringer og kommer derefter kort og knapt frem med min Begæring til Maharishien.

Han vedbliver at smile til mig, men siger intet. Jeg gentager mit Spørgsmål med Eftertryk.

Der er en ny langvarig Pause, men omsider svarer han mig uden at kalde en Tolk til Hjælp på Engelsk: "Hvad er al denne Tale om Mestre og Disciple? Alle disse Forskelle eksisterer kun set fra Disciplens Standpunkt. For den der fattet **det sande Selv** er der hverken Mester eller Discipel. En sådan betragter alle Mennesker ens."

Jeg opfatter det som et Afslag, og skønt jeg på andre Måder fremsætter min Begæring vil Maharishien ikke give efter på dette Punkt. Men til Slut siger han: "De må finde Mesteren hos Dem selv, hos Deres åndelige Selv. De må betragte hans Legeme på samme Måde, som han selv betragter det; **Legemet er ikke hans sande Selv.**"

Det begynder at gå op for mig, at Maharishien ikke kan over tales til at give mig et direkte bekræftende Svar, og at det Svar, jeg søger, må findes på anden Måde, utvivlsomt på den dunkle og ophøjede Måde, han antyder. Jeg lader derfor Sagen falde, og vor Samtale drejer sig om den ydre og materielle Side af mit Besøg.

Jeg tilbringer Eftermiddagen med at træffe Foranstaltninger til et længere Ophold.

De følgende Uger fører jeg en besynderlig og uvant Tilværelse. Dagene tilbringer jeg i Maharishiens Hal, hvor jeg langsomt samler de usammenhængende Brudstykker af hans Visdom og de svage Spor til det Svar, jeg søger; Nætterne vedbliver som hidtil at plage mig med Søvnløshed, mens jeg ligger på et Tæppe på det hårde Lergulv i en hastigt opført Hytte.

Denne simple Bopæl står omtrent Hundrede Meter fra Eneboet. Dens tykke Vægge består af overkalket Ler, men Taget er solidt teglhængt, så det kan modstå Monsunregnen. Omkring den ligger uberørt, tætvoxende Krat; i Virkeligheden ligger den i Udkanten af Junglen, der breder sig mod Vest. Landskabet er vildt, mod Nord hæver Bjerget sig, og mod Syd ligger en lang Dam, hvis stille Vand har draget mig til Stedet, og hvis Bredder er bevokset med Trægrupper, hvor grå og brune Aber holder til.

Den ene Dag går som den anden. Jeg står tidligt op og ser Jungledaggryet skifte fra gråt til grønt og så til Guld. Derefter et Bad og en herlig Svømmetur frem og tilbage i Dammen, mens jeg gør så meget Spektakel som muligt for at skræmme lurende Slangere bort. Så klæder jeg mig på og barberer mig og nyder den eneste Luksus Stedet byder på - tre Kopper herlig forfriskende Te.

"Herre, Tepottevandet er færdigt," siger Rajoo, den Tjener, jeg har engageret. Fra at være fuldkommen ukendt med Engelsk, har han under min Vejledning lært så meget og mere. Som Tjener er han en Perle, for han gennempløjer beslutsomt Byen for at søge at fremskaffe de mærkelige Ting og Fødemidler, hans vesterlandske Herre sender ham ud efter, eller han opholder sig i diskret Tavshed udenfor Maharishiens Hal under Meditationstimerne, for hvis det skulde hælde, at der blev Brug for ham. Men som Kok er det ham umuligt at fatte vesterlandsk Smag, der forekommer ham underlig forvrænget. Efter nogle få pinlige Forsøg, tager jeg mig selv af de mere alvorlige kulinariske Arrangementer og formindsker mit Arbejde ved at indskrænke mine solide Måltider til et om Dagen. Te tre Gange daglig bliver både min eneste jordiske Glæde og min Energis Hovedstøtte. Rajoo står i Solskinnet og betragter med Undren min Hang til det herlige brune Bryg. I det hårde, gule Lys skinner hans Krop som poleret Ibenholt, for han er et ægte Barn af de sorte Dravider, Indiens oprindelige Befolkning.

Efter Morgenmåltidet følger min langsomme Spadseretur op til Eneboet med nogle Minutters Ophold ved Rosenbuskene i Haven, der er indhegnet med Bambuspæle, eller et Hvil under de hængende Palmeblade. Det er en skøn Oplevelse at vandre omkring i Haven, inden Solen har taget til i Magt, og se og lugte til de forskelligartede Blomster.

Så går jeg ind i Hallen, bukker for Maharishien og sætter mig ned med korslagte Ben. Somme Tider læser eller skriver jeg lidt, eller indleder en Samtale med en eller to af de andre Mænd, eller udspørger Maharishien om et eller andet, eller grubler en Times Tid efter de Retningslinier Vismanden har anvist, skønt Aftenen i Almindelighed er den Tid, der er helliget Meditation i Hallen. Men hvad jeg end foretager mig, undgår jeg aldrig at lægge Mærke til Stedets mystiske Atmosfære, til de milde Strålinger, der til Stadig hed siver ind i min Hjerne. Jeg nyder en uudsigelig Ro blot ved en Stund at sidde i Maharishiens Nærhed. Ved omhyggelige iagttagelser og hyppig Analyse, når jeg efterhånden til fuldkommen Vished om at en gensidig Vekselvirkning opstår, hver Gang vi er i hinandens Nærhed. Det er meget subtilt, men ganske umiskendeligt.

Klokken elleve vender jeg tilbage til Hytten for at spise Middag og hvile, og derefter går jeg tilbage til Hallen og gentager Formiddagens Program. Af og til bringer jeg Afveksling i min Grublen og mine Samtaler ved Ture ind over Landet eller ved at tage ned i den lille By og foretage yderligere Udforskninger af det mægtige Tempel.

Fra Tid til anden besøger Maharishien mig uventet i min Hytte, når han er færdig med sin egen Frokost. Jeg benytter mig af Lejligheden til at plage ham med flere Spørgsmål, som han tålmodigt besvarer med korte, fyndige Bemærkninger, så kort afsnuppede, at de sjældent udgør en fuldstændig Sætning. Men en Gang, da jeg fremfører et nyt Spørgsmål, svarer han ikke. I Stedet sidder han ubevægelig og stirrer mod de jungleklædte Bjerger, der strækker sig helt ud i Horisonten. Der går adskillige Minutter, men hans Blik er stadig stirrende, hans Opmærksomhed vendt bort. Jeg er ganske ude af Stand til at afgøre, om han beskæftiger sig med et eller andet fjernt, usynligt, psykisk, eller om han er optaget af indre Grublerier.

I Begyndelsen spekulerer jeg over, om han har hørt mig, men i den spændte Tavshed, der følger, og som jeg føler mig ude af Stand til eller uvillig til at bryde, begynder en Magt, der er stærkere end mit rationalistiske Sind, at kue mig, indtil det tilsidst overvælder mig.

Gennem min Undren påtvinger den Overbevisning sig mig, at alle mine Spørgsmål er Træk i et endeløst Spil, en Tankeleg, der ingen Grænser har; at der et eller andet Sted inde i mig selv findes en Forvisningens Brønd, der kan forsyne mig med alt det Sandhedens Vand,

jeg har Brug for; og at det vil være bedre at holde op med at spørge og i Stedet forsøge at fatte de umådelige Muligheder, min egen åndelige Natur besidder. Derfor er jeg tavs og venter.

I næsten en halv Time vedbliver Maharishien at stirre stift frem for sig. Tilsyneladende har han glemmt mig, men jeg er fuldkommen klar over, at den Erkendelse, jeg pludselig er nået til ikke er andet end Bølger af telepatiske Udstrålinger, der udgår fra denne mystiske og urokkelige Mand.

Ved et andet Besøg finder han mig i nedtrykt Humør. Han fortæller mig om det skønne Mål, der venter den Mand, der følger den Vej, han har vist.

"Men, Maharishi, Vejen er fuld af Vanskeligheder, og jeg er mig min egen Svaghed bevidst," indvender jeg.

"Det er den sikreste Måde at hæmme sig selv på," svarer han uberørt, "denne Bebyrdelse af ens Sind med Frygten for Fejlslagsning og Tanken om sine Mangler."

"Men hvis det er sandt?" fortsætter jeg.

"Det er ikke sandt. Et Menneskes største Fejl er at tro, at han er svag af Naturen, ond af Naturen. Ethvert Menneske er i sin virkelige Natur guddommelig og stærk. Hvad der er svagt og ondt er hans Vaner, hans Begær og Tanker, men ikke ham selv."

Hans Ord er en styrkende Opstrammer. De forfrisker og inspirerer mig. Af en anden Mands Mund, af en mindre og skrøbeligere Sjæl vilde jeg nægte at tage dem til den Værdi og give mig til at gendrive dem. Men en indre Stemme forsikrer mig om, at Vis-manden taler ud fra Dybet af en stor og sand åndelig Oplevelse og ikke som en teoretiserende Filosof.

Ved en anden Lejlighed, da vi diskuterer Vesterlandene, er det mig, der gør Indvendinger: "Det er let for Dem at opnå og bevare åndelig Klarhed i dette Jungletilhold, hvor der intet er til at forstyrre og forvirre Dem."

"Når Målet er nået, når De kender den, der ved, så er der ingen Forskel på at bo i et Hus i London eller leve i Ensomhed i Junglen," svarer han roligt.

Og en Gang, da jeg kritiserer Indernes Forsømmelse af den materielle Udvikling, forbavser Maharishien mig ved at indrømme Rigtigheden deraf: "Det er rigtigt. Vi er en Race, der står tilbage. *Men vi er et Folkelag med få Fornødenheder. Vort Samfund trænger til Forbedringer, men vi er tilfreds med meget færre Ting end Deres Landsmænd. Derfor betyder det at stå tilbage ikke, at vi er mindre lykkelige.*"

Hvorledes har Maharishien opnået den besynderlige Magt og de endnu besynderligere Anskuelser, som han besidder? Stump for Stump, dels fra hans egne uvillige Læber, dels fra hans Disciple, stykker jeg hans Livs Historie sammen.

Han er født 1879 i en Landsby omkring halvtreds Kilometer fra Madura, en bekendt sydindisk By med et af Landets største Templer. Hans Fader var af god Brahminslægt og havde en Stilling ved Retsvæsenet; han var overordentlig velgørende og fødte og klædte mange fattige Mennesker. Drengen blev sendt til Madura for at fortsætte sin Uddannelse, og det var her, han lærte noget Engelsk hos nogle amerikanske Missionærer, der ledede en Skole.

I Begyndelsen var den unge Ramana glad ved Leg og Sport. Han brødes, boksede og svømmede i farlige Floder. Han viste ingen særlig Interesse for Religion og Filosofi. Det eneste usædvanlige ved ham på den Tid var en Hang til Søvnngængereri og til at sove så dybt, at han var umulig at vække. Hans Skolekammerater opdagede efterhånden dette og benyttede sig deraf til at drive Spas med ham. Om Dagen var de bange for hans rappe Slag, men om Natten gik de ind på hans Soveværelse, tog ham med ned på Sports-pladsen, pryglede ham igennem og førte ham så tilbage i Seng igen. Han var fuldkommen uvidende om, hvad der gik for sig og havde ingen Erindring derom om Morgen.

En Dag kom der en Slægtning på Besøg i Madura, og som Svar på Ramanas Spørgsmål fortalte han, at han lige var vendt tilbage fra en Pilgrimsrejse til Templet i Arunachala. Navnet vakte noget, der slumrede dybt i Drengens Sind og fyldte ham med forunderlige Forventninger, som han ikke selv forstod. Han spurgte, hvor Templet lå, og var senere stadig plaget af Tanken derom. Det var, som om det var af den højeste Interesse for ham, men han kunde ikke engang forklare over for sig selv, hvorfor Arunachala skulde betyde mere for ham end den halve Snes andre store Templer, der ligger spredt over Indien.

Han fortsatte sin Læsning ved Missionsskolen uden at vise nogen særlig Interesse, skønt han altid viste en jævnt god Forstand ved sit Arbejde. Men da han var blevet sytten År gammel, greb Skæbnen med et pludseligt Slag ind i hans Tilværelse. Han forlod pludselig Skolen og opgav fuldstændig alle sine Studier. Han meddelte ikke sine Lærere eller Slægtninge noget og fortalte intet, før Begivenheden indtraf. Hvad var Grunden til denne lidet lovende Forandring, der kastede en Sky over hans Fremtidsudsigter.

Grunden var tilfredsstillende nok for ham selv, selv om den var forvirrende for andre. For Livet, der til syvende og sidst er Menneskenes Lærer, anbragte den unge Student på en anden Løbebane end den, hans Skolelærere havde tiltænkt ham. Og Forandringen indtraf på en besynderlig Måde omtrent seks Uger, før han holdt op med sine Studeringer og forlod Madura for bestandig.

En Dag sad han alene på sit Værelse, da han blev grebet af en pludselig og uforklarlig Dødsangst. Han blev intenst klar over, at han skulde dø, skønt han udadtil var ved godt Helbred. *Tilstanden var et psykologisk Fænomen, for der var ikke nogen synlig Grund til, at han skulde dø.* Alligevel blev han besat af Tanken derom og begyndte straks at berede sig til den kommende Begivenhed.

Han anbragte sig udstrakt på Gulvet, han anbragte sine Lemmer som stivnede i Døden, lukkede øjne og Mund og holdt Vejret. "Nå," sagde jeg til mig selv, "dette Legeme er dødt. Det bliver båret stift til Ligbrændingspladsen og forvandlet til Aske. **Men er jeg død sammen med Legemet? Er jeg Legemet? Dette Legeme er nu tavst og stift. Men jeg vedbliver at føle mig selv fuldt ud, bortset fra dets Tilstand.**"

Dette er de Ord, Maharishien benyttede, da han beskrev den uhyggelige Oplevelse, han havde. Hvad der dernæst skete er vanskeligt at forstå, men let nok at beskrive. Tilsyneladende faldt han i en dyb, bevidst Trance, hvorunder han blev nedsænket i selve Individualitetens Kilde, selve Tilværelsens Kerne. **Han forstod fuldstændig klart, at Legeme var en Ting for sig, og at Jeg'et ikke berørtes af Døden.** Det sande Selv var i høj Grad virkeligt, men det lå så dybt gemt i Menneskets Natur, at det hidtil var blevet overset.

Efter denne Oplevelse var Ramana fuldkommen forandret. Han tabte næsten fuldstændig Interessen for Studeringer, Sport, Venner og alt andet, *fordi hans Hovedinteresse var samlet om den ophøjede Bevidsthed om det sande Selv, som han så uventet havde fundet.* **Frygten for Døden forsvandt lige så mystisk, som den var kommet.** Han ejede en indre Klarhed og åndelig Styrke, som aldrig senere har forladt ham. Tidligere havde han været rap til at tage til Genmæle, når de andre Dreng drillede ham eller forsøgte at tage sig Friheder overfor ham, nu fandt han sig spagfærdigt i alt.

Han fandt sig med Ligegyldighed i Uretfærdigheder og optrådte blandt andre med fuldkommen Ydmyghed. Han opgav gamle Vaner og forsøgte at være så meget alene som muligt, for så kunde han hengive sig til Grublerier og overgive sig til den altopslugende Strøm af guddommelig Bevidsthed, der til Stadighed vendte hans Opmærksomhed indad.

Naturligvis blev disse gennemgribende Forandringer i hans Karakter bemærket af andre.

En Dag kom hans ældre Broder ind i det Værelse, hvor han formodedes at udføre sit

Hjemmearbejde, og fandt ham hensunken i Grublen og med lukkede øjne. Skolebøger og Papirer lå spredt over hele Værelset. Broderen var så fortørnet over denne Forsømmelse af Studierne, at han hånede ham:

"Hvad har sådan en som du at bestille her? Hvis du har Lyst til at opføre dig som Yogi, hvorfor læser du så til Eksamen?"

Disse Ord slog Ramana. Han indså øjeblikkelig Sandheden deri og besluttede at handle derefter. Hans Fader var død, og han vidste, at hans Onkel og Brødre vilde drage Omsorg for hans Moder. Han havde intet at skaffe her. Og bagest i hans Bevidsthed dukkede det Navn op, som i næsten et År havde forfulgt ham, det Navn, hvis Lyd havde fortryllet ham. Templet i Arunachala. Dertil vilde han drage, skønt han var ganske ude af Stand til at sige, hvorfor han valgte dette Sted. En indre Trang traf Afgørelsen for ham. Det var ganske uoverlagt. "Jeg blev bogstavelig talt tryllet hertil," sagde Maharishien til mig. "Den samme Magt, som drog Dem hertil fra Bombay, drog mig hertil fra Madura."

Og så forlod unge Ramana Familie, Venner, Skole og Studeringer og gav sig ud på den Vandring, der omsider førte ham til Arunachala og til endnu højere åndelige Resultater. Han efterlod sig et kort Afskedsbrev, som stadig opbevares i Eneboerboligen. Det er skrevet på Tamulisk og lyder: "For at søge min Fader og efter Hans Befaling er jeg draget herfra. Dette er kun at indlade sig på et dydigt Foretagende. Derfor behøver ingen at græmme sig over dette. Der behøves ikke at ofres Penge på at efterspore det."

Med tre Rupier i Lommen og et fuldstændigt Ukendskab til Verden, drog han ud på sin Rejse ind i det Indre af Syden. De mærkværdige Hændelser, der karakteriserede denne Rejse, beviser definitivt, at han blev beskyttet og ledet af en eller anden mystisk Magt. Da han til sidst nåede sit Bestemmelsessted, var han yderlig forarmet og blandt fuldkommen fremmede. Men den fuldstændige Forsagelses Ild brændte stærkt i ham. Så stærk var Ynglingens Foragt for jordiske Ejendele dengang, at han kastede sin Kofte bort og indtog sin Meditationsstilling i Templet fuldstændig nøgen. En Præst så det og gjorde Forestillinger for ham, men til ingen Nytte. Andre forargede Præster kom til og aftvang ham efter stort Besvær en Indrømmelse. Han gik ind på at bære et Halvlændeklæde, og det er alt, hvad han nogen Sinde siden har båret.

I seks Måneder opholdt han sig på forskellige Steder i Templet, og gik aldrig andre Steder hen. Han levede af noget Ris, som en Præst, der var slået af den unge Mands tidlige Modenhed, bragte ham en Gang om Dagen.

Ramana tilbragte hele Dagen hensunken i mystiske Trancer og åndelige Ekstaser så dybe, at han fuldstændig glemte Verden omkring sig. En Gang nogle uvorne muhammedanske Mænd kastede Smuds på ham og løb deres Vej, var han ganske uvidende derom indtil flere Timer senere. Han følte ingen Harme mod dem i sit Hjerte.

Den Strøm af Pilgrimme, der hjemsøgte Templet, gjorde det vanskeligt for ham at opnå den Afsondrethed, han begærede, så derfor forlod han Stedet og flyttede til en stille Helligdom, der lå på Marken et Stykke Vej fra Byen. Her blev han i halvandet År. Han lod sig nøje med den Føde, de få besøgende til Helligdommen bragte ham.

I hele dette Tidsrum talte han ikke til nogen, og faktisk åbnede han ikke Munden for at tale før tre År efter sin Ankomst til Egnen. Det var ikke, fordi han havde aflagt Løfte om Tavshed, men fordi den indre Stemme ansporede ham til at ofre al sin Energi og al sin Opmærksomhed på sit åndelige Liv. Da han havde nået sit mystiske Mål, var denne Indskrænkning ikke længere nødvendig, og han begyndte at tale igen; men Maharishien er vedblevet at være en yderst tavs Mand.

Han holdt hemmeligt, hvem han var, men en Række Tilfældigheder bevirkede, at hans Moder opdagede hans Opholdssted efter to Års Forløb. Hun rejste dertil med sin ældste Søn og bad ham grædende vende hjem. Men han nægtede at flytte. Da Tårer ikke rørte ham, begyndte hun at bebrejde ham hans Ligegyldighed. Til sidst skrev han et Svar på et Stykke

Papir gående ud på, at en højere Magt hersker over Menneskenes Skæbne, og at hun, hvad hun end gjorde, ikke kunde forandre hans Skæbne. Han sluttede med at råde hende til at tage Situationen, som den var, og holde op med at sørge derover. Således måtte hun give efter for hans Stædighed.

Da Folk som Følge af denne Hændelse begyndte at trænge sig ind på ham i hans Ensomhed for at stirre på den ungdommelige Yogi, forlod han Stedet og klatrede op på Den hellige Bavnes Bjerg, hvor han tog Ophold i en stor Hule og levede i adskillige År. Der er ikke så helt få andre Huler på dette Bjerg, og alle giver de Ly for hellige Mænd eller Yogier. Men den Grotte, der husede den unge Ramana, var bemærkelsesværdig, fordi den også indeholdt en af Fortidens store Yogiers Grav.

Ligbrænding er Hinduernes sædvanlige Måde at behandle deres Døde på, men det er ofte forbudt, hvor det drejer sig om en Yogi, der har nået den højeste Fuldkommenhed, fordi det formodes, at Livsåndedrættet eller den usynlige Livsstrøm bliver i Legemet i Tusinder af År og forhindrer Kødets i at gå i Forrådnelse. I et sådant Tilfælde bliver Yogiens Legeme badet og salvet og derefter anbragt i en Grav i siddende Stilling med korslagte Ben, som om han var hensunken i Meditation. Indgangen til Graven bliver lukket med en tung Sten og muret til. I Reglen bliver Gravkammeret et Valfartssted. Der er en Grund til, hvorfor store Yogier bliver begravede og ikke brændte, og det er, fordi man tror, at deres Legemer ikke behøver at renses af Ilden, eftersom de blev rensede i Livet.

Det er interessant at lægge Mærke til, at Huler altid har været Yogiers og hellige Mænds yndlingsopholdssteder. De gamle Folkeslag helligede dem Guderne; Zoroaster, Grundlæggeren af Parsernes Tro, udførte sine Meditationer i en Hule, og Muhammed havde også sine religiøse Oplevelser i en Hule. De indiske Yogier har meget gode Grunde til at foretrække Huler eller underjordiske Tilflugtssteder, når bedre Steder ikke er for Hånden; for der kan de finde Ly for Vejrets Lunefuldheder og for de store Forandringer i Temperaturen, der adskiller Dag og Nat i Troperne. Der er mindre Lys og Lyd til at forstyrre deres Grublerier. Og Indåndingen af den indelukkede Luft i Hulen bevirker, at Appetitten tager kendeligt af, således at de legemlige Fornødenheder bliver de mindst mulige.

En anden Grund, der kan have fået Ramana til at vælge denne særlige Hule på Den hellige Bavnes Bjerg, er den smukke Udsigt. Man kan stå på et Fremspring ved Siden af Hulen og se den lille By udbredt på den fjerne Slette og med det kæmpemæssige Tempel som Midtpunkt. Langt på den anden Side Sletten ligger en lang Række Bjerge, der omkranser det henrivende Panorama.

Under alle Omstændigheder så levede Ramana i adskillige År i denne noget dunkle Hule, optaget af sine mystiske Meditationer og hensunken i dybe Trancer. Han var ikke Yogi i almindelig Forstand, for han havde aldrig studeret noget Yogasystem, og han havde aldrig øvet sig under en Lærer. Den indre Sti, han fulgte, var simpelthen en Sti, der førte til Viden om Selvet; den var bestemt af det, han antog for sin indre Stemme.

I 1905 udbrød der Pest på Egnen. Sandsynligvis var det en Pilgrim til Templet i Arunachala, der havde bragt den frygtede Gæst med sig. Den hærgede Befolkningen så frygteligt, at næsten alle forlod den lille By og i Rædsel flygtede til sikrere Landsbyer og Byer. Der blev så stille på det øde Sted, at Tigre og Leopardter kom frem fra deres Skjul og åbenlyst færdedes på Gaderne. Men skønt de mange Gange må have strejft om på Bjergskrånningen, for den lå på deres Vej til Byen, skønt de Gang på Gang må være kommet forbi Maharishiens Hule, så nægtede han at tage derfra, men blev der så rolig og uforstyrrelig som nogen Sinde.

På dette Tidspunkt havde den unge Eneboer ufrivilligt fået en enkelt Discipel, der følte sig meget nær knyttet til ham, og Som vedblivende opholdt sig hos ham og sørgede for hans

Fornødenheder. Manden er nu død, men en Legende, der er blevet overleveret gennem andre Disciple, ved at berette, at der hver Nat kom en stor Tiger til Hulen og slikkede Ramanas Hænder, og at Eneboeren til Gengæld kælede for Tigreren. Den sad foran ham hele natten og gik først ved Daggry.

Det er en meget almindelig Opfattelse i Indien, at yogier og Fakirer, der lever i Junglerne eller i Bjergene, udsat for Løver, Tigre, Slanger og andre vilde Dyr, færdes uantastet og uskadede, hvis de har nået en tilstrækkelig høj Grad af yogisk Magt.

En anden Historie beretter, hvorledes Ramana en Eftermiddag sad foran den snævre Indgang til sin Bolig, da en stor Cobra kom hvislende frem mellem Klipperne og standsede foran ham. Den rejste Hovedet med udspilet Hætte, men Eneboeren rørte sig ikke. Mand og Dyr stirrede i nogle Minutter på hinanden, og til sidst forlod Slangen ham uden at gøre ham Fortræd.

Det første Afsnit af denne besynderlige unge Mands strenge ensomme Liv afsluttedes med hans faste og vedvarende Befæstelse i sin egen Sjæls dybeste Dybe. Afsondrethed var ikke længere nogen bydende Nødvendighed, men han vedblev at leve i Hulen, indtil et Besøg af den berømte brahminske Pandit, Ganapati Shastri, blev Udgangspunktet for et nyt Vendepunkt i hans Tilværelse, der fra da af trådte ind i en mere omgængelig Periode.

Panditten var kommet til Templet for at studere og meditere. Ved et Tilfælde hørte han, at der på Bjerget var en meget ung Yogi, og af Nysgerrighed gik han hen for at se ham. Da han fandt Ramana, sad han og stirrede på Solen. Det var ikke noget usædvanligt for Eneboeren nogle Timer i Træk at fæste Blikket på den blændende Sol, indtil den forsvandt bag den vestlige Horisont. Panditten havde i tolv År studeret alle de vigtigste Værker vedrørende Hinduernes Visdom og havde gennemgået strenge Bodsøvelser under sine Forsøg på at opnå følelige åndelige Fordele; men han var stadig hjemstøgt af Tvivl og Rådløshed. Han stillede Ramana et Spørgsmål, og efter et Kvarters Forløb fik han et Svar, der forbavtede ham ved sin Visdom. Han stillede flere Spørgsmål, også om sine egne filosofiske og åndelige Problemer, og blev end mere forbavset over at se den Tvivlrådighed, der havde plaget ham i årevis, forsvinde. Resultatet var, at han kastede sig for den unge Eremit og blev Discipel.

Shastri havde sin egen Skare Tilhængere i Byen Vellore, og han vendte senere tilbage til dem og fortalte, at han havde fundet en Maharishi (Stor Vismand eller Seer), fordi han utvivlsomt var en Mand med den højeste åndelige Erkendelse, og hans Lære var så original, at Panditten ikke havde fundet noget tilsvarende i nogen af de Bøger, han havde læst. Fra da af begyndte dannede Folk at anvende Titlen Maharishi om unge Ramana, mens de

274

jævne Folk, da de lærte hans Karakter bedre at kende, vilde dyrke ham som et guddommeligt Væsen. Dette forbød Maharishien imidlertid på det bestemteste; men indbyrdes, og i private Samtaler med mig vedblev de fleste af hans Tilhængere og Folk i Omegnen at benævne ham som en Gud.

Nogle Disciple slutter sig til Maharishien. De bygger en Træbungalow på en af Bjergets lavere Udløbere og overtaler ham til at bo der. År efter andet har hans Moder aflagt ham kortvarige Besøg, og hun har forsonet sig med hans Kaldelse. Da Døden berøvede hende hendes ældste Søn og andre Slægtninge, drog hun til Maharishien og bad ham om at måtte bo hos ham. Han samtykkede, og hun tilbragte sine sidste seks År ved hans Side og endte med at blive sin Søns ivrige Discipel. Til Gengæld for den Gæst-frihed hun nød i Eneboet, lavede hun Mad.

Da den gamle Dame døde, blev hendes Aske begravet ved Foden af Bjerget, og nogle af Maharishiens Tilhængere byggede et lille Tempel på Stedet. Her gløder stedsebrændende hellige Lamper til Minde om den Kvinde, der skænkede Menneskeheden en stor Vis-mand,

og små Bundter duftende Jasmin og Morgenfruer bliver kastet på et lille Alter som Offer til hendes Ånd.

I Tidens Løb breder Maharishiens Ry sig over hele Egnen, således at Pilgrimme til Templet ofte blev overtalt til at gå op på Bjerget og se ham, før de tog hjem. For ret nylig gav Maharishien efter for stadige Henvendelser og gik ind på at flytte ind i en ny og stor Hal, der var bygget ved Foden af Bjerget som Bolig for ham og hans Disciple.

Maharishien har aldrig bedt om andet end Føde, og han vægrer sig konsekvent ved at have med Penge at gøre. Alt andet, der kommer til ham er frivilligt skænket ham af andre. I disse første År, da han forsøgte at føre en afsondret Tilværelse, da han rejste en Mur af næsten uigennemtrængelig tavs Tilbageholdenheds omkring sig, mens han fuldkommengjorde sine åndelige Evner, undsløg han sig ikke for, når Sulten plagede ham, at forlade sin Hule med Tiggerskål i Hånd og gå ned til Landsbyen efter Føde. En gammel Enke fik Medlidenhed med ham og forsynede ham fra da af med Mad, som hun endog forlangte at bringe op til Hulen. På den Måde blev Vovemodet, han viste ved at forlade sit bekvemme Middelstandshjem, til en vis Grad retfærdiggjort, i alt Fald i en sådan Grad, at hvad Magter, der end måtte findes, så sikrede de ham Ly og Føde. Siden da har han fået Tilbud om mange Gaver, men som Regel afslår han dem.

Ikke få Vesterlændinge vil betragte en Tilværelse som Maharishiens som forspildt. Men det vilde måske være godt for os, om vi havde nogle Mænd, der stod udenfor vor endeløst virksomme Verden og på stor Afstand betragtede den for os. Tilskueren ser måske mere af Spillet, og ofte får han et sundere Perspektiv. Det kan også tænkes, at en Junglevismand, med Selvet besejret for sine Fødder, ikke er en verdslig Tåbe, der af enhver tilfældig Omstændighed føres hid og did, underlegen.

Dag for Dag bringer sin Tilkendegivelse af denne Mands Storhed. I den Strøm af uendeligt forskelligartede menneskelige Væsener, der flyder gennem Eneboet, er der en Pana, der i stor Sjælsnød kommer snublende ind i Hallen og udgyder sine Bekymringer for Maharishiens Fødder. Vismanden svarer ikke, for han har vænnet sig til Tavshed og Tilbageholdenhed; man vil let kunne tælle det Antal Ord han bruger om Dagen. I Stedet stirrer han roligt på den lidende Mand, hvis Råben efterhånden stilner af, indtil han to Timer senere forlader Hallen som en roligere og stærkere Mand.

Dette er Maharishiens Måde at hjælpe andre på, denne beskedne, tavse og stadige Udstrålen af helbredende Vibrationer til fortrængte Sjæle, denne mystiske telepatiske Proces, som Videnskaben en skønne Dag vil blive afæsket Forklaring på.

En højt kultiveret, universitetsuddannet Brahmin fremkommer med sine Spørgsmål. Man kan aldrig vide, om Vismanden svarer med Ord eller ej, for ofte er han veltalende nok uden at åbne sine Læber. Men i Dag er han meddelsom, og nogle af hans knappe Sætninger, tætpakket med dybsindige Meninger, som de sædvanligvis er, åbner mange Tankerækker for den besøgende.

En Bonde og hans Familie har rejst omtrent to Hundrede Kilometer for at yde Vismanden en tavs Hyldest. Han er fuldstændig uvidende, kender kun lidt udover sit daglige Arbejde, sine religiøse Ritualer og den Overtro, han har arvet fra sine Forfædre. Han har hørt, at der lever en Gud i menneskelig Skikkelse ved Foden af den hellige Bavnes Bjerg. Efter tre Gange at have kastet sig for Maharishien, sidder han stille på Gulvet. Han tror fuldt og fast, at en åndelig eller timelig Velsignelse vil blive Resultatet af hans Rejse. Hans Kone går yndefuldt hen til ham og sætter sig ved hans side. Hun er klædt i en purpurfarvet Kjortel, der falder glat fra Hoved til Ankler og er holdt sammen om Livet. Hendes glatte, glinsende Hår skinner af duftende Olie. Hendes Datter ledsager hende. Det er en nydelig Pige, hvis Ankelringe ringler i Takt, mens hun træder ind i Hallen; og hun følger den henrivende Skik at bære en hvid

Blomst bag øret.

Den lille Familie bliver nogle få Timer, siger næppe et Ord, men stirrer ærbødigt på Maharishien. Det er tydeligt, at blot hans Nærværelse giver dem åndelig Tryghed, følelsesmæssig Lykke og, så paradoksalt det end lyder, fornyet Tro. For Vismanden behandler alle Religioner lige, betragter dem alle som betydningsfulde og oprigtige Udtryk for en stor Oplevelse, og han ærer ikke Jesus mindre end Krishna.

På min venstre Hånd sidder en gammel Mand på fem og halvfjerds, 85. Han har en Betelskrå liggende i Kæben, en Sanskritbog ligger mellem hans Hænder, og han stirrer eftertænksomt på de kraftige Skriftegn. Det er en Brahmin, der i mange År var Stationsforstander i Nærheden af Madras. Da han var tres, 60, tog han sin Afsked fra Jernbanen, og kort Tid efter døde hans Kone. Han benyttede så Lejligheden til at få et længe næret ønske opfyldt, og i fjorten År rejste han Landet rundt på Pilgrimsfærd til Vis-mænd, Helgener og Yogier og prøvede på at finde en, hvis Lære og Personlighed tiltalte ham tilstrækkeligt. Tre Gange havde han været Indien rundt, uden at opdage en sådan Mester; han havde øjensynlig dannet sig et meget personligt Billede af ham. Da vi traf hinanden og vekslede Indtryk, beklagede han sig over sin Mangel på Held.

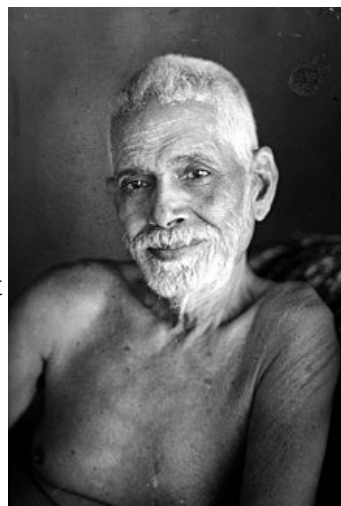
Hans kantede, ærlige Ansigt med de dybe Furer tiltalte mig. Han var ikke nogen klog Mand, men jævn og ganske umiddelbar. Da jeg var betydeligt yngre end han, følte jeg det som min Pligt at give ham nogle gode Råd. Hans overraskende Svar var en Anmodning om at være hans Mester!

"Deres Mester er ikke langt herfra," sagde jeg og viste ham den lige Vej til Maharishien. Det tog ham ikke lang Tid at blive enig med mig og blive en begejstret Tilhænger af Vismanden.

En af de andre i Hallen er bebrillet, silkeklædt og velhavende at se på. Det er en Dommer, der benytter sig af en lang Retsferie til at aflægge Maharishien et Besøg. Han er en ivrig Discipel og en varm Beundrer og forsømmer aldrig at komme mindst en Gang om Året. Denne højtkultiverede, forfinede og meget belæste Mand sidder demokratisk blandt en Gruppe Tamuler, der er fattige, nøgne til Bæltestedet og indsmurt i Olie, så deres Kroppe ligner ferniseret Ibenholt. Det, der fører dem sammen, som nedbryder den utålelige Kastesnobbethed og skaber Enhed, er det samme, som i gamle Dage fik Fyrster og Rajaher til at komme langvejs fra for at rådspørge Rishierne i Skovene - den dybe Erkendelse af, at sand Visdom er Opofrelsen af de overfladiske Forskelligheder værd.

En ung Kvinde med et spraglet klædt Barn kommer ind og kaster sig i Ærefrygt for Vismanden. Et af Tilværelsens dybe Problemer bliver diskuteret, så hun sidder i Tavshed uden at turde tage Del i den åndelige Samtale. Lærdom anses ikke som en Dyd hos en Hindukvinde, og hun ved kun lidt om, hvad der ligger uden for Køkkenets og Hjemmets Områder. Men hun ved, når hun er i Nærheden af virkelig Storhed.

Når Tusmørket falder på, er Tiden inde for en fælles Meditation i Hallen. Ikke sjældent giver Maharishien selv> Tegn til, at Tiden er inde, ved så stiltfærdigt, at det lejlighedsvis sker ubemærket, at falde i den tranceagtige Åndsfraværelse, hvori han lukker sine Sanser for Yderverdenen. Under disse daglige Meditationer i Vismandens Nærhed har jeg lært, hvorledes jeg skal føre mine Tanker indad til et stadigt dybere Punkt. Det er umuligt at være i jævnlig Berøring med ham uden at blive sjæleligt oplyst af en funklende Gnist fra hans åndelige Sfære. Atter

og atter føler jeg, at han drager mit Sind ind i sin egen Atmosfære under disse Hvile-perioder. Og det er ved sådanne Lejligheder, at man begynder at forstå, hvorfor denne Mands Tavshed er af større Betydning end hans Ytringer.

Mine Meditationer følger den Vej, han har anvist under mit første Besøg, da han havde pint mig med den Ubestemthed, der tilsyneladende lå i mange af hans Svar. Jeg er begyndt at se ind i mit eget Selv.

Hvem er jeg?

Er jeg dette Legeme af Kød, Blod og Ben?

Er jeg den Forstand, de Tanker og de Følelser, der adskiller mig fra enhver anden Person?

Hidtil har man naturligt og selvfølgerigt besvaret disse Spørgsmål bekræftende, men Maharishien har advaret mig mod at tage dem for givne. Men han har nægtet at formulere nogen systematisk Lære. Kernen i hans Budskab er: "Forfølg skånselsløst Spørgsmålet, **Hvem er jeg?** Analyser hele Deres Personlighed. Prøv på at finde ud af, hvor Jeg-Tanken begynder. Fortsæt Deres Meditationer. Bliv ved at vende Blikket indad. En skønne Dag vil Tankens Hjul sagte Farten, og en umiddelbar Opfattelse vil opstå på mystisk Måde. Følg den Opfattelse, lad Deres Tanke standse, og den vil til sidst føre Dem til Målet."

Jeg kæmper daglig med mine Tanker og baner mig langsomt Vej ind til de inderste Afkroge af mit Sind. I Maharishiens Nærværelse bliver mine Meditationer og Enetales om Selvet efterhånden mindre trættende og resultatrigere. En stærk Forventning og en Følelse af at være ledet inspirerer mig stadig til nye Anstrengelser. Der er besynderlige Timer, hvor jeg er mig klart bevidst, at Vismandens usynlige Magt besætter mine Tanker med det Resultat, at jeg trænger en Smule længere ind i det Tilværelsens tilhullede Grænseland, der omgiver den menneskelige Tanke.

Hver Aften tømmes Hallen, når Vismanden, hans Disciple og Gæsterne samles til Aftensmaden i Spisesalen. Da jeg ikke bryder mig om deres Mad, og ikke vil ulejlige mig med selv at tilberede noget, sidder jeg i Reglen alene og venter til de kommer tilbage. Der er imidlertid en Ting af Eneboerdiæten, som jeg godt kan lide, og det er sammenløben Mælk. Maharishien, der har opdaget, at jeg kan lide det, beder i Reglen Kokken sende mig en Kopfuld hver Aften.

Omtrent en halv Time efter at de er kommet tilbage, svøber Beboerne af Eneboet, og de Gæster, der er blevet, sig ind i Lagener eller tynde Bomsuldstæpper og lægger sig til at sove på Hallens Teglstensgulv. Vismanden selv bruger Divanen som Seng. Før han dækker sig med det hvide Lagen, masserer hans trofaste Tjener hans Legeme grundigt med Olive.

Med en Lygte forlader jeg Hallen og begiver mig af Sted på min ensomme Spadseretur til Hytten. Talløse Ildfluer bevæger sig blandt Havens Blomster, Planter og Træer. Engang, da jeg er to eller tre Timer senere end sædvanlig, og det næsten er Midnat, ser jeg disse mærkelige Insekter slukke deres sælsomme Lys. Ofte er de lige så talrige i det tætte Krat og mellem Kaktusserne, som jeg senere kommer forbi. *Man må være varsom ikke at træde på Skorpioner eller Slanger i Mørket.*

Af og til har min Grublen grebet mig så stærkt, at jeg ikke er i Stand til at holde op, og jeg kun giver ringe Agt på den smalle oplyste Strimmel Jord, jeg går på. Og så trækker jeg mig tilbage til min beskedne Hytte, lukker den tætsluttende, svære Dør og trækker Skodderne til for de rude-løse Vinduer for at holde uvelkomne Dyr ude. Det sidste, jeg ser, er en Klynge Palmetræer, der står i den ene Ende af min Lysning i Krattet med det sølverne Månelys strømmende ind gennem deres fjeragtige Toppe.

SYTTENDE KAPITEL

Glemte Sandheder.

En Eftermiddag lægger jeg Mærke til en ny Besøgende, der med værdige Skridt træder ind i Hallen og sætter sig nær ved Maharishiens Løjebænk. Han er meget mørkhudet, men iøvrigt er hans Ansigt meget forfinet. Han siger ikke noget, men Maharishien giver ham straks et Velkomstmil.

Mandens Personlighed gør et stærkt Indtryk på mig. Han ser ud som en udskåret Buddha. Hans Ansigt er præget af usædvanlig Ro. Da vore øjne omsider mødes, stirrer han længe på mig, indtil jeg uroligt ser til den anden Side. Hele Eftermiddagen igennem siger han ikke et Ord.

Næste Gang, jeg træffer ham, er den følgende Dag, og det sker på en ganske uventet Måde. Jeg forlader Hallen og går tilbage til min Hytte for at lave Te, da min Tjener Rajoo er taget til Byen for at hente et eller andet. Jeg åbner den tunge Dør og er ved at gå over Tærsklen, da noget bevæger sig over Gulvet og standser nogle få Tommer fra mine Fødder. Den stjalne, glidende Bevægelse og den sagte Hvislen, som jeg bilder mig ind, jeg kan høre, advarer mig, næsten før jeg kan se det, om, at der er en Slange i Værelset. Et øjeblik er jeg slået med Rædsel over at jeg er undsluppet den Død, som lurar for mine Fødder, og jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op. Dyret fanger mit tryllebundne Blik ... og slår mig samtidig med Rædsel. Mine Nerver er spændt til det yderste. Jeg er grebet af Skræk og Afsky, men mine øjne vedbliver at stirre på Dyrets smukt skabte Hoved. Det onskabsfulde Krybdyr vedbliver at betragte mig koldblodigt med udspilet Nakke og de mørke øjne fæstede i mine.

Omsider lykkes det mig at tage mig sammen og træde tilbage, så jeg kan knække dens Rygrad, men så kommer Gårdagens nye Besøgende til Syne i Rydningen. Hans ædle Ansigt med det Værdige Udtryk gengiver mig i nogen Grad min Ro. Han nærmer sig min Hytte, forstår straks Situationen og går uforstyrret ind i Værelset. Jeg råber en Advarsel til ham, men han tager intet hensyn dertil. Jeg bliver på ny nervøs. For våbenløs, som han er, rækker han begge Hænder ud imod Slangen!

Dens tvedelte Tunge spiller om dens åbne Mund, men den gør intet Forsøg på at angribe ham. Netop nu kommer to Mænd, der es kaldt til ved mine Råb, ilende hen til Hytten fra Dammen, hvor de har vasket sig. Før de når os, står den besynderlige Gæst ganske nær ved Slangen, som bøjer sit Hoved for ham, hvor efter han blidt stryger dens Krop!

Det smukke, men giftige Hoved med de farlige Hugtænder forholder sig i Ro, indtil de to andre Mænd kommer. Så begynder Slangens smidige Krop at bevæge sig i en hurtig vridende Bevægelse, som om den tager sig sammen, og lige for fire Par øjne, glider den hurtigt ud af Hytten og søger Tilflugt i Junglekrattet.

"Det er en ung Kobra," bemærker en af de sidst ankomne, der er førende Købmand i Byen, og som ofte kommer for at yde Vismanden sin Respekt og få en Passiar med mig.

Jeg udtrykker min Forbavselse over den frygtløse Måde, hvorpå min første Besøgende har klappet Slangen.

"Å, det er **Yogi Ramiah**," svarer Købmanden, da jeg beder ham om en Forklaring. "Han er en af Maharishiens mest fremragende disciple. En mærkelig Mand!"

Det er ikke muligt at komme i Samtale med Yogien, fordi jeg opdager, at en Del af den særlige Disciplin, som han underkaster sig, består i at bevare absolut Tavshed, og fordi han kommer fra en Egn, hvor der tales Telegu. Hans Kendskab til Engelsk er lige så begrænset som mit til Telegu, det vil sige næstet intet. Jeg erfarer også, at han indtager en næsten

fuldkommen Tilbagetrukthed og som Regel ikke omgås andre på Stedet; at han opholder sig i en Stenhytte, som han har bygget i Skyggen af nogle mægtige klippeblokke på den anden Side af Dammen, og at han i ti År har været Maharishiens Discipel.

Svælget imellem os bliver imidlertid snart efter overskredet. Jeg træffer ham ved Dammen, hvor han er kommet for at hente Vand med en Messingkande. Hans mørke, mystiske, men tiltrækkende Ansigtstræk drager mig på ny, og da jeg tilfældigvis har mit Fotografiapparat hos mig, beder jeg ham ved Tegn om Tilladelse til at fotografere ham. Han har intet imod det, og følger mig endogså til Hytten, efter at Billedet er taget. Dér møder vi den forhenværende Stationsforstander, som sidder uden for min Dør og venter på mig.

Jeg opdager, at den gamle Mand forstår Telegu, næsten lige så godt, som han forstår Engelsk, og at han gerne vil være Tolk imellem os med blyantskrevne Notitser i Stedet for Tale. Yogien er ikke meget meddelsom og holder øjensynligt ikke af at blive spurgt, men det lykkes mig at få noget mere at vide om ham. Ramiah er stadig på den rigtige Side af de fyrre. Han ejer noget Jord i NelloreDistriktet, og skønt han ikke formelt har trukket sig tilbage fra Verdenen, så lader han dog sin Familie fortsætte Bestyrelsen af sine Godser, så han kan give mere af sin Tid til sine Yoga-Interesser. Han har en Gruppe af sine egne Disciple i Nellore, men en Gang om Året forlader han dem, for at besøge Maharishien, hos hvem han opholder sig to til tre Måneder ad Gangen.

I sine yngre År foretog han en omfattende Rejse i Sydindien, mens han ivrigt søgte en Mester i Yoga. Han har studeret under forskellige Lærere og udviklet usædvanlige Evner. Åndedrætsøvelser og Meditationsøvelser falder ham let. Han lader til at være kommet videre end sine Lærere, fordi han havde Oplevelser, som de ikke på tilfredsstillende Måde kunde forklare ham. Som Følge deraf kom han til Maharishien, der hurtigt gav ham den rigtige Forklaring og hjalp ham på hans videre Vej.

Yogi Ramiah fortæller mig, at han er kommet for at blive i to Måneder, og at han har sin egen personlige Tjener med sig, og han er meget glad ved at finde en Vesterlænding, der nærer Interesse for østens gamle Visdom. Jeg viser ham et illustreret engelsk Magasin, og han kommer med en mærkelig Forklaring til et af Billederne:

Når Deres kloge Mænd i Vesterlandene holder op med at forsøge på at få Maskiner til at løbe hurtigere end dem, de allerede har, *og begynder at skue ind i sig selv*, så vil Deres Race finde mere virkelig Lykke. Kan De hævde, at Deres Folk bliver mere tilfredse, hver Gang de opdager noget, der sætter dem i Stand til at rejse hurtigere?"

Før han forlader mig, spørger jeg ham om Hændelsen med den unge Kobra. Han skriver smilende et Svar: "Hvad har jeg at være bange for? Jeg nærmede mig den uden Had og med Kærlighed til alle Skabninger i mit Hjerte."

Jeg gætter, at der ligger mere i Yogiens Ord, end hans noget sentimentale Forklaring antyder, men uden at spørge ham om mere, lader jeg ham vende tilbage til sin ensomme Bolig på den anden Side Dammen.

I de Uger, der følger efter mit første Møde med Ramiah, lærer jeg ham en Smule bedre at kende. Vi træffes ofte i den lille Rydning omkring min Hytte eller ved Dammens Bred eller udenfor hans egen Bolig. I hans Anskuelse finder jeg noget, der passer til mit eget Temperament, og hans store, mørke øjne har en Ro, som er usædvanlig tiltrækkende. Vi slutter en Slags tavst Venskab, som kulminerer, da han giver mig sin Velsignelse ved at klappe mit Hoved og derefter gribe mine Hænder. Bortset fra nogle få Blyantsnotitser på Telegu, som den gamle Mand oversætter for mig, bliver der ikke talt et Ord under hele vort Samvær. Alligevel føler jeg, at der bygges noget op mellem Ramiah og mig, som aldrig kan brydes ned igen. Fra Tid til anden ledsager jeg ham på hans Spadsereture igennem Junglen, og et Par Gange klatrer vi op blandt store Klippestykker ad den forrevne Bjergskrånning; men

hvor vi end går hen, er han altid en alvorlig og værdig Skikkelse, hvis ædle Holdning jeg ikke kan lade være med at beundre.

Det varer imidlertid ikke længe, før jeg får et nyt slående Bevis på hans usædvanlige Kræfter. Et Brev, som bærer ualmindeligt dårlige Efterretninger, når frem til mig. Det betyder, såvidt jeg kan se, at mine økonomiske Hjælpkilder uventet vil tørre ind, så jeg må forkorte mit Ophold i Indien. Jeg kan selvfølgelig fortsat nyde Maharishiens Gæstfrihed, hvad Disciplene utvivlsomt vil tilbyde mig, men en sådan Stilling vil være stik imod min Natur. Og desuden er Sagen afgjort for mig ved visse Forpligtelser, som jeg betragter det som min Pligt trofast at opfylde, og det kan kun ske, ved at jeg genoptager min Virksomhed i Vesterlandene.

Efterretningen giver en udmærket Prøve på den sjælelige og åndelige Uddannelse, som jeg har undergået, og så slet Materiale er jeg af, at jeg kommer meget dårligt fra den. Jeg føler mig dybt rystet. Jeg er ude af Stand til at opnå den sædvanlige indre Kontakt med Maharishien i Hallen og forlader ham efter et kort Besøg. Resten af Dagen vandrer jeg trøstesløs omkring, en tavs Oprører imod Skæbnen, der med et enkelt Slag har kuldkastet alle mine Planer.

Jeg går ind i min Hytte og kaster mig på Tæppet. Der må have fulgt en dyb Søvn efter, for noget senere studser jeg ved en blid Banken på Døren. Jeg byder den Besøgende træde ind. Døren åbner sig langsomt, og til min Overraskelse træder Ramiah ind i Hytten. Jeg rejser mig hastigt og sætter mig, efter at han har taget Plads, overfor ham. Han ser intenst på mig med et spørgende Udtryk i sine øjne. Jeg er alene med en Mand, hvis Sprog jeg ikke kan tale, og som ikke taler et Ord Engelsk. Alligevel tvinger en underlig Fornemmelse mig til at tiltale ham på mit eget Sprog, der er så fremmed for ham, i den fantastiske Forventning, at han vil forstå mine Tanker, selv om han ikke forstår mine Ord. Derfor nævner jeg i nogle afbrudte Sætninger de Vanskeligheder, der pludselig har rejst sig for mig, og supplerer min Tale med Tegn og Udtryk.

Ramiah lytter roligt. Da jeg er færdig, nikker han alvorligt og med Følelse. Lidt senere rejser han sig og beder mig med Tegn følge sig udenfor. Vor Sti fører gennem den dunkle Jungle, hvor vi er udsatte for Eftermiddagssolens fulde Skær. Jeg vedbliver at følge ham i en halv Time, hvorefter vi søger Ly under et Banyantræ, der giver Skygge til mit overhede Legeme. Efter et kort Hvil fortsætter vi endnu en halv Time, går påny gennem et Stykke Junglekrat og går til sidst ned til en stor Dam ad en Vej, som Ramiah synes at kende godt. Vore Fødder synker dybt i den bløde, sandede Bred, mens vi går op til et Stykke Vand, der er overgroet med Lotusblomster. Yogien vælger Skyggen af et usædvanligt lavt Træ og sætter sig under det. Jeg sætter mig på Sandet med korslagte Ben ved Siden af ham. Vinpalmens duskede Krone breder sig over os som en grøn Paraply. Tilsyneladende er vi fuldkommen ene i et roligt Hjørne, for et øde Landskab strækker sig nogle Kilometer foran os, indtil den tætte Jungle på Bjergsiden begynder igen.

Ramiah lægger sine Ben over Kors og anbringer Fødderne under sig i den sædvanlige grublende Stilling. Med sin Finger gør han Tegn til mig om at komme nærmere. Derefter drejer han sit rolige Ansigt fremad, og hans øjne stirrer stift ud over Vandet, og han synker hurtigt hen i dyb Eftertanke.

Minutterne går, men Ramiah er stadig ubevægelig. Hans Ansigt er så roligt som Overfladen på Dammen, og hans Krop passer ind i Landskabet som et Træ, der ikke bevæges af Vinden. Der går en halv Time, og han sidder stadig under Vinpalmen, meget besynderlig og meget rolig, fortabt i indadskuende Tavshed. Hans Ansigt synes forvandlet af en dybere Fred end sædvanlig, og hans Blik er fæstet enten på det tomme Rum eller på de fjerne Bjerge - jeg ved ikke hvad.

Det varer ikke længe, før jeg bliver usædvanlig følsom over for Tystheden i vore ensomme Omgivelser og min Ledsagers forbløffende Ro. Lidt efter lidt slynger Freden sig med en

snigende, men vedvarende Mildhed ind over min Sjæl. Den Følelse af klar Triumf over for personlige Bekymringer, som jeg ikke før kunde nå, kommer nu meget lettere til mig. På sin egen mystiske Måde hjælper Yogien mig; det kan jeg ikke tvivle om. Næppe et Åndedræt kommer fra hans rolige Skikkelse, så dybt er han hensunken i Efter-tanke. Hvad er Hemmeligheden ved hans ophøjede Tilstand? Hvad er Kilden til den velvillige Udstråling, der udgår fra ham?

Heden tager af, da Aftenen nærmer sig, og det varme Sand begynder at afsvales. En Stråle af levende Guld fra den nedgående Sol falder på Yogiens Ansigt og forvandler for et øjeblik hans ubevægelige Krop til et glorieomgivet Gudebillede. Jeg vender Blikket fra ham, mens jeg tænker på, at jeg igen kan nyde den stadig voksende Fred, der overgyder mig som i Bølger. Forandringerne og Tilfældighederne i en verdslig Tilværelse indtager på ny den Plads, der tilkommer dem, nu jeg begynder at leve i mit eget Dyb. Jeg ser med forbavsende Klarhed, at et Menneske nu kan se uhildet på sine egne Trængsler, hvis han kun kan finde sit eget dybere Selvs Standpunkt; at det er tåbeligt at klynge sig til de verdslige Håbs forbigående Bekvemmelighed, når den uforanderlige Sikkerhed ved en mere guddommelig Beskyttelse venter på at blive antaget; og at *Grunden til, at den vise Galitæer påbød sine Disciple ikke at tænke på Dagen i Morgen var den, at en højere Magt havde tænkt for dem.*

Jeg indser også, at når først et Menneske har modtaget denne Indbydelse til at stole på det profetiske Element i sin Tilværelse, så vil han kunne gennemgå den menneskelige Tilværelses Trakasserier i denne Verden uden Frygt og uden Vaklen. Og jeg føler, at et eller andet Sted nær for Hånden er Livets Grund-værdi, i hvis Ro der ikke er nogen Ængstelse. Således forsvinder den Byrde, der hvilede så tungt på mit Liv, ved denne Forandring i den åndelige Atmosfære.

Jeg lader hånt om Tiden så længe denne skønne Oplevelse varer, og jeg ved ikke, hvorledes man tilfredsstillende kan forklare det guddommelige I-sig-selv-værens Mysterium og dets Uafhængighed af de timelige Sanser. Skumringen sænker sig over Stedet. Et eller andet fjernt Sted i min Erindring er jeg klar over, at Natten i disse tropiske Egne kommer overraskende hurtigt, men det bekymrer mig ikke. Det er mig nok, at denne vidunderlige Mand ved min Side er tilfreds med at blive og føre mig indad til det højeste Gode, Klarhed.

Da han tilsidst berører min Arm som Tegn til, at vi skal gå, er Mørket faldet på. Hånd i Hånd vandrer vi ind i Natten gennem denne øde og ensomme Egn og foretager Turen hjem uden Lys og uden Sti, kun ledet af Yogi Ramiahs ufattelige Stedsans. Til enhver Tid vilde dette Sted have fyldt mig med Frygt, for jeg har ubehagelige Erindringer om tidligere Oplevelser i Junglen ved Nattetide; man følte, at en Verden af usynlige, levende Væsener færdedes ganske nær.

Jeg husker i et Glimt Jackie, den Hund, der ofte ledsager mig på mine Ture i Omegnen og deler mine Måltider i Hytten, og som har to Ar efter Cheetahbid på Halsen, og dens ulykkelige Broder, der blev fanget af den samme Cheetah og aldrig set siden. Måske også jeg skal se en jagende, sulten Cheetahs glødende nefritgrønne øjne eller uforvarende i Mørket komme til at træde på en sammenrullet Kobra, eller med min sandalklædte Fod berøre en Kongeskorpion, dette dødbringende, lille hvide Uhyre. Men jeg skammer mig straks over disse Tanker i den frygtløse Yogis Nærværelse og giver mig ind under hans beskyttende Aura.

Det sælsomme Naturens Kor, der indleder det indiske Daggry, får nu en Konkurrent i det endnu sælsommere Kor, der begynder, når Natten er noget fremskreden. En Sjakal høres jævnlig i det fjerne, og en Gang høres det ildevarslenende Ekko af et vildt Dyrs Snerren, og da vi nærmer os Dammen, der adskiller vore Boliger, når Frørernes Kvækken vore ører.

Den næste Morgen åbner jeg mine øjne mod en solbeskinnet Verden, og mit Hjerte til dets

sollyse Budskab.

Jeg kunde fortsætte med Beretninger om det farverige Liv rundt om mig, og med Referater af flere Samtaler med Maharishien, men det er nu på Tide at slutte.

Jeg studerer Maharishien nøje og kommer lidt efter lidt til i ham at se et Barn af en fjern Fortid, da Opdagelsen af åndelig Sandhed ikke blev regnet mindre værdifuld end Opdagelsen af en Guldmine i Dag. Det går med stigende Styrke op for mig, at jeg i denne rolige og forglemte Afkrog af Sydindien har truffet et af de sidste af Indiens åndelige Overmennesker. Denne levende Vismands klare Skikkelse gør hans Lands gamle Rishiers sagnagtige Skikkelser mere levende for mig. Man fornemmer, at den mest vidunderlige Del af denne Mand holdes tilbage. Hans dybe Sjæl, som man uvilkårligt føler må være ladet med rig Visdom, und-slipper en. Til Tider er han besynderlig fjern, men til andre Tider binder hans indre Nådes venlige Velsignelse mig til ham med Stålbånd. Jeg lærer mig at finde mig i hans Personligheds Gådefuldhed og at tage ham, som jeg finder ham. Og jeg sætter overordentlig Pris på ham, fordi han er så lige til og beskeden, til Trods for at der ligger en følelig Atmosfære af virkelig Storhed omkring ham; fordi han ikke gør Krav på okkulte Kræfter eller hierofantisk Viden for at gøre Indtryk på sine Landsmænds mystik-elskende Natur; og fordi han er så fuldkommen uden Spor af Prætentioner, at han på det kraftigste modsætter sig ethvert Forsøg på at blive kanoniseret i levende Live.

Det forekommer mig, at Eksistensen af sådanne Mænd som Maharishien sikrer Kontinuiteten ned gennem Tiderne af et guddommeligt Budskab fra Regioner, der ikke er let tilgængelige for os alle. Det forekommer mig endvidere, at man må acceptere den Kendsgerning, at en sådan Vismand kommer for at åbenbare os noget og ikke for at diskutere med os. Under alle Omstændigheder tiltaler hans Lære mig stærkt, fordi hans personlige Holdning og praktiske Metode, når den forstås, på sin Måde er videnskabelig. Han indfører ingen overnaturlige Kræfter og forlanger ingen blind religiøs Tro. Den ophøjede Åndelighed i Atmosfæren om Maharishien og hans Filosofis rationelle Selv-udspørgen finder kun ringe Grundlag i hint Tempel. Selv Ordet "Gud" kommer sjældent over hans Læber. Han undgår Trolddommens dunkle, omtvistelige Vande, hvor så mangen en Rejse er endt med Skibbrud. Han foreslår simpelthen en Måde for Selvanalyse, som kan udøves uden Hensyn til gamle eller nye Teorier eller Trossætninger, en Metode, der til sidst vil føre Mennesket til sand Selverkendelse. Jeg følger denne Selvafklædningsmetode i Håb om at nå til dens rene udelelige Væsen. Atter og atter er jeg klar over, at Maharishiens Sind giver mit noget, selv om vi ikke veksler et Ord. Skyggen af den forestående Afrejse hænger over mig, men jeg trækker mit Ophold ud, til Sygdom på ny griber ind og fremskynder Beslutningen om at tage af Sted. Åndelig set nærmer mit Liv sig sin Tinde, men fysisk er det længere nede end nogen Sinde før; for nogle få Timer før den kulminerende Oplevelse under mit Samvær med Maharishien indtræffer, begynder jeg at ryste voldsomt og falder i heftig Sved - Tegn på kommende Feber.

Jeg vender skyndsomst tilbage fra Undersøgelsen af nogle i Reglen tilslørede Helligdomme i det store Tempel og træder ind i Hallen, da Aftenmeditationen næsten er halvt til Ende. Jeg sætter mig stiltfærdigt på Gulvet og indtager straks min sædvanlige Meditationsstilling. I Løbet af nogle få Sekunder fatter jeg mig og samler alle vandrende Tanker. Samtidig med, at jeg lukker øjnene, indtræffer der en intens Indadvendthed i Bevidstheden.

Maharishiens siddende Skikkelse svæver på en levende Måde for mit indre øje. Jeg følger hans ofte gentagne Pålæg og forsøger at trænge gennem det sjælelige Billede og ind til det, der er formløst, hans virkelige Væsen og indre Natur, hans Sjæl. Til min Overraskelse har jeg næsten øjeblikkelig Held med mig, Billedet forsvinder, og jeg sidder med kun en stærk Følelse af hans Nærhed.

Den sjælelige Spørgen, der har karakteriseret de fleste af mine første Meditationer, er begyndt at tage af. Jeg har gentagne Gange spurgt min Bevidsthed om fysiske, følelsesmæssige og sjælelige Fornemmelser, men er, utilfreds med min Søgen efter Selvet, hørt op dermed. Jeg har så vendt Bevidsthedens Opmærksomhed mod dens eget Midtpunkt og forsøgt at finde dens Oprindelsessted. Nu kommer det store øjeblik. I denne Stilhedens Koncentration, hvor Tanken er trukket ind i sig selv, begynder ens kendte Verden at svinde ind i skyggeagtig Ubestemthed. En Stund er man tilsyneladende omgivet af det rene Intet, fordi man er nået til en Slags sjælelig tom Mur. Og man må være så intens som mulig for at bevare sin Opmærksomhed fæstnet. Men hvor vanskeligt er det ikke at forlade vor Overfladetilværelses dovne Dasen (magelighed) og drage Tanken indad til en sylespids Koncentration!

I Aften når jeg hurtigt dette Punkt efter en ubetydelig Forpost -fægtning med den ubrudte Tankerække, der i Reglen er Indledningen til dens Ankomst. En ny og kraftig Magt træder i dynamisk Virksomhed i min indre Verden og fører mig modstandsløs og hastigt indad. Den første store Kamp er forbi, næsten uden et Slag, og en behagelig, lykkelig, utvungen Følelse følger efter dens høje Anspændthed.

På det næste Stadium står jeg adskilt fra Intellektet, er mig bevidst, at det tænker, men umiddelbart fornemmende, at det kun er et Redskab. Jeg iagttager disse Tanker med en sælsom Følelse af at være udenfor. Evnen til at tænke, som hidindtil har været noget, man var stolt af, bliver nu noget, man skal undgå, for jeg lægger med forbavsende Klarhed Mærke til, at jeg ubevidst har været dens Fange. **Derefter følger et pludseligt ønske om at stå udenfor Intellektet og kun være. Jeg vil gerne dykke ned i noget, der er dybere end Tanken.** Jeg ønsker at vide, hvorledes det vil føles at befri mig fra Hjernens evige Lænker, men at gøre det med min Opmærksomhed vågen og påpasselig.

Det er besynderligt nok at træde til Side og iagttage selve Hjernens Virksomhed, ganske som om det var en andens og se, hvorledes Tankerne opstår og dør, men det er endnu mærkværdigere umiddelbart at forstå, at man står på Nippet til at trænge ind i de Mysterier, der skjuler Menneskesjælens dybeste Afkroge. Jeg føler mig som Columbus i Færd med at lande i en ny Verdensdel. En fuldstændig behersket og dæmpet Forventning fylder mig med rolig Spænding.

Men hvorledes skal man frigøre sig fra Tankens ældgamle Tyranni? Jeg husker at Maharishien aldrig har foreslået, at jeg skulde forsøge at fremtvinge Tænkningens Ophør. "Spor Tanken til dens Oprindelses sted," lyder hans gentagne Råd, "vær på Udkig efter det virkelige Selv, når det kommer frem, så vil Deres Tanker dø hen af sig selv".

Da jeg derfor føler, at jeg har fundet Tænkningens Fødested, giver jeg Slip på den stærkt positive Indstilling, der har bragt mig så langt, og hengiver mig til en fuldkommen Passivitet, dog stadig så intensivt iagttagende som en Slange over for sit Bytte.

Denne svævende Tilstand vedvarer, indtil jeg ser Sandheden i Vismandens Forudsigelse. Tankebølgerne begynder at formindskes. Den mærkeligste Fornemmelse, jeg har oplevet, begynder at gribe mig. Tiden syner at rave svimmelt, mens min hurtigt tiltagende umiddelbare Erkendelse når ud i det ukendte. Jeg hører, føler, husker ikke længere mine legemlige Sansers Indtryk. Jeg ved, at jeg om et øjeblik skal stå udenfor Tingene, på selve Randen af Verdens Hemmelighed.

Endelig sker det. Tanken slukkes, som et Lys der pustes ud. Intellektet drager sig tilbage til sit egentlige Felt, det vil sige Bevidstheden fungerer uhindret af Tankerne. Jeg lægger Mærke til, hvad jeg i nogen Tid har haft Formodning om, og hvad Maharishien har bekræftet, at sindets Oprindelse skyldes en transcendental Kilde. Hjernen er Sat fullstændig

ud af Funktion, således som den er det under dyb søvn, men alligevel er der ikke det ringeste Tab af Bevidsthed. Jeg er fuldkommen rolig, er ganske klar over, hvem jeg er, og hvad der passerer. Men min Opfattelsesevne går ud over den afsondrede personligheds snævre Grænser; den er blevet ophøjet, altfavnende. Selvet eksisterer stadig, men det er et forandret, strålende Selv. For noget, der står højt over den ligegyldige Personlighed, som var mig, et dybere, mere guddommeligt Væsen vækkes til Bevidsthed og *bliver* mig. Sammen med det kommer en forbavsende Følelse af absolut Frihed, for Tanken er som Væveskytten, der altid går frem og tilbage, og det at blive frigjort fra dens tyranniske Bevægelse er som at gå fra Fængslet ud i den frie Luft.

Jeg befinder mig uden for Verdensbevidsthedens Rand. Den Planet, der hidtil har huset mig, forsvinder. Jeg er midt i et Ocean af flammende Lys, som jeg føler snarere end tænker er det Urstof, hvoraf Verdener skabes, Materiens Grundform. Det strækker sig, ufatteligt *levende*, ud i det usigelige uendelige Rum.

Som i et Lynglimt fatter jeg Meningen med dette mystiske, universelle Drama, der udspilles i Rummet, og derefter vender jeg tilbage til min Værens oprindelige Punkt. Jeg, det nye Jeg, hviler i en hellig Lyksaligheds Skød. Jeg har drukket af Lethe, så Gårdagens bitre Minder og Morgendagens Bekymringer fuldstændig er forsvundet. Jeg har opnået en guddommelig Frihed og en næsten ubeskrivelig Lykke. Jeg omfavner hele Skabningen med dyb Sympati, for jeg forstår på den dybest mulige Måde, at det at forstå alt ikke blot er at tilgive alt, men at elske alt. Mit Hjerte om-dannes i Henrykkelse.

Hvorledes skal jeg berette om de Oplevelser, jeg har derefter, når de er for ophøjede for min Pen? Men de stjerneklare Sandheder, som jeg lærer at kende, kan måske oversættes i Jordens Sprog, og det vilde ikke være et forgæves Forsøg. Derfor prøver jeg på, alt for groft, at bringe nogle Minder om den vidunderlige arkaiske Verden, der uden Vej og Sti folder sig ud hinsides det menneskelige Sind.

¶ *Mennesket har et herligt Slægtskab, og et højere Væsen end dets Moder ammede det. I sine visere øjeblikke vil dette kunne blive klart for ham.*

¶ *En Gang i sin egen Fortids fjerne Dage aflagde Mennesket en Ed om ophøjet Troskab og færdedes, klædt i guddommelig Storhed, blandt Guderne. Hvis den travle Verden i Dag påkalder det med bydende Krav, og det hen giver sig helt til den, så er der dem, der ikke har glemt denne Ed, og de vil blive mindet derom, når Tiden er inde.*

¶ *Der er i Mennesket Noget, der er af uforgængelig Art. Han forsømmer næsten fuldstændig sit sande Jeg, men hans Forsømmelse kan aldrig påvirke eller ændre dets strålende Storhed. Han kan glemme det og fortabe sig fuldstændig i Sanserne, men den Dag det rækker Hånden frem og berører ham, skal han erindre, hvem han er, og genvinde sin Sjæl.*

¶ *Mennesket værdsætter ikke sig selv tilstrækkeligt, fordi han har mistet den guddommelige Sans. Derfor retter han sig efter andres Meninger, når han langt sikrere kunde få fuldstændig Vished i sit eget Væsens åndelige Centrum. Sfinxen skuer ikke ud over noget jordisk Landskab. Dens ufravigelige Stirren er rettet indad, og Hemmeligheden ved dens uudgrundelige Smil er Viden om sig Selv.*

¶ *Den, der ser ind i sig selv og kun ser Utilfredshed, Skrøbelighed, Mørke og Frygt, behøver ikke at smile i foragtende Tvivl. Lad ham se dybere og længere, dybere og længere, indtil han lidt efter bliver de svage Tegn og hårfine Antydninger var, som viser sig, når Hjertet er roligt. Lad ham tage godt Vare på dem, for de vil få Liv og vokse til store Tanker, der vil krydse Tærsklen til hans Bevidsthed som vandrende Engle, og disse vil så igen være Forløberne for en Stemme, der vil komme senere et skjult, hemmelighedsfuldt, mystisk*

Væsens Stemme, et Væsen, der bebor hans Indre, som er hans eget gamle Selv.

¶ *Den guddommelige Natur åbenbarer sig på ny i hvert menneskeligt Liv, men hvis et Menneske går ligegyldigt forbi, så er Åbenbaringen som et Frøkorn kastet på Klippe grund. Ingen er udelukket fra denne guddommelige Bevidsthed; det er Mennesket, der lukker sig selv ude. Menneskene gør tilsyneladende fordringsfulde Undersøgelser vedrørende Livets Betydning og Mysterium, mens hele Tiden hver Fugl på en grøn Gren, hvert Barn der holder sin glade Moders Hånd har løst Gåden og bærer Svaret på sit Ansigt. Det Liv, der fødte dig, oh Menneske! er ædlere og større end dine fjerneste Tanker; tro på dets velvillige Hensigt mod dig og adlyd dets ophøjede Tilskyndelser, der hviskes til dit Hjerte i halvt opfattede Fornemmelser.*

¶ *Det Menneske, der tror han kan leve lige så frit, som hans uoverlagte Begær tilskynder ham, og trods det ikke bære Byrden af et endeligt Regnskab, han binder sit Liv til en hul Drøm. Enhver, der synder imod sine Medmennesker eller mod sig selv udtaler derigennem Dommen over sig selv. Han kan måske skjule sine Synder for andres øjne, men han kan ikke skjule dem for Gudernes altseende øjne.*

Retfærdighed behersker stadig Verden med ubønhørlig Vægt, skønt dens Virkemåde ofte er usynlig, og skønt den ikke altid findes i solidtbyggede Retsbygninger. Hvem der end måtte undslippe for at betale den lovlige Straf på Jorden, så vil hws dog ikke undgå at betale den retfærdige Straf, som Guderne pålægger. Nemesis - ubønhørlig og uforsonlig - holder en sådan Mand i stadig Fare.

¶ *De, der har været holdt under Sorgens bitre Vande, de, der har bevæget sig gennem mørke År i Tårernes Tåge, vil være mere lydhøre over for den Sandhed, som Livet altid i Tavshed giver Udtryk for. Hvis de ikke kan se andet, så kan de se den tragiske Flygtighed, hvormed Lykken smiler. De, der afholder sig fra at lade de lysere Timer bedrage sig, vil ikke lide så stærkt under de mørke Timer. Der er intet Liv, som ikke er sammensat af Glædernes Rende garn og Lidelsernes Islæt. Derfor har intet Menneske Råd til at færdes med stolt og pave lig Mine. Den, der gør det, færdes i alvorlig Fare. For Ydmyghed er den eneste passende Kjortel at bære i Nærværelse af de usynlige Guder, der på få Dage kan søndre, hvad det har taget mange År at erhverve. Alle Tings Skæbne bevæger sig i Perioder, og kun den tankeløse Iagttager kan undlade at bemærke det. Selv i Universet kan man se, at hvert Perihelium følges af et Aphelium. Således kan i Menneskets Liv og Lykke Heldets Flod følges af Savnets Ebbe, Helbred kan være en vankelmødig Gæst, og Kærlighed kan komme for kun at gå igen. Men når de langvarige Kvalers Nat rinder ud, glimter den nyfundne Visdoms Morgen gry. Det sidste, man kan lære af disse Ting, er, at det evige Tilflugtssted i Mennesket, hvor ubemærket og hvor lidet eftersøgt det end er, må blive, hvad det en Gang var - hans Trøst og Opmuntring, ellers vil Skuffelser og Lidelser fra Tid til anden slå sig sammen og drive ham dertil. Intet Menneske er så lykkeligt, at Guderne tillader ham at undslippe disse Menneskeslægtens to store Opdragere.*

¶ *Et Menneske vil kun føle sig sikker og beskyttet, når han opdager, at det ophøjedes strålende Vinger omslutter ham. Så længe han fremturer i at være uoplyst, så vil hans bedste Påfund være hans værste Hindringer, og alt, hvad der drager ham stærkere til*

Tingenes materielle Side, skal blive en ny Knude, som han senere må løse. For han er uadskillelig bundet til sin tidligere Fortid, han er altid sammen med sin indre Guddommelighed og kan ikke ryste den af sig. Lad ham da ikke forblive uvidende om denne Kendsgerning, men lad ham overgive sig selv, sine verdslige Bekymringer og hemmelige Byrder til sit bedre Selvs skønne Omsorg, og det vil ikke svigte ham. Lad ham gøre det, hvis

han vil leve med nådig Fred og dø med frygtløs Værdighed.

¶ Han, som en Gang har set sit virkelige Selv, vil aldrig nogen Sinde hade nogen mere. Der er ingen Synd større end Had, ingen Sorg værre end den Arv af blodbestænkede Lande, som det uundgåelig efterlader, intet mere sikkert Resultat, end at det vil ramme dem, som skabte det. Skønt ingen kan håbe at slippe uden for deres Synskreds, så står Guderne som usynlige, tavse Vidner til Menneskets grufulde Gerninger. En stønnende Verden ligger rundt om dem, og dog er en ophøjet Fred for alle nær for Hånden; trætte Mænd, prøvede af Sorg og sønderrevet af Tvivl snubler og famler sig Vej gennem Tilværelsens mørke Gader, og dog stråler et klart Lys på Brostenene foran dem. Hadet vil først forsvinde fra Verden, når Mennesket lærer at se sine Medmenneskers Ansigter ikke blot i Lyset fra den almindelige Dag, men i deres guddommelige Muligheders omskabende Lys; når han kan betragte dem med den Ærbødighed, de fortjener, som Ansigter, der bæres af Væsener, i hvis Hjerter der er et Element af den samme Magt, som Menneskene kalder Gud.

Alt, hvad der er virkelig stort i Naturen og opløftende skønt i Kunsten, taler direkte til Mennesket. Hvor Præsten har svigtet sine Folk, tager den benådede Kunstner hans glemte Budskab op og skaber Glimt fra Sjælen for dem. Enhver, der kan erindre sjældne øjeblikke, da Skønheden fik ham til at dvæle mellem Evighederne, skulde, hver Gang Verden trætter ham, forvandle Erindringen til en Spore og ophøje Helligdommen i det indre. Der skulde han vandre hen for at få Fred, en Smule Styrke og et Lysglimt, stolende på, at han, i det øjeblik han rammer sit sande Selv, vil finde uendelig Støtte og fuldstændig Erstatning. Videnskabsmænd kan bore som Muldvarpe blandt de voksende Bjerge af moderne Bøger og gamle Manuskripter, der fylder Væggene i Lærdommens

Huse, men de kan ikke lære nogen dybere Hemmelighed end denne, ikke nogen højere Sandhed end den højeste Sandhed, at Menneskets egentlige Selv er guddommeligt. Menneskets længselsfulde Håb kan svinde efterhånden som Årene går, men Håbet om et evigt Liv, Håbet om fuldkommen Kærlighed og Håbet om sikker Lykke vil til sidst gå i Opfyldelse; for de danner en uundgåelig Skæbnes profetiske Instinkter, som ikke kan undgås.

¶ Verden henter sine smukkeste Tanker hos gamle Profeter og bøjer sig for længstsvundne Tidsaldre for sin ædleste Etik. Men når et Menneske modtager en ære frygtindgydende Åbenbaring af sin egen ophøjede Natur, bliver han overvældet. Alt, hvad der er værdigt i Tanke og Følelse kommer til ham af sig selv. I hans Sinds klosteragtige Ro opstår der Visioner, der ikke er mindre hellige end dem, de hebræiske og arabiske Seere, der mindede deres Folk om deres guddommelige Oprindelse, havde. Ved det samme gryende Lys forstod Buddha Nirvana og bragte Budskab til Menneskene derom. Og så stor er den alt favnende Kærlighed, som denne Forståelse vækker til Live, at Maria Magdalena græd over sit spildte Liv for Jesu Fødder.

¶ Intet Støv kan nogen Sinde falde til Ro over disse samle Sandheders alvorsfulde Storhed, skønt de stammer fra Menneskeslægtenes ældste Tider. Intet Folkeslag har eksisteret, som ikke har fået Antydninger om dette dybere Liv, som står Mennesket åbent. Enhver, der er rede til at modtage dem, må ikke blot lære disse Sandheder med sin Forstand, indtil de tindrer blandt hans Tanker som Stjerner blandt Asteroiderne, men må tilegne sig dem med Hjertet, indtil de inspirerer ham til mere guddommelige Gerninger.

*

Tvunget af en Kraft, som jeg ikke kan modstå, vender jeg tilbage til denne Verden. Ganske langsomt bliver jeg mig mine Omgivelser bevidst. Jeg opdager, at jeg stadig sidder i Maharishiens Hal, og at den tilsyneladende er forladt. Mine øjne søger Uret, og jeg forstår, at

alle må være i Spisesalen til Aftensmåltidet. Og så bemærker jeg noget på min venstre Side. Det er den fem og halvfjerdsårige, 75, forhenværende Stationsforstander, der sidder tæt ved Siden af mig på Gulvet og betragter mig med Velvilje.

"De har været i åndelig Trance i næsten to Timer," meddeler han mig. Hans gamle, rynkede Ansigt smiler, som om han deltog i min Lykke.

Jeg forsøger at give et Svar, men opdager til min Forbavselse, at jeg ikke kan tale; først efter et Kvarters Forløb får jeg Talens Brug. Imens fortsætter den gamle Mand: "Maharishien iagttog Dem nøje hele Tiden. Jeg tror, hans Tanker viste Dem Vej."

Da Vismanden vender tilbage til Hallen, indtager de, der ledsager ham, deres Stillinger i det korte Tidsrum, der er, til de trækker sig tilbage for Natten. Han sætter sig på Divanen og lægger Benene over Kors; derefter støtter han Albuen på højre Læg, hviler Hagen i Hånden med to Fingre op over Kinden. Vore Blikke mødes, og han vedbliver at stirre intensivt på mig.

Og da Tjeneren skruer Hallens Lamper ned, bliver jeg påny slået af den ejendommelige Glans i Maharishiens rolige øjne. De gløder som Dobbeltstjerner gennem Halvmørket. Røgelsen snor sig opad i bløde Spiraler, mens jeg iagttager disse øjne, der aldrig blinker. I de fyrre Minutter, der går, siger ingen af os noget. Til hvad Nytte er Ord? Vi forstår nu hinanden bedre uden dem, for i denne dybe Tavshed nærmer vore Sind sig i skøn Harmoni, og i denne optiske Telegrafi modtager jeg et klart udtalt Budskab. Nu, da jeg har fanget et vidunderligt og mindeværdigt Glimt af Maharishiens Livssyn, begynder mit eget Liv at blande sig med hans.

De to følgende Dage kæmper jeg mod den kommende Feber og forsøger at holde den i Skak.

Om Eftermiddagen kommer den gamle Mand til min Hytte. "Deres Ophold blandt os nærmer sig sin Ende, min Broder," siger han med Beklagelse. "Men De kommer sikkert en Dag tilbage?"

"Ganske sikkert!" svarer jeg overbevist.

Da Tasmørket falder på, tager jeg Afsked med alle undtagen med Maharishien. Jeg føler mig ganske tilfreds, fordi min Kamp for åndelig Vished er vundet, og fordi jeg har vundet den uden at ofre min dyrebare Rationalisme til Fordel for blind Lettroenhed. Men da Maharishien kort efter følger mig ud i Gården, forlader min Tilfredshed mig pludselig. Denne Mand har besejret mig, og det rammer mine Følelser dybt at skulle forlade ham. Han har knyttet mig til sin egen Sjæl med usynlige Bånd, der er stærkere end Stål, skønt han kun har søgt at give en Mand tilbage til sig selv, at befri ham og ikke føre ham i Slaven. Han har ført mig til mit åndelige Selv og hjulpet mig, sløve Vesterlænding som jeg er, til at oversætte et meningsløst Udtryk til en levende og lykkelig Oplevelse.

Min Oplevelse er forbi, men jeg ved, at jeg med Tiden vil komme tilbage hertil. Jeg hæver mine Hænder med Håndfladerne mod hinanden og mumler et kort Farvel. Vismanden smiler og ser fast på mig, men siger intet.

Et sidste Blik mod Maharishien, et sidste Glimt ved det svage Lygteskær af en høj, kobberfarvet Skikkelse med strålende øjne, endnu en Afskedshilsen, som han besvarer med en let Bevægelse med højre Hånd, og vi skilles.

Jeg klatrer op i den ventende Oksekærre, Kusken svinger Pisken, de lydige Dyr drejer fra Gården ud på den ujævne Vej og travler rask ud i den jasminduftende, tropiske Nat.

Oversat fra '[a search in secret India](#)', 1934. ([kopi her pdf](#))

*

se også [Paul Brunton on Martinus](#) og [på dansk](#)

se også disse gamle klassikere i pdf av PB:
[visdommens bog af samme forfatter](#)
og Bruntons danske udg.af (1952):
[DEN HEMMELIGE VEJ](#)

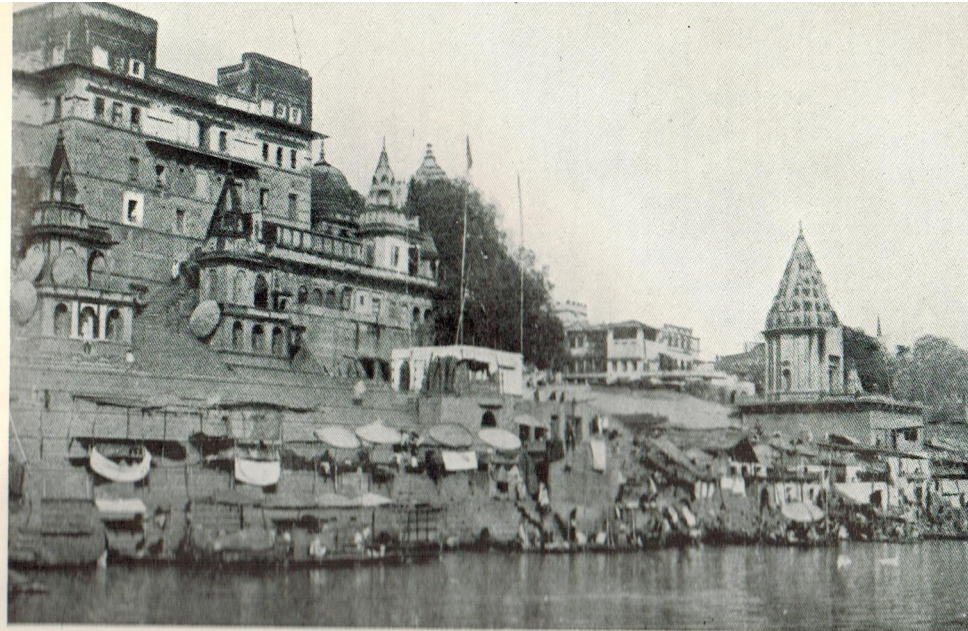
*

en stor kosmisk impuls ble utløst fra de høyere livs/styrings-plan av jorden, sist på 1800 tallet som forløper for [DEN NYE VERDEN-IMPULS](#).

Denne impulsen skulle bringe den logiske del av den østlige visdom over til vesten, og gjennom dette ble mange fra vesten ledet til å søke etter østens gamle visdom.

For eksempel [teosofi](#) gjennom bl.a Blawatsky og ellers [Theodor Illion \(mer\)](#) , [Paramahansa Yogananda](#) og mange andre.

I nyere tid ble den østlige impulsen brakt til vesten ved at den i tibet innvidde Lobsang Rampa gjorde en "transmigration" til en vestlig kropp sist på 40tallet, og gjennom dette forfattet [mange bøker](#) om den tibetanske visdommen .

Gangesflodens Bredder i Benares, hvor Paladser og Templer og almindelige Bygninger ligger tæt og danner en malerisk Ramme om Livet ved selve Floden, der for Hinduerne er en stor Helligdom.

Hinduerne bader i Ganges og drikker dens Vand for at opnaa Helliggørelse.